

U M A Y G Ü M Ü Ş

ARDIÇ

Çantınlarmız Hâtıralar

Hayat hiç beklemediğiniz bir anda, hiç beklemediğiniz yerden vurur sizi. Aldığınız her darbe, ruhunuzu korkup kaçtığı karanlığa hapseder, avuçlarınıza yangının izi sinerdi. Güneş battığında, akşam olduğunda saklanan her şey karanlıkta ortaya çıkar ve gecenin koynunda son bulurdu.

İhanet üzerine kurulan bir evlilikte saklı kalanlar her geçen gün artarken İzgi'nin, Keskin'e söylediği yalanlar boyunu aşar. Ona söylenen yalanları ve annesinin ölümünün gerçek sebebini sindirmekte zorlanan İzgi Kara, yaşanan her şeye rağmen görevini devam ettirir. Evliliği kalbinin bir tarafında saklı kalırken aklı ona daima görevini hatırlatır.

Aradan geçen zaman Keskin ve İzgi'nin arasındaki sorunların artmasına, evliliklerinin boşanmaya kadar gitmesine sebep olur. İzgi hayatını bir kenara bırakarak ona verilen görevi yerine getirirken Keskin'in ihanetiyle sarsılır. Yaşananlardan sonra devam etmekte zorlanırken kendini Londra'da, Keskin'den kaçarken bulur. Keskin için işler daha da zorlaşırken, İzgi'ye olan nefreti her gün katlanarak artar. Bir yalan üzerine kurulan evlilikleri ihanetle son bulur.

"Ya bir şey olursa?"

"Başının çaresine bakarsın sen."

LAPIS YAYINLARINA
ULAŞMAK İÇİN

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

*Yavru Ceylan
Kaç gel annenin yanına
Ayrılma yanından
Kurt sızdı inine
Geriye sadece derin bir acı
ve kayıp kaldı.
Bir de Unutulmuş Hatıralar.*

*Yavru Ceylan
Kaş gel annenin yanına
Ayrılma yanından
Kurt sızdı inine
Geriye sadece derin bir acı
ve kayıp kaldı.
Bir de Unutulmuş Hatıralar.*

*Düzenleme
Ny.ozlem*

ÇALMA LİSTESİ

ARDIÇ - II UNUTULMUŞ HATIRALAR

Şebnem Ferah - Sil Baştan

Şebnem Ferah - Can Kırıkları

Şebnem Ferah - Gözlerimin Etrafındaki Çizgiler

Teoman - Çoban Yıldızı

Teoman - Kupa Kızı ve Sinek Valesi

Teoman - Bir Kış Sabahı

Lana Del Rey - Brooklyn Baby

Lana Del Rey - West Coast

Lana Del Rey - Say Yes To Heaven

Billie Eilish - Wildflower

Billie Eilish - Everything I Wanted

Sam Tinnesz - Play With Fire (fea. Yacht Money)

Chris Grey, Whit G -Eazy & Ari Abdul - Let The World Burn

James Arthur - Impossible

James Arthur - Train Wreck

Selena Gomez - People You Know

The Neighbourhood - Leaving Tonight

The Neighbourhood - Reflection

Anastacia - Left Outside Alone

Taylor Swift - Cardigan

Vesyolye Rebyata - Последний раз

Camila Cabello - I Know What You

Pacco DaWiccMan'den - Where U R

JONY & HammAli & Navai'den - Без тебя я не я

Shawn Mendes & Camila Cabello'den - I Know What You Did Last Summer

Chase Atlantic - Friends

Beach house - space song

Twenty One Pilots - Doubt
t.A.T.u. - All The Things She Said
Sezen Aksu - Biliyorsun
Sezen Aksu - Geçer
Müslüm Gürses - Tutamıyorum Zamanı
Seksendört - Hayır Olamaz
Deniz Seki - Aşk
Kalben - Doya Doya
Kalben - Saçlar
Kalben - Düşünürüm
Mazhar Alanson - Yandım
Model - Mey
Balmorhea - Remembrance

* GİRİŞ *

Kırık kalbinin üzerini beyaz bir çarşafı örtmüş, kan dolan göğsü o çarşafı kana bulamıştı.

Sonbaharını yaşıyordu. Ağaçlardan dökülen, canlılığını yitirmiş her yaprakta kendini görüyordu. İçindeki kasvet gökyüzüne yansımıştı.

Kasım ayının yakıcı soğuğu içini titretirken genç kadın dışarıda kaldığı her dakika daha çok üşüyordu. Bembeyaz elleri kalın giyinmesine rağmen buz tutmuştu ama üşümek umurunda bile değildi.

İssiz, etrafta hiç kimsenin olmadığı ormanlık bir alanın içinde bulunan ahşap bir evdi. Karanlıktı. Çok karanlıktı. Ormanın derinliklerinden gelen çakal seslerini duyuyordu sadece.

O, soğuğa alışkındı. Yirmi sekiz senelik ömründe, içini ısıtan hiçbir şey olmamıştı. Yirmi sekizin yarısı, yirmi dokuzun başlangıcındaydı.

Dışarıdaki soğuk, göğüs kafesindeki yangını biraz olsun söndürür sanmıştı. Onu yakan ateşin asla soğumayacağını bilmeden hem de.

Üzerinde siyah, uzun kollu bir elbise vardı. Bir de beyaz hırkası. Boynundaki zincir, elbisesinin üzerinden göğsüne dökülüyordu. Bir alyans, bir de yakut mavisi yüzük vardı o zincirin ucunda. Geceden bir parça almış, siyah saçlarının arasına karlar düşmüştü. Nerede olduğunu bile bilmiyordu.

Karların kapladığı bembeyaz ormana doğru ilerlerken zihnindeki ses ona geri dönmesini söylese de tek yaptığı ilerlemek oldu. Soğuğu ve kışı seviyordu. Buz gibi soğuğu hissetmek, ellerini ısıtma çabasına girmek ve biraz titremek, ona iyi hissettiriyordu.

Rahatsız edici sessizliği kulaklarını çınlatırken bir nefes sesi işitti. Kesik kesik, acı doluydu. Buz gibi ellerini birbirine vurur-

ken hızla arkasını döndü. Bomboş araziye gördüğünde kaşları çatılırken kanların yer yer kendinden izler bıraktığı bembeyaz karlar dikkatini çekti.

Temkinli adımlarla kan izlerini takip ederken koca bir çınarın köşesine kıvrılmış, etrafını kanıyla bulamış olan güzeller güzeli bir ceylana rastladı. Köklü, uzun bir ağacın hemen altındaydı. Gördükleriyle yüreği korkuyla çarparken cılız sesiyle, “Hayır,” diye fısıldadı. Yeşil gözleri iri iri açıldı. Yavaş adımları hızlandı ve ceylanın yanına vardı.

Can çekişiyordu.

Buz tutmuş elleri ceylanın güzel tüylerinin üzerinde ve şişkin karnında gezindi. Pençe izlerinin olduğu ve oluk oluk kanayan karnına dokundu. Ellerine uğursuz kan bulaştı. Hamileydi.

“Kim yaptı bunu sana?” diye sorarken, üzerinden çekip aldığı beyaz ince hırkayı yarasına bastırdı ve panikle etrafını kontrol etti. Kulaklarına bir kurt uğultusu sızdı. *“Neye mecbur kaldın?”*

Yavru ceylan, kaçıp koynuna saklandığın annen seni kurdun ininden kurtaramadı mı?

Onu iyileştirecek hiçbir şeyi yoktu. Bir şeyler yapması gerekiyordu ama tek yaptığı kanayan yarasını bastırmak ve acısını biraz olsun hafifletmektir. Fazla zamanın olmadığını bilmiyordu. Birkaç dakikası bile yoktu.

Solmuş gözleri, İz’in yeşil harelerine umutla tutunmuşken bir kelebeğin son saniyelerini yaşadığı gibi yaşadı son saniyelerini. İçinde bir canın öldüğünü hissederek dehşet bir acıyla İz’in kollarının arasında can verdi.

Bir güz vakti yine çok şey almıştı.

Hayat eksiltir, diyen yabancı sesi yankulandı zihninde. *Çok şey alır.*

“Yavrusu öldü,” diye fısıldadı cansız bir sesle. “Annesi yaralı.”

Ölü kalplerin getirdiği acı gerçek, tozlu sayfaların arkasında bir hazan vaktinde saklı kaldı.

O tozlu sayfalar vaktinden önce hiç açılmadı.

Bir kurt uludu. Yeşil hareleri ormanın derinliklerinde kendini gösteren kurdu buldu. Mavileri bir elmas gibi parlıyor gecenin koynunda kendini saklıyordu. Kürküne bulaşan uğursuz kan pençelerinin arasına sızmıştı.

Kurt ceylanı avlamış yavrusunu almış ve onu bir ömür sakat bırakmıştı.

Bir sürünün arasına sızdın. Sıyırdın maskeni yüzünden. Dost göründün, düşman oldun. Söküp aldığın candan sadece geriye hatırası kaldı.

1. BÖLÜM

Yirmi sekiz yıllık yaşamım boyunca kimsenin düşün-
cesine, söylediklerine, iddia ettikleri şeylere körü körüne
inanmamıştım. Her daim sorguladım. Tek bir sözün bile
getirisini didik didik ettim ve kendi doğruma ulaştım.
Şüphe, çıktığım yolda her daim bana ayna oldu.

Hiçbir zaman hayatımda olan insanlardan şüphe
etmeden duramadım. Hep bir şey aradım altında.
Sezdim, hissettim, kurcalayıp durdum ve yanılda-
dım.

*Neden, diye çoğu kez sordum kendime.
Neden böylesin, İz? Neden sözkonusu ailen oldu-
ğunda bile bu kadar katısın? Neden bu kadar acı-
masız ve sertsin? Neden bir kez olsun duvarlarını
yıkıp da yaklaşmadın kimseye? Neden mesleğini,
makamını, her şeyden, herkesten hatta kendinden
bile öteye koydun? Neden hayatındaki insanların
varlığından güç alıp, yanında oldukları için şükredip
onlara güvenle bağlı olmak yerine şüpheli ve katlanılmaz
bir insana dönüştün?*

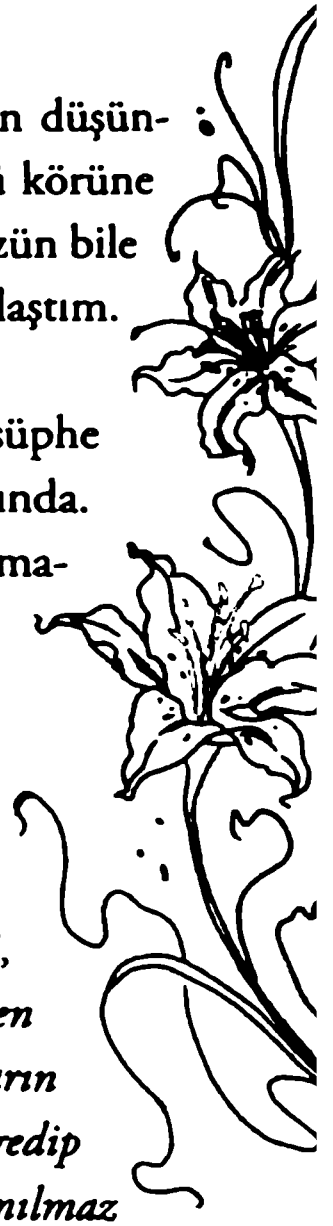
Sorularımın cevaplarına kendi içimde bile ulaşamamış-
tım çünkü benim kavgam kendimleydi. Savaşım ise hayatla.

Attığım her adımda bir sonraki adımı hesaplıyor, on adım
ötesinin planını yapıyordum. Her olasılığı düşünmüş, her şeyi
hesaba katmıştım ama varlığından bihaber olduğum kalbim ona
tutulduğunda hiç olmamam gereken birine âşık olmuştum.

Ona.

Keskin Alacahan'a.

Yürüdüğüm yolda, yaptığım planlarda, operasyonlarımda
her daim kendimden emin ve kararlı duruşumu sergilemişim.
Ama günün birinde hesap edemediğim o şey gelip kapımı çaldı-

1. BÖLÜM

Yirmi sekiz yıllık yaşamım boyunca kimsenin düşüncesine, söylediklerine, iddia ettikleri şeylere körü körüne inanmamıştım. Her daim sorguladım. Tek bir sözün bile getirisini didik didik ettim ve kendi doğruma ulaştım. Şüphe, çıktığım yolda her daim bana ayna oldu.

Hiçbir zaman hayatımda olan insanlardan şüphe etmeden duramadım. Hep bir şey aradım altında. Sezdim, hissettim, kurcalayıp durdum ve yanıldım.

Neden, diye çoğu kez sordum kendime. Neden böylesin, İzzet? Neden sözkonusu ailen olduğunda bile bu kadar katısin? Neden bu kadar acımasız ve sertsin? Neden bir kez olsun duvarlarını yıkıp da yaklaşmadın kimseye? Neden mesleğini, makamını, her şeyden, herkesten hatta kendinden bile öteye koydun? Neden hayatındaki insanların varlığından güç alıp, yanında oldukları için şükredip onlara güvenle bağlı olmak yerine şüpheli ve katlanılmaz bir insana dönüştün?

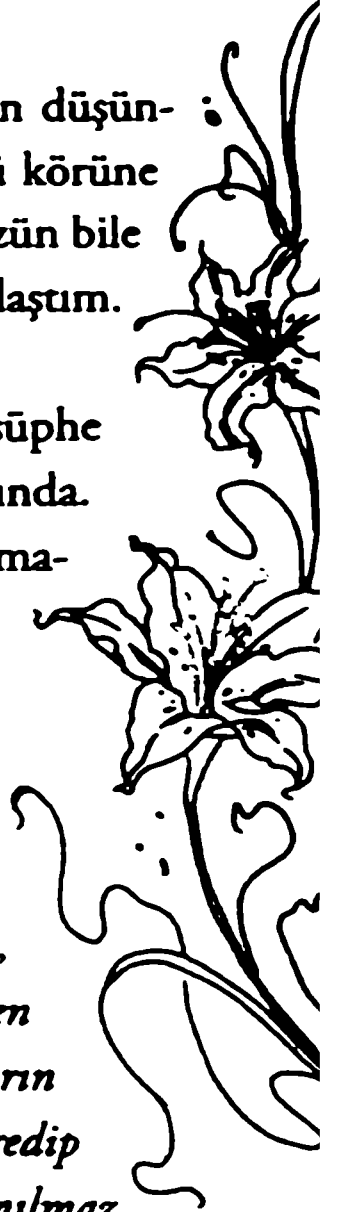
Sorularımın cevaplarına kendi içimde bile ulaşamamıştım çünkü benim kavgam kendimleydi. Savaşım ise hayatla.

Attığım her adımda bir sonraki adımı hesaplıyorum, on adım ötesinin planını yapıyordum. Her olasılığı düşünmüş, her şeyi hesaba katmıştım ama varlığından bihaber olduğum kalbim ona tutulduğunda hiç olmamam gereken birine âşık olmuştum.

Ona.

Keskin Alacahan'a.

Yürüdüğüm yolda, yaptığım planlarda, operasyonlarımda her daim kendimden emin ve kararlı duruşumu sergilemiştim. Ama günün birinde hesap edemediğim o şey gelip kapımı çaldı-

ğında, yaşadığım şeyin acısı sol yanımda, avuçlarımın en derinine işlemiş, şahdamarımda can bulmuştu.

Buz gibi soğğun bedenime işlediği gri, puslu ve kasvetli bir gündeydim. Gökyüzünün kasveti ruhuma ayna olurken çakan şimşekler içimdeki zelzelenin yansımasından ibaretti.

Öyle bir haldeydim ki varlığını hiç hissedemediğim, sıcaklığına kavuşamadığım ama zihnimde defalarca kez yaşattığım bir kadına, anneme duyduğum özlem canımı yakıyordu. Mezarına gittiğim günleri hatırladım. Buz gibiydi. Beni ısıtsın diye yakındığım annemin toprağı buz gibiydi. Ne o toprak ısınmıştı ne de ben. Şimdi hiç olmadığım kadar üşüyordum. Öksüz bırakılmış bir kadındım ben. Annesi ölene *öksüz* denirdi.

Peki, annesi öldürölene ne denirdi?

Annesini, babasının öldürdüğü bir kadına, bir kız çocuğuna ne denirdi?

Var mıydı bunun da bir sıfatı?

Bir hastane odasıdaydım. Buraya nasıl geldiğimi, nasıl getirildiğimi bilmiyordum. Bayılmış mıydım? Onun bile farkında değildim. Sadece gözlerimi açtuğmda kendimi loş ışığın hâkim olduğu bembeyaz ama gecenin karanlığına hapsolmuş bir odada bulmuştum. Çok kötü bir kâbus görmüştüm ve saatlerdir ürpermememe sebep oluyordu.

Bir ceylan yavrusu...

Keskin, yatağın yanındaki kanepede otururken gözleri sürekli üzerimdeydi ama ben ona bakmak yerine, açık pencereye vuran yağmur damllarını ve kasvetli gökyüzünü izlemeyi seçmiştim.

Onun seçimleri hep benden yana olurken benim seçimlerim bugünden sonra hiçbir zaman ondan yana olmayacaktı.

Sağ elime takılı olan serum bitmişti. Saatlerdir beni çıldırtan o serumun pıt pıt sesinin yerini alan kalbimin bağı olduğu monitörden yükselen düzenli sesler, odadaki tek sestti. Sol elimin avuççından sarılmış ve koluma doğru uzanan, oradansa şahdamarıma doğru yol çizen sargım değiştirilmişti. Üzerimde siyah

bir pijama takımı vardı ve bunların da bana ne zaman giydirildiğinden haberim yoktu.

Tek bildiğim annemi, babamın öldürdüğüydü.

“Sana sormuştum.” Aramızda çığ gibi büyüyen sessizliği bıçak gibi bölen ses, kurumuş boğazımdan yükseldi. Sesini çıkarmadı. Ben de dönüp ona bakmadım. “Sana defalarca kez sormuştum ve sen her seferinde bana yalan söylemeyi ve benden saklamayı seçtin.”

Yine sessiz kaldı.

Konuşacak yüzü var mıydı ki?

Alayla, “Eğlendin mi bari?” dedim. “Ben karşında ufacık bir bilgi için kıvranırken eğlendin mi? Ne düşündüğünü merak ediyorum. Hiç öğrenemem mi sandın?”

“Saçmalıyorsun,” dedi sertçe.

Başımı ondan yana çevirdiğimde gözlerim gözleriyle buluştu. “Her şeye gücün yetebilir. Herkese, her şeye sözünü geçirebilirsin. Sana itaat etmeleri için ayaklarına kapanmalarını bile sağlayabilirsin,” dedim dümdüz bir sesle. “Ama ben senin oyuncağın değilim.”

Avuçlarının arasına aldığı yumruğunu daha çok sıktı. “Hiçbir zaman bunu iddia etmedim.” Gergindi. Hareketlerimi kestiremiyordu. Ne düşündüğümü bilmiyordu ve bunun, onu korkuttuğuna emindim.

Bak, kızım, sekiz sene. Sekiz sene.

“Senden boşanacağımı biliyorsun, değil mi?” Sözlerim oturduğu yerde taş kesilmesine sebep oldu. “Umarım benden bu olanları saklarken beni kaybedeceğin gerçeğini de göz önünde bulundurmuşsundur,” dedim buz gibi bir sesle.

“Böyle bir şey asla olmayacak.” Sert ve tok sesi kendinden emindi. Kaşları çatılırken, “Senden asla boşanmayacağım,” dedi öfkeyle.

Kaşlarım havalanırken, “Senin benden boşanacağını iddia etmedim zaten,” dedim. “Çünkü ben seni boşayacağım. Mah-

keme isterse aylar sürsün, umurumda değil. Yasalar benden yana olacak.”

“Bunun mümkün olmadığını biliyorsun.” Bu konuda bir hayli rahattı. “O boşanma asla gerçekleşmeyecek,” dedi üzerine basa basa.

“Bir Alacahan olduğum günden beri yeterince şey yaşadım, yeterince acı çektim,” dedim düz bir sesle. Katran karası gözlerindeki ifadeyi çözmek zordu. “Yeterince hasar aldım ve daha fazla hasar almaya da hiç niyetim yok.”

“Her şey benim hatam, tek sorumlu benim yani öyle mi?” diye öfkeyle sordu. “Asıl suçlu babanken bilmen gereken şeyi ben değil, sana onun söylemesi gerekirken beni suçlamandaki tek sebep sana bunu söylememiş olmam mı?”

Yattığım yerden doğrulurken dişlerimin arasından sertçe, “Sana sordum,” dedim. “Sana sormasaydım, tamam! Ama sana sordum! Hemde defalarca kez! Seni uyardım. *Senin bildiğin, benim bilmediğim bir şey varsa söyle*, dedim! Ama sen ne yaptın?” dedim öfkeyle. “Yalan söyledin!”

Burnundan sertçe bir soluk verdiğinde, “Sen söylemedin mi?” dedi öfkeyle. “Sen benden hiçbir şey saklamıyor musun İzgi? Gözümün içine baka baka yalan söylemiyor musun? Sen beni aptal mı sanıyorsun? Gerçekten hiçbir şeyin farkında olmadığımı mı düşünüyorsun?”

Kaşlarım çatıldı. Yattığım yerde biraz daha doğrulmak için hareketlendiğimde sol avcuma yüklendiğim için acıyla, “Ah!” diye inledim.

“Dur!” dedi ikaz edercesine. Yerinden kalkıp anında dibimde bitti.

Öfkeyle elimi çekip, “Bırak,” dedim. Doğrulamamda yardımcı olurken burnumdan soluyordum.

“Rahat dur!” diyerek arkamdaki yastığı düzeltti.

Elimi elinden kurtararak, “Tamam, bırak,” dedim. “Gerek

yok.” Sinirle burnundan soluduğunda yerine geçti ve bu sırada odanın kapısı açıldı. Isabelle, Hector ve babam içeriye girdi.

Belli ki hiçbir şeyden haberi yoktu. Bana doğru atıldığı an ikaz edercesine, “Sakın!” dedim. Adımları olduğu yere çakılı kaldı. “Bir katilin merhametine de sevgisine de ihtiyacım yok! Defol, git!”

Babam kaskatı kesilirken şaşkınlıkla, “Ne?” dedi. Öğrendiği mi bilmiyordu.

“Ya, sen sevdin mi beni gerçekten?” dedim öfkeyle. “Vicdan azabından mı yoksa anneme yaşattıkların ortaya çıkmasın diye mi sevginle üzerini örtmeye çalıştın yaptıklarını?” Yüzüme bakmadı. Bakamadı. Dudakları aralandı ve geri kapandı. “Babasmın biriciği, gözbebeği...” dedim alayla. “Sahi, sen isteyerek mi sevdin beni yoksa içindeki vicdan mahkemen mi mecbur etti beni sevmene, sarıp sarmalamana?”

“Kızım...”

“Ben senin kızım değilim!” diye öfkeyle bağırdım. “Bana kızım falan deme! Benim bundan sonraki hayatımda baba sıfatı olarak yanımda yer alacak son insan bile değilsin sen! Benim senin gibi bir babam yok!” diye haykırdım bas bas.

Monitörden yükselen sesler düzensiz bir hal aldığı anda Keskin yanı başımda belirdi. “İzgi, sakın ol.” Parmaklarının baskısını yanağımda hissettim. “Sakin ol, güzelim, nefes al.”

“Dokunma bana!” dedim. Onu üzerimden ittirirken yüzüne nefretle baktım. “Siktir git! Hepinizin cehenneme kadar yolu var!”

“Katılıyorum,” dedi Isabelle ve Hector’un kızgın bakışlarının hedefi olduğunda omuz silkti. “Haklı.”

Elimle kapıyı gösterip, “Defolup gidin,” dedim. “Çıkın, yalnız bırakın beni!”

“İzgi...”

“Çık!” diye bağırdım avaz avaz. Bedenim zangır zangır titriyordu. “Defol, git! Hiçbirinizin yüzünü görmek istemiyorum!”

Ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. “Ya, ben yıllarca sana dert yandım! Yıllarca annem diye senin dizinde ağladım! Sen utanmadın mı yıllarca beni kandırmaya? Yıllarca annemin ölümüne ben sebep oldum diye kendimi paralarken, dedem tarafından onca azarı işitirken, onca tokatı yerken hiç için sızlamadı mı baba?”

Keskin’in bedenimi tutan elleri buz kestiğinde korkutucu bir sakinlikle bana baktı. Sonra dönüp, “Hector,” dedi. Bedenimi zaptetmeye çalışırken dikkatli davranmaya ve beni incitmemeye çalışıyordu. “Çıkar onu.”

Babam, Hector tarafından dışarı çıkarıldığında arkasından, “Bitmedi daha söyleceklerim!” diye bağırdım. “Keskin, bırak!” Öfkeyle onu iterken geri çekilmek zorunda kaldı.

“Bu halde onunla konuşamazsın.” Karşımda yavaşça çömel-
diğinde yumuşacık gözlerle bana baktı. Göğüs kafesim aldığım
nefeslerle inip, kalkarken derin derin nefesler almaya çalıştım.
“Önce biraz sakinleşmen ve olayları sindirmen gerek.”

“Sakinleşmiyorum!” diye bağırdım. “Sakinleşmeyeceğim! Yeter, anladın mı? Yeter! Bıktım, usandım artık bu bitmeyen sorunlardan! Her seferinde hiçbir suçum yokken suçlu gösterilmekten de bıktım!” Hector ve Isabelle büyük bir sakinlikle beni izlerken Keskin sıkıntılı bir nefes koyverdi. Omuzlarım düşerken cılız bir sesle, “Yeter!” dedim. “Yeter, kaldıramıyorum artık.”

Odanın kapısı yeniden açıldığında, Zeynep içeriye daldı. Hemen arkasından da Sinan belirdi telaşla. Sesleri duymuş olmalıydı.

“İz?” Çantasını kanepeye atarken hızlı adımlarla yanıma geldi ve yatakta yanıma çökerken dikkatlice bana sarıldı. Onu çok özlemiştim. “Aklım çıktı!” dedi korkuyla. Sağlam kolumu ona sararken dolan gözlerimden yaşlar süzüldü.

“Zeynep,” dedim yorgun sesimle.

“Şşt.” Elleri tıpkı bir anne şefkatiyle saçlarımı okşadı. “Geçti, güzelim. Gececek, yemin ederim. Beraber saracağız yaralarını,

beraber kalkacağız bu sefer ayağa.” İçin için ağlarken kollarının arasına sindim. “Buradayım ben. Yalnız değilsin.”

“İz?” Sinan’ın tereddüt dolu sesini işittiğimde Zeynep’in kollarının arasından sıyrıldım. Hemen diğer yanımda yer alırken sıcak avuçları yanaklarıma akın eden yaşları temizledi. “Halledeceğiz, kardeşim,” dedi şefkatli bir sesle. “Biz yanındayız. Hep yanında olacağız.”

Dikkatlice başımı omzuma yaslarken, “Annemi babam öldürmüş,” dedim. Öylesine ağrıma gitti ki bu cümle, yutkunmadım. Zeynep’le Sinan’ın birbirlerine baktıklarını fark ettim. “Saklamışlar benden, kandırmışlar beni, Sinan,” dedim sitemle. “Babam, annemi öldürmüş!”

“Önce iyileş,” derken sıcak elleri omzumu sıvazladı. “Önce bir şu hastaneden çıkalım, daha sonra her şeyi konuşacağız,” dedi beni yatıştırmak istercesine.

“Meğer...” Dilimi ısırđım güçlkle. Bir süre sessiz kaldım. Zeynep beni rahatlatmak istercesine gülümsedi ve sağ elimi avuçlarının arasına aldı. “Herkesin bildiğı ama konuşmaya cesaret edemediğı o gerçek, benim annemmiş.” Ağladığım için akan burnumu çektim. “Babamın, annemi öldürdüğü gerçeğı o kadar ağır ki...” Duraksadım ve göğüs kafesimi sıkıştıran o histen kurtulmak için derin bir nefes aldım. “Zeynep, ben bununla nasıl baş edeceğimi bilmiyorum,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Herkes yalan söylemiş bana. Herkes. Yıllarca annemin katilinin elinde büyümüşüm. Ona *baba* demişim, her ihtiyaç duyduğumda ona koşmuşum, ona sığınmışım.” Güçlkle yutkundum. “Bu...” dedim zorlukla. “Bu çok ağır. Ben bu gerçeğın altından kalkamam.” Yaşlar dur durak bilmeden yanaklarımdan süzöldü. “Ölürüm.”

Odadaki herkes buz keserken Keskin bana bakakaldı. Zeynep, gergince gülümsedi. Göğsüme oturan o his hiç geçmeyecek gibiydi.

Sinan tedirgin bir sesle, “Şimdi dinlen biraz,” dedi. “Sadece

kendini düşün. Önceliğin kendin olsun. İyi değilsin, çok zor bir süreç atlatıyorsun.” Bir süre başım Sinan’ın omzunda öylece durdum. “Geçecek, İz,” dedi sıcacık bir sesle. Sadece boş boş gözlerinin içine baktım. *Geçmeyecek.*

Doktor muayene için geldiğinde Sinan ve Zeynep, Uraz’a bakmak için odadan çıktı. Şimdi sadece Keskin, Isabelle ve Hector vardı yanımda.

Isabelle gülümseyerek, “Tekrardan geçmiş olsun, İz,” dedi. “Umarım bunu da atlatacaksın.”

“Geçmiş, atlatamayacağım kadar ağır, Isabelle,” dedim, boş ve soğuk bir sesle. İçi boş, cansız bir bebekten ibarettim sanki. Hiçbir şey hissetmiyordum.

“Belki de atlatmak istemiyorsundur,” dedi Hector, araya girerek. “Her şeye rağmen ayakta durabilecek güce sahipsin. Birkaç günde bile anladım bunu.” Bakışları Keskin’i buldu. “İyileşmene bıkmadan, usanmadan yardım edecek bir eşe sahipsin.” Belli belirsiz gülümsedi. Bu onu daha da sevimli yaptı gözümde. “Yaralarını en güzel şekilde saracaktır.”

“Yara keskinse izi kalır,” dedim, buz gibi bir sesle. Bir çift kara göz, üzerimde asılı kaldı. “Geçmeyecek. Hiç kapanmayacak bir yarayı ne pansuman paklar, o yara ne dikiş ne de kabuk tutar. Her daim açık kalacak o yaraya ne yaparsan yap, fayda etmez,” dedim hayal kırıklığı içinde. “Bende açtığı yaraları saramaz o.”

Isabelle tereddütle, “Sevgi her yarayı iyileştirir, İz,” dedi. “Her yaranın merhemidir sevgi.”

“Hissedemedikten sonra ne fayda, Isabelle?” Buz gibi sesim, içimdeki yangını biraz olsun bile soğutmuyordu. Keskin oturduğu yerde kaskatı kesildi.

Kalbim üşüyordu ve onu ısıtmasını isteyeceğim biri yoktu. Buz tutan kalbimi ısıtacak tek adamsa bana herkesten daha uzak, daha yabancıydı.

Katran karası gözleri sargılı elime düştüğünde kaşları çatıldı.

Uzun süre büyük bir dikkatle parmaklarımı izledi ve sessizlik odada çığ gibi büyüdü.

Aramızdaki sessizliği bölerek merakla, “Yüzüğün nerede?” diye sordu. Kaşları çatılmış, sargılı halde olan sol elimin parmaklarına bakıyordu.

Isabelle benden önce davranıp, “Bende,” dedi ve Keskin’in bakışları onu buldu. “Tedavi sürecinde çıkartılması gerekmişti, doktordan aldım. Elimden geldiğince temizlemeye çalıştım ama kan lekelerini yüzükten de alyanstan da bir türlü çıkaramadım.” Çantasından çıkardığı yüzükleri Keskin’e uzattı.

“Ben o kanlı yüzüğü asla takmam parmağıma,” dedim, buz gibi bir sesle.

Keskin yüzükleri Isabelle’den alıp avuçlarına hapsetti. “Yenisini yaptırırım ben,” dedi çaresizce. Her seferinde nefret dolu bakışlarımı görmek ağrına gidiyordu. “Senin için.”

“İstemiyorum,” dedim, kestirip atar gibi. Isabelle ve Hector merakla bizi izliyordu.

“İzgi,” dedi, *yapma*, der gibi.

O bana kıymıştı ama. O bana yapmaması gereken bir şey yapmıştı. Her şeyi mahvetmişti.

Sen de çok masum değilsin ama İz. Sen de ona ihanet ediyorsun. Ona kızmaya hakkın yok.

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun?” dedim hayretle. “Bana seni hatırlatan, seni andıran ve seni anımsatan hiçbir şeyi istemiyorum artık.” Nefretim sesime yansdı. “Yeni karına yenisini yaptırırsın artık çünkü senden boşanacağım,” dedim sertçe. “Meclis nasıl olsa sana bir iki gün içinde yeni birini bulur. Ha ben, ha bir başkası!”

Kara gözlerine düşen gölgeler kirpiklerimin titremesine sebep oldu. Yeşil gözlerime dolan yaşları akıtmadım. Isabelle’nin şaşkın bakışlarını üzerimde hissederken Hector sırtını yasladığı duvardan ayırdı ve bana baktı.

Avuçlarının arasındaki yüzükleri sıkı sıkıya tutarken, “Bitti,”

dedim acımasızca. Kirpikleri gözlerini örttüğünde görmek istemedi ona nefretle bakan gözlerimi. “Bunun bende bir affı yok, Keskin, sana söyledim,” dedim sıkıntıyla iç çekerek. “Yüzüğü atar mısın? Belki bir başkasına takarsın. Ne yaparsan yap, umurumda değil. Bir daha senin yüzüğünü takmayacağım. Bunu bil,” dedim sertçe. “Boşanalım.”

Hareleri yüzümde asılı kalırken, “Biz seninle ne zaman bir olduk ki şimdi boşanmaktan bahsediyoruz, İzgi?” diye sordu. *Hiçbir zaman.*

Cevap vermedim.

Gözlerini yumup tekrar açtığında konuşmak için dudaklarını araladı ama ondan önce davrandım. “Ben sana sormuştum,” dedim, hayal kırıklığı içinde. “Ben sana sordum ama sen yalan söylemeyi seçtin.”

Sertçe yutkunup, “Söyleyemezdim,” dedi. “Senin iyiliğin için böyle olması daha iyiydi.”

“Şimdi daha mı iyi oldu?” dedim öfkeyle. “Şimdi çok mu iyiyim ben? Söylesene! İyiliğimi isterken öğrendiğimde ne hale düşeceğimi düşünmedin mi?”

“Seni düşünmediğim tek bir an bile yoktu.” Gözleri bu muameleyi hak etmediğini haykırıyordu. “Acın da öfken kadar taze. Sakinleştiğinde her şeyi konuşacağız.”

“Bu saatten sonra seninle karşılıklı oturup adam gibi konuşacağım tek yer mahkeme salonu olur!”

Öfkeyle sabır çekti. Şaklarındaki damar kendisini belli etti. Sabrı sınanıyormuş gibi sertçe, “Bir kez daha boşanmadan bahsetmeyeceksin!” dedi. “Unut onu! Böyle bir şey asla olmayacak!”

“Mahkeme celbi eline ulaştığında, sırf suratının alacağı şekli görmek için bile sana bir süre daha katlanabilirim!” diye öfkeyle bağırdım.

Odanın kapısı hızla açıldığında abim telaşla içeriye girdi. “Ne oluyor?” Bakışları beni buldu. “İz? Niye bağıırıyorsun, güzelim?”

Onu bir anda görmenin verdiği gafletle öfkem dinerken kollarımı ona doğru uzattım. “Abi,” dedim cılız sesimle. İki büyük adım da yanımda biterken yatağın yanına çöktü ve kollarımın arasına girdiğinde dikkatlice bana sarıldı. Başımı omzuna yaslar-ken, “Gitsin hepsi,” dedim sitemle. “Abi, görmek istemiyorum hiçbirini, gitsinler. Yolla hepsini.”

“Şşt,” dedi yatıştırıcı bir sesle. Büyük elleri saçlarımı okşadı yavaş yavaş. “Tamam, abim. Çıkaracağım ben şimdi hepsini, sen yeter ki ağlama.”

“Abi, annemi...” dedim için için ağlarken. “Babam, anne-mi...” Devamını getiremedim. Dilim varmadı.

“Biliyorum,” dediğinde buz kestim. “Haberim vardı.” Kollarının arasında kalakaldım. Ruhumdaki uğursuzluk arttıkça arttı. Artık karanlığın içinde kendimi göremiyordum.

Ne demek haberim vardı?

Merakla geriye çekilirken, “Sinan mı söyledi?” diye sordum ve kahveleriyle karşı karşıya geldim. Yorgun ve bitkin gözüküyordu. “Nasıl öğrendin?”

“İz,” dedi acı çeker gibi. “Canımın içi.”

“Videoyu mu izledin?” Yaşlar yeniden gözlerime doldu. “Gördün mü sende?” diye sordum acıyla. “Eli bile titrememiş. Pişman bile olmamış.” Abim bana öyle bir bakıyordu ki ben ölmek istiyordum. Kahvelerinde seçtiğim suçluluk beni öldürüyordu. Tahmin ettiğim şeyin olmamasını diledim. “Bunca zaman kandırmış hepimizi. Belki dedem de bilmiyordu. Bilseydi, bu kadar kötü davranmazdı bana, değil mi? Bilseydi, kızının emanetine sahip çıkardı, değil mi?”

“Özür dilerim,” dediğinde fısıltısı yürek yakan cinstendi. “İz, çok üzgünüm.”

“Neden?” dedim merakla. “Niye üzgünsün ki? Bana mı üzülüyorsun? Üzülme sakın bana, iyiyim ben. Ama anneme üzülüyorsan ona ben de üzülüyorum.” Dişlerimi dudaklarıma geçirdim. Abim karşımda ezildikçe ezildi. “Onun tesellisini bu

sefer ben sana veremem, abi çünkü bana da bu acının tesellisini verecek hiç kimse yok.” Omuz silktim. “Ama olsun,” diyebildim kesik kesik. “Biz yine iki kardeş veririz sırt sırta, değil mi?” Abim sessiz kaldı. Sessiz kaldıkça öldüm ben. “Yine sararız birbirimizin yarasını, değil mi abi? Herkes gider, biz kalırız, değil mi? Öyle söylemiştin bana. *Herkes gider, biz kalırız.*”

“İz, ben biliyordum,” dedi zorlukla yutkunarak.

Gözlerimi yumdum sıkı sıkı. Kulaklarımı kapamak istedim ama sağlam olan tek elimle imkânsızdı. Görmek istemedim pişmanlıkla bakan kahve gözlerini.

Annemin cansız gözleri geldi gözümün önüne ve gözlerim korkuyla açıldığında geriye doğru kaydım. “Yalan söylüyorsun,” derken sesim bir fısıltıdan farksızdı. “Yine yalan söylüyorsun! Hep olduğu gibi babanı koruyorsun ama bu sefer değil,” dedim, başımı iki yana sallayarak. “Bu senin üstlenebileceğinden çok daha ağır bir suç, abi.” Kucağındaki avuçlarına yapıştım telaşla. Dolu dolu gözlerle baktım gözlerine.

Kapının kapanan sesini işittim. Isabelle ve Hector artık odada değildi. Keskin de her an yeni bir krizin eşiğine gelecekmişim gibi tetikte duruyordu.

“Bu suçun cezası benim kalbimde idam,” dedim yanık bir sesle. “Bende affı yok. Cezası çok ağır.” *Ne olur*, dercesine baktım ona. “Lütfen,” diye yalvardım acıyla. “Sen bana yalan söylemezsin. Benim senden başka kimsem yok.”

Ya İzgi ya Simay.

Derin bir nefes alıp kısıp sesiyle, “Özür dilerim,” dedi. Avuçlarına sarılan ellerim ateşe değmiş gibi uzaklaştı ellerinden.

“Babam mı tehdit ediyor seni?” diye sordum son bir umutla. “Neyle tehdit-”

“Kimsenin beni tehdit ettiği yok!” diye bağırdığında bir anlık çıkışıyla irkildim.

“Yavaş!” Keskin’in sert ve tok sesi kulaklarıma ulaştı. Katran

karası gözlerindeki korkutucu ifade abime yönelikti. “O sesini alçalt!”

“Biliyordum işte!” diye bağırdı öfkeyle. “Haberim vardı!”

“O sesin bir daha karıma yükselirse senin ciğerini sökerim, Mert!” diye gürledi Keskin. “Onu korkutma.” Abimi çöktüğü yataktan kaldırdı.

“Sen karışma,” dedi abim sertçe.

“Karımın karşısında hareketlerine dikkat et o zaman,” dedi Keskin. “O sesini alçalt ve karşımda yeterince alçalma. Hareketlerine dikkat et ki dikkat edecek hale getirmeyeyim seni!” diye ikaz etti onu. “Dilinin kemiği olsun. Dağıttırma bana beynini.”

Dehşete düştüğümü hissederken ucu bucağı olmayan bir arafta sıkıştığımı hissediyordum. Sanki ben o araftan kurtulmak için çabalarlarken herkes daha da dibe çekiyordu beni. Daha çok hapsolmama sebep oluyor ve aydınlığa ulaşmamam için her şeyi yapıyordu.

Abi. Bir kelime, üç harf. Yol gösteren, sırtını yasladığın, sorgusuz sualsiz güvendiğin, seni koruyup kolladığına inandığın, *canım*, dediğin demek.

Hayatımda bu sığdıracağım biri yokmuş meğer. Hiç olmamış. Fark etmemişim, ne kadar da aptalmışım.

Bir bilseydi... Canımı nasıl yaktığını bir bilseydi, içimi görseydi... Beni nasıl un ufak ettiğini, acıdan konuşamayacak halde olduğumu bir bilseydi keşke.

Abi, demek istedim. *Neden*, diye sormak istedim ama alacağım cevaptan ölesiye korktum.

Acıdan konuşamayacak kadar dilimin tutulduğunu hissediyordum. Belki de en büyük tepkimi abime vermiştim. Bağırıp çağırmamıştım. Onu sessizliğimle cezalandırmıştım. Öyle bir yerden yedim ki tekmeyi, doğrulamadım.

Gözlerim boşluğa takılmıştı. Bulanık gören gözlerime erişmeye çalışan bir adam vardı belli belirsiz. Sıcak parmakları bana kendini hissettirmek için yüzümde ve saçlarımda dolaştı. Nefesimin kesildiğini hissederken yeniden yatağa yatırıldım.

Başımdan geçirilen oksijen maskesi yeniden ağızıma kapandığında, aldığım nefes ciğerlerimi yaktı. Yakıcı ışığı gözlerimde hissederken kilitlenmiş gibiydim. Oksijen maskesinden yükselen hava uykumu getirmeye başladı. Gözlerim ağır ağır yeniden karanlığa kapandı. Bilincim tamamen kapanmadan önce duyduğum son ses de yine onun sesiydi.

“İyi ki doğdun, sevgilim.”

Kutlayamadığı doğum günümü sessizce kutladı. Zihnim karanlığa hapsolmadan önce sözleri boşlukta asılı kaldı.

Serumun damlayan sesi odanın içindeki tek sestti. Zihnim hapsolduğu karanlıktan sıyrılmıştı

Saatler önce telaşla kapıma kadar gelen, benim için endişelenen Şebnem'in yaşlı gözleri gitmiyordu gözümün önünden. Onu kovmuştum. Senelerce bildiği halde susmuş, kulağıma fısıldadığı ninnilerini yalanlarla süslemişti.

Herkes biliyordu.

Herkes biliyordu.

Herkes biliyordu.

Farkına vardığımda çok geç olduğu gibi artık ne yapacağıma karar verdiğim birçok şey de vardı.

“İz?” Isabelle'nin temkinli sesine çevirdim bakışlarımı. Keskin, uyandığımda odada değildi. Nereye gitmişti, bilmiyordum. Bakışlarım ağır ağır Isabelle'yi buldu. “Bunu sana daha önceden söylemem gerekiyordu belki ama bir türlü fırsat bulamadım.” Gülümsedi. Gülümsemesi heyecan doluydu. Vereceği haber yüzünden içi içine sığmıyordu. “Belki sana da iyi gelir, moral olur bu haber,” dedi gülümseyerek.

Kaşlarım çatıldı. “Neyden bahsediyorsun?” diye merakla sordum. “Ne oldu ki? Ne haberi?”

Ruhumdaki kasvet kendini yeniden belli etti. İçimi sıkıştıran huzursuzluk hissi her seferinde nefes almamı zorlaştırıyordu.

Gök gürledi, yağmur şiddetini arttırdı. Açık pencereden içeriye sızan soğuk hava ciğerlerimi doldurdu.

“Hamilesin!” dedi hiç beklemediğim bir anda.

Merakla bakan harelerim ona kilitlendi. Ellerim kucağıma düştü. Başımdan aşağıya kaynar su dökülmüş gibi hissettim. Kalbim kasılırken kirpiklerim acıyla titredi. Buz kestim.

“Keskin’e belki kendin söylemek istersin diye kimseye söylemedim henüz. Doktorunu da özel olarak tembihledim,” dedi neşeyle.

Yanlış duymuş olmalıydım. Bu bir hata olmalıydı.

“Saçmalıyorsun,” dedim, gülmek için kendimi zorlarken. “Bu mümkün değil, hayır.” Cılız sesimle verdiğim tepki Isabelle’nin yüzündeki tebessümün solmasına sebep oldu. “Hayır.”

Hamile olamazdım. Hamile olmamalıydım. Bu bir felaket olurdu.

Korku ve panik kalbimi esir aldığı anda, böyle bir şeyin nasıl mümkün olabileceğini sorguladım. Fark ettiğim detayla aklımı kaçırarak gibi oldum.

Keskin’le olan hiçbir birlikteliğimde korunmamıştım. Bir aptal gibi ne o ne de ben korunmayı akıl etmiştik. Üst üste yaşanan birlikteliklerimizden ötürü hamile kalmamam imkânsızdı.

“Kaç aylık?” diye sordum korkuyla. Ellerimdeki titreme yeniden baş gösterdi.

“Henüz çok küçük,” dedi yüzünde bir gülümsemeyle. “Bir buçuk aylık.”

Gözlerimi sıkı sıkı yumarken aldığım haberin benim için bir cenaze haberinden farkı yoktu. Benden anne olmazdı ki. Benden bir çocuğa asla anne olmazdı. Hele ki bu halde, bu psikolojideyken benden hiç anne olmazdı.

“Sevinmedin mi?” Yıkılan yüz ifadem, Isabelle’nin sorgu dolu gözlerle bana bakmasına sebep oluyordu.

Böyle bir haberin neyine sevinecektim?

“Bir çocuğa anne olmak gibi bir hayalim yok, Isabelle,” dedim soğuk bir sesle.

“Ne?” dedi şaşkınlıkla. “Nasıl yani?”

“İstemiyorum,” dedim buz gibi bir sesle. “O kadar.”

Kaşları çatılırken, “Ne demek istemiyorum?” dedi. “Dalga mı geçiyorsun? Keskin duysa delirir!”

Çarşafı avuçlarımdan arasına hapsederken *lütfe*n, dercesine, “Beni yalnız bırakır mısın?” dedim. “Mümkünse bundan kimseye bahsetme.”

“Ama Keskin...”

“Ben onunla konuşurum,” diyerek ona yalan söyledim. “İkimizin de anne baba olmak gibi bir hayali yok, o yüzden anlayışla karşılayacaktır. Zaten bu hayata bir çocuk getirmek aptallık olurdu.”

“İz, şaka yapıyor olmalısın?” dedi hayretle. “Aldıracak mısın?” Sesindeki korku, boşlukta asılı kalan gözlerimin ona dönmesine sebep oldu.

“Gerekirse evet,” dediğimde yüzünün rengi attı. Böyle bir cevap beklemediği belliydi. Ama aldıracaktım. Asla doğuramazdım. Mümkün değildi. “Çıkar mısın lütfe?”

İstemeye istemeye, ısrarlarım sonucunda kabul etmek zorunda kaldı ve beni odada yalnız bıraktı. Odaya sığamadığımı hissederken boynumdaki oksijen maskesini ve canımın acısını önemsemeden, sağ elimin üzerindeki serumu çekip çıkardım. Ayaklarımı yataktan sarkıtırken bütün bedenimin uyuştüğünü hissediyordum.

Açık pencereye doğru küçük adımlar atarken soğuk havayı içime çektim. Derin derin nefesler alırken gözyaşlarımı geri ittim. Her şey üst üste gelmek zorunda mıydı? Hayatım yeterince çıkmazdayken şimdi de bir bebekle mi uğraşacaktım?

İstemediğim bir bebeği doğurmak istemiyordum. Keskin’e bundan bahsetmeden aldırarak zorundaydım. İş boşanmaya kadar gitmişken bebekle asla olmazdı.

Bir anda karnıma sarılan kollarla kaskatı kesilirken onun

odunsu yakıcı kokusu genzime doldu. Burnunu saçlarımin arasında hissederken heybetli bedeni arkadan bana sıkı sıkı sarıldı.

Geri çekilmek için hamle yaptığımda, “Keskin,” dedim.

“Sadece biraz...” Yüzü saçlarımin arasına gömülü olduğu için sesi boğuk çıkıyordu. “Biraz...” dedi yeniden. “Haftalardır uyku uyuyamadım, izin ver de biraz soluklanayım, İzgi,” diye yakardı. “Tamam, hatalıyım ama en azından beni kendinden mahrum bırakma.”

“Yapma,” dedim acıdan kıvranır bir halde. Bebeği nasıl söyleyecektim? Ya isterse onu? O zaman ne yapacaktım? *Aldıracaksın, İz. Sen anne olmak istemiyorsun bile.* “Dokunma.”

İç çekti. “Sensiz bir hayat istemiyorum,” dedi net bir sesle. “Artık değil.” Karnımdaki elleri daha çok sıkılaştı. Kalbim korkuyla tekledi. “Benden bunu isteme.”

Burnunu boynuma sürttü. Sağ tarafıma. Yarası olmayan, yanığı olmayan kısmına. “Boşanıyoruz,” diyebilirdim sadece. “Bitti.”

“Bir hatanın seni benden almasına izin vermeyeceğim.” Her iki kolu da karnımda hareket ettikçe içim eziliyordu. “Git, de giderim ama boşanma olmaz.”

Asıl hata kasıklarımın can bulmuştu.

“Biraz yalnız kalıp düşünmek istiyorum,” diye mırıldandım. “En azından bir süre bir şeyleri sindirmem için bana zaman ver.”

“Tamam,” dedi hızla. “Ne istiyorsun? Eve gelmem, gözükmem bir süre gözü-”

“Gitmek istiyorum.” Vücudu elimin altında kaskatı kesildi. “Her şeyden, herkesten uzakta olmaya ihtiyacım var. Kendimi dinlemeye, zihnimdeki bu karmaşadan kurtulmaya ihtiyacım var.”

“İzgi,” dedi, *olmaz*, der gibi.

“Çok uzağa gitmeyeceğim, Zeynep’te kalsam benim için daha iyi olur,” dedim buz gibi bir sesle. “Bir süre gelme, Keskin.”

“Ya özlersem seni?” diye sordu. Hiçbir tepki vermedim. “Olmaz, kalamazsın Zeynep’te. İzin vermiyorum.”

Ona doğru dönerken yüzümde kızgın bir ifade hâkimdi. “Senden izin almıyorum zaten,” dedim öfkeyle. “*Ne istiyorsun, dedin ve ben de istediğimi dile getirdim.*”

“İsteklerin benim canımı sıkan istekler olduğu sürece, kabul etmemek gibi bir ayrıcalığım var. Evliyiz biz.”

“Biz boşanıyoruz artık, Keskin,” dedim kaşlarımı çatarak.

“Unut boşanmayı. Düşünme öyle saçma sapan şeyler,” dedi sinirle. “Yeter senden ayrı kaldığım. *Sen kal, ben giderim*, diyorum işte, niye istemiyorsun?”

“Keskin,” dedim alayla. “Ha senin evinde kalmışım, ha Zeynep’in evinde. Her türlü benden ayrı kalacaksın. Ve ben seninle kalmak istemiyorum.”

Bir kez daha inatla, “Olmaz,” dedi.

“Gidiyorum,” dedim. “Bitti.”

“Hayır!” dedi anında.

Bıkkınlıkla nefesimi verdim. “Gerçekten yalnız kalmaya ihtiyacım var, Keskin. Biraz olsun kafamı toparlamak ist-”

“Boşanmayı unut,” diyerek sözümü kesti. “Konuşup halledeceğiz. Tamam, Zeynep’te kal bir süre, kafanı dinle ama en fazla bir hafta, İzgi,” dedi anlayışla. “Bir hafta sonra seninle İsviçre’ye gideceğiz. Kalp naklini daha fazla bekletmeyeceğiz.” İtiraz etmek için dudaklarımı aralamıştım ki, “İtirazın reddedildi,” diyerek susturdu beni.

İyi de hamile hamile o ameliyatı olmamın imkânı yoktu. Keskin’e nasıl söyleyecektim, onu da bilmiyordum zaten. *Aldır, İz.*

“Senden nefret ediyorum,” dedim öfkeyle.

“Biliyorum,” dedi zerre alınmadan.

Haстанeden çıktıktan sonra Zeynep’e geleli henüz iki gün olmuştu. Canım arkadaşım bana bebek gibi bakıyordu. Tabii bu iki günde Keskin kapımda bittiği için Zeynep tarafından da bizzat kovulmakla kalıyordu.

Kaçırıldığım o dönemde Zeynep çoktan kürtaj olmak zorunda kalmıştı ve yanında olmadığım için de ona üzülüyordum. Gebeliğinde yaşanan komplikasyonlar yüzünden bebeğini aldır-mıştı.

Zeynep mis gibi kokan ezogelin çorbasını önüme bıraktığında, “İz, güzelim,” dedi yumuşacık bir sesle. “Sıcak sıcak iç de boğazına iyi gelsin.” Masada çeşit çeşit yemekler vardı. Ben seviyorum diye mantı ve içliköfte de yapmıştı. Fırında karnıyarık ve pilavla da gönlümü fethetmişti. Uraz çoktan yemeğini yemiş, yarın okul olduğu için erken yatmak zorunda kalmıştı.

Zeynep karşımda otururken, “Sen yine ne zaman başlayacak-sın mesleğe?” diye merakla sordum. “Adliye koridorları özlemiş-tir seni. Gel de mekânın sahibi kimmiş, göster yeni yetmelere.”

Sözlerime karşılık gülerken, “Başlamayı düşünüyorum,” dedi şuh bir sesle. “Geç bile kaldım. Uraz biraz büyüsün diye bekle-dim ama yeter artık. Evde dura dura bir hal oldum,” diye sitem etti. “O kadar çok özledim ki seninle birlikte sabahlamayı, aynı davalara bakmayı, birlikte çalışmayı,” dedi özlemle. Eskiler gü-lümsememe sebep oldu.

“Avukat Zeynep Yılmaz’ın içinde bulunduğu bir davayı kay-betmesi gibi bir ihtimal hiçbir zaman mümkün olmadı,” de-dim imayla. “Bir dön de yüreklere korku salınsın. Ben de yokum zaten ortalarda, adliye iyice başı boşlara kaldı.”

“Avukat Zeynep Yılmaz’ın kaybedeceği tek dava, karşısında senin olduğun davadır,” diyerek o da beni övdü. “Şükrediyorum ki canım arkadaşım beni onurlandırarak avukatlığı seçmedi ve savcılığı seçerek önüme taş koydu.” Gülerek çorbamdan bir ka-şık aldım. “Ayrıca sen sıkılmıyor musun evde ya?”

“Sorma,” dedim bıkkınlıkla. “Hiç sorma. Başsavcı *sadece sana verilen saha görevine uyacaksın*, diye tutturdu. Hiçbir dosyayı el-etmiyor.” Yüzümü buruşturdum. “Gıcık herif.”

“Seni gıcık ettiyse vardır bir bityeniği,” dedi şüphyle. “Çe-kersin yakında onun da fişini ama hiç şüphem yok.”

“Şerefsiz herif, Silvan’a görevin dosyasını vermiş,” dedim nefretle. Zeynep’in lokması boğazında kalınca, sırtına vurarak, “Helal, helal,” dedim.

“Ne demek görev dosyasını vermiş?” dedi hayretle. “Ee, ya Keskin öğrenirse?”

“Söylemeyeceğim, dedi. Zırvaladı bir şeyler ama iş başa düştü yine,” dedim sıkıntıyla. “Madem onlar usulsüzlükle çıkıyorlar karşıma, ben de onlara en güzel şekilde veririm cevaplarını.”

“Ne yapacaksın?” diye merakla sordu.

“Dosyadan çekileceğim,” dedim bir anda. *Ah, İz...*

“Ne?” diye bağırdı. Koyu kestane gözleri iri iri açılmış, bana bakıyordu. Beyaz teni ay gibi parlıyordu. Saçlarının rengini açtırmış olmalıydı ki bu renk ona çok yakışmıştı. Kâkülleri alnına dökülürken yer yer sarılıklara kumrallıkları eklenmişti. “Nasıl yani?”

“Basbayağı,” dedim omuz silkerek. “Çekileceğim işte dosyadan, nesini anlamadın?”

“İz,” dedi, *yeme beni*, der gibi. “Senin ciğerini bilirim ben. Sana verilen hiçbir dosyayı bırakmazsın sen. Herkes değişir, her şey değişir ama senin o adaletle olan bağlılığın değişmez. Ben ne kadar usulsüz işe bulaşırsam bulaşayım, seninle karşı karşıya geldiğim her davada temiz çalıştım,” dedi bir anda ciddileşerek. “Gözünden hiçbir şey kaçmaz senin.”

Elimdeki kaşığı sertçe bırakırken, “İçim şişti, Zeynep!” diye sitem ettim. “Çekilsem suç, çekilmesem suç. Ne yapayım istiyorsunuz, anlamıyorum ki!”

Dikkatlice bana bakarken, “Bu hiç hayra alamet değil ama neyse,” dedi istemeye istemeye. Elinde tabağıyla ayaklanıp, yanımdan geçerken kulağıma doğru eğildi. “Neyse!” diye bağırdı.

“Yaa!” diye öfkeyle çığlık attım.

“Bağırma!” diye bağırdı. “Çocuk uyuyor. Ne biçim teyzesin sen? Az saygı!”

“Bana *bağırma*, derken bile bağırın sensin, Zeynep!” dedim

sesimi alçaltarak. “Bin kere dedim sana şöyle bağırma kulağımın dibinde diye!”

Kapının zili evin içini doldurduğunda, “Geldi seninki yine,” dedi alayla. Kapıyı açmaya giderken yerime çöktüm ve çorbamdan içmeye devam ettim.

Günlerdir kapımda alıyordu soluğu. Konuşmak, bir şeyleri halletmek için çabalıyordu ama çabası nafileydi.

Birkaç dakika sonra mutfağın kapısında Sinan belirdi. “Aa,” dedim şaşkınlıkla. “Sen mi geldin, Sinan?” İstemsizce gözlerim onu aramıştı. Bugün neden gelmemişti acaba?

“Kim gelecek başka?” dedi ters ters. Ceketini sandalyelerden birine bırakırken alkol kokusu doldu burnuma. Zeynep’in gülen yüzü düşmüş, gözlerine gölgeler uğramıştı.

“Neredesin bu saate kadar?” diye sordu. “Leş gibi de içmişsin, Sinan! Kaç kere dedim şu zıkkımı içme diye!”

“Karışma, Zeynep,” dedi parmaklarıyla şakaklarını ovalayarak. “Elimde kalan tek şeyi bırak, bari o kalsın,” dediğinde şaşkınlıkla Sinan’a döndüm.

“Saçma sapan konuşup benim asabımı bozma!” dedi Zeynep öfkeyle. “Başlarım senin derdine de gelmişine de geçmişine de!” dedi sinirle. “Sen önce bana hesap ver!”

Sinan şakaklarına iyice baskı uygularken, “Zeynep, başım çatlıyor zaten, her ne söyleyeceksen sabah söylersin, olur mu?” dedi. “Gerçekten şu anda hiç kavga edecek halim yok seninle.”

Zeynep bıkkınlıkla, “Sen bizim nikâhımızın olduğu gün o kadına nasıl gidersin?” dedi pat diye. Dudaklarım aralanırken Zeynep’e bakakaldım. Buz gibiydi. “Üstelik benim bunu o kadından iğrenç bir şekilde öğrenmeme ne gerek vardı?”

Sinan kestirip atar gibi, “Sırası değil, Zeynep,” dedi. Rahatlığı karşısında bir kez daha hayrete düştüm. “Hem de hiç sırası değil.

“Tam da sırası!” diye bağırdı Zeynep, çıldırmış gibi. “Ya sen,

ben hiç üzülür müyüm diye düşünmüyor musun? Kırılmam hiç mi umurunda değil? Bir kez olsun sözkonusu o kadı-”

“Onun bir adı var,” dedi Sinan, Zeynep’in sözünü keserek. Ona hayretle baktım. “Leyla. Adı Leyla.”

“Allah senin belanı versin,” dedi Zeynep öfkeyle. “O gün o imzayı atan benim de belanı versin. Senin beni sevmeni yıllarca bekleyen bana da yazıklar olsun,” dedi tükürür gibi.

Sinan sıkıntılı bir nefes alırken alkolün de getirdiği gevşeklikle, “Bizden olmayacağını en başından beri biliyordun, Zeynep,” dedi.

“O zaman ümit vermeyecektin!” diye bağırdı avaz avaz. “O zaman ben her gitmek istediğimde beni durdurmayacaktın! Sen eğer bana ümit vermeseydin ve *git, Zeynep, deseydin*, ben *yok, olmaz* mı diyecektim, Sinan?” Gözlerinden akan yaşlar yanaklarını ıslattı. Kırgınlığım en derinimde hissederken içim acıdı. “Sen bunu bana neden yaptın ki? Niye böylesine yakıp yıkıyorsun ki beni, Sinan? Niye nefes almama izin vermiyorsun?”

Bir şey bekledim. Kırgınlığını giderecek bir şey söylemesini bekledim ama beklediğim gibi olmadı. “O gün o nikâha geldim ama mecburiyetten. O gün o damatlığı giydim ama senin için değil, isteyerek hevesle değil, yine mecburiyetten. O gün o imzayı attım, Zeynep ama yine senin için değil, mecburiyetten.” Sinan yine ve yine yanılttı. Hep olduğu gibi.

Bir kadına onu istemediğini canını böylesine yakarak söylememeliydi.

Zeynep öyle bir gülümsedi ki gülümseyişi boğazımı düğüm düğüm etti. Sağ parmakları sol elinin yüzükparmağını kavradı ve alyansıyla birlikte tektaşını da tereddüt etmeden çıkardı. Yüzüklerini resmen Sinan’ın suratına fırlatırken, “Bitti,” dedi buz gibi bir sesle. Kapıda uykulu gözlerle annesiyle babasını izleyen Uraz’ı fark ettiğimde oturduğum yerden hızla ayaklandım ve adımlarımı ona doğru attım. “Artık yokum,” diye devam etti. “Boşanıyoruz.”

Uraz'ın önünde durup, sağ kolumla onu dikkatlice kucaklayarak, "Gel, teyzeciğim," dedim.

"Zeynep!"

Tam o sırada etin ete çarpma sesi kulaklarıma dolduğunda Uraz'ı görmemesi için göğsüme bastırdım ve hızlı adımlarla salona doğru ilerledim. Zeynep, Sinan'a tokat atmıştı. *Hak etti, İz*.

"Teyze," dedi korkuyla.

"Yok bir şey, bir tanem," dedim onu sakinleştirmek adına. Mutfaktan gelen belli belirsiz sesleri işittim. "Anneyle baba biraz tartışmış sadece. Konuşuyorlar kendi aralarında. Büyüklerin arasına girmek yasak. Konuşmuştuk hani seninle, hatırlıyor musun?" diye sorduğumda başını sallayarak onayladı.

Zeynep bir hışımla mutfaktan çıkarken, "İz," dedi. "Sen Uraz için birkaç parça kıyafet alır mısın? Ben daha sonra gerisini hallederim. Yukarı çıkıp valiz hazırlamam gerek," dediğinde sessiz kaldım.

"Anne, nereye?" diye sordu Uraz. Bağırış seslerinden korktuğu her halinden belli oluyordu.

Zeynep yanımıza gelip, Uraz'ın küçük ellerini avuçlarının arasına alarak, "Anneciğim," dedi. "İz teyzenin çiftliği var ya hani? Sen orayı çok sevmiştin, atlara da binmiştin hatta. Biz bir süre orada kalacağız teyzenle birlikte." Zeynep dudaklarını oğlunun küçük avuçlarına bastırdı.

"Ama babam?" dedi Uraz sorgu dolu bir sesle.

Zeynep buruk bir tebessüm ederken, "Babanın işleri varmış, oğlum," diyerek yalan söyledi. "O sonra gelecek yanımıza."

Sıkıntıyla iç çekerken, Uraz'ın elinden tutup, "Gel bakalım, küçük bey," dedim. "Anneleri üzmemek yok. Anneler ne diyorsa onu yapıyoruz yoksa çok üzülürler."

Pıtı pıtı adımlarla Zeynep'e doğru yürüdüğünde küçük kollarını boynuna doladı ve her iki yanağına da öpücükler kondurdu.

Gülümsemem yüzümde yer aldığında Zeynep de huzurla gülümsedi. "Üzmedim seni, değil mi? Çıkmadım ki hem sözün-

den,” dedi Uraz, sanki suçlu oymuş gibi. “Üzülme sen. Ben seni çok seviyorum.” Uraz’ın dudaklarının arasından çıkan kelimeler beni olduğum yere çivilerken Zeynep’le gözlerimiz çok kısa bir an birbirini buldu.

“Yok,” dedi Zeynep. “Sen hiç üzmezsin ki zaten beni,” dediğinde saçlarına küçük bir öpücük kondurdu. “Ben de seni seviyorum, bebeğim,” dedi kokusunu içine çekerek. Uraz’ın yanağına bir öpücük daha kondurduğunda çöktüğü yerden ayaklandı ve adımları merdivenleri buldu.

Oturduğum yerden kalkarken, “Hadi bakalım, gidip seninle çanta hazırlayalım,” dedim ve Uraz’ın elinden tuttum.

Uraz’la birlikte küçük bir çanta hazırlamış, daha sonra Zeynep’in eşyalarını toplamasına yardım etmişim. Temelli gidiyordu bu sefer. Şimdilik ihtiyacı olanları almıştı ama yine gelip her şeyini alacaktı. Valizlerini arabaya yerleştirirken Sinan’la konuşmadım. O da zaten pek konuşmak istiyormuş gibi durmuyordu, bu yüzden ellemedim. Kapıdan çıkarken girişe bir araba yaklaştı. Aracın sürücü koltuğundan ise Isabelle indi.

“Nereye böyle?” diye sordu merakla. “Kaçıyor musun? Halbuki seni ben kaçırmaya gelmiştim. Keskin’i kudurturdum karını kaçırdım diye,” dedi alayla.

“Zeynep’i çiftlik evine yerleştirmem gerek,” dedim sıkıntıyla. “Yer değişikliği yapıyoruz yani.”

“Olmaz,” dedi itiraz ederek. “Sen benimle geliyorsun, işimiz var.”

“Zeynep’i yalnız bırakamam, Isabelle,” dedim kesin bir dille. “Bana ihtiyacı var.”

Zeynep sürücü koltuğunun açık camından, “Git sen, İz!” dedi. “Çiftlikte görüşürüz.”

Kaşlarımı çatarak, “Olmaz,” dedim, üzerine basa basa.

“Gerçekten önemli,” dedi Isabelle. “Görmek gereken bir şey var.”

“Zeynep’ten önemli değil,” diyerek arkamı döndüm.

“Şu anda Keskin’in, Poyrazköy’deki bir depoda Silvan’ı öldürmek için tuttuğunu söylesem sana?” dediğinde hızla ona dönmemi sağladı.

Zeynep sıkıntılı bir sesle, “Bence gerçekten gitmen gereken konular var, İz,” dedi. “En azından çok geç kalmamaya çalış. Ha, bu arada, gelirken dondurma al!” dedi arabayı çalıştırırken.

“Bu saatte nereden bulayım ben sana dondurma?” diye cırladım.

“Kocana söyle!” diye bağırdı. “*Canım çekti*, de. Sana dondurma fabrikası bile açar o herif! Gözüne girmek için gösteriş yapmayı seviyor. Ne olmuş yani bir ülke yok ettiyse? Ben az mı senin için saç baş kavgalara girdim? Bir dondurmayı mı çok görüyorsun bana?” Bunların hepsini söylerken arabayı çalıştırmış, harekete geçmişti. Birkaç dakika sonra gözden kaybolduğunda haline gülmekle yetindim.

Isabelle arabayı göstererek, “Atla,” dedi.

Söylene söylene arabaya binerken, “Ondan nefret ediyorum,” dedim ve birlikte yola çıktık. *Ah, Keskin. Ah.*

Isabelle’nin hemen yanındaki koltukta yerimi aldığım anda aramızdaki sessizlik sadece birkaç dakika sürdü. Poyrazköy’e giden yol uzarken, “Isabelle,” dedim. “Hector’la aranızda tam olarak ne var?”

Vücudu gerilirken, “Hiçbir şey,” dedi düz bir sesle. “İş ortakları gibi düşün. Bir süreliğine birlikte çalışıyoruz sadece,” diyerek geçiştirdi.

“Ne için ama?” diye merakla sordum. “Üstelik aranızda pek de bir şey yokmuş gibi durmuyor, ha Isabelle?” dedim alayla. “Ne dersin?”

Buruk bir tebessüm dudaklarında yer alırken, “Kendisi nişanlıymış bir zamanlar,” dedi. Şaşkınlıkla ona baktım. “Nişanlısına deli gibi âşık bir adammış.” Derin bir iç çekti. “Yani benim İspanya’da duyduklarım bunlar.”

“Hector’un kim olduğunu biliyorsun, değil mi?” dedim merakla.

“Biliyorum,” dedi. “İspanya’nın meşhur kralı,” dedi alayla. “Ölüm Kralı.” Bir şey hatırlamış gibi gözleri bir yere daldı. “Bir keresinde bana, *ölümün kralına en çok ölümün kraliçesi yakışır*, demişti,” dedi gülümseyerek. “Bu sözü söyledikten saatler sonra nişanlısının mezarına gittiğini öğrenmiştim.” Hiçbir şey söyleyemedim. “Erkekler gerçekten gereksiz varlıklar. Hayvanlar bile benim gözümde onlardan daha yüceler. O yüzden bizim gibi eşsiz varlıkları, kadınları her halleriyle kabullenmek yerine bir de şikâyet edip duruyorlar,” diye homurdandı. Bu konuyu konuşmak istemediği belliydi.

“Değil mi ama?” dedim ona katılarak. “Şükredeceklerine hep bir sitem derdindeler.”

“Umursamamaya çalışıyorum artık,” dedi omuz silkerek. “Zaten ayrılacağım yanından.”

“Nasıl yani?” diye merakla sordum.

“Rus asıllıyım ben,” dedi bana dönerek. “Belki karşına çıkmışımıdır magazinlerde.”

“Hiç ilgi alanıma girmiyor o tür şeyler,” dedim sıkıntılı bir sesle.

“Mankenim ben,” dediğinde şaşkınlıkla ona baktım. “Dünyaca ünlü markaların defilelerinde her zaman baş manken olarak yer alırım. Defileyi ben açar, ben kapatırım ama gel gör ki aylardır mesleğimi yapamıyorum,” dedi özlem dolu bir sesle.

“Katil olduğunu sanıyordum,” dedim sorgu dolu bir sesle.

“Öyleyim zaten,” dedi gülümseyerek. “Mankenlik hayalimdi. Katil olmaksızın babamın tercihiydi. Bir vârisi yok. Tek çocuğu benim. Ondan sonra işlerin başına geçecek biri olmalıydı. Kurban da ben oldum. Hector’la aramızdaki ilişki de tam burada başlıyor aslında. O zaten mecliste yıllardır varlığını sürdüren, önemli üyelere biriydi ama benim de kolay yoldan meclise girmem gerekiyordu.”

“Sen de onu buldun,” dedim.

“Ailem için,” dediğinde sessiz kaldım. *Aile*. “Onları korumak zorundayım ve bilirsin, bizim dünyamızda kadınlara bir koltuk verilirse ilk iş o kadını yerinden etmektir. Keskin’in desteği bana bu yüzden çok yardımcı oldu,” dedi minnetle. “Onun desteği biraz da olsa düşmanlarımın ailemden uzak durmasına sebep oldu.”

“Bundan sonra arkanda değil, yanımda olduğunu bil o zaman,” dediğimde gülümsedi. “Her daim,” dedim yumuşacık bir sesle.

“Sağ ol, İz,” dedi minnetle. “Ama senden böyle bir beklentim yok. Hiç olmadı.”

“Biliyorum,” dedim aynı samimiyetle.

Gülümsediğinde, “Başın sağ olsun,” dedi bir anda. “Annen için,” diye ekledi.

“Sen sağ ol,” demekle yetindim sadece.

“Bebek haberini ne yaptın?” Onun hatırlatmasıyla farkına varırken varlığını bile unuttuğumu fark ettim. Ellerim istemsizce karnıma dokunurken irkildim.

Yutkunup, “Henüz bir şey yapmadım,” dedim, buz gibi bir sesle. “O da duruyordur herhalde yerinde, yani bilmiyorum,” dedim dudak bükerek.

“Kontrole gitmedin mi?” dedi şaşkınlıkla. “Doktor düşük tehliken olduğundan bahsetmişti. Çok fazla üzülmemeye ve mümkünse stres yapmamaya çalış. Kimseye söylemeyeceğime söz verdim ama çok fazla da saklayamam. Hele ki Hector ve Keskin’in arasındaki buzlar yeni yeni erimeye başlamışken.”

“Onu zaten istemiyorum, Isabelle,” dedim sıkıntıyla. “Bu bebek hiçbir şekilde doğmayacak.”

Araba gideceğimiz depoya yaklaştığında Isabelle sözlerime karşılık tek kelime etmedi. Birlikte araçtan inerken deponun etrafındaki adamların beni görmesiyle yüzlerindeki şaşkınlığı fark ettim ama bozuntuya vermedim.

Altımda lacivert, yüksek bel kot pantolon varken üzerimde de omuzları düşük, beyaz, bol bir kazak vardı. Saçlarım yine belime doğru salınırken omuzlarımı dikleştirdim.

Isabelle yanımda yürürken, “Bu şerefsizler beni içeri almadılar,” diye homurdandı. “Ben de mecburen çareyi sende buldum çünkü bu eğlenceyi kaçıramazdım.”

“He, harcadın yani beni?” dedim alayla gülerek.

“Başka çarem yoktu,” dedi dudak bükerek.

“Isabelle Allister,” dedi kapıda bizi karşılayan koruma. “Hector Markov’un kesin emri var. İçeriye girişiniz yasak.”

“Kendisi benim misafirim,” dediğimde adamın bakışları beni buldu ve anında bir adım geri çekildi.

“Bayan Alacahan,” dedi aksanlı sesiyle. Yabancı olduğu belliydi. “Hec-”

“Hector’dan değil, benden emir aldığını ne çabuk unuttun?” dedim otoriter bir sesle. “Yokluğum size bir şeyleri unutturduysa kendimi hatırlatmaktan zevk duyarım.”

“Saygısızlık etmek istemedim,” dedi hürmetle.

“O halde işe sözümü ikiletmemekle başlayacaksınız.” Karşımda suspus olmuştu. “Isabelle Allister’in bundan sonra istediği her yere giriş izni bizzat benim tarafımdan verilmiştir. Emre itaatsizlik, infazınıza sebep olur,” dediğimde hepsi karşımda dimdik durdu.

“İz Hanım?” Aybars’ın heyecan dolu sesi kulaklarıma ulaştığında omzumun üzerinden bana doğru gelen adama döndüm ve gülümsedim. “Hastaneye gelememiştin bir türlü, burada olduğunuzun haberini alınca da hemen geldim,” dedi soluk soluğa. “Nasılsınız?” Konuşmama izin vermedi. “Gerçi her zamanki gibi mükemmel gözükyorsunuz, orası ayrı,” dedi gülümseyerek.

Bu hali benim de gülmeme sebep olmuştu. Elimi dostça koluna koyarken, “İyiyim, Aybars,” dedim. “Sen nasılsın?”

“Ben mi?” dedi şaşkınlıkla. Bunu sormamı beklemediği yüzünden belliydi. “Ben iyiyim, sizi gördüm, daha iyi oldum val-

lahi. Yokluğunuz ölüm, varlığınız yaşam bahşediyor,” dediğinde kaşlarım çatıldı. “Maşallah tabii, nazar değmesin.”

“Övdü mü yoksa gömdü mü anlamadım ben ama anladığım tek şey birazdan İz Hanım tarafından tepelenecek olduğu.” Bu sesin sahibi Ulaş’tı. Bakışlarım onu bulduğunda hürmede başını eğdi. “Aramıza sapasağlam döndüğünüz için size ne kadar minnettar olsak az, İz Hanım,” dedi gevşek gevşek. “Özlettiniz kendinizi.”

Sözleri daha çok gülümsememe sebep oldu. “Çok mu azar işittiniz?” diye merakla sordum. Gözleri hatırladıklarıyla dehşetle açılınca ikisine de acır gibi baktım.

Ulaş irkilmişti. “Kuyruğunuz gibi peşinizde dolaşacağımız için şimdiden kusura bakmayın, İz Hanım ama ben bir kez daha o günlere dönmek istemiyorum. Allah’ım,” dedi kaşınarak. “Hatırladıkça huylanıyorum anasını satayım.”

“Ne yapıyorsunuz siz burada?” İdil her ikisinin de kafasına bir tane geçirirken sinirle baktı. Onu görmeyi özlemiştim. “Niye yerinizde değilsiniz siz?” Beni fark edince, şaşkınlıkla duraksayıp, “İz Hanım!” dedi. “Yeniden merhaba.”

“İdil,” dedim ona doğru bir adım atarak. “Seni özleyeceğim hiç aklıma gelmezdi,” dediğimde sol koluma dikkat ederek boyuna sarıldım. Bu hareketimle kaskatı kesilirken neden bir anda böyle bir şey yaptığımı ben de bilmiyordum.

“Ben de sizi özledim, İz Hanım,” dedi. O da bana sarılırken kaş göz yaptığını anlamak zor değildi. “Ama eğer biraz daha bu şekilde durmaya devam edersek ben sizin yapmadığınızı yapıp bu ikisini tepeleyeceğim,” dediğinde gülümseyerek geri çekildim. Kızıl saçlarını kestirmişti. Önceden sırtına kadar gelen saçları şimdi omzuna geliyordu.

Maşalı saçlarına bakıp, “Saçların yakışmış,” dedim.

“Sağ olun,” demekle yetindi. Bakışları, sırtarak ona bakan iki şebeğe döndüğünde yüz ifadesi katılaştı. “Yürüyün, lan!” dedi tersçe. “Dangalak herifler! Gidip etrafı kolaçan edin.”

Ulaş ona kötü kötü bakarak, “Aman!” dedi. Şu an tam olarak tip tip bakıyordu İdil’e. “Seninle de iki eğlenmeye gelmiyor! Her seferinde karabasan gibi çöküyorsun üzerimize!” diye bağırdı.

İdil, Ulaş’a onu öldürecekmiş gibi bakarken, Aybars elini Ulaş’ın omzuna vurarak, “Yaşamak istiyorsan uzaklaş, kardeşim,” dedi. İkisi birlikte arkasını döndü. “Ben gerçekten korkuyorum bu kadından, abi. Bir gün siparişlerine yaptığı gibi bizi de doğrayacak diye ödüm kopuyor, yemin ederim.”

Eğer onu duymadığımızı sanıyorsa yanıliyordu. Gülerek yeniden önüme döndüğümde kapılar bizim için açıldı ve buz gibi depoya adımımı attığım an soğuk, ürpermeme sebep oldu. *İdil’i unutma, İz.*

İçeriye doğru ilerlerken karanlığın içinde loş ışığın hâkim olduğu bir yer çekti dikkatimi. Sandalyeye bağlı biri oturuyordu ve ağzı yüzü kan içindeydi. Bu, Silvan’dan başkası değildi. Üzeri tamamen çıplaktı ve göğsündeki yanıklar sol yanımın sızlamasına sebep oldu. Acısı dehşet verici bir şeydi.

Keskin hemen karşısında bir hayli rahat görünüyordu.

Hector bizi fark ettiğinde öfkeyle, “Isabelle,” dedi. “Neden bir türlü rahat durmuyorsun?”

Isabelle omzunu silkip, “Huyum kurusun,” dedi alayla. “Tabiatıma ters, Hector.” Keskin’in bakışları omzunun üzerinden beni bulduğunda arkasını tamamen döndü ve adımlarını bana doğru çevirdi. Burada olmama şaşırmış gibiydi. İçerisi kan ve küf kokuyordu. Bu, midemin bulanmasına sebep oldu.

“Neden geldin?” dedi, aramızda birkaç adım kala. “Dinlenseydin, güzelim. Yaran daha çok taze. Ben gelecektim tazen,” dedi sıcacık bir sesle.

Sıcak avcu sağ yanağıma sarıldığında kedi gibi sürtündüm avcuna ve kirpiklerimin altından ona baktım. “İzlemek istedim,” demekle yetindim sadece.

Sıkınıyla iç çekti. “Ne söylersem söyleyeyim gitmeyeceksin,

değil mi?” dediğinde başımı iki yana salladım. “Ah, bir kez olsun dinlesen şu sözümü.”

“Ne yapalım?” dedim iç çekerek. “Bütün dünyaya, herkese ve her şeye sözünü geçirebiliyorsun ama bir karına geçiremiyorsun sözünü, Lider,” dedim alayla. “Senin de kusurun bu olsun.”

Başını öne doğru eğerek iki yana salladı ve gülümsedi. Kara gözleri yüzümde dolandığında, “Gerçekten iyi misin?” dedi merakla.

“Bilmem,” dedim dudak bükerek. Kaşları havalandı. “Şimdilik bir sorun yok gibi.”

“Kontrole gidelim yarın,” dediğinde cevap vermedim. Onunla gitmeyeceğimi biliyordu. Gülümsediğinde, gamzesi yeni yeni çıkan kirli sakallarının arasından kendini belli etti. Sakallarına dokunma istediği parmak uçlarımın karıncalanmasına sebep oldu.

“Keskin,” dedi Hector. “Başlayalım artık.” Keskin, başını sallayarak onayladığında arkasını dönmek için hareketlenmişti ki durdu ve bana baktı.

“Neyin var senin?” diye sordu bir anda.

Kaşlarım çatılırken sorgu dolu gözlerle ona baktım. “Hiç,” dedim bozuntuya vermeden.

Kara gözleri üzerimde dolaştığında, “Üşüyor musun?” dedi bu sefer. “Betin benzin atmış.” Kaşları çatılırken, üzerindeki ceketini bir çırpıda sıyırıp giymemi sağladı.

“Karıştırmadan katlar mısın şunları, yavrum?” dedi hemen sonrasında. Sol koluma dikkat ederek gömleğinin kollarını güzelce katladım. “Bir şey var sende,” dediğinde sertçe yutkundum. Öyle dikkatli izliyordu ki beni. “Benim bilmediğim ne var, İzgi?”

Sessiz kaldım. Aramızdaki sessizlik bir çığ olup üzerime çöktü. İyi hissetmiyordum. Kan kokusu midemi bulandırıyor. “Mahvolacak üzerin,” dedim sadece. “Beyaz giymişsin.”

“Sorun değil, atarız,” dedi başını sallayarak. “Hem ben bir

giydiğim takımı bir daha giymiyorum zaten, sorun olmaz o yüzden.”

“Niye?” dedim. Kravatından tutup, kendime çekerken iyice gevşettim ve düğümü çözüp gömleğinin ilk üç düğmesini de açtım. Bu rahat bir nefes almasına sebep oldu.

“Alışkanlık,” dediğinde, gömleğinin yakalarını düzelttim. “Tüh,” dedi bir anda. “Bak sen şu işe ki az önce yaptığın da eklendi alışkanlıklarımın arasına.” Bu haline sadece tebessüm ederken geri çekildim. Gitmeden evvel göz kırpıp, “Senin gibi,” dediğinde tebessümüm büyüdü.

“Gerçekten az önce ne izledim ben?” dedi Hector homurdanarak. “Gözlerim kanadı, yemin ederim. Biz burada cümbür cemaat adamı ne zaman kesip biçeceğiz diye bekliyoruz, beyefendi köşede karısıyla fingirdeşme derdinde!” diye hayıflandığında ona ters ters baktım.

Isabelle bu halini gülerek izledi. “Dostunu, karısından mı kuskanır oldun, Hector?” dedi alayla.

“Henüz barışmadık,” dedi ters ters.

“Aynen, ondan,” dedi Keskin. Kalın, kemikli ve uzun parmakları masanın üzerindeki kesici aletlerde gezindi. “Sana karımın selamını getirdim, Silvan.” Sesindeki vahşilik, bütün çehresine yansıdı.

Eline aldığı oldukça sivri ve keskin bıçağın üzerine dikkatlice bir sıvı döktü. “Döktüğü şey ne?” diye merakla sordum.

“Kezzap,” diyerek yanıtladı beni İdil. “Her türlü ölecek de yine de bedeninin herhangi bir operasyonla bile toparlanamaması için elinden geleni yapıyor.”

Keskin kezzapla ıslattığı bıçakla ona doğru yaklaştı. Sol avcundan başlayıp dirseğine, oradan da şahdamarına uzanan yanığın üzerine bıçağı bastırarak çekti ve derisinin yanıp erimesine sebep olduğunda Silvan’ın acı dolu haykırışı depoyu inletti.

Damaralarının kabardığını fark ettim. Keskin sanki ruhunu deşmek ister gibi yarasını deşti. “Yetmez!” dedi öfkeyle. “Bu sana

yetmez, Silvan!” diye gürledi nefretle. Gözbebeklerimin büyüdüğünü hissettim.

Bıçağı bir yana savururken Silvan’ın başı öne doğru düştü. Keskin, parmaklarına muştayı geçirirken tehlikeli bir yavaşlıkla ona doğru döndü ve Silvan’ın çenesine öyle bir yumruk attı ki çenesinin kaydığını, ağzının kanla dolduğunu gördüm. Ağzından akan kanlar durmak bilmezken bir yumruğu daha patladı yüzünde ve kandan gözükmeyen yüzü iyice kana bulandığında şakaklarından sızan kanlar kulaklarına kadar aktı.

Yüzümü buruşturdum. Benim tanıdığım adamdan çok daha uzaktı.

Midemin bulandığını hissederken bu kez kerpeteni aldı Keskin. “Tutun,” dedi adamlarına. İki kişi kollarından tutarken Keskin çömeldi ve sağ bileğini yakaladı. Silvan kalan son gücüyle de çırpınırken işaretparmağının tırnağı söküldü. Haykırışı depoyu inletirken acısını sanki kendi tırnağımda hissettim. Yüzümü buruştururken kusmamak için zor duruyordum. Her bir tırnağını yavaş yavaş çekerek ona işkence ediyor, etini kerpetenin altında çekiştiriyordu.

Silvan’ın acı içindeki gözleri beni buldu. Kandan gözükmüyorlardı bile. “Seni o gün o depoda yakmakla kalmayıp öldürmeliydim!” diye nefretle bağırdı. “En azından çektiğim işkenceye değerdin!”

“Bak sen şu işe!” dedi Keskin alayla. “Birileri gerçekten ölmek istiyor, ha Hector?” Adamlarına bir baş işareti verdiğinde getirdikleri paslı testereyle Silvan korkuyla yutkundu. “Benim sol yanıma karşılık senin sol yanın, Silvan!” Adamlarının elinden aldığı testereyi sol kolunun dirseğine vurdu ama testere paslı olduğu için kolu kopmadı ve bu, Keskin’in etini çekiştire çekiştire kolunu kesmesine sebep olduğunda Silvan öyle bir haykırdı ki gözlerimi yumsam dahi çığlıklarına sağır olamadım.

Kolumu yakmıştı. Sadece kolumu yakmıştı ve kolundan ol-

muştı. Muhtemelen kaptığı enfeksiyonla dakikalar sonra kan kaybından ölecekti.

İz, sen hâlâ emin misin bu adama ihanet etmek istediğine?

Değilim.

Düşmanına bunu yapan, bizi de düşmanı olarak gördüğünde kim bilir neler yapar!

Bir şey yapamaz, ben onun çocuğunun annesiyim!

Hani istemiyordun?

Şartlar değişti.

Öylece bomboş gözlerle sırtı bana dönük adamı izledim. Engel olmadım. Başına gelen her şeyi fazlasıyla hak ediyordu.

“Bu gece ve bir çok gece...” dedi, testereyi bir köşeye atarken. Adamlarının onun için hazırda beklettiği kezzapla ıslattığı özel yapım bıçağı masadan alıp bir anda sol gözüne sapladığında mide bulantım gittikçe arttı. Kasıklarımnda belli belirsiz bir sızı peydah oldu. Ellerimi karnıma basırma ihtiyacıyla yanıp tutuştum. “Acıdan inim inim inleyeceksin! Yemin olsun, seni öldürmeyeceğim! Ölmek için yalvaracaksın ama seni öldürmeyeceğim!”

Silvan acıdan bağıra bağıra ağlarken tam o sırada Hector, “Seni uyarmıştım,” dedi ve bu cümlesi Isabelle ve İdil’in yüzünde bir gülümsemeye yol açtı. “*Ona dokunursan ölürsün*, demiştim.”

Hiç kimse hak etmediği bir şeyi yaşamıyordu.

Bana adaletsizlikle gelmişti. Hak etmediğim şeyler yaşatmıştı ve şimdi o, hak ettiği her şeyi yaşıyordu çünkü kanun önünde bu adamın bir cezası yoktu. Üç kuruşa çıkardı girdiği delikten. Herkes gibi.

O halde bana düşen de ona verilen cezaya razı gelmek oluyordu. *Gerçekten mi İz?*

Cezasını veren Keskin’di ve buna itirazım yoktu. Hiçbir zaman onu bunun için yargılamayacak ve suçlamayacaktım. *Kandırma kendini.*

Katran karası gözlerinde yer edinen infaz, Silvan içindi. Bunları yapmasının tek sebebi ise bendim.

2. BÖLÜM

Bazen gerçeklerin üzerini örten yalanlar, beraberinde bin bir sırrı getirir. Zihninde dönüp duran geçmişi kafanın içinde defalarca kez sorgularsın. Düşünmek öylesine zordur ki çıldıracağını sanırsın bazen. Annem hakkındaki gerçeğin bende yarattığı enkazınsa bir tarifi yoktu.

İçerideki kan kokusuna daha fazla dayanamayıp kendimi dışarı atmış ve çalılıkların arasında bir köşeye kusmuştum. Midemde hiçbir şey kalmayana kadar kusarken artık sadece öğürüyordum.

Sırtımda bir elin varlığını hissettiğimde Isabelle nahif bir sesle, “İyi misin?” diye sordu. İki büklüm olmuş vücudumla öne doğru eğilirken soluklanmaya çalışıyordum ama midem her seferinde daha çok kasılıyordu.

Uzattığı suyla ağzımı çalkalayıp, tükürürken, “Kusmaktan nefret ediyorum!” dedim sitemle. Yavaşça doğrulurken kaldırıma oturdum ve yüzüme yapışan saçlarımı geriye doğru çektim.

“Hamileliğin ilk aylarında çok normal,” dedi yatıştırıcı bir sesle. Varlığını hatırlamak, kalbimin kasılmasına sebep oldu. Onu kesinlikle istemiyordum. “Yine de bir kontrole gidersen mide bulantın için ilaç verir ve halsiz düşmemen için vitaminlerini alsan iyi olur. Yoksa sen söylemeye kalmadan ani ruh hali değişiminden ve sürekli olarak kusmandan Keskin kendisi anlayacaktır.”

“Bu bebeği istemiyorum,” dedim, buz gibi bir sesle.

“Bunu gözlerinde görebiliyorum,” dedi sıkıntıyla. Önümde çömeldiğinde mavileri dikkatle bana baktı. “Korktuğunun da farkındayım. Seni korkutan ne, İz? Bir kadın anne olmayı neden istemez? Bu muhteşem bir duygudur,” dedi gülümseyerek.

“İçinde senden, sizden bir parça var. Bundan daha değerli ne olabilir ki?”

Acıyla gülümsedim. “Ben istesem de bu bebeği doğuramam, Isabelle,” dedim. “O masada ya ikimiz birlikte can vereceğiz ya da sadece o. Belki de ben.” Isabelle tekrar konuşmak için dudaklarını aralamıştı ki bize doğru gelen Keskin’i, Hector’u ve İdil’i fark etmemle, “Sonra konuşuruz,” diyerek ayaklandım.

Üzerindeki beyaz gömleği kan içindeyken, yaklaştıkça burnuma dolan kan kokusu yüzümü buruşturmama sebep oldu.

“Yüzün bembeyaz olmuş,” dedi yanıma vardığında. Dokunmak için hareketlendi ama geriye doğru attığım bir adımla duraksadı. “Neyin var?”

Birkaç adım daha geriye gidip, ondan iyice uzaklaşırken kaşları çatıldı. “Kan kokusu tuttu herhalde,” dedim, yüzümü buruşturup. “Ondan midem kötü biraz.”

“Arabada yedek gömleğim vardı,” dedi tok bir sesle. “Değiştiririm birazdan.”

“Gömleği değiştirsen ne fayda?” dedi Isabelle. “Kan kokusu sinmiştir bir kere üzerine. Yıkanmadan da çıkmaz.” Keskin ona kaşlarını çatarak baktığında Isabelle omuz silkti. Üzerimdeki ceketini çıkarıp ona verdim. Çok sıcaktı.

“Beni çiftliğe bırakır mısın?” diye sordum. “Zeynep çiftlik evinde tek başına. Onu orada bir başına bırakmak istemiyorum. Saat de epey geç oldu zaten,” dedim sıkıntıyla.

“Çıkarız birazdan,” dedi sadece. Gözleri sürekli çıplak omuzlarımdaki ve boynumdaki sargıda geziniyordu.

“Yolda giderken dondurma da alalım ama,” dediğimde kaşları çatıldı. Zeynep istemişti. Unutmasam iyi olurdu.

“Bu saatte nereden bulacağız açık dondurmacı?” diye homurdandı Hector. “Yarın yersin.”

“Olmaz!” diye çıktım. “Canım çekti, şimdi yemek istiyorum.”

“Bir tarafların mı şişecek yarın yersen?” dediğinde ters ters ona baktım. “Gece gece uğraştırma bizi, zaten yorgunuz.”

“Senden mi istedim ben?” dedim öfkeyle.

“Yaşlı teyzeler gibi durup bakma bana öyle,” dedi ağzının içinde. “Zaten onlardan da pek bir farkın yok ya. Kıyamet kopsa tırnağım kırıldı diye ağlarsın sen kesin.”

Gülümsedim. “Ben en çok neyden nefret ederim, biliyor musun Hector?” dedim alayla. Merakla bana baktı. “İnsanların, tanımadığı insanları bir kılıfa sığdırmasından ve hakkımda hiçbir şey bilmeden konuşmasından.” Gülümsemem büyüdü. “Lütfen,” dedim alayla. “Bir daha yapma, olur mu? Çok üzülürsün sonra.”

Boş boş bana bakarken gözlerimi devirdim. Bir minibüs hemen yanımda durduğunda, Aybars elinde siyah bir gömlekle geldi.

Keskin, üzerindeki gömleği çıkarmak için hareketlendiğinde, “Yuh!” diye bağırdım. Katran karası gözleri beni buldu. “Ne yapıyorsun?”

“Müsaadenle üzerimi değiştireceğim, İzgi,” dedi alayla.

“İyi de niye burada değiştiriyorsun?” dedim sorgu dolu bir sesle. Kaşları havalandı. “Neyse ya, yok bir şey,” diye mırıldandım. Üzerindeki kanlı gömleği uluorta çekinmeden, çıkarıp, yenisini giyerken düğmelerini iliklemeye başlamıştı bile.

Minibüse binip özellikle cam kenarına oturdum. Saat epey geç olmuştu. Isabelle ve Hector’un ardından Keskin de bindiğinde kapı kapandı ve araba hareket etti. Başımı cama yaslarırken kollarımı göğsümde birleştirdim ve karşımdaki ikiliye baktım.

“Bir hafta içinde İspanya’ya geri döneceğiz,” diyerek söze başladı Hector. Muhatabı yanımdaki adamdı.

“Bir hafta erken,” dediğinde ceketinin cebinden çıkardığı sigarasını yaktı. Isabelle’nin endişeli bakışları kısa bir süre üzerime uğradı ama ona *sorun yok*, dercesine bakmakla yetindim. Sigaranın dumanı arabayı doldururken genzime dolan koku rahatsız olmama sebep olsa da umursamamaya çalıştım. “Meclisteki yerini geri istiyorsan bir süre daha burada kalmalısın.”

“İspanya’da halletmem gereken işler var,” dedi Hector, sıkıntılı bir sesle. “Orayı boş bırakamam.”

“Isabelle senin yerine bir süre işleri idare edebilir,” diyerek öneride bulundu.

“Yanlış yoldan gidiyorsun, Aybars,” diye seslendim öne doğru. “Çiftliğe gideceğiz.”

“Eve dönmemekte hâlâ kararlı mısın?” diye sordu yanı başımdan ama ona dönmedim. “İki gün yetmedi mi?”

“Seninle konuşuyor olmam, seni affettiğim ve yaptığın şeyi unuttuğum anlamına gelmez,” dedim, buz gibi bir sesle. “Psikolojik olarak kötü bir dönemden geçiyorum. İnişlerim, çıkışlarım, yersiz hareketlerim olabilir ama bunların hiçbirisi sana seni affettiğimi düşündürmesin, Keskin.” Hele ki hamilelik hormonları yüzünden duygusal boşluğa düşüp iyice ona sığınmak istemiyordum.

Gerçekten iyi değildim. Üniversiteden bir psikolog arkadaşım ile görüşmüş, yaşadığım çoğu şeyi anlatıp içimdeki acıyı kusmuştum. Sonuç benim için berbattı.

“Sonuç ne, Sezin? diye sormuştum merakla. Sürekli inişlerimin, çıkışlarımın, dengesiz hareketlerimin sebebi ne? Her şeyi bir anda bu kadar çok içselleştirirken neden bir anda hiçbir şey olmamış gibi davranıyorum?” Sezin’in ekrandaki yüzü sıkıntılı gözüktüyordu. Görüntülü bir görüşme sağlıyordum onunla. Zeynep’in evinde bana verdiği odadaydım. “Bilmiyorum, tanımıyorum artık kendimi. Çok karışığım,” dedim başımı iki yana sallarken.

“İz,” dedi garip bir şekilde. “İnan, nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Çünkü buna ben de inanamıyorum,” dediğinde kaşlarım çatıldı. Bütün vücudumun gerildiğini hissettim. “Sana kondurmadığımdan olsa gerek ama sonuç maalesef bu.”

“Ne?” dedim sabırsızca. “Ne? Söyle!”

“Dissosyatif,” dediğinde merakla ona baktım. Bu terimi bilmiyordum. “Halk arasında çoklu kişilik bozukluğu olarak geçiyor,”

dediğinde bütün vücudum buz kesti. Bütün kanımın çekildiğini, yüzümün kireç gibi olduğunu hissettim. Avuçlarım buz kesti.

Sesime ulaşabildiğimde, "Anlamadım, ne?" diyebildim.

"Kişinin birden fazla benliğinin olduğuna inanmasına ve bu kişilikler arasında bilinç değişimleri yaşamasına neden olan psikolojik bir hastalık." Tek kelime edemedim. Öylece ekrana bakakalmıştım. "Kendini farkında olmadan iki parçaya bölmüştün. İz ve İzgi olarak," diye başladı konuşmaya. "Bazen ikisi arasında sıkışıp kalıyor, saçma sapan kararlar alıp tepkiler verebiliyorsun. Seni yüz yüze dinlemeden kesin konuşmak istemem ama İzgi'nin yapmak istemediği, nefret ettiği ne varsa diğer benliğin olan İz, bunu senden bağımsız bir şekilde gerçekleştiriyor."

"Nasıl yani?" dedim hayretle. "Sezin... Hiçbir şey anlamıyorum," dedim kafa karışıklığıyla.

"Kendini kandırıyorsun," dedi pat diye. "Yapmayacağım, diyorsun ama yapıyorsun ve bunu yaptığını unutuyorsun. Tarihleri karıştırıyorsun. Şimdi sana hangi aydayız, desem bana mart diyeceksin ama biz aralık ayını bitirmek üzereyiz. Hafızan çok kötü bir durumda. Sözlerini tekrar ettiğinin farkında değilsin. Seans sırasında bana üç kez dönüp hamile olduğunu söyledin ve benden tepki vermemi istedin. Halbuki zaten bana söylemiştin ve şaşırmamam bile senin garibine gitti. Sanki her şeyi planlayan İz ama İzgi onun kuklası gibi. Kalbi merhametle değil, kinle dolu. Büyük bir kinle ve sen farkında olmadan kendini zehirliyorsun aslında. Olayları bu kadar içselleştirmenin hatta derin düşünmenin sebebi de bu. Hamileyim, dedin. Sana sordum. İstiyor musun diye sordum, İzgi. Düşündün. Çok düşündün. O kadar çok sessiz kaldın ki içinde bir ses daha baskın geldi ve sen bana evet, dedin."

"Hayır," dedim anında. "Ben sana hayır, dedim," dedim sertçe. "O bebeği asla istemedim. İstemiyorum," dedim kesin bir dille.

"Bahsettiğim tam olarak bu," dedi samimiyetle. "Eğer tedavi olmazsan bu şekilde aklını kaybedeceksin, İzgi. Delireceksin zamanla ve biz bunun önünü alamayız. Pişman olacağın şeyler yapacaksın.

Normal değilsin. Kendini böldüğün kişilik hiç normal değil. Bu hastalık hafife alınacak bir hastalık değil. Henüz başlarındasın, daha fazla ilerlemeden bunu durdurmak en iyisi, aksi halde seni intihara kadar götürür."

"Nasıl yapacağım?" dedim telaşla. "Sezin, kafam çok karışık."

"Ankara'ya dön," dedi anında. "Bana kalırsa hemen şimdi dön. Konuş başsavcıyla. Tayinini iste, dön buraya. Ama bir şekilde dön, İgi. Bir kez daha geç kalmak istemiyorum," dedi çaresizce. Geçmişin bunun için çok sancılıydı. "İşe ilk önce, sana İz diye seslenen herkesin bunu bırakmasını sağlamakla başla. Eminim çok faydasını göreceğiz."

Daha fazla dinlemedim. Bilgisayarı sertçe kapatırken içimdeki derin korku gün yüzüne çıktı.

Mahvolmuştum. Mahvolmuştum ben.

Belki de bu yıllardır böyleydi ama benim bunlardan hiç haberm yoktu.

Hastaydım ve bu hastalık benim bile baş edebileceğimden çok daha tehlikeliydi.

Gözümün önüne gelen anıları defettiğimde kara gözlerinin yansıması yeniden karşımda belirdi.

O bebeği gerçekten istemiş miydim? Hayır, İz. Herkes gibi Sezin de seni kandırıyor. Kimseye güvenemezsin.

Peki, ne yapacaktım?

"Sana hastanede de söylemiştim," dedim silkelenerek. Yeşillerim ifadesizliği mesken edilmiş kara gözlerini buldu. "Bu yaptığının bende affı yok."

"Biliyorum," dedi başını sallayarak. "Ama seni anlayamıyorum. Anlamaktan ziyade tanıyamıyorum. Bazen öyle buz gibisin ki kim olduğunu sorgulatıyorsun bana. Şimdi derdin ne? Ne demek istiyorsun?"

"Bence sen benim ne demek istediğimi gayet iyi anlıyorsun." Oturduğum yerden doğruldum ve dikkatlice ona baktım. "Bak,

normal bir hayatımız yok. Seninle güle oynaya da evlenmedim. Ne sen bu evliliği istedin ne de ben istedim.” Derin bir nefes aldım. “Seninle evlendiğim günden beri her seferinde beni yargıladın, suçladın. Her ne kadar yaptıklarından pişman olsan da her seferinde seni affedip geri dönsem de bu olayın, benden sakladığın bu gerçeğin bende affı yok.” Yüz ifadesi katı ve sertti. Konuşurken araya girmiyor, sözümü kesmiyordu. “Sana defalarca kez sordum, Keskin,” dedim hayal kırıklığı içinde. “Hep bir şansın vardı ama sen hepsini elinin tersiyle ittin.” Tırnaklarım avuçlarımı kanattı. “Yanlış bir evlilikti,” dedim, düz tutmaya çalıştığım sesimle. “Her şeyiyle yanlış bir evlilikti. Her ne kadar dile getir-mesen de ileride baba olmak istediğini biliyorum. Onu geçtim, bütün dünyaya sahip bir adamsın. Meclisin başındasın ve ileride üyeler de tıpkı babaannen gibi bir bebeği, vârisi öne sürecek ve benim sana o bebeği veremeyeceğimi de gayet iyi biliyorsun. Maruz bırakıldığın ve içinde olduğun bu hayat çok karanlık ve ben karanlığı sevmem. O karanlığa hapsolmak istemem. Her ne kadar o meclise üye olan bir adamın kızı olsam da her zaman sizden daha farklıydım ben.”

Buz gibi bir sesle, “Ayrılmak mı istiyorsun?” diye sordu. Öylesine düzdü ki ifadesini çözemiyordum. Sanki söylediklerimin bir kıymeti yoktu.

“*Bir gün ellerine kelepçe vurmayaacağımın garantisini veremem sana, diyorum,*” dedim sıkıntıyla. *İtirafettim ama anlamadı.* “*Bir gün mesleğim yüzümden seninle karşı karşıya gelmem, diyemiyorum. Senden şüphe etmem, arkandan iş çevirmem, sana ihanet etmem, diyemiyorum, Keskin,*” diye yakardım.

“Sorun mesleğin mi? Anlamıyorum, İzgi,” dedi öfkeyle. “Sorun senden sakladıklarım mı? Mesleğin mi? Ne?”

“Sen farkında değilsin galiba,” derken kaşlarım havalandı. “Kiminle evli olduğunun farkında mısın sen?” diye sordum öfkeyle. “Belli ki değilsin ama ben söyleyeyim. Cumhuriyet savcısıyla evlisin. Hayatını kaydırabilecek, seni müebbet bile

mahkûm edebilecek o kadınla evlisin,” dedim öfkeyle. “Ben sana hiçbir şeyin garantisini veremezken sen bana sözkonusu meclis olduğunda karşımda olmayacağının garantisini verebilir misin?” diye sorduğumda sessiz kaldı. “Söylesene!” diye bağırdım sertçe. “Bir gün polislerle kapına gelip ellerine kelepçe vurmayayım diye, karşı karşıya gelmeyelim diye değil mi çırpınışım? Ya, işin saçmalığına bakar mısın?” dedim alayla. “Bir mafyayla ilişki yaşadım, onunla evliyim. Üstelik bir savcıyım ve günün birinde karşına geçtiğimde sana seni tutuklamayacağıma, mesleğime karşılık seni tercih etmeyeceğime dair söz bile veremiyorum! Görmüyor musun?” Kalbim acıyla kasıldı. Karalarına dalgın bir ifade yerleşti. “Yok işte olur,” diye fısıldadım. “Her şeyi geçtim, benden sakladığın gerçeğin altında kaldım ben. Ben hâlâ o gerçeğin altında ezilirken, yaşadıklarımın ağırlığını kaldıramazken hiçbir şey olmamış gibi davranmak istemiyorum.”

Parmaklarının arasına sıkıştırdığı sigara kendi kendine yandı ve külleri yere düştü. Yüzünde ciddi bir tavırla, “Boşanmak mı istiyorsun?” diye sordu.

“Keskin, bak...”

“İstediğin bu mu?” diye öfkeyle gürledi. “Lafı çevirip durma da söyle!”

“Bana güvenmiyorsun,” dedim düz bir sesle. İtiraz etmedi. “Her zaman, her hareketimin altında bir şeyler arayacaksın. Bana ne kadar belli etmesende sürekli işle ilgili şeyleri saklamaktan, işlerini gizli saklı yürütmekten yorulduğunu biliyorum.” Hiç göstermese bile fark edebiliyordum. “Her şeyi geçtim, bana inanırken her daim bir tereddüt içindesin ve ben bana inanmayı da güvenmeyi de seçtiğini söyleyen ama bunu canıgönülden istemeyen bir adamla daha fazla evli kalmak istemiyorum. Sana *haksızsın*, diyemiyorum ama olmuyor.” Her bir sözümde boğazımdaki yumru büyüdü. Yutkunamadım. “Boşanalım.”

Biz seninle ne zaman bir olduk ki şimdi boşanmaktan bahsediyoruz, İzgi?

“İyi, boşanalım,” dediğinde sessizce başımı salladım. Göğsüme oturan acı boğazımı yaktı. Katran karası gözlerine örülen duvar ona ulaşmamı imkânsız kılarken gözlerini üzerimden çekti ve karşıya baktı. “Çiftliğe gidiyoruz.” Söylediğim onca şeye karşılık söylediği son sözler bunlardı. “İzgi Kara’yı bırakacağız.”

Buz kestim.

Tırnaklarımı avuçlarıma sertçe geçirirken gözlerimi ondan çektim ve boş gözlerle önüme döndüm.

Bitti, İz.

Benden, annemi öldürenin babam olduğunu saklayan bir adama güvenemezdim. Bana güvenmeyen bir adamın çocuğunu doğurup ona annelik edemezdim. Hele ki sağlıksız bir zihninle bunu asla başaramazdım.

Arabada derin bir sessizlik hâkim olduğunda çiftlik evinin önüne gelene kadar hiç kimse konuşmadı. Siyah, demir kapının önünde durduğumuzda minibüsün kapısı kendiliğinden açıldı ve inmek için tereddüt etmedim. Başımı eğerek araçtan indiğimde, demir kapının şifresini girdim ve içeriye girerken arkama dahi bakmadım.

Sırtım kapıya yaslıyken arabanın asfaltta çıkardığı sesi duydum ve sessizlik yeniden benimle buluştuğunda kapının dibine çöktüm. Dizlerimi karnıma çekip kollarımı sardım. Başımı sağa doğru yatırırken ağlamak istedim. İçim çıkana dek ağlamak istedim ama sanki ona bile gücüm yoktu.

Ağlayamadım.

Göğüs kafesimde bir mezar kazılırken, içine de bizi gömerken tek damla gözyaşı düşmedi gözümünden.

“İz?” Zeynep’in dehşet dolu sesiyle başımı kaldırırken şaşkınlıkla bana bakan gözleriyle karşı karşıya geldim. Koşarak, yanıma gelip hemen yanıma çömeldi. “Ne oldu?”

“Zeynep,” dedim hissiz bir şekilde. Cansız bir bebekten farkım yoktu. Böyle olmasını ben istemiştim. “Senin bir jinekolog

arkadaşın vardı, benim için randevu alır mısın ona? Ama kayıtlara geçmesin. Kimse bilmesin istiyorum.”

Dehşet içinde bana bakarken, “İz,” dedi, ne söyleyeceğini bilemez gibi.

“Kendi kliniğiymiş hatırladığım kadarıyla. Sen konuş bir şekilde. Hiçbir operasyonun, yaptırdığım tahlillerin kayıtlara geçmesini istemiyorum,” dedim ruhsuz bir şekilde. “Her türlü riski kabul ediyorum.”

Ne ben kazanmıştım ne de o. Gerçeklerle başa çıkamıyordum.

“Gerçekten aldıracak mısın?” diye sordu hayretle. “İz, bak...”

Kan çanağına döndüğüne emin olduğum gözlerim gözlerine saplandığında buz gibi bir sesle, “Aldıracağım,” dedim. “Senden isteğim şeyi yap. Tek istediğim bu.”

“Bu sefer Keskin’i tamamen kaybedersin,” dedi, *dur*, dercesine.

Gözlerim Zeynep’e döndüğünde, “Onu çoktan kaybettim zaten,” dedim titreyen sesimle. “Çünkü yapacağım şeyden sonra beni asla affetmeyecek, biliyorum.”

“Ne yapacaksın?” diye sordu. “İz, sana diyorum!”

Sezin’in sözleri zihnimi doldurduğunda, “İzgi!” diye bağırdım bir anda. Ani çıkışımla afallarken, “Adım, İzgi,” dedim titreyen sesimle. “Benim adım, İzgi Kara Alacahan. İz değil,” dedim güçsüz bir sesle.

Belki de her şeyi başlattığım kısım da bu oldu.

“Nasıl gidiyor, İzgi?” Zihnimin derinliklerine sızan puslu ses daldığım yerden çekip çıkardı beni. Bana *İz*, diyen herkesi kesin bir şekilde uyarmış, kimsenin bana o şekilde seslenmesine izin vermemiştim. Belki de Sezin haklıydı. Denemeden bilemezdim.

Zeynep’le birlikte bir buçuk haftaya yakın çiftlik evinde kalmıştım. Etrafımda Keskin’in korumaları yoktu, Keskin’in kendisi de yoktu. Aramamıştı, sormamıştı. Günlerimi Uraz’la

geçirerek, Zeynep'le hastaneye giderek ve Sinan'la dertleşerek geçirmiştım. Bu bir haftalık süreçte ailemle, hiç kimseyle iletişime geçmemiştim. Onlar da benimle konuşmak gibi bir aptallığa neyse ki yeltenmemişti.

Şimdiyse İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ndeyim. Halletmem gereken işlerim vardı.

Başımı bilgisayardan kaldırmadan düz bir sesle, "İyi," dedim. "Bildiğin gibi işte, aynı. Değişen bir şey yok."

İyi gitmek zorundaydı. Hayatım ne kadar berbat olursa olsun, insanlar karşıma geçip bana *iyi misin sen*, diye sorduklarında ayakta duracak halim dahi olmasa iyi olmak zorundaydım. Güçlü olmak zorundaydım yoksa bu dünyada yaşayamazdım. Böyle yetiştirilmişim. Böyle olmak zorundaydım.

Bakışlarım şubat ayının gökyüzüne getirdiği karanlık ve kasvetli havadaydı. Gökyüzünü kaplayan derin kasvet içime işlemiş gibiydi. Huzursuzdum.

"Başsavcı aslında yanına uğrayacaktı ama son anda işi çıktı, o yüzden ben geldim." Bakışlarım yanımda dikilen adama döndü. Devrim Ali Özkan... İstanbul'a geri dönmüştü ve yine soluğu yanımda almıştı. Dün çiftlik evindeydi, bugün karakolda. Üzerinde kamuflaj kıyafetleri vardı. Saçları son gördüğüm haline göre daha uzundu ve kahvelerindeki o yorgunluk silikleşmeye başlamıştı. Oturduğum sandalyenin hemen arkasında dikiliyordu ve bakışları üzerimdeydi.

Keskin'e boşanma davası açmışım. Henüz tarafıma, onun tarafından bir cevap gönderilmese de olması gereken olmak zorundaydı.

"Sorun değil," dediğimde bakışlarım tekrar ekranı buldu. "Başsavcı'yla başka bir zaman da görüşebilirim," dedim.

"İzgi," dediğinde avuçları omuzlarıma tutundu. Zihnimde düzenli bir şekilde ilerleyen o saatin durduğunu, bütün algılarımın kapandığını ve yeniden açıldığını hissettim. Gözlerime bir ağrı saplanırken burun kemerimi sıktım. Tamamen cam olan

odanın dışındaki birkaç polis memurunun gözlerinin bizim tarafımıza kaydığını gördüm. “İyi değilsin, görüyorum.” Yüzümü kaplayan ifadesiz maskenin alaşağı olduğunu hissettim. “Kimse fark etmese de sen ne kadar *iyiyim*, desen de görüyorum seni.” Yeşil harelerim harelerine tutundu. “Daha ne kadar eziyet edeceksin kendine?”

“Ben bir savcıyım, Devrim,” dedim düz bir sesle. “Yarın öbür gün yanımda polislerle kapısına dayanmayacağımın bir garantisi yok. Elleri takılan kelepçeye engel olamayacağımı da biliyorum. Bu, babam ve abim için de geçerli. Hayatımda bulunan herkes için geçerli.” Derin bir nefes aldım. “Ben ona bir seçenek sundum. O da kabul etti ve bitti.”

Sıkıntıyla iç çektiğinde yanımdaki tekerlekli sandalyeyi çekti ve gözlerini üzerime diktiğinde bıkkınlıkla ona döndüm. “Hayatım boyunca sanırım bu huyundan nefret edeceğim,” dediğinde güldüm. “Çok keskin çizgilerin var. Özellikle sözkonusu kendin olduğunda fazla acımasısın.” Sıcak avcu hiç bir art niyet göstermeden sargısı çözülmüş ama izi hâlâ duran sol elimin üzerine kapandı. Yüzüklerim yoktu. “İnsanlar hata yapar, İzgi. İnsanlar, özellikle sevdiğimiz insanlar herkesten çok yakar canımızı. Kırpıp dökerler, bizi bir çıkmaza sürüklerler ama bazı şeylerin affı vardır. Keskin her ne kadar sana bunu söylememekte hatalı olsa da ondan boşanmanı gerektirecek kadar ağır biz cezayı hak etmiyor.”

“Mesele sadece bu değil,” dedim sıkıntıyla. “Aldığım görev-”

“Ben bizden olmayacağını anladım artık,” dedi bir anda. Yüzündeki yarım tebessüm içimi burktu.

İz, Ali'yle mutlu olabilir. Onu ne zaman görürse görsün onca yılın hatırına haksızlık etmiyor olabilir ama sen? Senin asıl benliğin ona ait değil, İzgi. Bunu gözlerinde görüyorum. O yüzden onu hayatından çıkarmaya baksan iyi edersin.

Sezin'in sesi beni kısa bir an andan soyutlarken yeniden Ali'ye döndüm. “Bu demek değil ki senden vazgeçiyorum. Sade-

ce mutlu olmanı istiyorum ve onun yanındayken mutlu olduğunu gördüğüm için geri çekiliyorum.” Yutkunamadım. “Aldığın göreve gelecek olursak bu sana verilen vatani bir görev, İzgi. Eğer en başından kabul etmeseydin, seni yargılamazdım ama kabul ettiğin, bir yol katettiğin ve herkesin umutlanmasını sağladığın bu yolda onları yalnız mı bırakacaksın?” diye sordu. “Ona ihanet etmeyeceksin belki ama makamına ihanet edeceksin. Senin adalete olan keskin tutkunu bilmeyen yok.” Gülümsedim. “Bu yüzden seçtiler ya seni. Sana kalsa ne meclis ne de baban umurunda ama buna mecbur bırakıldın çünkü herkes bilir ki İzgi Savcı ona verilen hiçbir doyayı geri çevirmez ve eğer sen bu dosyayı geri çevirseydin, mesleğini tamamen kaybedeceğin de bir diğer gerçektir,” dedi üzerine basa basa. “Beni anlıyorsun, değil mi?” diye sordu. Gözlerimin derinlerine dikti gözlerini. “Beni anlıyorsun, değil mi İzgi?”

Anlıyorum. Kahretsin, çok iyi anlıyorum!

Yakınlığından rahatsız olurken elimi elinin altından çektim ve tekrar ekrana döndüm ama hiçbir şey göremedim sanki. Gözlerim boşluğa daldı.

“Mahkemenin savcısı Sinan mı olacak?” diye merakla sordu.

“Birinci dereceden yakınım olduğu için mahkemeye katılmam imkânsız. Sadece tutuklanması için tanıklık edeceğim. Gerisi Sinan’da, o yüzden içim rahat,” dedim düz bir sesle.

Sandalyesinde geriye yaslandı. Parmakları şakaklarını ovaladı. Migreni tutmuş olmalıydı. “Babanın aleyhine yapacağın tanıklık onu müebbet bile mahkûm edebilir, İzgi. Bunu biliyorsun, değil mi?” Parmaklarım klavyenin üzerinde duraksadı. “Üstelik bugün baskın yapar gibi meclise gideceksin,” dedi aklımı karıştıran bir sesle. “Ondan sonra ne yapacaksın?”

“İnan, ben de bilmiyorum, Devrim,” dedim sıkıntıyla. Kahve gözleri yüzümü taradı. “Bıraktım artık her şeyi. Hayat n-”

“Ne getirirse o yöne savrulacağız,” dedi sözümü tamamlayarak.

Odanın açık kapısında Sinan belirdiğinde, yüzünde bir gülümseme hâkimdi. “Beraber, kardeşim,” dediğinde onun yüzünde bir gülümseme vardı. Bense hiçbir şey yapmadım.

Ali, “Zeynep nerede?” diye sordu, içeriye giren Sinan’a.

“Benim çiftlikte,” dedim araya girerek.

“Hayırdır? Ne iş?” dedi Ali merakla.

“Boşanıyorlar,” dedim bir anda. Ali şaşkınlıkla Sinan’a döndü. “Sinan Bey’in bitmeyen Leyla sevdasından!” dedim imayla. “O küçücük dünyasına herkesi, her şeyi sığdırdı ama bir benim arkadaşım fazla geldi ona. Halbuki en çok hak eden o olmasına rağmen.”

“Evliliğimizin mecburiyetten olduğunu biliyorsun,” dedi düz bir sesle. “Leyla’ya karşı hissettüklerim hiçbir zaman Zeynep için geçerli değildi. Olmadı ve Zeynep de bunu bile bile kabul etti.”

“Ermedi!” dedim sinirle. “O da senin gibi gençliğinin en güzel yıllarında bir evlilik yapmaya mecburdu ve sen Zeynep’in sana olan sevgisini hiçbir zaman hak etmedin. Bencil herifin tekisin.”

“Biliyorum,” dedi sükunıyla. Çehresine hüzün yansıdı. “Ben Zeynep’i belki hiç hak etmedim ama Zeynep mutlu olmayı çok hak ediyordu.”

İkisinin çıkmaz halleri onlara üzülmeme sebep oldu. Bir düzlüğe çıkamıyorlardı. “O seni sevdi. Her şeyiyle kendini sana ve Uraz’a adadı. Yıllarca belki sen de seversin diye bekledi ve aptallığıyla geç olsa da yüzleşti.”

“Ben sevmedim. İzgi.” Zeynep burada olsaydı ve bunu duyseydi çok üzülürdü. “Sevmedim. Denedim ama olmadı,” dedi çaresizce. “Gerçekten denedim ama olmadı.”

“Madem öyle, rahat bırak o zaman kızı,” dedi Ali. “Gitmesine izin vermiyorsun. Kalsa ayrı bir dert zaten. Bırak o zaman, bundan sonraki hayatında mutlu olsun, Sinan,” dedi sertçe.

Elimdeki kalemi çevirirken, “O boşanma dilekçesini imzalayacaksın, Sinan,” dedim öfkeyle. “İstesen de istemesen de o

boşanma olacak çünkü artık Zeynep'te bir yerin de affın da yok." Sinan'ın bakışlarına çöken keder içimi yaktı. Uzun bir iç çekerken, "Neyse," dedim. "Devam edelim. Ne yaptın? Tutuklama kararını çıkardın mı? Arama emri?"

"Hepsi hazır," dedi sıkıntılı bir sesle. "Dava dün gece açıldı. Tutuklandıktan sonra aldığım ifadeyle direkt nöbetçi mahkemeye sevk edeceğim. Beklemeyeceğiz yani çok. Sen bana asıl delilden haber ver. Flaş belleği bulabildin mi?"

Masanın üzerindeki çantamı açtığımda, içinde annemin öldürüldüğü video kaydı olan flaş belleği Sinan'a verdim. Isabelle eğer o gün o depodan flaşı almasaydı mecburen Keskin'e gitmek zorunda kalacaktım ama Isabelle beni kırmayıp vermişti.

O olmasa halim ne olurdu, bilmiyorum.

Sinan şefkatle, "Mahkemede tanıklık etmek istemezsen seni anlarım, İzgi," dedi. "Bu sefer orada sözü geçen değil, sözü dinlenen olacaksın."

"Sorun değil," dedim zorlukla gülümseyerek. "Halledebilirim."

Sinan ve Ali kısa süre gözleriyle konuştular. Bu sırada bilgisayardaki iddianameyi Sinan için düzenlemeye başladım. Her ne kadar davanın savcısı Sinan olsa da müebbet giden o yolda benim izlerim olacaktı.

"Savcılarım!" Engin Komiser elinde tuttuğu tepsideki iki çay ve bir kahveyle gülümseyerek içeriye girdi. "Size çay getirdim, sıcak sıcak içiniz ısınır," dedi ve tepsiyi masanın ortasına bıraktı. "Sayın Savcı'ma da her zamanki gibi orta şekerli kahvesinden. Bol köpüklü," dedi, tepsideki kahveyi önüme bırakarak.

"Nasılsın, Engin?" dedim merakla. "Uzun zaman oldu görüşmeyeli."

"Ben iyiyim, Savcı'm," dedi gülümseyerek. "Asıl siz nasılsınız? Haberinizi aldım ama gelmeye fırsat olmadı bir türlü."

"Hiç sorun değil," dedim düz bir sesle.

"Gerçi sahalara döndüğünüze göre iyisinizdir," dedi tebes-

süm ederek. “Sorgu odaları sesinize hasret kaldı,” dediğinde gülümsedim.

“Yakında temelli döneceğim, o zaman yine bol bol vakit geçiririz,” demekle yetindim.

Başını sallayarak onayladığında, “Size kolay gelsin o zaman,” dedi ve saniyeler sonra odadan kayboldu.

Dumanı tüten sıcak kahveme uzanmıştım ki, “İzgi, ne yapıyorsun?” dedi Sinan. Benden önce davranıp, kahvemi alınca kaşlarım çatıldı. “Hamilelikte kahve zararlı. İçmemen gerek, üstelik düşük tehliken varken burada olman da doğru değil ya, neyse,” dediğinde oturduğum yerde taş kesildim. Hamile olduğum gerçeğini unutmuştum bile.

Ali’nin avuçlarının arasında tuttuğu sıcak çay bardağı yeri boylarken Sinan’a bakakaldı. “Ne?” dedi şaşkınlıkla.

“Sen...” dedim dilim tutulmuş gibi. “Sen nereden biliyorsun?” diye sordum korkuyla. Zeynep ve Isabelle’den başka bilen kimse yoktu. Bir de doktorum Jale Hanım biliyordu sadece ama onun söyleyeceğini sanmıyordum.

“Zeynep ağzından kaçırıldı,” dediğinde rahat bir nefes aldım. Aklım çıkmıştı. “Hem onu geç sen,” dedi kızgınlıkla. “Niye dikkat etmiyorsun? Doktorunla da özel olarak konuştum, İzgi. Şu an evde yatıp dinlenmen gereken yerde, ayağında o topuklularla dışarıda olman bebeğin sağlığı için kötü. Kalbin zaten ikinizi de kötü etkilerken, aldığın ilaçların da bebeğe yeterince zararı varken sen neden bu kadar fevri davranıyorsun? Ya bir şey olursa?”

Olsun diye yapıyorum zaten. Gitsin diye yapıyorum. Ben yapmadan beni bıraksın diye çünkü kıyamıyorum. Lanet olsun ki kıyamıyorum.

“Hamile misin?” dedi Ali, anlam veremiyormuş gibi. “Nasıl, İzgi? Hatırladığım kadarıyla asla anne olmak istemiyordun.”

“Hâlâ öyle,” dedim, buz gibi bir sesle. “Dikkatsizliğimin bana getirdiği bir hata sadece.”

Sinan sıkıntıyla iç çekerken, “Aldırmak için gün bile almış-

sın!” diyerek kızdı yine bana. Hatırlattığı gerçek suratıma bir tokat gibi çarptı. “Kafayı mı yedin sen? Nasıl kıyacaksın?”

“Onun haberi yok mu?” diye sordu Ali merakla. Hâlâ şoktaydı.

“Yok!” diye çıkıştı Sinan. “Hanımefendi sanki bu bebeği tek başına yapmış gibi bebeğin babasına söyleme gereği duymamış bile!”

Sandalyemi geriye itip, ayaklanırken, “Ben söylemeye kalmadan o öğreneceğe benziyor zaten!” diye çıkıştım. “Az daha bağır! Böyle duymadı kimse! Sağır sultana kadar gitti sesin, az daha bağır!”

“Hata yapıyorsun, İzgi. Pişman olacaksın. Hem de çok pişman olacaksın,” dedi Sinan, ikaz edercesine.

“Hataysa benim hatam!” dedim onun gibi öfkeyle. “İstemiyorum, kardeşim! Zorla mı?” Masanın üzerindeki telefonumu aldıktan sonra bir hışımla yanlarından ayrıldım. İçim içime sığmazken kendimi karakoldan nasıl attığımı bilmiyordum. Ciğerlerime ulaşan soğuk hava yüzüme çarparken üzerime bir şey almadığım için üşüdüm.

Ağaçların olduğu taraftaki banka oturduğumda sakinleşmeye çalıştım. Genzime dolan hava, sanki soluğumu kesiyormuş gibiydi. Sanki o bile bana yaşamayı hak etmediğimi söylemeye çalışıyordu. Sanki soluduğum hava bile haramdı. Soğukta tir tir titrerken, oflaya oflaya yerimden kalktım ve tekrar içeriye geçtim. Şubatın ayazında zatürre olacaktım yoksa.

İçerinin sıcaklığı kısıcık da olsa yediğim soğuk yüzünden taş kesilen vücudumu gevşetti. Küçük adımlarla yeniden odaya girdiğimde, her iki adama da bakmadan küskün küskün yerime oturdum ve kollarımı göğsümde birleştirdim.

Sinan, eğlendiği her halinden belli olan sesiyle, “Niye geri geldin?” diye sordu.

“Sana ne!” diye çıkıştım. Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. “Kahve içmeme de izin vermedin zaten! Git, bana

midemin bulanmayacağı bir şeyler getir. Sabah kahvaltı da edemedim. Kus kus bir hal oldum. Bütün düzenimi altüst etti gelir gelmez!” Sinirlerim bozulduğu için dolan gözlerimi kırptırdım. “Zaten hepiniz üstüme üstüme geliyorsunuz. Bir kere de yargılamadan, suçlamadan önce beni anlamaya çalışıp *tamam*, *deseniz* ölür müsünüz?”

İkisi de aynı anda şaşkınlıkla, “İzgi!” dedi.

Parmaklarımla burun kemerimi sıkarken, “Hayır, sinirim bozuldu,” dedim. Bu bir haftada Zeynep bu ruh hallerime alışmıştı bile. Çiftlikteki bir tavuğun yavrusu öldü diye iki gün ağlamış, yas tutmuş, bir de çiftlikte cenaze merasimi düzenlemiştim. Canım çekti diye kek yaptığımda, kekim kabarmadı ve güzel olmadı diye de ağlamışım. Uraz bana küstüğünde, ata binemediğimde, sürekli kustuğumda, koku hassasiyetlerim yüzünden dengemin altüst olmasına da sürekli ağlamışım. Her şeye ağlayıp duruyordum ve hepsi karnımdaki ruh emici yüzündendi.

“Babası da beni bırakıp gitti zaten! Tamam, ben istedim ama o da hemen kabul etti!” dedim. “Kaldım salak gibi! Ne yapacağım, onu da bilmiyorum. Her şey üstüme üstüme gelip duruyor. Hangi biriyle uğraşacağımı da şaşırdım!” *Üç çocukla ortada kalmış dul kadınlar gibi davranmayı kes, İz!*

Ali’nin gözleri boşluğa dalmışken Sinan bu hallerimi hayretle izliyordu. “Demek böyle oluyormuş,” dediğini duydum Ali’nin belli belirsiz. “Hamilelik onda demek ki böyle oluyormuş.”

Tırnaklarımı avuçlarıma geçirirken, “Ne bakıyorsun?” diye Sinan’a cırladım. Masanın üzerindeki kalemi ona fırlattım. “Açım ben, aç! Anlamıyor musun?”

“Allah hepimize bu dokuz ayda sabır versin,” dedi odadan çıkarken. “Özellikle bebeğin babası olacak adama.”

“Onun bir adı var!” dedim arkasından sessizce. “Geri zekâlı herif!”

Derin bir nefes alarak, arkama yaslandığımda sabır dilenircesine gözlerimi kapatıp açtım. “Sana bir kez *anne olmayı hiç*

mi istemiyorsun, diye sormuştum.” Bakışlarım karşımdaki adamı buldu. “Cevabın netti. Şimdi ne değişti?” diye sordu.

Ellerimle saçlarımı karıştırırken, “Hiçbir şey,” dedim düz bir sesle. “Ama hayatımdaki insanların değiştiği bir gerçek.” Gülüm-sedim halsizce. “Belki de beni anne yapmasını istediğim ve beni anne olmaya ikna eden o adam çıkmıştır karşıma.” Sözlerim birer kurşun görevini gördü ve onu delip geçti. “Sonuçta her insan aşka ve sevgiye yenilmeye mahkûmdur.”

Kahvelerine yerleşen kırgınlığı gizlemedi. Tıpkı benim bir zamanlar ona olan kırgınlığım gibi.

“O bebeği istemiyorsun.” Gerçekleri yüzüme vurmak istiyordu. “Ve doğurmayacaksın da,” dedi beni bilir gibi. Derin bir nefes verdi. “Bugün neyden emin oldum, biliyor musun İz?” dedi sıkıntılı bir sesle. Kahveleri bir mızrak gibi yeşillerime saplanmıştı. “Sana aslında hiç ulaşamadığımdan, sana hiç dokunamadığımdan ve sana verdiğim şeyin sadece zarar olduğundan.” Sözleri boğazımı düğüm düğüm etti. “Ve senin beni aslında hiçbir zaman benim seni sevdiğim gibi sevmediğini fark ettim.” Sözlerinde tereddüt yoktu. “Ben sana yanmışım, orası kesin de hiç mi yakamadım seni? Hiç mi yer edinemedim kalbinde?”

Birkaç saniye gözlerinin içine baktıktan sonra derin bir nefes aldım ve oturduğum yerde dikleştim. “Hâlâ bencil herifin teki-sin. Hâlâ sanki ben seni iki günde silip atmışım gibi davranıyorsun. Sen gittin, Ali, sen! Ben beklemedim mi? Ben her seferinde her şeyi sineye çekmedim mi? Her seferinde affetmedim mi seni? Her seferinde yeni bir şans vermedim mi sana? Sen ne yaptın peki? Hepsini elinin tersiyle ittin ve şimdi karşıma geçip bana *beni hiç mi sevmedin*, diye soramazsın sen! Ben sanki her şeyi çabucak aşmışım gibi hadsizce de konuşamazsın! Evet, aramızda bir şeyler yaşandı ama bitti,” dedim kelimelerin üzerine basa basa. “Bitti, anlıyor musun? Bitti. Birbirini eskiden tanıyan iki yabancından farklı değiliz biz seninle. Ben sende bitmemiş olabilirim belki ama sen bende biteli çok oluyor ve beni bilirsin.

Bitirdiğim bir hikâyeye baştan başlamam ben. Ne yaşandıysa yaşandı. Hepsi geçmişte kaldı ve ben geçmişi sineye çekip yoluma bakıyorum artık.” Bıkkınlıkla iç çektim. “Sen de yoluma çıkmaktan vazgeç artık çünkü ben yolumu değiştirip sana dönmeyeceğim.”

Gülüştü sitem doluydu. “Gittiğin yolun sonu ona mı çıkıyor?” dedi alayla. Sanki son bir umut kırıntısına rastladım gözlerinde.

“Bundan sonra gireceğim her sapağın, yürüdüğüm her yolun sonu sadece ona çıkıyor.” Gözlerini yumdu. “Onu seviyorum. Bu nasıl tarif edilir, bilmiyorum ama onu çok seviyorum,” dedim inkâr etmeyerek.

“Ona ihanet ettiğin gerçeğini de unutma öyleyse.” Ona bakakaldım. “İyi ki şimdi bitiriyorsun onunla her şeyi. Aksi halde seni asla affetmezdi.” Sessizce dururken başını iki yana salladı. Buz kestim. Tek kelime edemedim çünkü haklıydı. “Ve ne olursa olsun, bana hiç dönmeyeceksin, değil mi İz?” Cevap vermedim. Sessizliğim onun için en büyük cevaptı. “Anladım,” dedi. Kalbi kırıldı ve ben o kırıkların yapıştırılsa bile eskisi gibi olmayacağını biliyordum.

“Yara keskinse...” dedim kuru bir sesle. “İzi kalır.”

Tebessüm etti.

Başını sallayıp oturduğu yerden ayaklandı. Bana arkasını dönüp içeriye elinde bir portakal suyu ve sandviçle giren Sinan’ın yanından geçip gitti.

Sıkıntıyla oflarken Sinan’ın o portakal suyunu nereden bulduğunu sorguladım kendi içimde. Ali umurumda değildi.

“Al bakalım,” dediğinde yüzümü buruşturdum. “Taze sıkılmış portakal suyunuz ve peynirli sandviçiniz.”

Korka korka sandviçi koklarken kısa bir an bekledim. Korkudan rahatsız olmayınca memnuniyetle gülümsedim ve sandviçten bir ısırık aldım. Ağzımdaki lokmayı çiğnerken portakal suyuna uzanmıştım ki ağzımdaki tat ekşidi ve yüzüm gitgide

buruştuğunda damağıma yayılan domatesin iğrenç tadı yüzünden sandviçi resmen masaya fırlatarak elim ağzımda lavaboya koştum.

Odadan çıkmadan önce Sinan'ın, "Öf ya!" diye sızlandığını duydum. "Neyden midesi bulandı acaba? Hayır, o kadar da dikkat ettim yiyebileceği şeylere. Zeynep'i mi arasaydım?" diye söyleniyordu.

Bahane olurdu ona da!

Sinan'ın zoruyla karakoldan ayrıldığımda çiftlik evine giden yoldaydım. Yalnızdım. Yanımda korumalarımı yoktu ve arabayı ben kullanıyordum. Radyoda Göksel'den *Acıyor* çalarken yol fazla ıssızdı ve korkuyordum. Karnımda bir can vardı ve olası bir durumda zarar görecektik ilk kişi oydu. Dikkat etmeliydim.

Sanırım etrafımda beni koruyan bir orduya alışmıştım. Yalnız olmak garipti. Babamın adamlarını istemiyordum. Babam da bunu bildiği için sanırım istediğime saygı duymuş ve hepsini geri çekmişti. Sanırım Keskin'e güvenmişti ama artık o da yoktu.

Sadece sen ve bebeğin, İz. Sadece sen ve bebeğin.

Karanlık yolda ilerlerken çalan telefonumun sesi arabanın içinde yükseldi. Ekranda Zeynep'in araması belirince, "Efendim, Zeynep," diyerek açtım telefonu.

"Gelirken ekmek alsana kuzum ya," dedi sitemle. "Evde hiç kalmamış. Bir de tarhana alsana. Sen seversin, midene de iyi gelir belki," dediğinde sözleri içimi sıcacık etti. "Hiçbir şey yemiyorsun son günlerde."

"Olur," dedim. İleride benzinlik vardı. "Benzinlikte duracağım zaten şim-" Benzinliğe giriş yapmıştım ama duramamıştım. Araba durmayı bırak, yavaşlamazken duvara çarpmamak için direksiyonu kırıp yeniden benzinlikten çıkmak zorunda kalmıştım. Arabanın tekerlekleri asfaltta kaydığı için hâkimiyetimi zor toparladım. Az kalsın bariyerlerden uçacaktım.

"İzgi!" dedi Zeynep endişeyle. "Sesin kesildi. Ne oldu?"

Ayaklarım frene tekrar bado uyguladı ama değişen bir şey olmadı hata araba son hız süzülme devam etti. Korku bir zehir gibi damarlarımda kol geziyordu. Frenler tutmuyordu.

"Zeynep, frenler tutmuyor," dedim endişeyle. Direksiyonu çevirirken geritten çıkmamaya çalıştım. İsrarla frenlere basam da fayda etmedi. "Duramıyorum!"

"Ne!" dedi panikle. "Ne demek frenler tutmuyor, İzgi?" dedi korkuyla. "Neredesin sen?"

"Çiftliğe yarım saatlik yolum var," dedim, dikkatli olmaya çalışarak. "Bir şekilde durdurmam lazım."

"Nasil durduracağını, Allah aşkına!" dedi endişeyle. "Üstelik hançle halinde niye araba kullanıyorsun sen? Nerede o dibinden ayrılmayan enkilerin?"

"Konumuz bu mu gerçekten?" diye öfkeyle bağırdım. Korku içinde oğ gibi büyüdü. "Hep Sinan yüzünden! Kalacağım işte karışkolda!"

Henmiydim. Henmiydim. Henmiydim. Önceliğim o olmalıydı.

Önceliğim onu korumak olmalıydı. Küçüküğü ve hiç gücü yoktu. Önceliğim onun canıydı. Bir kaza geçirsem dahi ona zarar gelmemesi gerekiyordu.

"Tamam, sakin ol önce," dedi telaşla. Birkaç hışırtı sesi duydum. "Hayır, benim arabam da yok yanımda! Uraz'ı da evde tek bırakmam. Ne yapacağız, İzgi? Keskin'i mi ar-"

Her iki geritten de üzerine doğru gelen araçların farları önümü gömmeni zorlaştırdıkten, arabayı sağa doğru kırıp elası bir kazadan kaçınmak üredim ama başaramadım. Araba çimenlere girerken çamurda ve patka yolda sallana sallana ilerledim. Direksiyonun hakimiyeti tamamen kontrolden çıkarken arabayı piddede bir eğice vurdum.

Öne doğru yalpalarken kesik kesik nefesler aldım. Başımı piddede bir şekilde direksiyona çarparken dudaklarımmın arasından acı dolu bir inleme kaçtı. Araçtan yükselen dumanlar önümde

bir sis oluştururken başımdaki ağrı şiddetlendi. Öksürdüm. Ellerimi yasladığım direksiyondan ayırmakta zorlanırken şakaklarımdaki şiddetli ağrı gözlerime vuruyordu.

Başımı direksiyondan ayırırken kısık bakışlarla etrafı süzdüm. Ormana girmiştim. Ellerimi direksiyondan ayırıp dikkatlice kemerimi çözdüm. Avuçlarımı engelleyemediğim bir dürtüyle karnıma bastırđıđımda nefes almayı bırakmıştım.

Ya bir şey olduysa İz?

Hiçbir şey hissetmiyordum. Hiçbir şey.

Az önce üzerime gelen araçların ileride durduklarını fark ettiğimde, torpidodaki silahımı aldım ve arabadan başım dönse de hızla indim.

Ağacı geçip, karanlıkta ormana doğru ilerlerken çok uzakta olmayan bir diğer ağacın arkasına saklandım ve silahımın şarjörünü kontrol ederek emniyetini açtım. Başımdaki ağrı gözlerime vursa da umursamamaya çalıştım. Bir elimi karnıma sararken diğer elimle silahı sıkı sıkı tutuyordum.

İki araçtan da üzerinde takım elbiselerle yaklaşık ona yakın adam indiğinde birkaçı bu tarafa doğru hareket etti.

“Bitmiyorlar ki!” dedim. İyice ormana doğru ilerlerken arabadan olabildiğince uzaklaşmaya çalıştım ama karanlıkta, ayağımda topuklularla engebeli ve çamurlu yolda biraz zordu. Topukluları çıkarırken çıplak ayaklarımla ıslak toprağın üzerinde hareket ettim. Yoksa bu çamurlu yolda bata çıka asla ilerleyemezdim.

Silahımı sıkı sıkı kavrarken telefonumu yanıma almadığımı fark ettim. “Yemin ederim, geri zekâlısın, İzgi ya!” diye sızlandım. Karanlıkta koşuştururken arkamdan gelen adım seslerini duydum.

Dilerim, Zeynep yardım çağırırdı. Yoksa benim için hiç iyi olmayacaktı. *Önce bebeğini koru.*

KESKİN ARDIÇ ALACAHAN

Bir kadın tanıdım.

Gülüşü her şeye bedel. Gözleri yaşam vaat eden, sesi garip bir şekilde huzur veren.

Hele kokusu...

Teninden yayılan etkileyici kokusunu her soluduğumda aklı-
mı başımdan alıyor, zaman kavramımı yitirmeme sebep oluyor-
du. Çam yeşili gözleri ise bakmaya asla doyamayacağım, yanı-
dayken bile o gözlerin her hareketini kaçırmak istemeyeceğim
bir güzellikteydi.

Meclisteydim. Onu masanın önünde kalan sandalyeye bağ-
ladığım odada. Benim odamda. Sanki hayali hâlâ buradaydı ve
onu o sandalyeye zorla bağladığım için küfürler yağıdırıyordu.
Ağı çok bozuktu.

Gözlerim masanın üzerindeki çerçevede duran fotoğrafımız-
daydı. Meclis için yapılan davetlerden birinde çektiğimiz fo-
toğraftı. Geçen hafta elime ulaşmıştı. Lacivert elbisesi yeni bir
deri gibi güzel vücudunu sarmış, elbisesinin açıkta bıraktığı yer-
ler dövmelelerini gözler önüne sermişti. Omzundaki yılan dövme-
si gözümü alırken bacağındaki çiçek dövmesi de ayrı bir güzeldi.
Alyansı parmağında yoktu ama izi yüzükparmağında kendini
belli etmişti. Siyah saçları sırtına doğru süzülürken dudakların-
daki bordo ruj, beyaz teni ve buz gibi bakan yeşilleri o zaman
bile aklıma başımdan almıştı. Fotoğrafta hemen yanında durur-
ken onun aksine kameraya değil, onun güzel yüzüne bakmıştım.
Bakmaya hiçbir zaman doyamayacağım yüzüne.

“Keskin.” Bakışlarımı daldığım yerden çekip karşımda otu-
ran Hector’a çevirdim. Isabelle hemen karşısında oturuyordu.
“Almanya’da kurduğün düzeni yok ettin ve Almanların, aynı za-
manda müttefik içinde olduğumuz dostlarının kendine cephe
almasına sebep oldun. Bu kadarına gerek var mıydı?”

“Az bile yaptım,” dedim bir an bile tereddüt etmeden. “Al-

manlara ve müttefiklerine gelecek olursak hepsiyle yapacağımız sevkiyatlar durdurulacak. Güvenliklerini sağlamamız için talep ettikleri her şey feshedilecek.” Rahatça koltuğumda arkama yaslandığımda, parmaklarım masada belli bir ritim tuttu. “Beni karşısına almaya kalkan, infazını da onaylamıştır.”

Isabelle araya girerek, “Yarın gece İspanya’ya döneceğim,” dedi. “Yapmam gerekenleri biliyorum ama bir hususta endişeliyim, Keskin.” Dikkatlice bana baktı. “Sizin için,” dedi mavilerini ikimizin arasında gezdirerek.

“Endişelenmen gereken son insanlar bile değiliz, Isabelle,” dedim, buz gibi bir sesle. “Hector’un yokluğunda İspanya’daki imparatorluğuna nasıl sahip çıkacağın endişelendirsin seni. Orayı çok başıboş bıraktınız, düşmanlarınızdan birkaçı çoktan içeriye sızmıştır,” dedim ikaz edercesine.

İzgi’yi özlemiştim. Gidip onu görmek istiyordum.

“Dikkatli olacaktır,” dedi Hector. Yeşil gözleri Isabelle’nin mavi gözlerine saplandı. “Öyle değil mi Belle?”

Isabelle’nin öfkesi çehresine yansırken, “Isabelle!” dedi sertçe. “Adımı kısaltıp durma!”

“Sanırım hitabın hoşuna gitmedi,” dedim alayla. “Kızını zapt edemiyor musun Hector?” dediğimde gülümsedi.

Benim kızım şimdi ne yapıyordu? Uyumuş muydu? Telefonumun ekranını açarken saatin gece yarısına gelmek üzere olduğunu fark ettim. Muhtemelen uyumuş olmalıydı. Genelde erken uyurdu.

Hector gözlerinde parlayan haylazlıkla beraber, “Sen karını zapt edebiliyor musun?” dediğinde sıkıntıyla iç çektim. Bakışlarım önümdeki boşanma celbini buldu. Geleli iki gün oluyordu ve henüz bir cevap göndermemiştim ama altında imzasını gördükçe, öfkem katlanarak artıyordu.

Odanın kapısı açıldı. “Keskin!” İdil, nefes nefese içeriye daldığında kaşlarım çatıldı. Endişeli hali gözümünden kaçmazken kal-

birinin kaburgalarımın altında korkuyla çarpmasına sebep olan o ismi söyledi. "İzgi," dedi tedirgin bir sesle.

Oturduğum yerden ayaklanırken endişeyle, "Ne olmuş?" diye sordum. Hector ve Isabelle de benimle birlikte ayaklandı.

"Çiftlik yolunda, sanırım eve giderken şiddetli bir kaza geçirmiş." Nabzım durdu. Gözlerime damlayan koyuluğu hissettim. "Aracına yerleştirdiğimiz GPS sayesinde az önce sisteme bildirim düştü. Durumu ağır olabilir," dedi panikle.

Boğazıma sarılan görünmez eller soluğumu keserken kravatımı çekiştirdim. İçimde yükselen korkuyla, "Aradınız mı?" diye sordum. "Ulaştırdınız mı? Durumu nasıl?"

İdil'in rengi gittikçe atarken, "Önce bir sakın ol," dedi düz bir sesle.

"Başlatma lan sakinliğine!" diye öfkeyle bağırdım. Elimin tersiyle masanın üzerindeki kileri iterken, çerçeve de kayıp sertçe masanın üzerine düştü ve camının kırılma sesi kulaklarıma ulaştı. Şimdi ters bir şekilde masanın üzerinde duruyordu. "Soruma cevap ver!" diye gürlediğimde İdil sıkıntıyla iç geçirdi.

"Kaza yaptığı bilgisi sisteme düşünce çocuklar yola çıkmıştı," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Keskin..." dedi nasıl söyleyeceğini bilemez gibi.

Göğüs kafesimde dehşet bir sızı peydah oldu. Kaburgalarım sanki kalbime battı. "Ne?" dedim korkuyla. "Söyle! Ne olmuş yine? Söyle! Ne olmuş?"

"Ne araçtan ne de İzgi'den sinyal alıyoruz," dedi endişeyle. "Arabası yolun kenarındaki ağaca çarpmış, kaza yapmış yani."

Korku iliklerime kadar işlerken nefesimin kesildiğini hissettim. Göğüs kafesim patlayacak gibiydi ve kalbim atmayı bırakmıştı.

İdil beni rahatlatmak adına, "Henüz kesin bir şey yok," dedi. "Sa-"

"Hamileydi." Isabelle'nin dudaklarının arasından çıkan kelime beynimden vurulmuşum gibi sarsılmama sebep oldu. Şaşkın-

lığı ve dehşeti aynı anda yaşadım. Gözlerim ağır ağır Isabelle'yi bulduğunda benim gibi bu odadaki herkes de ona bakakalmıştı. “Keskin,” dedi korku dolu bir sesle. Karşımda titrerken kazığının kollarını çekiştirdi. Dili tutulmuş gibiydi. “Sana söyleyecekti,” diye fısıldadı çaresizce. “Sadece hazır hissetmiyordu ama söyleyecekti. Hastanedeyken öğrendi.”

“Hamile miydi?” diye sorarken buldum kendimi. Hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Hamileymiş.

Kalbimin atışları içimde deli gibi çarpmaya başladı. Korku öyle bir illetti ki bir adım öteye gidemiyor ama yerimde de zor duruyordum.

Onu yalnız bırakmıştım.

Yanımda değilse ve güvende değilse benim suçumdu.

İçimde patlamaya hazır bir yanardağ vardı sanki. Kelimeler zihnimin içinde dönüp duruyor, içimin ateşle dolup taşmasına sebep oluyordu.

“Şu an beş buçuk haftalık olması lazım,” diyerek konuşmasına devam ettiğinde gözlerimi yumdum. Kulaklarımı kapamak ve sağır olmak istedim her şeye. Soluğum boğazıma takılırken nefes almakta güçlük çektim.

“Bana...” Sesim arafta gibiydi. Bana yabancıydı. “Karımı, sa-pasağlam bulacaksınız!” dedim her bir kelimenin üzerine basa basa. Gözlerimi yeniden açtığımda, bakışlarım hepsinin üzerinde gezindi. “Şehri altüst edeceksiniz ama bana karımı da bebeğimi de sağ salim bulacaksınız!”

Hamileydi ve bana söylememişti. Gerek görmemişti. Saklamıştı.

Hamileydi ve şimdi yaşayıp yaşamadığını, iyi olup olmadığını bilmiyordum.

Ona *baba olmak istemiyorum*, derken bile bugün aslında baba olmayı ne kadar çok istediğimi bir kez daha fark ettim.

Hamileydi. O hamileydi.

Ayağım gazda, çiftlik yolunda ilerlerken arkamda konvoy halinde olan yirmiden fazla araç vardı.

“Sinyal yok mu İdil?” dedim endişeyle. Yüreğimde korkunun eli geziyordu. Ruhum yanıyordu. Kalbim yanıyordu.

“Kolyesinde kesik kesik bağlantı var ama nerede olduğunu saptayamıyorum. Bağlantı sürekli gidip geliyor,” dedi sıkıntıyla.

Avuçlarım direksiyonu öfkeyle daha sıkı kavradığında parmak uçlarım bembeyaz kesildi ve kan akışı da aynı hızda kesildi. Haberi aldığım anda kalbimin atmayı bıraktığı ve ruhumun acıyla kıvrandığı gibi.

İlerlediğim yolda yolun kenarına park edilen iki aynı marka araba gördüm ama etrafında kimse yoktu ve bundan sonrası ormanlık alandı. İdil’in bahsettiği ağaçlık alanda toslamış bir araba vardı.

Onun arabası.

Kaşlarım çatılırken, gaza daha çok yüklenip yoluma bakmıştım ki İdil can havliyle, “Keskin, dur!” dedi. “Dur, dur, dur! Sinyal geldi!” Ona verdiğim o pusula kolyesindeki GPS sayesinde izini sürebiliyorduk şu an.

Anında frene basarken araba öne doğru yalpaladı ve İdil konuşmak için dudaklarını araladığında, gecenin karanlığında gür bir ses duyuldu.

Bir silah sesi.

“Ormanda,” dedi İdil hızla. “Belli belirsiz de olsa saptayabiliyorum. Yakınlaştıkça sinyalin gücü artıyor ve uyarı veriyor. Ormana girmemiz gerek,” dedi telaşla. “Çıkılmış araçtan. Oraya giderek vakit kaybetmeyelim, hadi.”

Yirmiye yakın araba benim arkamda dururken içindeki korumalar çoktan dışarıya çıkmıştı. Hızla arabadan inerken belimden silahımı çıkardım ve geldiğimi belli etmek adına art arda iki tane, bir tane de bir süre bekledikten sonra havaya sıktım. *Üç kurşun.*

Gözlerimde yapacağım katliamın ateşi yanarken ip gibi dizilen korumalara çevirdim bakışlarımı. “Ormanı karış karış arayacaksınız! Her taşın altına bakacaksınız! Bir iz bulan, iki el ateş etsin. Şimdi dağılın!” diye gürledim.

Aybars ve Hector benimle bir gruba ayrılırken Isabelle, İdil ve Uğur bir diğer gruba ayrıldı ve hep birlikte ormanın içinde dağıldık. Avuçlarımın arasında sıkı sıkı tuttuğum silahımla birlikte ormanın içinde ilerlerken, “Lütfen zarar görmemiş ol,” dedim kendi kendime. “Ve lütfen iyi olun, İzgi. Lütfen iyi olun.”

“İzgi!” diye gürledim.

Bir kez daha olmaz.

Bu sefer olmaz.

İZGİ KARA ALACAHAN

Elimde sıkı sıkıya tuttuğum silahımla ağacın arkasında nefes bile almazken dikkatlice etrafı kolaçan eden adamı bekledim. Silahı kavradığı kolları öne doğru uzandığında çevik bir hareketle kolunu yakalayıp, çenesine sert bir tekme savururken susturucu takılı olan silahı avuçlarıma düştü ve o geriye doğru kayarken karın boşluğuna sıkıttığım kurşunla yere yığıldı.

Öldürmek benim işim değildi. Ben sadece zarar verirdim. Hasar bırakırdım. Ağır bir hasar. İz bırakan bir hasar.

Dördü gitti, kaldı beşi.

Dokuz kişilerdi. Dört kişiyi sessizce etkisiz hale getireceğim diye iflahım kurumuştum ama bir yara almadan atlatabilmiştik onları.

Birkaç adım sesi daha işittiğimde seslerin nereden geldiğini anlamaya çalıştım. Sağımdan ve solumdan gelen adım sesleriyle içten içe bir küfür savururken önce sağımdan çıkan adamın kollarının altından geçip karnına bir yumruk savurdum. Ama onun dirseği karnıma sertçe vurdu ve bu hareketi nefesimin kesilmesine sebep olsa da beni durdurmadı. Çevik bir hareketle etrafın-

da dolanıp, sırtına sıktığım kurşunla yere yığılmasını sağlarken diğer adamın kurşunları üzerime yağdı ama son anda ağacın arkasına saklanarak kurşunların hedefinden kurtuldum. Kasıklarımnda dehşet bir sızı peydah olduğunda bacaklarımı birbirine bastırdım. Ellerim karnıma sarılırken geriye doğru yalpaladım.

“Yolun sonu sizin için gözüktü, ha İzgi Kara?” dedi arkamdaki adam.

“Sen önce kimin itisin, onu söyle!” dedim dişlerimin arasından. Acıyı görmezlikten gelmem gerekiyordu. *Ya o iyi değilse?* Zaten aldıracaktım.

Ağacın arkasında tetikte dururken o da hemen arkamdaki bir ağacın arkasındaydı ama gövdesi ağaca sığmadığı için omuzları ortadaydı. Silahımı kaldırıp ateş etmek için bir hamle yapacaktım ki duyduğum art arda iki el silah sesiyle ve biraz bekledikten sonra sıkılan üçüncü kurşunla dudaklarım istemsizce kıvrıldı. “Yolun sonunun kimin için geldiği tartışılır, ha? Ne dersin?” dedim alayla ve onu sol omzundan vurdum. Küfrederek ağacın arkasından çıktığında gördüğüm yüzle bocaladım. Eğer son anda yine ağacın arkasına sinmeseydim, sıktığı kurşun bedenimi delip geçerdi.

Bu adamı tanıyordum. Onu tanımamam imkânsızdı. Babaannemin en yakın adamıydı. En sağlam ve sadık olandı.

Rıdvan. Rıdvan Çele.

O mu yapmıştı bütün bunları? *Niye şaşıırıyorsun, İz?*

Sola doğru gitmek için bir hamle yapacaktım ki ensemdede hissettiğim soğuklukla buz kestim. Bir kol belime dolandı. “Kaçmanın ecele faydası yok, İzgi Hanım.” Avuçlarıımın arasındaki silahı alırken yanındaki adamına verdi. “Nasıl olsa bir gün öleceksin,” dedi alayla.

“Beni öldürürsen seni yaşatırlar mı sanıyorsun?” dedim alayla. “Sahi, senin gibilerin satılık bir maldan farkı yok, değil mi Rıdvan?” Boğazımdaki el sıkışırken ensemdede silahın baskısı da arttı.

Kulaklarıma sızan tanıdık bir ses ormanın içinde yankılandı. “Onu korkutursan ölürsün.” Gözlerim anında karşımda beliren karaltıyı buldu ve az ilerimde on adımlık bir mesafede olan Keskin’i gördüm.

Öne doğru bir adım atmak istemiştım ki boğazımdaki elin baskısı arttı ve nefesimin kesilmesini sağladı. Etrafını tamamen saran adamlardan kaçamayacağını anlamış olacak ki silahın emniyetinin açıldığına dair ses kulağımın dibinde yankılanırken gözbebeklerim ölümün korkusuyla büyüdü.

Bir eli boğazımı sıkı sıkıya sararken silahı sanki hamile olduğumu bilir gibi karnıma yaslandı. Korku bütün bedenimi ele geçirirken Keskin’in de gözleri karnıma kaydı. Gözlerinde yanan ateşin içinde kül olacağımı hissederken elimi karnıma sarmak ve onu korumak istedim ama yapamadım.

“Bırak,” dedim sertçe.

Ve hayat bizi hep olduğu gibi karşı karşıya getirdi. Buna bir kez daha ölüm sebep oldu. *Bir sonraki ne olacaktı?*

Başımı yavaşça sağa doğru eğdiğimde dudaklarım aralandı ama sesim çıkmadı. *Lütfen.*

Silahından çıkan kurşun arkamdaki adamı bulduğunda ensemdeki silahın varlığı geri çekildi. Omuzlarıma sıçrayan kan onun artık ölü olduğunun bir göstergesiydi.

Bütün vücudum kaskatı kesildi. Kıpırdayamadım.

Katran karası gözleri avını kestirdiği hedefinden ayrılmadı. “Sana onu korkutma, demiştım,” dedi gözlerini arkamdaki cesetten ayırmadan. “Sana eğer onu korkutursan ölürsün, demek istemiştım.” Buz gibi sesinden akan acımasızlık, çehresine yansıdı. Gözleri beni bulduğunda uzun süre üzerimde oyalandı. Zarar gördüm mü diye kontrol etti. Öfkeyle gözlerimi yumarken bir silah sesi daha duydum ve kurşunun hemen yanından geçtiğini hissettim. “Ölmeyi çoktan kabullenmişlerdi,” dedi sadece.

Gözkapaklarım ağır ağır aralanırken az ileride onun heybetli bedenini fark ettim. Karanlığıyla bütünleşen kara gözleri üzerin-

deyken bakışları buz kırağını andırıyordu. Göğüs kafesim rahatça inip, kalkarken derin bir nefes aldım. Bir kez daha beni ölümün ucundan aldı. Beni ölümün ucundan alırken de bir can aldı.

Yetiştı.

Hep olduğu gibi.

Arkasındaki adamlarına buz gibi sesiyle, “Etrafı kolaçan edin,” dedi. Ellerim panikle karnıma sarıldı. Hepsi çil yavrusu gibi dağılırken, elimi karnıma koyarak, nefeslerimi düzene sokmaya çalışıp öne doğru büküldüm. Kasıklarım da başta olduğu gibi dehşet bir sızı olmasa da belli belirsiz bir ağrı vardı.

Bir şey olmuş muydu?

“Ne oldu?” dediğini duydum endişeyle. Adım seslerini işitirken saniyeler sonra dibimde bitti.

“Önemli bir şey değil,” dedim, beni tutan ellerinden kurtulurken. *Ya bir şey olduysa İz?*

“Karnına darbe mi aldın? Ağrın mı var?” diye sordu tedirgince. Soluklanmaya çalışırken ona cevap vermedim. “İzgi, bana cevap ver!” diye bağırdığında öfkeyle ona baktım.

Geriye doğru çekilip, “Yok bir şey!” diye bağırdım. Ondan korkuyordum. Az önce yaptığı akıl alır gibi değildi. Beni kurtarması için hep birilerinin ölmesi mi lazımdı? Omuzlarımdaki cekette hâlâ o adamın kanı vardı. Ceketini üzerimden sıyrıp yere fırlattım.

“Yok saydığın şey karnındaki bebeğimiz mi yoksa ben miyim?” dediğinde gözlerim dehşetle açıldı. Aralanan dudaklarımdan tek kelime çıkamadı. Öğrenmiş miydi? “Bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun?” Yutkunamadım. “Ya da şöyle söyleyeyim...” dedi alayla. “Bana söylemeyi hiç düşündün mü?”

Zamanın içinde kaybolduğumu hissederken sesimi kaybettığimi fark ettim çünkü söyleyecek tek bir sözüm bile yoktu. Kara gözlerinde bariz bir kırgınlık varken içindeki hayal kırıklığını en derinlerimde hissettim.

“Hamileymişsin.”

3. BÖLÜM

Katran karası bakışları sonu olmayan bir okyanusun izlerini taşıyordu. Sanki o okyanusun içinde, yüzeydeydim. Nefes alıyordum ve düşmekten korkmuyordum. Çünkü boğulmayacağımı biliyordum. *Sen yüzme bilmezsin, İz.*

Yaptıklarım, yaşanmışlıklar ve yaşattıklarım...

Hayatım bu üç evreden oluşuyordu belki ama bir kadın olarak hayatımdaki çoğu şeye mecbur bırakılmıştım. Bunu yıllarca fark etmemişim aslında. Meğer herkesin kilit noktası, zafere giden yolda harcanan o kadınmışım ben.

Gözden çıkarılan kadın. Mecbur bırakılan kadındır.

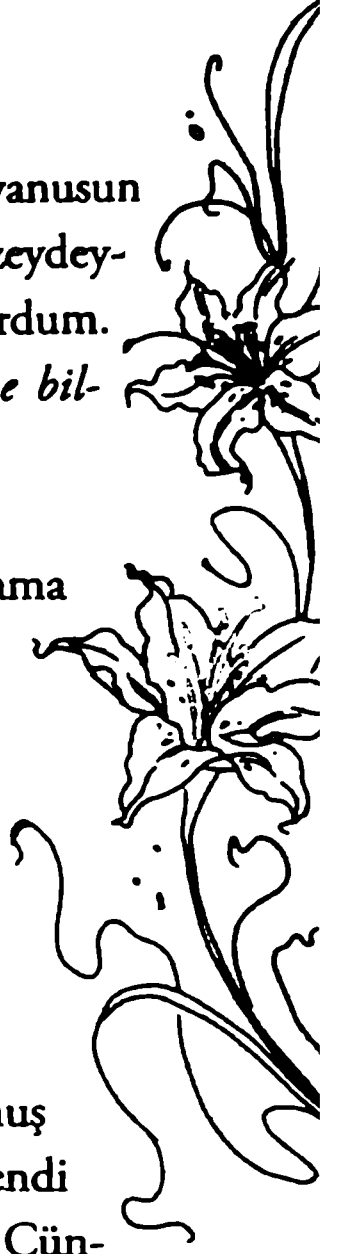
Herkes yalanmış. En çok da babam.

Meğer yanımda olan herkes aslında hiç yokmuş ve benim bundan yıllarca haberim olmamış. Kendi küçük dünyamda kandırıp durmuşum kendimi. Çünkü o kadının içinde eksik ve yarım hisseden bir kız çocuğu vardı. Karşımda dikilen bu adam sanki o kız çocuğunu görüyor, ruhumu biliyor gibiydi.

Beni benden daha çok tanıyordu sanki. Ben ona geldiğim ilk günden beri beni hiç yadırgamamıştı.

Sırtım arabanın kapısına yaslıyken üzerimde omuzlarıma bıraktığı ceket vardı. Ona eşlik eden korumalar bizden elli metre kadar uzaktaydı ama tetikte olduklarını görebiliyordum.

“Bana neden söylemedin?” derken sesi buz gibiydi. Öylesine soğuk ve düzdü ki içindeki kırgınlığı iliklerime kadar hissettim. “Bilmeye hakkım yok muydu İzgi?” dedi sitemle. “Bunu bana neden çok gördün?” Dişlerimi dudaklarıma geçirirken dolan

gözlerimi kaçırdım. “Gözünde bunu bilmemi gerektirecek kadar kıymetim, hatırım yok muydu da sen bunu bir başkasından öğrenmeme razı geldin?”

Sustum. Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Haksızdım.

“Onu istersin sandım,” diye mırıldandım güçsüz bir sesle.

“Onu istiyorum zaten!” diye bağırdığımda gözlerimi yumdum. “Delirdim! Anlıyor musun? Delirdim! Bunun nasıl bir şey olduğunun farkında mısın sen? Değilsin tabii. Çünkü öğrendiğimde annesinin sen olduğu bir çocuğu ne kadar istediğimi fark ettim. Çünkü öğrendiğimde içimde saklı kalan o heyecanın yeniden gün yüzüne çıktığını ve baba olmayı ne kadar çok istediğimi fark ettim,” dedi öfkeyle. “Ben istiyorum, İzgi. Ben baba olmak istiyorum.”

“Ama ben istemiyorum!” diye avazım çıktığı kadar bağırdım. “En başından beri biliyorsun bunu. Sana anlattım! *Benden böyle bir şey bekleme, isteme*, dedim sana! Biliyorsun bunu!” dedim düz tutmaya çalıştığım sesimle. “Seni baba yapacak o kadın değilim ben. Sana hayalini kurduğun o aileyi veremem,” dedim canını yakmak istercesine ama yanan bendim.

“Böyle olmak zorunda mısınız?” dedi yılmış bir sesle. “Her seferinde hevesimi kursağımda bırakmak zorunda mısınız?” dedi hayal kırıklığı içinde.

“Senin heves ettiğin o şey benim için sadece bir felaketten ibaret.” Tırnaklarımı sarıldığım cekete geçirdim. “Az önce sen benim gözlerimin önünde bir adam öldürdün ya! Katilsin sen! Ardında bırakacağın hayat, kendi çocuklarına sağlayacağın hayat, hayat değil!” diye bağırdım. “Ne istiyorsun? Bu çocuğu doğurayım ve onu bu hayatın içinde mi büyüteyim? Ne sanıyorsun sen ya? Farz edelim ki bir oğlumuz oldu. Ne olacak, Keskin? Söyle bana, ne olacak? Vermeyecek misin eline o silahı? Ya, her şeyi geçtim, bu mantıklı mı? Aklın alıyor mu senin ya? Bizden anne baba olur mu? Biz daha seninle aile olamıyoruz! Boşanıyoruz, farkında mısın sen bunların? İnandığım her şeyin, hayatı-

mın bir yalandan ibaret olduğunu öğrendim ve sırtımı yaslayabileceğim, güvenebileceğim hiç kimsem yok,” dedim üzerine basa basa. “Hiç kimsesi olmayan bir kadına bir de kalkmış, *neden*, diye soruyorsun. Sence nedeni yeterince açık değil mi?”

“Ben varım,” dedi umutla. “Ben varım ya, İzgi. Ben varım ya, sevgilim.” Bana doğru bir adım attı. “Hiç mi hissettirmedim sana kendimi? Bunca hengâmenin içinde hiç mi ulaşamadım sana?”

Görüşüm bulanıklaştığında, ağlamaya başladığımın farkında bile değildim. “Keskin anlamıyorsun. Anlamıyorsun, ben yapamam,” dedim ellerimi iki yana açarak. “Benden bir çocuğa anne olmaz. Bu kadar yaralıyken olmaz. Bundan sonra da olmaz,” diye yakardım. “Lütfen... Benden bunu isteme, lütfen,” diye fısıldadım.

Sen o kanlı ellerinle o bebeğe nasıl babalık yapacaksın peki?

“Seni, onu doğurman için zorlayamam, İzgi,” dedi can yakan bir sesle. Onun da benim gibi eli kolu bağlıydı. “Seni ömrü boyunca annesinden mahrum bırakacağın bir bebeği doğurman için zorlayamam. Bu onun için hayattaki en büyük kötülük olur.”

Yüzü kapı gibi dururken hiçbir duyguyu yakalayamadım. Ne düşünüyor, anlayamadım. “Bu bizim tartışabileceğimiz bir konu değil. Dikkatsizliğimiz yüzünden olan bir şey ve biz seninle boşanma sürecine girmişken, hele ki boşanmayı kesinlikle düşünüyorken bir bebek kriziyle uğraşmak istemiyorum ben, Keskin.” Yüzünde hiçbir mimik oynamadan sükûnetle beni dinliyordu.

“Hiç kontrole gittin mi?” diye sordu sadece. “Konuştun mu doktorla?”

“Kontrole gittim.” Buz gibi bakan gözlerinde bir hareketlilik fark ettim.

“Nasılmış?” dedi dizginleyemediği hevesiyle. Boğazıma oturan yumru yutkunmamı engelledi. Acı her yerdeydi. Göğüs kafesimdeydi, ruhumdaydı ve kasıklarımdaydı. “Ne kadarlıkmış? Cinsiyeti belli mi? Kalp atışlarını duydun mu?” dedi heyecanla.

Dudaklarım aralandığında, onu yıkacak kelimeler dudaklarımın arasından firar etti. “Aldırmak için gün aldım.” Gözlerindeki parıltılar bir bir söndü. Bir kurşun yemiş gibi sarsıldı koca bedeni. Hayallerinin üstüne toprak atmak zorunda kaldı.

Gülümsedi. Öyle bir gülümseme idi ki bana küfretseydi daha az canım yanardı. Sessizliği ölümü çağırıyordu.

“Benden bunu isteme. Bu benim kabul edebileceğim bir şey değil. En başından beri bunu sana hep söyledim,” dedim zorlukla yutkunarak. *Özür dilerim, sevgilim. Özür dilerim ama bunu yapmak zorundayım.*

“Seni hiçbir şey için zorlamayacağım,” dedi, katı bir sesle.

“Emin olduğum tek şey hiçbir şeyi halledemeyeceğimiz,” dedim sessizce. “Bir çıkmazdayız.” Ceketine işleyen tırnaklarımın derime battığını hissettim. “Ve ben senin karanlığında, yolumu bulmakta zorlanıyorum,” dedim acımasızca.

Bu olmak zorundaydı. Böyle olmak zorundaydı.

“O zaman seni aydınlığa kavuşturmak farz oldu,” dedi buz gibi bir sesle. Sanki karşımda kapı duvardı. “Aldır bebeği,” dediğinde kelimeleri boğazımı düğüm düğüm etti. “Avukatına vermişsin zaten vekâletini. Yarın imzalar, yollarım kâğıtları sana. Anlaşmalı bir şekilde, en azından sözkonusu boşanmamız olduğunda beraber ortak bir yol bulalım.” İfadesi kendinden emindi. “Ben artık seninle karşı karşıya olmaktan yoruldum, İzgi.” *Ben de yoruldum, Keskin.* “İstediğin gibi olsun, boşanalım,” dediğinde kalbim atmaya bıraktı. “Çünkü bu saatten sonra seninle evli kalmak, kendime yapacağım en büyük saygısızlık olur,” dediğinde dudaklarım aralandı ama tek kelime bile çıkmadı ağzımdan. Öylece ona bakakaldım. Can yakıyordu. Can yakıyordum. “Beni hayatında istemeyen bir kadının varlığını ben de yanımda istemiyorum artık.” Kelimeleri âdeta bir kurşun görevi gördü. Kalbimin orta yerine saplandı. “Belki de haklısındır.” Yüzünde yarım bir tebessüm yer açtı. “Biz seninle hiçbir şeyi çözemeyiz bu saatten sonra. Dediğin gibi olsun. Bitsin.”

Buz kestim. Yandım, kül oldum. *Kısasa kısas, İz.*

“Bu bebeği istesem de doğuramazdım zaten,” demekle yetindim sadece. Kelimeler benden bağımsız çıkıyordu ağzımdan. “Doktora gittiğimde hamileliğimin riskli geçeceğini ve eğer kalp nakli olursam ameliyat sırasında bebeği kaybedeceğimden bahsetmişti.” Yüzünde düz bir ifadeyle beni dinledi. “Ameliyatta bir sorun çıkmasa bile...” dedim zorlukla. “Yüzde doksan masada kalma ihtimalim var. O doğumhaneden benim ya da onun sağ çıkması gibi bir ihtimal çok düşük yani.” Gülümsemem acı doluydu. “Yaşatmak istediğin kadının yaşamaması için hayat her şeyi sunuyor önüme. Kalbim bir zehir gibi bedenime işliyor ve yavaş yavaş öldürüyor beni.” Kirpiklerimin altından ona baktım. “Sen hâlâ yaşatmak istiyor musun beni?” diye sordum. “Beni yaşatmak için bir nedenin var mı hâlâ?”

Kara gözleri uzun süre yüzümü izledi. Yanaklarımı ıslatan ama kuruyan gözyaşlarımın izlerine değdi gözleri. Sessizliği yüreğimin korkuyla atmasına sebep oluyordu.

Gözlerini gözlerimden çekmeden, “Artık yok,” dedi karanlığı mesken edinmiş sesiyle. Kaşlarım havalandığında bu istemsizce oldu. Nefesimin soluk borumu tıkadığını hissederken kaburgalarımın altında son çırpınışlarını veren kelebeklerimin ömrü kısa sürdü. İki kelimesi, kaburgalarımın altında bir cinayete sebep oldu.

Cevabım ise ona kocaman gülümsemek oldu. Dolan gözlerime inat, kırgın ve kocaman bir gülümseme sundum ona. Bu sefer gözlerimin etrafında beliren o göz gamzelerimin ortaya çıkmasındaki sebep, kalbimde verdiğim infazdı.

Zorlukla gülümsemeye çalışarak, “Bitti o zaman,” dedim ama öylesine zordu ki bu, gözlerimin daha çok dolup taşmasına ve birkaç gözyaşının firar etmesine sebep oldu.

“Bitti,” dedi. Başını iki yana salladığında bu hareketi sitem doluydu.

Parmaklarım boynumdaki zincire çıktı ve kolyenin klipsini

çözdü. Tenimden ayrılan kolyeyi avcunun içine bıraktığımda, “Alyans ve yüzük sende zaten,” dedim, düz tutmaya çalıştığım sesimle. “Aile yadigârı bu. Bende kalması doğru değil artık.” *Dik dur. Dik dur, İz.*

Öfkeyle parladı gözleri. “Çabamı da ısrarımı da hiçbir zaman hak etmedin ki,” dedi sertçe ve bu, susmama sebep oldu. Kaburgalarımın paramparça olmasına ve kemiklerinin kalbime batmasına sebep olan sözleri benim için bir tokattan daha ağırdı.

Kalbim avuçlarının arasındaydı ve o, avuçlarının arasında tuttuğu kalbimi lime lime ederken sesimi bile çıkaramadım.

İnat etmedim.

Zorlamadım.

Acıyı kabullendim.

Şimdi benden o kadar uzaktaydı ki aramıza giren kilometreleri aşmaya ne benim gücüm vardı ne de onun çabalamaya niyeti.

“Çocuklar bıraksın seni, yalnız gitme eve,” dedi buz gibi bir sesle. Öylece baktım. Boş ve hissiz bir bakışmaydı aramızda geçen. “En azından boşanana kadar bir süreliğine de olsa sana göz kulak olsunlar,” dedi ve gitti.

Üzerimde onun ceketi olmasına rağmen şubat ayının ayazının buz gibi soğuğu kalbimin üzerini örttü.

Bugün, 18 Şubat.

Ruhum yaşamayı, kalbim atmayı bıraktı. Kendi içimde, ruhumun ve kalbimin intiharını gerçekleştirdim.

O gitti ve bir daha arkasını dönmedi.

Gitti ve geri gelmedi.

Gitti ve bitti.

Keskin Ardiş Alacahan.

Beni aklımın ve kalbimin arasında, arafta bırakan o adam.

Bir okyanusu andıran o bakışlarına gömülü kaldığım ve cansız bedenimin gözlerinin karasına vurduğu o kıyıdaydım sanki.

Ruhumdaki yangın, kalbimdeki esaret dilimi lal etmiş, bir ömür o kıyıda cansız bir şekilde yatmama sebep olmuştu.

Bir gün... Ama bir gün onunla başka bir hayatta yeniden tanışmayı, kollarının arasında olup, o güzel gözlerinin içine bakarak ve ona çok sevdiği o gülümsememi sunarak ölmeyi diledim. Başka bir hayatta bir ihtimalimiz var mıydı onu bile bilmiyordum ama yine de dileğim buydu.

İki saat önce adliyeye uğramış ve Başsavcı'yla bir görüşme gerçekleştirmiştım. Yapmam gereken ne varsa yapmıştım. Dosyayı zor olsa da bırakmıştım. *Bu dosyayı bırakmanın sonuçlarının bu kadar ağır olacağını bilseydim, hamlemi başka türlü yapardım.*

Bir amaç için çıktığım bu yolda, yeni bir amaç için hamlemi yapmıştım. Belki de hayatımın hatasını ona güvenerek, onunla işbirliği yaparak yapmıştım.

Kabul ettiğim o canı kaybetmiştim.

Masamın üzerindeki siyah kâğıt parçasına değdi gözlerim. Beyaz bir kalemle yazdığım kâğıt masamın üzerinde duruyordu ve vakti geldiğinde, üzerine 18 Mart 2023 tarihini yazdığım bir kasetle sahibine ulaşacaktı.

“Emin misin İz?” diye sordu Zeynep. Hemen karşımda oturuyordu. “Sonuçları çok ağır olacak.”

“Başka çarem mi kaldı, Zeynep? Mecbur kalıyorsun işte,” dedim omuz silkerek. “Sende kalsın bunlar.”

“Keşke böyle olmasaydı,” dedi hüznle. “Keşke hiç Ankara’dan dönmeseydin.”

“Keşke,” dedim iç geçirerek. “Keşke, Zeynep.”

“Yine de buradayım, İz,” dedi tebessüm ederek. “Seni asla yalnız bırakmam. Hep yanında olacağım. Ne pahasına olursa olsun.”

“Biliyorum,” dedim tebessüm ederek. “Sözümüzü unutmuyum hiç?”

“Sen yaşa,” dedi manidar bir sesle. “Sen iyi ol da ben senin

için ölmem gerekirse bile ölürüm, İz. İnan, hiç gocunmam. Hiç koymaz bana.”

Her koşulda, her daim. Ne pahasına olursa olsun. Ölüm bizi ayırana dek. Daima.

Boynuma görünmez bir halat geçirmiştım. O halat bir tavana bağlıydı ve ruhumun ayaklarının altındaki tabure yerde yan bir şekilde yatarken ayaklarım boşlukta sallanıyordu. Ruhuma geçirdiğim o hayali urgan kopuk, yıpranmış ve eskiydi. Bağlı olduğu yerden sökülmesine ve kopmasına çok az kalmıştı.

“İz, her şey hazır.” Bakışlarımın kilitlendiği projeksiyondan çektim gözlerimi. Zihnime sızan tanıdık ses Sinan’a aitti. Kahvelerine yerleşen endişe ise benim içindi. Oturduğu yerden ayaklanıp masanın başında duran bana doğru geldi.

İz, dedim kendi kendime. İz, dedim bir kez daha.

Lacivert straplez, üstünün bir kısmı beyaz renkte olan ve kalçalarımı saran bir elbise giymiştım. Üzerime beyaz, blazer bir ceket almış, ayağıma da yine beyaz bir topuklu ayakkabı giymiştım. Maşayla dalgalandırdığım saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yapmış, perçemlerimi de şekillendirdikten sonra yüzüme bırakmıştım. Oldukça sade ve soft tonlar kullanmıştım makyajımda. Kahve ve şeftali tonlarına ağırlık vermiş, solgun yüzüme biraz olsun renk gelmesini sağlamıştım.

“Bunu senin yerine yapabilirim,” dedi ve ellerini destek olucasına ellerimin üzerine kapadığında ona cansız gözlerle baktım. “Senin için hiç kolay olmayacağının farkındayım ama meclise arkanda bir ekiple gitmenin de zor olduğunun farkındayım. Eğer istersen bunu sen-”

“Hayır.” Sesim bir fısıltıdan farksızdı. Keskin’le konuştuktan iki gün sonra ona gönderdiğim boşanma celbini imzalayarak bana geri göndermiş ve avukatına vekâlet vermişti. “Onu ben tutuklamak istiyorum. Buna hakkım var,” dedim düz bir sesle.

Sinan sıkıntıyla iç geçirirken geri çekildi. “Sen nasıl istiyor-

san öyle olsun o zaman,” dedi sıkıntılı bir sesle. “Ekip aşağıda seni bekliyor. Bütün hazırlıklar tamam, her şey eksiksiz ilerliyor.” Başımı sallayarak onu onayladığımda masanın üzerindeki çantamı ve telefonumu alıp toplantı odasından ayrıldım.

Başım ve omuzlarım dik bir şekilde karakolun içinde çıkışa ilerlerken yapacağım şeyden ötürü hayret ve hayran dolu bakışları üzerimde hissettim. Topuklu ayakkabılarımdan çıkan tok ses karakoldan çıkmamla birlikte azalırken bekleyen polis memurları beni fark etmeleriyle yerlerinde dikleşti.

Hava buz gibiydi ama üşüyen bedenim değil, ruhumdu. Kalbim buz tutmuştu çünkü gelip kimse üzerimi örtmemiş, benimle sıcaklığını paylaşmamıştı. Sol yanımdaki yanık iyileşmesine rağmen sızım sızım sızladı. Arabama binerken diğerleri de benimle birlikte araçlara yerleşti ve beklemeden aracı çalıştırdım.

Dikkatlice kullanmaya özen göstererek, meclise giden yola saptım. Göğüs kafesim aldığım her solukta ezilirken kirpiklerim titredi. *Tereddüt edemezsin. Tereddüt edemezsin.*

“Babam nerede kaldı?”

Küskün bir şekilde koltukta oturan ve üzerinde mavi bir elbisesi olan kız çocuğu vardı salonda. Henüz sekiz yaşındaydı ve bugün doğum günüydü ama babası ilk kez geç kalmıştı. Yetişememişti ve saatin on ikiyi geçmesine yarım saat kalmıştı.

Şebnem'in yüzüne yerleşen tebessüm içtendi. “Birazdan gelir,” dedi parmaklarını kızın gece saçlarında gezdirerek. “Bu seferlik gecikmiş biraz ama biliyorsun, baban hep gelir sana,” dedi gülümseyerek. “Yüze kadar sayarsan eğer baban gelecek.”

Gözleri hevesle parlayan kız çocuğu, “Annem de gelir mi?” diye sordu. Şebnem'in yüzündeki gülümsemesi donduğunda ne söyleyeceğini bilemedi. Bu yaşta heves ettiği şey içler acısıydı. İzgi, annesizliği bir türlü kabullenemiyordu. Atıf'la evleneli henüz bir sene olsa da tam anlamıyla dokunamamıştı küçük kızın kalbine.

“Yüze kadar sayarsan sadece baban gelir,” demekle yetindi. “Annen gelmeyecek, İzgi. Bunu konuşmuştuk.”

Küçük kız hevesinden hiçbir şey kaybetmeden kocaman olan gözlerini duvardaki saate dikti ve parmaklarıyla içinden yüze kadar saymaya başladı. Pastası masanın hemen üzerindeydi ve mumları da dikiliydi ama İzgi ne o pastayı istemişti ne de mumları üflemişti. Abisi daha fazla dayanamamış, doğum gününü kutlayıp hediyesini verdikten sonra odasına gitmişti.

İzgi sabırsızca oturduğu yerden ayaklandı ve evin boydan boya cam olan kısmından hüzünlü bahçe kapısına baktı. Henüz yüzü tamamlamamıştı ama babası da gözüküyordu.

Küçük parmakları cama yapışırken son rakamı içinden söyledi ve tam o anda bahçe kapısı açıldığında gözleri ıslık ıslık parladı. Babası elinde tuttuğu çikolatalı pastayla bahçe kapısından içeriye girdiğinde İzgi neşeye gülümsedi ve kapıyı açmak için koşarak salondan çıktı.

“Düşeceksin, İzgi!” diye bağırdı Şebnem ama İzgi onu umursamadı. Boyunun zar zor yettiği kola asılıp kapıyı açtığında, karşında babasını ve mumları yanan pastayı gördüğünde heyecanla ona baktı.

“Baba,” dedi nahif sesiyle. “Geldin!” Ellerini neşeye birbirine vurup cırıptı. “Yetiştin.”

“Geldim, kızım,” dedi babası. Gözlerine bakabilmek için diz çöktü. “Ben sana hep yetişirim.” Pastayı üflemesi için kızına doğru uzattı. “İyi ki doğdun, benim güzel kızım,” diye fısıldadı. “Affetin mi babanı?”

“Affettim,” dedi, yüzünden eksilmeyen kocaman gülümsemesiyle. “Ben sana hiç küsmedim ki baba.”

Nefesim ciğerlerime yetmediğinde arabanın camını indirdim ve rüzgâr sertçe suratıma çarptığında direksiyonu sıkı sıkı kavradım. Dişlerimi dudaklarıma geçirirken ağlamamak için gösterdiğim çaba başarılı oldu ve arabam meclise ait olan binanın önünde durdu.

Babam buradaydı. Bugün herkes buradaydı.

Derin bir nefes aldığımda arabamın kapısı bir memur tarafından açıldı. Büyük bir sakinlikle indim arabadan. Kapıdaki korumaların bakışlarını üzerimde hissederken omuzlarımı dikleştirdim ve yüzümde düz bir ifadeyle ilerledim. Polis memurları hemen arkamdan geliyordu.

Kapıdaki koruma, “İzgi Hanım, bir sorun mu var?” diye temkinli bir şekilde sordu. Tedirgin olduklarını görebiliyordum.

Buz gibi bir sesle, “Açın kapıları,” dedim. Parmaklarımı arkama doğru uzatırken tutuklama kararı avuçlarımın arasına bırakıldı.

“İzgi Hanım,” dedi. Diğerinin kulaklığıyla haber verdiğini fark ettim. “İçeriye bu şekilde giremezsiniz.”

“Senden izin istemiyorum zaten,” dedim sertçe. Tutuklama kararını ona uzattığımda bekletmeden aldı. “Alacağımızı alıp gideceğiz.” Bakışları kâğıtta gezinirken şaşkınlığı bütün yüzüne yansıdı.

“Lider, kapıların açılmasının iznini veriyor,” dedi bir diğer koruma. “Aç kapıyı.” Ellerim yumruk halini alıp turnaklarım avuçlarıma battığında kapı açıldı ve içeriye doğru bir adım attığımda artık her şeyin başladığı o noktadaydım.

Arkamda polis memurlarıyla meclisin içine doğru ilerlerken bahçedeki herkesin dikkati bizim üzerimizdeydi.

“Üç kişi benimle gelsin,” dedim içeriye girerken. “Diğerleri temkinli olsun. Birazdan geleceğiz,” dediğimde arkamda üç devlet memuruyla meclisten içeriye girdiğim an binadaki herkes bize bakakaldı.

Adımlarımı asansöre doğru atarken tereddüt etmedim. Geri adım atmadım. Buz gibi durdum. Asansör dakikalar sonra geldi ve birlikte binip toplantı salonunun olduğu katın düğmesine bastım. Asansör toplantı salonunun olduğu katta durduğunda kalbim gümbür gümbür atmaya başladı. Nefesim ciğerlerime yetmiyordu. Gergindim.

Derin bir nefes alarak bir adım attığımda gerisi de beraberrinde geldi. İzin alma gereği duymadan toplantı odasının kapısını destursuzca açtığımda masanın etrafına toplanan üyeleri gördüm ama ona bakmadım. Bakamadım. Gözlerim abimin yanında oturan babama uğradığında kaşlarını çatıldığını gördüm.

“Kusura bakmayın, bölüyorum,” dedim otoriter bir sesle. “Ama fazla uzun sürmeyecek.” Herkes dikkatle beni dinlerken, “Atıf Kara,” dedim, buz gibi bir sesle. “Seni Aliye Aşan Kara’yı öldürme suçundan tutukluyorum.” Masadaki herkesin yüzü siliikleşti. Hepsinin şaşkınlığını hissettim ama bu odada babamla tek başıma kaldım. Geriye doğru çekildiğimde, “Alın,” dedim arkamda dikilen memurlara ve bu, harekete geçmelerine sebep oldu.

“Bir deliliniz, kanıtınız olmadan kulaktan dolma laflarla mı hareket edeceksiniz, Sayın Savcı’m?” Bakışlarım Arif Karadere’yi buldu. Bana hayal kırıklığıyla bakıyordu. Kendisi zerre umurumda değildi. Keskin’e bakmadım. Bakmadım çünkü bakarsam yüzleşeceğim şeyden korktum. *Bir gün onun için de geleceğini biliyor, İz.*

Babamın bileklerine geçirilen kelepçeyi seçebildim. “Elimde bir delilim de kanıtım da var. Beni başkalarıyla karıştırmak yerine tasmanızın elinde olduğu sahibinize söyleyin, sizi sıkı tutsun,” dedim sertçe. “Yoksa günün birinde sizin sonunuz da diğer meclis üyelerinin sonundan farklı olmayacak.”

Fikret Yılmaz öfkeyle, “Buna nasıl izin verirsin, Lider?” diye yükseldi. Meclisin önemli isimlerindendi. “Karına sahip çıkamıyor musun?” Keskin’in bıçak kesilen gözlerinin ona saplandığını görmesem de hissettim.

“O artık karım değil.” Sözleri kalbimin orta yerine saplandı. Bu yediğim kaçınıcı kurşundu, bilmiyordum. “Anlaşmalı bir şekilde boşanma kararına vardık ve kendisinin ilgilendiği veya sorumlu olduğu hiçbir şeyden artık sorumlu değilim.”

Herkesin şaşkınlığı giderek artarken, “İsabet olmuş,” dedi

Funda'nın babası. "Bu evlilik en başından beri hataydı. Fevri karar verdiniz. O hiçbir zaman bizden biri olmadı. Tıpkı annesi gibi sadece bize ihanet etti. Sana da edecek."

Ciğerlerimi sıkıştıran bir nefes aldığım da hepsinin sözlerini görmezlikten gelerek, "Götürün," dedim.

Abim yerinden ayaklanarak, "İz," dedi ve adımlarını bana doğru attı. "Saçmalıyorsun!" diye öfkeyle yükseldi. "Ailemize ihanet eden bir kadın yüz-" Öfke kanımda kaynarken daha fazla tutamadım kendimi. Abime attığım tokat yüzünden tok ve gür bir ses odanın içinde yankılandı.

Başı sağına doğru düşerken, "Bu saatten sonra senin gibi bir abim yok benim," dedim nefretle. "Sakın, varlığın yanıma bile uğramasın çünkü bu sefer o kelepçeleri senin bileğine vurmak bana farz, abi." Nefretim içime işledi. "*O kadın*, dediğin senin annen ve sen hiçbir zaman onun sana olan sevgisini hak etmeyeceksin," dedim tükürür gibi. "Yazık."

Gözlerim yeniden masadakilerde gezindi ve onun katran karası gözlerine çarptı. Buz gibiydi. Karanlığını ilk kez hiç hissetmediğim kadar hissettim. Ona bahsettiğim şeyi anladı mı bilmiyordum.

Artık bir Kara da Alacahan da değildim. Yakın zamanda annemin kızlık soyadını alacaktım ve bir Aşan olacaktım. Çünkü bana bu yakışırdı.

Ben Aliye Aşan Kara'nın kızıydım.

Herkesin dediği gibiydim.

Annesinin kızı.

Katran karası gözleri bir kuyuyu andırırken artık aydınlıktaydım. O kuyunun dibinde değildim ve artık gözlerinde yansımam yoktu. Kara gözlerinde ruhumun yansıması yoktu. Beni görmüyordu.

Kaldı mı sende izim?

Bir sorgu odasıydım. İlk kez karşımda oturan birini sorgulamaktan ve alacağım cevaplardan korkuyordum. Parmakları-
mın arasındaki kalemi sıkı sıkıya tutarken babam karşımda otu-
ruyordu. Asıl sorgu değildi. Asıl sorguyu Sinan yapacaktı. Ben
sadece Başsavcı'dan aldığım izinle buradaydım. Konuşmalarımız
kayıt altına bile alınmayacaktı.

“Kusura bakmayın, geciktim.”

Tanıdık bir kadın sesi kulaklarıma ulaştığında bakışlarım
Avukat Leyla Yaman'ı buldu. Sarı saçları sırtına dökülürken be-
yaz teni ortadaydı. Üzerinde siyah bir pantolon ve beyaz, saten
bir gömlek vardı. Koyu kahverengi gözlerindeki heyecan öylesi-
ne iğrenç geldi ki gözüme... Karşıma oturduğunda ellerini masa-
ya yerleştirdi ve gözlerini bana dikti.

Leyla Yaman.

Zeynep'in bitmek bilmeyen kâbusu, Sinan'ın bir türlü vazge-
çemediği Leyla. Onu görmeyeli yıllar olmuştu.

Yüzüme alay dolu bir gülümseme yerleşti. “Sana yıllar önce
de söylemiştim, Leyla,” dedim buz gibi bir sesle. “Karşımdaysan
eğer yenilmeye mahkûmsundur.” Sükûnetle beni dinledi. “Ama
bir konuda seni tebrik etmem gerek.”

Kaşları merakla havalandı. “Hangi konuda?” diye sordu.

“Sinan senden kendi isteğiyle vazgeçmezdi,” dediğimde bana
bakakaldı. “Ama sen, beni karşına almayı göze alarak çıktıysan
eğer bugün karşıma, bundan sonra Sinan'ın kalbinde değil, kar-
şısında yer edineceğin gerçeğini de göz önünde bulundurmuş-
sundur umarım.” Vücudu gerilirken boğazını temizledi.

Gergin bir sesle, “Başlayalım lütfen,” diyerek geçiştirdi.

“Sana avukatlık yaptırmayacağım, biliyorsun, değil mi?”
dedim kendimden emin bir sesle. Leyla'nın kahverengi gözle-
rindeki tedirginliği okudum. Meclise çalışan ve mesleğinde iyi
olan sayılı avukatlardandı ama karşısında ben varken kazanması
imkânsızdı. “O barodan adın inecek, Leyla Yaman.”

“Bu bir tehdit mi?” dedi gardını koruyarak.

“Hayır,” dedim rahatça arkama yaslanırken. “Sana olacakları haber veriyorum sadece.” Ellerimi masaya yerleştirirken, “Her neyse,” dedim düz bir sesle. Bakışlarım filmli camın arkasında olduğunu bildiğim gözleri buldu. “Başlayalım bakalım.” Elimin altındaki evraklara göz gezdirirken maskemi kuşandım. “Eşinizi...” dedim soğukkanlılıkla. Babam hiçbir tepki vermeden bana bakıyordu. “Çocuklarınızın annesini neden öldürdünüz?” Sessiz kaldı. “Gözünüzü bile kırpmadan altı yıllık eşinizi göğsünden nasıl vurdunuz? Neden vurdunuz?”

Öyle zordu ki karşısında hiçbir şey olmamış gibi davranmak. Boğazına yapışmamak için tırnaklarım avuçlarımı keserken öyle zordu ki bunu yapmak zorunda olmak.

Soğukkanlı ve sakin olmalıydım. Bu sadece bir önizlemeydi. Başsavcı o camın arkasındaydı ve göstereceğim tek bir duygusallık benim aleyhime olurdu.

Leyla araya girerek, “Sayın Savcı’m,” dedi. “Öncelikle müvekkilimi suçladığınız şeyle ilgili bir deliliniz, ispatınız var mı? Yoksa gerçekten kulaktan dolma bir dedikoduyu mu konuşuyoruz şu an?”

Öfkem içimi kemirirken, “Elbette,” dedim alayla. “Beni bilirsiniz, Avukat Hanım. Çoğu avukat gibi boş vaatlerde bulunmam. Savunduğum, iddia ettiğim her şeyin bir delili, ispatı vardır.”

“Görebilir miyiz?” dedi merakla.

Arkama yaslanırken, “Bilirkişi raporunda belirttiğimiz gibi dosyaya aldığımız gizlilik kararı ve delilin yok edilme tehlikesi yüzünden siz de mahkemede görmeniz gereken her şeyi göreceksiniz,” dedim.

“Yapmayın, Sayın Savcı’m,” dedi Leyla. “Dosyadaki gizlilik kararı yüzünden delilere erişemiyoruz. İhbarı kimin yaptığını da söylemiyorsunuz, o halde müvekkilimin daha fazla burada kalmasına gerek yok.” Oturduğu yerden kalktığında, “Gidelim, Atıf Bey,” dedi.

Dudaklarım konuşmak için aralanmıştı ki sorgu odasının kapısı açıldı ve içeriye Başsavcı girdi. “Avukat, otur,” dedi sert sesiyle. “Sorgu henüz bitmedi.”

“Sayın Başsav-”

“İzgi Savcı...” dedi adımın üzerine basa basa. “Sorgusunu bitirip size *gidebilirsiniz*, dediğinde buradan elini kolunu sallaya sallaya çıkabilirsin. Ama şimdi otur. Hadsizlik etme.” Leyla yeniden yerine oturduğunda Başsavcı kapıyı kapadı ve içeriye girdi.

“Hiçbir şey söylemeyecek misiniz Atıf Bey?” Üzerine gidersem belki konuşurdu. “İtham edildiğiniz şey size dokunmuyor mu? Halbuki suçsuz olan her insan suçsuz olduğunu kanıtlamak için yalvarır, çabalar ve dil döker,” dedim alayla. “Oysa siz sanki gözlerime bunu gerçekten yapmış ve hiç pişman olmamış gibi bakıyorsunuz.”

Sessizlik.

“Müvekkiliniz sanırım biraz asosyal bir insan,” dedim. Parmaklarımı masaya vurarak belli bir ritim tuttum. “Halbuki katıldığı davetlerde, verdiği röportajlarda hakkında çıkan yalan haberlerle ilgili konuşmasını çok iyi biliyor. Sayın Başsavcı’m, bize gelince herhalde herkesin dilinin lal kesilesi geliyor, ne dersiniz?”

“Kızım ile görüşmek istiyorum,” dediğinde gülümsemem dondu. “Beni yargılamayan, öfkesini, kinini bana hissettirmeyen, babasına âşık kız çocuğuyla. Kızım ile,” dedi yutkunarak.

Kalbimin kırıklığı gün yüzüne çıktığında kirpiklerim acıyla titreşti. Öne doğru eğilirken gözlerinin içine baktım. “Kızınızla yapacağınız konuşmaya kalbiniz dayanamayabilir,” dedim imayla. “Çünkü hatırladığım kadarıyla annesini öldürenin babası olduğunu öğrendiğinde kendisinin kalbi buna dayanamamıştı.”

Gülümsedi babam. Alayla, “Siz savcılar...” dedi başını iki yana sallayarak. “Herkesi suçlamaya ve önyargıyla yaklaşmaya bayılırsınız. Sanki kendiniz sütten çıkmış ak kaşık mışsınız gibi.”

“Biz savcılar...” dedim onun gibi. “Adaleti sağlamak için varız. Sözkonusu adalet yabancılar için değil, sevdiğimiz insanlar

için de geçerlidir ve siz, Atıf Bey, karşımda bir suçlu olarak oturduğunuz sürece bunu hiç bir zaman anlamayacaksınız.” Oturduğum yerden sandalyemi iterek ayaklandım. “Şimdilik misafirimizsiniz,” dedim ayakta dikilirken. İki polis memuru içeriye girdi. “Ama yarın çıkacağınız nöbetçi mahkemede bir ömür sizi misafir etmekten onur duyarız. Hem de kızınızın şahitliğiyle,” dediğimde belki de ifadesi ilk kez alaşağı oldu.

Başsavcı'ya selam verip kendimi dışarıya attım. Koridorun boş olması benim için iyi miydi yoksa kötü müydü bilmiyordum. Bir elimle duvardan destek alırken gözyaşlarımı tutamadım. Yaşlar yanaklarımdan süzülürken dudaklarımın arasından kaçan hıçkırığa engel olamadım. Bir elim duvara yaslıyken diğer elimi de belime yaslardım. Gözlerimi tavana dikerken yaşları elimin tersiyle sildim. Derin bir nefes alıp bıraktım. Yorgundum.

Sırtımda bir elin varlığını hissederken başım sağıma döndü ve Başsavcı'nın yüzünde şefkat dolu bir gülümsemeyle bana baktığını gördüm. “Her ne kadar anlaşılmazsak ve sürekli atışıp dursak da İzgi Savcı'm, yaşadıklarınız çok ağır ve ben bunu görmezlikten gelemem,” dediğinde buz gibi bakışlarımı sürdürdüm. “Her türlü yardıma açığım ve yanınızdayım. Dilerseniz eğer mahkemede Sinan'a eşlik ederek ikinci bir savcı olarak yer alabilirim.”

Yaşlar yanaklarımı ıslatırken kollarımı bana destek olan adama dolardım ve çenemi omzuna yerleştirdim. “Teşekkür ederim,” dedim sadece. Elleri sırtımı bulduğunda şefkatle sıvazladı.

“Hadi bakalım, hadi,” dedi geri çekilerek. “Daha çok işimiz var, Sayın Savcı'm. Bu dava burada kapanmaz,” dediğinde içten bir tebessüm ettim. Ellerimle ıslanan yanaklarımı sildim. Omuzlarımı dikleştirdim ve o kırgın kız çocuğunun bakışlarını sildim gözlerimden. “Ha şöyle,” dedi omzumu sıvazlayarak. Dudaklarımı birbirine bastırıp ıslak gözlerle gülümsedim. “Geri dön bakalım artık sahalara,” dediğinde gülümsemem dudaklarımdan taşıdı.

“Ben yukarı çıksam iyi olacak,” dediğimde başını sallayarak

beni onayladı. Yukarıya çıkan merdivenlere doğru ilerlediğimde birkaç polis memurunun baş selamını aldım ve merdivenleri çıkmaya başladım.

Kasıklarına saplanan anlık bir acıyla iki büklüm olurken tırbazanlara tutundum. Nefesimi kesen acı hareket etmeme izin vermezken, acı dalga dalga yayılarak bedenimi terk etti ve hafif bir sızı bıraktı geriye. Kaşlarım çatılırken derin bir nefes aldım ve doğruldum. Birkaç saniye soluklandıktan sonra merdivenleri çıkmaya devam ettim ve herkesin harıl harıl çalıştığı o alana çıktım. Babamı bekleyen meclis üyelerini ve onu görmezlikten gelerek yanlarından geçtim. Adımlarımın yönü toplantı odası olurken camdan Sinan'ı, Zeynep'i ve Ali'yi gördüm.

Zeynep beni görür görmez, "Nasıl geçti?" dedi.

"Bir savcı ve suçlu arasındaki sorgu nasıl geçebilirse öyle," dedim ve bir sandalye çekip oturdum. Parmaklarım şakaklarımı ovaladı. "Bilinmezliklerle dolu. Ne suçunu kabul ediyor ne de inkâr ediyor. Utanmadan karşımda rahat rahat oturuyor. Güvendiği şey eğer meclisse bu sefer onu hiçbiri kurtaramaz çünkü elimde sağlam bir delilim var." O video, onun için müebbet demekti. "Sığındığı o meclise onu gömerim."

"Asıl sorguyu Sinan yapacak zaten, seninki formalite," dedi Zeynep. "Nasıl hissediyorsun?"

Sıkıntıyla yerimden ayaklanırken, "Sanki hiçbir yere sığmıyorum, Zeynep," dedim. "Yapayalnız, kimsesiz hissediyorum kendimi. Yıllarca bir yalanın içinde, annemin katilinin kollarında büyümüşüm." Kollarımı iki yana açtım. "İçim bomboş sanki. Ağlamaya, bağırıp çağırmaya bile halim kalmadı. Bittim, rükendim ve nefes alamıyorum," dedim ellerimi birbirine vurarak. "Yok! Yok, olmuyor, yapamıyorum!" diye isyan ettim. "Ya, ben az önce aşağıda yıllardır baba dediğim, yanına sığındığım, güvendiğim, inandığım o insanı annemi öldürmekle suçladım." Sinan ve Zeynep ne yapacağını bilemez gibi bana bakarken Ali'nin adımlarının hedefi bendim. "Neden?" diye sordum si-

temle. “Neden ya? Niye? Bir baba bu kötülüğü neden yapar?” Ali, beni kolumdan tutup, kendine çekerken kolları bedenimi sardı ama benim ona sarılmaya mecalim bile yoktu.

Başım omzuna yaslanırken birkaç gözyaşım düştü omzuna. “Onun savunulacak hiçbir yanı yokken abimin beni karşısına almasını kaldıramıyorum,” dedim hayal kırıklığıyla. “Ya, o bizim annemiz. Ben kabul edemiyorum! Kabullenemiyorum! Aşamıyorum! O nasıl kabul ediyor? Nasıl yıllarca susabilmiş, anlamıyorum. Nasıl yıllarca o adama baba diyebilmiş, sevebilmiş, saygı duymuş, anlamıyorum. Anlamayacağım da çünkü kimse beni anlamak için çabalamadı, ben de onlar için çabalamayacağım artık!”

“Geçecek,” dedi saçlarımı okşarken. “Biz varız. Ben varım. Seni seven, yanında olan insanlar var. Biz hepimiz beraber saraçız senin yaralarını. Düştüğün yerden kalkmana bu sefer biz yardım edeceğiz, İz. O enkazdan sağ çıkacaksın sen, biliyorum.”

Çıkamayacaktım.

O enkazdan sağ çıkamazdım çünkü bu acıyla baş edemiyordum. Bu acıya dayanamıyordum.

Sinan gecesini gündüzüne katıyor, Başsavcı’yla birlikte dünkü sorgudan beri benim için uğraşıyorlardı. Zeynep, Leyla’yı tanıdığı ve daha önce çok kez karşı karşıya gelip hamlelerini bildiği için her daim galip geldiği kadını savuşturmaları adına Sinan ve Başsavcı’ya yardımcı oluyordu. Toplantı odasında çıtımı bile çıkarmadan gözlerim boşluğa dalmış bir şekilde oturuyordum.

Önüme bırakılan, üzerinde dumanı tüten bardakla kafamı geriye attım ve Ali’nin kahveleriyle karşı karşıya geldiğimde yorğun bir tebessüm belirdi dudaklarımda.

“Günlerdir doğru düzgün beslenmiyorsun. Sıcak bir ıhlamur iyi gelir,” dedi yanıma otururken.

“Sağ ol,” demekle yetindim sadece. Sıcak kupayı avuçlarımdan arasına alırken sıcak olduğu için dikkatli bir yudum aldım.

Töplanti odasının kapısı tıklatıldığında, cam olan kapıda Leyla'yı gördüm ve gözlerim anında Zeynep'i bulurken buz kesdiğini fark ettim. Önündeki evraklarla ilgilenirken içeriye giren Leyla'yı umursamadı.

Gözlerini evraklardan kaldırmadan, "İz, sen bana Batur'un numarasını yollar mısın?" diye sordu.

"Neden?" dedim merakla.

"Şahitler kısmında onun ailesi de var. En azından arayıp bir şeyler öğrenirim diye düşünüyorum," dedi düz bir sesle.

"Olur, yollarım."

"Sinan Savcı'm," dedi Leyla ama Sinan onun olduğu tarafa bakmadı bile. Gözleri sadece Zeynep'in üzerindeydi. "Müvekkilime, neden ailesiyle görüş yasağı getirdiğinizi sorabilir miyim?"

"Öyle gerekti," dedi Sinan düz bir sesle. Kahveleri Zeynep'in üzerinden çekildi ve Leyla'yı buldu ama gözleri sanki artık ona kapı duvardı. Babamın avukatı olarak hayatının hatasını yapmıştı.

"Bilirkişi raporunda bunu belirtmemiştiniz, saatler önce böyl-"

Sinan sertçe sözünü keserek, "Avukat," dedi. "Dosyaya gizlilik kararı aldurdım. Olası bir durumda, ailesinden yardım alabileceğini göz önünde bulundurarak müvekkiliniz hakkında böyle bir karara vardım." Leyla'nın gözlerine yerleşen öfkeyi gördüm. "Hesap sormak da kimsenin haddine değil."

Leyla susmak zorunda kaldığında, "Nasıl arzu ederseniz," dedi öfkeyle ve kapıyı arkasından çarpıp, çıkarken adımları nezarethaneye giden yolu buldu.

"Tercih ettiğin kadınla bir türlü kabul etmediğin kadın arasındaki en büyük fark bu işte," dedi Ali imayla. "Biri yanında durmayı göze alırken diğeri karşında durmayı ve adaleti yanıltmayı göze alıyor."

Zeynep'in gülümsediğini gördüm. "Neyse ki artık yanında olmam hiçbir şeyi ifade etmiyor," dedi alayla. "Boşandıktan son-

ra birbirini çok iyi tanıyan iki yabancından başka bir şey olmayacağı. Belki duruşmalarda karşı karşıya geliriz ama tabii ki hedefim adaleti yanıltmak değil, adaletten yana olmak olacaktır,” dedi imayla.

Sinan belki pişmandı ama artık bir faydası yoktu.

Başsavcı uyarırcasına, “Özel hayatınızla ilgili sorunlarınızı evinizde konuşursunuz,” dedi. “Şimdi, işinize dönün. Vakit az, istediğimiz kararın çıkmasını istiyorsanız çenenizi mahkeme salonunda, elinizi de burada çalıştırın.” Hepimiz suspus olurken dudaklarımı birbirine bastırdım ve ıhlamurumdan bir yudum daha alırken, Sinan öfkeyle soluk alıp vermekle yetindi.

“Siz devam edin,” dedim gülmemeye çalışarak. Sinirim bozulmuştu.

Başsavcı imayla, “Tabii Sayın Savcı’m,” dedi. “İhlamur yeterli gelmemiştir, biz size bir kahve söyleyelim,” dediğinde boğazımı temizleyerek yayıldığım sandalyede dik oturdum.

“Kusura bakmayın,” derken diğerlerinin bıyık altından gülümsediğini gördüm.

“Takılıyorum,” dedi gülümseyerek. “Haberlerini aldım. Tebrik ederim,” dediğinde merakla ona baktım. “Hamileymişsin. Rabbi’m sağlıklı kucağına almayı nasip etsin inşallah,” dediğinde bozuntuya vermeden gülümsedim.

“Âmin,” dedim çekinerek. Başsavcı bile duyduysa eminim şimdiye kadar herkes duymuştu.

Onlar kendi aralarında bir münakaşaya girdiklerinde belki de günler sonra ilk kez içten bir şekilde gülümsedim. Güle oynaya sohbet ettim hepsiyle hatta Başsavcı’yla bile. Rütbeyi, makamı bir kenara bıraktık hepimiz. Üzerimizdeki hayali cüppeleri çıkardık. Sorunları bir köşeye bırakarak kısa süreliğine de olsa beraber sohbet ettik ve uzun zaman sonra bu bana öylesine iyi geldi ki kelimeler bile içimdeki huzuru anlatmaya kifayetsiz kalırdı.

Bir yanıım eksik olsa da...

“Çıkıyor musun?” Evrakları yerleştirmek için boğuştuğum

çantadan kafamı kaldırdım ve kapıda dikilen Ali'ye çevirdim bakışlarımı.

"Evet," dedim, çantanın fermuarını çekerken.

"Çiftliğe mi yine?" diye merakla sordu.

"Hı hı." Telefonumu da aldıktan sonra eksik bir şey olup olmadığını kontrol ettim. Çantamı koluma asıp adımlarımı kapıya doğru attım ve birlikte çıkışa doğru ilerledik. "Sen ne yapacaksın? Eve gitmeyecek misin?"

Karakoldan çıktığımızda karşı karşıya durduk.

"Bir evim yok," dedi buruk bir tebessümle. "En azından üç senedir çatısı olmayan bir evde yaşıyorum."

"Ali," dedim bıkkınlıkla. "Yapma artık. Lütfen, beni daha fazla zorda bırakma. Böyle çok iyiyiz. En azından karşılaştığımızda yüz yüze bakacak halde kalalım." Başımı omzuma doğru eğerken, "Olur mu?" dedim.

"Peki," dedi yarım bir sesle. "Öyle olsun," dediğinde gülümsedim ve ona doğru bir adım atıp sarıldım.

"Zor zamanlarımda bana sırtım dönmeyip yanımda olduğun için ayrıca teşekkür ederim," dedim minnetle. "İyi ki varsın." Ellerim sırtına dokunmuştu ki kulaklarımın uğuldamasına sebep olan bir silah sesi duydum ve Ali'nin bedeni öne doğru sarsıldığında geriye doğru adım atmak zorunda kaldım.

Bağırış ve çığlık sesleri duydum ama zaman algımı yitirmiş gibiydim. Silah sesleri arttı ve karakolun camlarının alaşağı olduğunu fark ederken Ali'nin bedeni üzerime devrildi. Sırtında olan ellerime bulaşan ıslaklığı hissettiğimde, başı omzuma düştü.

"Ali," diye çaresizce fısıldadım ama cevap vermedi. "Ali," dedim bir kez daha ama bu sefer bedeni titremeye başladı. Hiç olmadığı kadar üşüyordu. "Yüzbaşı!"

4. BÖLÜM

Hayat, yüzünde açan bir tebessümü soldurmak için an kolları. Bir gülüş, bin felakete sebep olurdu. Azıcık bir mutluluğu çok görürdü bize. Elinde paslı bir bıçakla seni vurmak için sabırla bekleyip dururdu. *İşte şimdi her şey yolunda*, dediğin ve kendini en özgür, en mutlu hissettiğin o anda bıçağın acısını sırtında hissederdin ama delip geçtiği yer kalbin olurdu.

Başta zor gelir, alışamazdın bu acıya. *Neden*, diye sorup dururdun kendine. *Neden şimdi? Neden bugün?* Sayabileceğim nice soru daha beraberinde gelirdi o acıyla birlikte. Geriye sadece yıkık dökük, enkazdan ibaret olan yaralı bir kadın kalırdı. Biri gelip düştüğü yerden kaldırsın diye sabırla beklerdi o kadın. Bu sefer yanlış olmayan ve hayat her hançerini kalbine sapladığında o yarayı saran biri olsun isterdi yanında. Yarası yarasına denk olmasa bile şefkati, merhameti isterdi.

Ne o yarayı saran ne de düştüğü yerden kalkmasına yardımcı olabilecek bir el uzanırdı. Tek başına o enkazdan çıkmak zorunda kalırdın. Her şeye rağmen gülümsemeye, acıyla bağ kurmaya ve alışmaya çalışırdın.

Zamanla öyle bir hal aldı ki bu, mutlu olmaya, gülümsemeye korkar, çekinir hale geldim. *Acaba*, derdim içten içe. *Acaba* bu sefer bir gülüşe, mutluluğa kaç ömür öğüteceğim? Daha kaç acıyı bir gülüşe sığdıracağım? Daha kaç mutluluk ve gelip geçici anlar için gülümsemeye korkar hale geleceğim? *Acaba* bu sefer beni vuracak olan o paslı hançer bir kez daha kalbimin orta yerine, en derinine saplandığında kan ağlayan içim, gözlerimden dolup taşacak mıydı? Daha kaç acı benden, yaşamımdan bir parça alacaktı?

Ölüyordum.

Kendi içimde yavaş yavaş beni tüketen bir hastalık vardı sanki. Kanser gibi. Her geçen gün vücuduma yayılıyor ve her geçen gün daha çok solmama ve güçsüz düşmeme sebep oluyordu. Her seferinde yere çakıldığımda ayağa kalacak gücü bulamıyordum kendimde. Ölmek istiyordum ama bu acı, bu beni tüketen hastalık öldürmüyordu da.

Belki de kangren olan yeri söküp atmak gerekirdi içimden, ha?

Başta zor gelir elbet. Başta her şey zordur. Ama her zorluğun sonunda bir kolaylık vardır.

İzle. Kabuk tutmayan yaralarımı nasıl titreye titreye sardığımı ve bu hastalığın beni nasıl tükettiğini izle.

Bu kadının annesini, öz babası öldürdü. Abisinin ve hayatındaki herkesin bunu bildiği ama yıllarca sakladığı o kadını ben. Yıllarca annesinin katili diye suçlanan, bir yalana kurban giden ve senelerce kandırılan o kadını ben. Annesinin mezarına gitmeye yüzü bile olmayan o kadını ben. Bir bebeğe annelik yapamayacağını canıgönülden hisseden o kadını ben. Çünkü annesiz büyüyen her kız çocuğu, elbet korkar annesizliğiyle sinayacağını bildiği bir çocuğu dünyaya getirmeye.

Şimdi ben hiç olmadığım kadar çok korkuyordum ama yanımda yine kimse yoktu. Avuçlarımdaki kurumuş kan, tırnaklarımın arasına sızmıştı. Gözlerimi bir an olsun avuçlarımdan çekmezken omuzlarım ilk kez düşük ve başım öne eğikti.

Hastaneye nasıl gelmiştim, bilmiyordum. Hatırladığım tek şey kurşunların arasında yere çökmüşken üzerime kapanan ve beni korumak için siper olan birkaç polis memuruydu.

Ali'nin yarasına ağlaya ağlaya zorlukla bastırdığımı hatırlıyorum. Ağzımdan tek kelime çıkmıyordu. Yarasına bastırıp, ağlarken, polis memurlarının yara alıp almadığımı sorduklarını hatırlıyorum.

Ambulans gelene kadar o soğuk zeminde otururken Ali'nin

yarasına avuçlarımı yaslamıştım. Her daim ayakta dimdik duran bedeni üzerime yıkılmıştı. Sırtüstü bir şekilde dizlerimde uzanıyordu ve ondan duyduğum tek şey acı dolu inlemeleri ve soluklarıydı.

“Hanımefendi, lütfen izin verin?” dedi ambulandan inen ve elinde sağlık çantasını tutan genç bir kadın. “Yarası enfeksiyon kapmadan hastaneye yetiştirmemiz gerek. İzin verin de arkadaşlar sedyeye taşısın.” Sözleri kulaklarımda uğuldarken zorlukla başımı salladığımı ve dikkatlice geri çekildiğimi hatırlıyorum.

İki erkek sağlık görevlisi sedyeye yanıma gelirken dikkatlice Ali’yi sedyeye yerleştirdiler ama kilitlenmiş gibi ona bakarken acıyla buruşan yüzünü seçebilmişim. “Ya- Yavaş,” dedim titreyen sesimle. “Biraz yavaş.” Kana bulanmış ellerim zangır zangır titriyordu. Girdiğim şoktan çıkamamıştım.

“İç kanama riski olabilir, gidene kadar yolda gerekli müdahaleyi yapalım ama Leman Hoca’ya haber verin. Ameliyathane hazır olsun,” dedi kadın sağlık görevlisi.

“Ben de geleceğim.” Oturduğum buz gibi zeminden hızla ayaklanırken dönen başım yüzünden sendeledim ve kadının elleri nazikçe beni tuttu. Arkasından sarsak bir adım atarken, “Onun yanında olmam gerek,” dedim. “O bana destek oldu. O yanımdaydı hep. Benim de onun yanında olmam gerek.”

Sağlık görevlisi beni dikkatlice yürütürken, “Siz iyi misiniz?” diye endişeyle sordu. Ambulansa doğru yaklaştığımızda kasıklarındaki sızı dehşet bir hal aldı. “Yüzünüz bembeyaz olmuş, bir tansiyonunuza baksaydık en azından.”

Ambulansa binip turuncu koltuğa oturdum ve sırtüstü yatırılan adama müdahale eden ambulans doktorlarından çekmedim gözlerimi. Kadın olan sağlık görevlisi de benim arkamdan binip kapıyı sertçe kapadı ve gözlerinin üzerimde takılı kaldığını fark ettim.

“İyi olacak, değil mi?” diye sordum tarazlı sesimle. “Lütfen, iyileştirin onu. Annesine hiçbir şey söyleyemem. Annesinin on-

dan başka kimsesi yok ki. Bir evladı var sadece. Kimsesi yok başka. Kimsesi yok,” dedim transa geçmiş gibi.

“Hanımefendi,” dedi dehşetle. “Hamile miydiniz? Kanamanız var. Söyleseydiniz diğer ambulansa alırdık sizi!” dedi telaşla.

Sedyenin dışından sarkan elini tuttum sıkıca. Buz gibiydi. Az önce sarıldığım sıcacık bedeni şimdi buz tutmuştu. Burnumu çekerken çocuk gibi, “Ölme sakın,” dedim. “Ölme lütfen, Ali. Sen de gitme.” Kasıklarımındaki sızı, kalbimdeki sızıyla eşdeğerdi. Sanki birisi avuçlarının arasında beni lime lime ediyordu. Üzerime basıyor, canımın acısını umursamadan acılarımın üzerinden tek tek geçiyordu.

“Atlatur o bunu da,” dedim yutkunmaya çalışarak ama çok zordu. Bacaklarımın arasından süzülen sıcaklığı hissettim. “Asker o. Asker adam kolay kolay yıkılmaz ki hem.” Kadın karşımda dikildi ve bir şeyler söylemeye başladı ama onu ne görüyor ne de duyuyordum. “Değil mi?” dedim umutla. “Lütfen,” diye yakardım. “Lütfen, bir ölüm daha kaldıramam. Bir kayıp daha olmaz.”

Benim yüzündendi. Bu da benim yüzümdendi. Her şey benim yüzümdendi.

Vurulmuştu. Sırtından vurulmuştu ve şimdi ameliyattaydı. Kaç saat olmuştu, bilmiyorum ama çok olmuştu ve hâlâ bir haber yoktu.

Kötü bir şey mi vardı ki? Niye çıkmamıştı hâlâ?

Hastane koridorundaki koltukta otururken başımı Zeynep’in omzuna yaslamış, boş gözlerle ameliyathanenin kapısını izliyordum ama ne gelen vardı ne giden.

“İzgi,” dedi Zeynep. “Sen iyi misin? Ne dedi doktor?”

“Bir şey söylemedi daha,” dedim kuru bir sesle. “Ufak bir kanamaymış sadece.”

Zeynep iç geçirirken sessiz kalmakla yetindi. Ne söyleyecekti ki zaten? Ne söylenirdi ki?

Ameliyathanenin kapısı açıldığında yerimden fırladım. Bu

hareketim kasıklarımın bıçak gibi bir acının saplanmasıya sebep olurken bir süre duraksamak zorunda kaldım.

Sinan umutla doktora bakarak, “Nasıl geçti ameliyat?” dedi. Ellerim kasıklarımın biraz üzerine baskı yaparken acıyı geçirmeye çalıştım. Kulağım onlardayken acının geçmesini bekledim. “Yaşıyor, değil mi?”

Soluğum kesildiğinde gelecek olanı korkuyla bekledim.

“Şimdilik durumu gayet iyi. İç kanama riski olduğu için kendisini yirmi dört saat yoğun bakımda tutacağız. Ameliyat ne kadar iyi geçerse geçsin, hastamız hayati tehlikeyi henüz atlatmış değil,” dediğinde rahat bir nefes aldım.

Sinan mutlulukla Zeynep’e sarılırken “Şükür,” dedi. “Buna da şükür.”

“İyiymiş işte,” dedi Zeynep. “Yaşıyormuş, bak. Demiştin ben sana ama. Ali güçlüdür, öyle kolay kolay pes etmez,” dediğinde gülümsedim.

“Şu an için tek temennimiz kurşunun omuriliğine isabet etmiş olmaması,” diyerek devam etti. “Üç santim daha yukarıya gelseydi eğer yüzde yüz ihtimalle bir daha ayağa kalkamaz, sakat kalır ve askerliği yanardı,” dediğinde duvara tutunarak dikkatlice yeniden koltuğa oturdum. “Neyse ki verilmiş sadakanız varmış,” dedi doktor. “Birazdan kendisini yoğun bakıma alacağız. Önümüzdeki yirmi dört saat için ise görüş izni veremiyorum maalesef,” dediğinde başımı salladım.

Kalbimdeki korku dalga dalga yayılarak yerini yitirdiğinde mutlulukla gülümsedim.

Yaşıyordu.

“Tekrardan geçmiş olsun,” dedi doktor ve gitti.

Sinan yanımda bittiğinde, “İzgi,” dedi. “Niye ağlıyorsun? İyiymiş işte.”

O söyleyene kadar ağladığımın farkında bile değildim. Sessiz kalırken, Sinan kolunu omzumdan sararak beni göğüsüne çekti ve hıçkırıkları dudaklarımdan firar ettiğinde göğsünde uzun

bir süre ağladım. İkisi de sessizliğiyle bana destek olurken varlıklarını hissetmek içime bir nebze su serpti.

Her şeyimi kaybediyorum. Her şeyimi yavaş yavaş kaybediyorum ve elimden kayıp gidenler canımı yakıyor.

Ameliyathanenin önünden birlikte ayrılıp çoktan yoğun bakını ünitesinin olduğu kata gelmiştik. Avuçlarımın arasında dumanı tüten sıcak bir çay vardı. Sinan yanımdaki koltukta uyu-yakalmıştı. Zeynep, Uraz için eve gitmek zorunda kalmıştı ama geri döneceğini biliyordum.

Sabah olmak üzereydi ve saatlerdir buradaydık. Ağlamaktan sızlayan kirpiklerimi kırpmağa bile gözlerimin sızlamasına sebep olurken bir türlü uyuyamamıştım.

Yarın babamın duruşması vardı. Duruşma nöbetçi mahkemeyle hafta sonu olduğundan ötürü akşam yapılacaktı ve ben o mahkemeye gidebilecek miydim onu bilmiyordum ama bildiğim şey Sinan'ın gitmek zorunda olduğuydu. Tek istediğim Ali'nin yirmi dört saati sorunsuz atlatmasıydı.

Yaşamaya vaktim kalacak mıydı bilmiyordum ama ne yapacağımı çok iyi biliyordum.

“Henüz kimin yaptığını bulamadık.” Sinan’la hastanenin kafeteryasında otururken boş bakışlarım ellerimdeydi. Ellerimdeki kurmuş kandan kurtulsam da sanki her baktığımda o kan hiç gitmemiş gibi yerinde duruyordu ve bu da ürpermeme sebep oluyordu. O kan bana Keskin’i tamamen kaybettiğim gerçeğini bas bas bağıırıyordu.

“Ama tahmin etmek de zor değil, İz,” dediğinde konuşmakta ısrar ediyordum. “Babanı tutukladığın günün akşamı Ali’nin vurulması, karakola suikast düzenlenmesi hiç hayra alamet değil.”

“Dikkat dağıtmak için,” dedim, buz gibi bir sesle. Beni oyalamak için yapmışlardı bunu. Mahkemeye gelip şahitlik etmeyeyim diye yapmışlardı. “Bu işin altında meclisin olduğunu

tahmin etmek zor değil, evet ama amaçları dikkat dağıtmaktı. Hepimizin dikkatini dağıtacak ve karakoldan uzaklaşmamızı sağlayacaklardı. Bilerek yaptılar çünkü avukatı dışında kimseyle görüş izni yoktu babamın. Kim yaptı, emri kim verdi, henüz bilmiyorum ama bildiğim tek şey benim o mahkemeye gelmemi engellemek ve senin dosyanın üzerindeki dikkatini dağıtmaktı. Böylece mahkemede Leyla dalgınlığından yararlanacaktı. Meşgul etmekte amaçları. Tamam, elimizde bir video var. Her ne kadar montaj olmasa da Leyla bunu iddia ederek hâkimin kafasını karıştırabilir. Ali'nin yaralanması ise hepsinin işine gelir çünkü hastaneden ayrılmayacağımı ve o mahkemeye gelmeyeceğimi biliyorlar. Beni şu anda Ali'den başka koruyacak kimse yok. Buradan çıkamayacağımı biliyorlar. Benim tanık olarak babamı polise şikâyet etmiş ve aleyhine tanıklık yapmak için dosyaya adımlı yazdırmış olmam ve mahkemeye gelmemem demek, onlar için avantaj olacaktı çünkü benim tanıklıktan çekilmem demek, babamın aklanması demek,” dedim sıkıntılı bir sesle.

“Ne yapacaksın o zaman?” diye sordu. “İzgi, bu halde mahkemeye gelemezsin.” Halim ne kadar kötüydü, bilmiyorum. Aynaya bakmamıştım. “Saatler önce bir kanama geçirdin. Bebeğin durumu riskli. Ali'ye ne olacağı belli değil.”

O mahkemeye gitmememin de altında büyük bir sebep vardı. Ertelenmesi benim işime gelirdi. Onları da galeyana getirmiş olurdum

Bir süre ortalarda gözükmek. Senin için her şey hazır. Ankara'yla konuştum. İstihbarat dahil hiç kimse bu operasyonu neden gerçekleştirdiğini asla bilmeyecek. Biz de senin güvenliğinden emin olacağız. Vakti geldiğindeyse geri döneceksin. Her şeyi bitirmek için.

Gidecektim. En kısa sürede bu ülkeyi terk edecektim ve her şey çoktan hazırды.

“Durumum o kadar ciddi değil,” dedim düz bir sesle. *Bir yalan daha.* “Belki de bugün onu aldırırsam iyi olacak.”

“Saçmalıyorsun artık,” dedi sertçe. “Bir daha aldırmaktan

sakın bahsetme. Kafayı mı yedin, kızım? Can taşıyorsun, farkında mısın?” Burnundan sert bir soluk aldığı anda gözlerini kapatıp açtı. “Seni muayene eden doktorunla konuştum,” dedi bir anda. Bakışlarımı diktiğim gri renkteki masadan çekmedim. Karton bardağı tırnaklarımla çizmeye başladım. “Az kalsın düşük yapıyordun. Bebeğin hayata tutunması ve senin sağlıklı bir şekilde hamileliğini atlatman için acilen hastaneye yatman lazım. Gözetim altında olduğun sürece her şey daha kolay ve dikkatli bir şekilde ilerleyecektir. Düşük tehliken henüz geçmiş değil. Yatıp, dinlenmen gereken yerde ortalıkta koşuşturup duruyorsun! Kalbinin bebeğe bir zararı olmasa da sana var, İz. Hamile halinle kalp ameliyatı da olamazsın. Olursan eğer bu sefer bebeğin ameliyat sırasında hayatta kalma ihtimali çok düşük. Çünkü geçireceğin operasyon sandığından daha riskli. Günden güne çöküyorsun ve sana ulaşmamıza bile izin vermiyorsun. Ya, karındaki bir can!” dedi sitemle. “Sana tutunan, şefkatine ihtiyaç duyan, seni hissetmek isteyen bir can! Kendini düşünmüyorsan bari onu düşün! Hiçbir şey yiyip içmiyorsun, bu da bebeğin gelişmemesine sebep oluyor. Artık durumunun ciddiyetine var!” Öfkeyle bana baktığını hissederken ben ona bakamadım. Karton bardaktaki sıcaklık avuç içlerimi yaktı. “Ne istiyorsun kızım sen?” dedi hesap sorarcasına. Gözlerim ilk kez bana kızgın bakan kahvelerini buldu. “Derdin kendini öldürmek mi? Eğer öyleyse bu gidişle başarılı olacaksın!”

Buruk bir şekilde gülümsedim. “Fiziksel olarak da psikolojik olarak da kendimi hiçbir şeye hazır hissetmiyorum,” dedim bomboş bir sesle. “Sadece yapmam gerekeni yapmak, her şeyi bitirmek ve gitmek istiyorum.” Kahvelerindeki endişenin arasına merhameti eklendi. “Buradan, her şeyden çok uzaklara.”

“Az kaldı,” derken sıcak elleri karton bardağın üzerindeki avcumu sardı ve sıkı sıkı tuttu. “Az kaldı, abim. Çok az kaldı, az daha sabır. Az daha gayret et.” Varlığından güç alırcasına, parmaklarını sıkı sıkı tutarken dolu gözlerle başımı salladım. “On-

dan sonra nereye istersen ben götüreceğim seni, söz,” dedi yemin eder gibi. “Kimsenin sana ulaşmasına izin vermeyeceğim.” Gü-lümsediğimde o da gülümsedi. “Söz bak,” dedi gülerek. “Sana abi sözü.” Dolan gözlerimden akan bir damla yaş, kirpiklerimin dibinden firar etti ve dudaklarımı birbirine bastırarak ağlama-mak için zorlukla gülümsedim. Boğazımda kendine yer edinen koca yumru içimin ezilmesine sebep oldu. Ağlayamadım.

“Hadi, kalkalım artık,” dediğinde birlikte ayaklandık. Masa-nın etrafından dolaşıp geldiğinde koluma girdi. Dikkatli adımlar-la asansöre doğru ilerlerken, yürüdükçe kasıklarımnda belli belirsiz bir sızı meydana geliyordu ama bunu Sinan’a belli etmedim.

Beraber asansöre bindiğimizde, Ali’nin olduğu üçüncü kata bastı ve asansör saniyeler sonra hareket etti. İkimiz de sessizken bu sessizlik içimin sıkışmasına sebep oluyordu. Huzursuz hisse-di-yordum.

Asansörün kapıları iki yana kayarak açıldığında uzun bir ko-ridora çıktık. Burada tek rük insanlar vardı. Acil kadar kalabalık değildi ama buraya ilk geldiğim zaman oğlunu kaybeden bir an-nenin feryadı yüreğimi sızlatmıştı.

Koridoru benim yüzümden yavaş ve ağır adımlarla geçerken ileriden sola döndük ve yoğun bakım ünitesinin olduğu kısma girdik. Ali’nin içinde olduğu iki numaralı yoğun bakım ünite-sinden çıkan doktorları fark ettiğimde adımlarım hızlandı. Ka-sıklarımındaki sızıya rağmen koştur koştur yanlarına gidip, “Ne oldu?” diye panikle sordum. Doktorun yüzündeki can sıkıcı ifade, kalbimin korkuyla göğüs kafesimi parçalayacakmış gibi atmasına sebep oluyordu.

Umutla, “Uyandı mı?” diye sordum. “Bir gelişme var mı? Durumu nas-”

Doktor sözümü keserek, “Maalesef,” dedi ve bu kelimesi ku-laklarımın çınlamasına sebep oldu. “Ali Bey aniden nükseden iç kanaması yüzünden şu an komada. Her şeye hazırlıklı olsanız iyi edersiniz,” dediğinde gerisini duymadım.

Kulaklarım uğuldarken tutunacak bir yer aradım ama ellerim boşluğa savrulduğunda asistan doktorlardan biri duvara yaslı sandalyeye oturmama yardımcı oldu.

“İyi misiniz?” diye sordu. Cevap vermedim.

Boğulduğumu hissediyordum. Hayali bir urganın ucunda sallandığımı, ayaklarımın altındaki tabureyi itenin ve bütün bunlara sebep olanın babam olduğunu hissediyordum.

Ali benim yüzümden bu haldeydi.

Benim yüzümden komadaydı.

Benim yüzümden ölüm döşegindeydi.

Bağıra çağıra ağlamak istedim. Bu acı beni yakıp, kavururken ağlamak istedim. Öfkemi, nefretimi, kinimi kusmak istedim ama içim ateş gibi yanarken buz tuttum sanki. Dilim lal kesildi. Çıglıklarım soluğuma takıldı. İçimdeki keder, yorgun düşme- me sebep oldu. Cansız bir bebek gibi oradan oraya sallanıyor, transa geçmiş gibi titriyordum. Toparlanmam gerekiyordu ama üst üste gelen bu kadar olaydan sonra nasıl toparlanacağımı da bilmiyordum.

Her ne kadar Ali’yle geçmişte bir ilişkim olmuş olsa da o aynı zamanda benim en yakınımdı. Dostumdu, acımı paylaştı, sevincimi benimle yaşıyordu ve ne olursa olsun, bana kırgın kalamayandı. Hep yanımdaydı. Beni korumak için gelmişti. Canından olmaya değil.

Kendimi anlayamadığım, acıyla başa çıkamadığım o günler- deydim. Çıkmazdaydım. Ali yoktu, babam yoktu, abim yoktu, Keskin yoktu. Annem... O zaten hiç olmamıştı.

Peki, ben ne yapacaktım şimdi? Ben kime sığınacaktım bu sefer?

Sinan’ın da desteğe ihtiyacı vardı. İçeride yatan, kardeşim dediği insandı ve bencillik edip ondan beni teselli etmesini bek- leyemezdim.

Kimsesizlik öyle zordu ki... Etrafına baktığında kimseyi göre-

memek, yapayalnız bir kuyunun dibinde yardım beklemek ama içten içe kimsenin gelmeyeceğini bilmek gibiydi.

Her şey birkaç saniye içinde gerçekleşti. Birkaç saniye içinde serbest bıraktığım çığlıklarım hastane koridorlarında yankılandı. O kız çocuğunun boğazı yırtılırcasına attığı çığlıklar bütün hastaneyi inletti. Yirmi sekiz yıldır benimleydi. Yirmi sekiz yıldır içimde cayır cayır yanıyordu ve kimse onu görmüyordu.

Kan dolan kalbim kaburgalarımı sıkıştırdı. Un ufak olmama, ezildikçe ezilmeme sebep oldu. Ruhumun açık yaralarının deşildiğini, o yaraların sızım sızım sızladığını hissettim. Doktorun kurduğu kelimeler üzerime doğrultulmuş bir ok gibiydi. Alev alev yanan o okun ucu kalbimin orta yerine saplı haldeydi. Canımın acısı ruhumun acısına karışıyor, kendi içimde defalarca kez çocuk gibi hıçkırmama sebep oluyordu.

Cayır cayır yanan ruhumun külleri kalbimin üzerini örttü. O kül alev aldı. Kalbimin içindeki yangın, bir ölü kadar cansız olan o buz gibi külün bile yeniden alev almasına ve ruhumun acılar içinde çığlık çığılığa bağırmasına sebep oldu.

Dışarının zemheri soğuğu biraz olsun içime işlesin, yangın yeri olan kalbimi üşütsün istedim. Kuyunun dibindeki kız çocuğunun dizkapaklarına batan ucu sivri taşların üzerine sinen kurumuş kanı, göğüs kafesinden akan kanlar kapladı. Kor kızıl kan bir kız çocuğunun ruhuna, benimse kalbime mürekkep gibi yayıldı. Ruhuma sarılı sarmaşığın zehri beni yavaş yavaş, ilmek ilmek işleyerek öldürüyor, bedenimi tüketen bu acı yaşamama izin vermiyordu. Ziftten görünmüyordum.

Hıçkırdım. Yaşlar önümü görmemi zorlaştırırken kaburgalarım paramparça oldu. Parmak uçlarımdan başlayarak sol yanımdan ilerleyen tehlikeli sızı kalbime sıçradı. Beni mahvedecekti. Hissediyordum.

Sırtımı duvara yasladıklarında birkaç el omuzlarıma baskı uyguladı. Tekmelerim birilerine çarptı ama kim olduğunu seçemedim. Attığım her çığlık hastanenin altını üstüne getirirken

acıma şahit olan insanların dehşet dolu gözlerle beni izlediklerini gördüm.

Kalbimdeki acı dayanılmaz bir hal aldı. Çığlıklarımın kesilmesine sebep olan acı, içime doldurduğum havayı vermeme bile izin vermedi. Bir doktorun canlı canlı hastasının kalbini neşteriyle kesmesi ve paramparça etmesi gibi derin bir acı kalbimde nüksetti. Bedenim uyuşurken gözlerim geriye doğru kaydı.

Kalbim ölü bir cesetten ibaretken, ruhumdaki kız çocuğu bacaklarımın arasındaki kandan sızarak intihar etti.

Yaşamak ne demekti, hiç tatmamıştım. Ama ölümün keskin soğuşunu, Azrail'in nefesini ensemde hissediyordum.

Ve ölüm benim için değil, onun için geldi.

"Uyu, bebeğim." Annemin nahif sesiyle içinde bulunduğum karanlık ormanda etrafımda döndüm. Yeşil harelerim telaşla sesin sahibini aradı. "Uyu da büyü."

"Anne!" diye çığlık attım boşluğa doğru. "Anne, neredesin?" diye bağırdım avaz avaz. Sesimi duyarsa beni bulurdu. Anneler kızlarını bulurdu. Benim annem beni tanır mıydı bilmiyorum ama kızını hissederdi, değil mi?

"Annem, bir tanem, canımın canı."

"Anne, korkuyorum," dedim titreyen sesimle. Karanlık gittikçe koyulaştı. Baktığımda ellerimi bile göremedim. Saçlarım karanlıkla bütünleşti. "Anne, ne olur." Koştum. Nereye olduğunu bilmeden, ciğerlerim parçalanırcasına, çıplak ayaklarıma batan taşlara, cam kırıklarına inat ayak tabanlarımı kazıyıp sökmek ister gibi ormanın derinliklerine doğru koştum. Ayağımın takıldığı bir taş yüzünden dizlerimin üzerine düşerken çimlerin arasındaki cam kırıkları avuçlarıma, dizkapaklarıma battı. Sanki annemi bulamayayım diye bacaklarımı kesti. Her yerim kan içinde kaldı. Acı, üzerime atılan balık ağı gibi beni yakaladı.

"Çok erken. Çok erken daha, dayan," dedi düştüğümü bilir gibi.

"Bacaklarımı kesip atsam, ayak tabanlarımı yaksam, dudak-

larımı diksem, ruhumu sakat bıraksam annemi verir misin bana geri?" diye fısıldadım karanlığa doğru. "Neden ben?" Boşluğun içinde yankılanan ninninin sesi kafamın içinde yankılandı.

"Yaktı, yıktı, kül eyledi."

Tüm o karanlığın içinde, aykırı bir çiçek gibi yüzündeki eşsiz gülümsemesiyle, gülen gözleriyle, üzerinde bembeyaz elbisesiyle annem belirdi karşımda. Teni, bir ölününkinden daha solgundu.

"Ruhum bile bu kadar silik değilken sen niye zihnimde böylesine silik kaldın ki anne?" diye fısıldadım. Ayağa kalkmak ve ona sarılmak istedim. Dokunmak, parmak uçlarına kadar öpmek, kokusunu doya doya solumak istedim ama biliyordum. Annem şimdi benim yanımda olsa bile benim yirmi sekiz yıllık hasretim yine dinmezdi.

"Anne," dedim avuçlarımı çimlere yaslayarak. Cam kırıkları etime gömülürken titreyen ve paramparça olmuş ayak tabanlarıma inat zorlukla ayağa kalktım. Sırtım bütün yaşanmışlıkları bir heybeye yüklemiş ve omuzlarıma asmışım gibi kambur duruyordu. O heybenin kolları omuzlarımı kesti. Akan kan zift gibiydi.

"Anne," dedim bir kez daha. İlk adımlarını atan bir bebek gibi sarsaktı adımlarım.

Annem gülümseyip kollarını bana doğru uzattı, "Gel, kızım," dedi şefkatli sesiyle. "Gel, benim nazlı bebeğim," dediğinde gözlerime dolan yaşlar yanaklarımdan süzüldü.

Dudaklarımın üzerine düşen gözyaşlarım acı bir su değildi.

Ağlamıyordum.

Kan ağlıyordum.

Artık sadece içim kan ağlamıyordu. Benim için açılan kollarına doğru kesik avuçlarımı uzattığımda sanki gittikçe uzaklaştı benden.

"Anne, canımı çok yaktılar," dedim hıçkırıklarımın arasından. Kendimi tutamadım. "Anne, kimse acımadı. Herkes kıydı bana. Herkes yıkıp geçti beni. Lime lime oldum, anne." Bir adım daha attığımda gülümsemesi büyüdü. "Bir bataklığa düştüm sanki," diye fısıldadım cılız bir sesle.

İki kez hıçkırdım kendi içimde.

İki kör kurşun için iki kez hıçkırdım.

İki günlük bir bebek için iki kez hıçkırdım.

Yirmi sekiz yaşındaki kadın için hıçkırmayı bırak, ağlayamadım bile. O zaten yanmış, kül olmuştu. Yaşamıyordu ki. Nefes alsa ne faydaydı?

"Anne, beni de al yanına, ne olur," diye yalvardım. Ayak tabanlarımın altındaki cam kırıklarının hepsi zifte boyandı.

"Daha vakit var, İz," dedi bomboş bir sesle. "Henüz çok küçük-sün. Henüz yerin burası değil. Orada güvendesin."

Ona doğru bir adım daha atarak, "Bir çocuğun yanı, annesinin yanısıdır," dedim. "Bir çocuk en çok annesinin yanında güvendedir. Sen nerdeysen benim de orada olmam gerek." Annemin hayali gittikçe silikleşti. Ben koruyamamıştım. Ben yanımda tutamamıştım.

"Hayır!" diye can havliyle bağırdım. "Anne!" diye çığlık attım. Gittikçe kayboldu ama gülümsemesi yüzünden hiç silinmedi.

Annem, zamanın içinde bilinmezliğe doğru kayboldu ve ışığın kaybolması, karanlığa hapsolmama sebep olduğunda ormandaki herkesin işitmesine sebep olacak olan çığlığım göğsümden yükselerek göğe ulaştı.

Yaralı ve kırık kanatları kanla dolmuş beyaz kelebekler çığlığımınla birlikte göğe uçu.

Onlar bile özgürlüğe kavuşurken ben zifiri karanlıkta, zamanın içinde sıkışıp kaldım.

Ve bebeğin ağlamaları kesildi.

Bir daha hiç ağlamadı.

Öldüm sandım.

Pıt pıt pıt.

Yağmur damlalarının cama çarpan hafif sesini işittim. Pıt pıt pıt. Bir kez daha aynı şekilde vurdu cama yağmurun iri taneleri.

Bir örümceğin ağını ördüğü gibi gözlerimi örten, birbirine karışmış kirpiklerim yakıcı ışığa aralandı. Sanki gözlerim bu beyaz ışığa alışık gibi tavanda asılı kaldı.

O urgan, baktığım tavanda sallanıyordu şimdi. Damarlarımdaki kırmızılığın, gözlerimin akına kırık bir kalemin mürekkebinin dağılması gibi yayıldığını biliyordum.

Bedenimi saran ağırlık hissi, vücudumu uyuşturuyordu. Zihnim bir kıyametten ibaretti. Kafamın içinde kurduğum saatli bombanın patlamasına ve beni yok etmesine çok az kalmıştı.

Babası, kız çocuğundan annesini almıştı. O kız çocuğu büyümüş, yirmi altısında bileklerine bir jilet vurmuştu. Annesinin iki kör kurşunla sönen kalbi, kızının bileklerinde kan ağlıyordu. Gözleri, gözlerinde yaşam bulsa da artık canlı bir cenazeden ibaretti sadece.

Boğazımdaki kuruluk yutkunmamı zorlaştırdı. Gözlerim ağır ağır sağ tarafıma kaydığında aramızdaki boydan boya cam olan ve perdeleri açık olan kısımda onu gördüm.

Ali'yi.

Bir ölü gibi cansız yatan bedenini görmek, kalbimin korkuyla kanat çırpmasına sebep olsa da hareket eden göğsü rahat bir nefes almama sebep oldu. İçinde bulunduğum hastane odasının kapısı kayarak açıldı ve önlüklü iki adam ve bir kadın içeriye girdi.

Uyandığımı fark eden doktorların yavaş adımları hızlandı ve erkek olanlardan biri serumumu kontrol etti. “Merhaba, İz Hanım,” dedi düz bir sesle. Kaleminin ışığını gözlerime tuttu ve gözbebeklerimi inceledi dikkatlice. Stetoskopunu kulaklarına taktı. “Müsaadenizle,” dedi. Bantların yapıştırıldığı ve monitöre bağlı olan kalbimi dinledikten sonra üzerimden doğruldu.

İki arkadaşının yanında, tam karşımda yerini aldığı anda üçüne de hissiz ve boş gözlerle baktım.

Kadın doktor sözü alarak, “Öncelikle...” dedi sıkıntıyla. Benim doktorum, Jale Hanım’dı. Bakışlarındaki tedirginlik zerre umurumda değildi. Her ne söyleyecekse tepkimden korktuğu belliydi. “Bebek için çok üzgünüm.” Bacaklarımdan arasından sızan o kor kızıl kanda bir can vermiştim. Her şeyi hatırlıyordum.

Her anını hatırlıyordum. Unutmam mümkün değildi. O acıyı zihnimden asla silemezdim. Yeşillerimde, bir bebeğin annesinin bedenindeki katlini gerçekleştiren ve ciğerini parçalayan o his meydana geldi. “Maalesef bebeği kaybettik, İz Hanım,” dedi temkinli bir şekilde. “Size yapılan uyarılara ve düşük tehlike-nize rağmen bu kadar süre hayatta kalması bile mucize. Yaşaması imkânsızdı,” dedi yutkunarak. Gözlerindeki ifadenin çok daha kötüsü benim kalbimdeydi. Kendinden nefret ediyordu. Bana karşı derin bir mahcubiyet içindeydi. “Bebeğinizin kalbi durmuştu. Önceliğimiz size müdahale etmektir. Ağır bir krizin eşiğindeydiniz ve bebeği sizi geri döndürebilmek için geri plana atmak zorunda kaldık yoksa ikinizi de kaybetme riskimiz oldukça yüksekti. Öncelik her zaman annedir.”

Ruhumdaki kız çocuğunun intiharı, bir annenin rahmindeki bebeğinin kalbinin durmasıyla eşdeğer olamazdı.

İkisi de birer intihardı.

İkisi de artık mezarı olmayan ölü bir cesetten ibaretti.

Peki, neden kasıklarımdaki sızı, içimdeki ağlama istediğinin yükselmesine sebep oluyordu? Onu istemediğim halde neden ağlamak istiyordum? *Çünkü onu istiyordun, İzgi.*

“Sorun değil, zaten hayallerimin arasında anne olmak yoktu,” dediğimde hepsinin gözlerine yayılan şaşkınlığı ve dehşeti okudum. Beni burada anlayacak tek kişi Jale Hanım’dı. Neler yaşadığımı kimse bilmiyordu.

Benim belki anne olmak gibi bir hayalim yoktu ama Keskin’in baba olmak gibi bir hayali vardı. Onu istemişti. *Benim aksime.* Belki de onu sevmiştii. *Benim aksime.*

Duyunca kahrolacaktı. Duyunca içindeki depremin şiddeti bütün dünyayı yıkmayı yetecek güçte olacaktı çünkü ilk öğrendiğinde bile katran karası gözlerinde benim yüzümden gizlediği hevesi bu sefer tamamen sönecekti. Karanlığı kasvetle harmanlanacak, gölgesi zifti bulayacak ve önünü bile görmesine izin vermeyecekti.

Üstelik artık ona yol gösterecek bir pusulası da yoktu.

“O nasıl?” diye merakla sordum. “Durumu nasıl?”

Düşünme, İz. Düşünme. Geçti, gitti.

Doktor beni yatıştırmak istercesine, “İyi,” dedi. “Durumu şu an stabil. Hepimiz uyanmasını dört gözle bekliyoruz.”

Omuzlarım hayal kırıklığıyla düşü. “Ne kadar süredir uyuyorum?” diye kuru bir sesle sordum.

Diğerine nazaran daha yaşlı olan doktor, “Uyumuyorsunuz, uyutuluyorsunuz,” dedi. Ela hareleri üzerimdeydi. Siması bir yerden tanıdık geliyordu. “Durumunuzu kontrol altına almak için bunu yapmak zorundaydık. İki gündür verdiğimiz ilaçları kestikten sonra uyanmanız olası bir durumdu,” dedi derin bir nefes vererek. Öylesine hissizdim ki içim bomboştu sanki. Tepki veremiyordum. Öylece karşımdaki insanları izliyordum. “İsviçre’den sizin için getirilen kalple birlikte eşinizin de onayıyla yarın gece kalp nakliniz gerçekleşecek,” dediğinde yeşillerimin ortasına onun kara gözlerinin koyuluğunun damladığını hissettim.

“Burada mı?” derken sesim bir fısıltıdan farksızdı. Jale Hanım kimden bahsettiğimi biliyordu. “İyi mi?” dediğimde içli bir nefes verdi.

“Hep buradaydı,” dedi gülümseyerek. Yana doğru kayarak geri çekildi ve küçük bir çerçeveyi andıran camın arkasında onu gördüm. “Hiç gitmedi.”

Kollarını yasladığı yerden kaldırarak doğruldu ve yorgun düşen harelerine yerleşen korkunun emaresi gözlerinden silindi. Dudaklarının arasından derin bir nefes verirken başını öne doğru eğdi ve dudakları kıpırdadı ama ne söylediğini anlayamadım.

Yeniden gözleri gözlerimle buluştuğunda, kara gözlerine yayılan enkazın çatlaklarına rastladım. Harelerine düşen gölgeler, gözlerim gözlerine değdiği an bir sis bulutu gibi dağıldı.

Biliyordu.

Muhtemelen benden önce öğrenmişti. Acısını benden gizli, bir başına yaşamıştı.

“Sadece beş dakika sizin için izin verebiliriz,” dedi anlayışla. “Daha fazlası mümkün değil.”

Hepsi kartlarını kapıya okutup çıktıklarında Keskin’in kara bir kuyuyu andıran gözleri doktorları buldu ve göğüs kafesi yükseldi.

Camın arkasındaki görüntüsü kapıya doğru ilerlemesiyle yok oldu ve hâlâ açık olan kapıdan içeriye doğru bir adım attığında, cansız bir şekilde kuyunun dibinde yatan kız çocuğunun parmakları hareket etti ve kuyunun üzerindeki o küçük beyaz ışık kendini belli etti.

“İzgi.” Sesindeki garip tını ruhuma huzur verdi. Kaburgalarımın arasından kan sızdıran çatlak kapandı. Dingin bir esintiyi andıran kokusu yanı başıma geldiğinde burnuma doldu ve bu, gözlerimin kapanmasına sebep oldu. “Kapama gözlerini,” dedi çaresizce. “Günlerdir gözlerini görebilmek, yeniden bakabilmek için dualar ederken, gözlerini kapatarak beni o kâbusa mahkûm etme bir daha,” diye yakardı. Ona kırgın da olsam sesimi çıkarmadım. Kırgınlığımdan daha çok, ona karşı suçlu hissediyordum. “Aç yeşilliklerini de cennetime kavuşayım,” diye fısıldadı.

Parmak uçları saç diplerimde gezindiğinde gözlerim istemsizce aralandı. Rahat, uzun ve derin bir iç çektiğinde bunu gizleme gereği duymadı. Avcunu saçlarımdan tepesine yaslariken bana doğru yaklaştı ve dudaklarını kirpiklerimin bittiği yere bastırdığında kirpiklerim titredi. Dudaklarının rotası bu kez alnım olurken yazgısını bilir gibi dudakları uzun süre orada asılı kaldı. Kalbimi kamçılayan o his kara bir çarşaf gibi üzerime örtüldü.

“En azından açtın gözlerini. Bana kırgın baksa da yeşillerin, cennetim de cehennemim de bu gözlerde.” Sözleri boğazımı düğüm düğüm etti. “Açıldıkça aydınlığa kavuşmama, bana baktıkça yaşama isteğiyle dolup taşmama sebep olan şu gözlerin var ya... Kapandıkça bana kıyameti yaşıyor,” dedi bir itirafta bulunur gibi. “Kırgın olsun gözlerin bana, küskün olsun, öfke dolu olsun, mutlu olsun, heyecan dolu olsun. Her türlü baksın

bana.” Aldığı nefese kokumu sığdırmak ister gibi iç çekti. “Yeter ki nefretle bakma artık bana. Senin nefretin beni yıkacak tek şey bu hayatta,” diye fısıldadı.

Sözleri kendisi gibi zihnime, aklıma, kalbime, ruhuma kazındı.

Unutamazdım. Kırgınlığına rağmen beni sarıp sarmalamasını ölsem unutmazdım.

“Keskin...” Vücudum halsiz ve yorgun düşmüştü. Kılımı kıpırdatacak halim yoktu.

Katran karası gözleri beni izlerken parmak uçları saçlarımda geziniyordu. “Özür dilerim,” dedi bir anda. “Söylediğim her şey için. Öfkeme yenik düşüp seni kırdığım için. Bencillikti yaptığım ve bebek konusunda ısrar ettiğim için de ayrıca özür dilerim.” Sol gözümünden akan bir damla yaş düşmeden, yanağıma akmadan işaretparmağının üzerine tutundu.

İçimdeki acı, parmaklarının ucunda asılı kaldı.

“Seni yalnız bıraktığım için. Düşüncesilik ettiğim için,” dedi, yatıştırıcı bir sesle. Sanki son kez bana böyle güzel bakıyormuş gibi hissettim. O yüzden ilmek ilmek işledim bu bakışlarını hafızama. “Her şey için özür dilerim, sevgilim,” dediğinde dolan gözlerimden yaşlar akmak için tutundu ama ağlayamadım. Gözlerim doldukça, yaşlarla ıslanan kirpiklerimi gördükçe yüzü acı çekermiş gibi kasılıyordu. “Seni seviyorum,” diye fısıldadı. Bağırsa kurduğu iki kelime içimde bu denli yankılanmazdı. Avuçlarım yatağı sıkı sıkı kavradı. Kendini kalbime ve ruhuma, bir örümceğin ağını işlediği gibi işlemişti her zaman. “Ve senden vazgeçmiyorum, sebebi ne olursa olsun. Senden gitmiyorum, bana ne söylersen söyle. Seni bırakmıyorum, sonuçları ne olursa olsun.” Nabzım kalbimde, kalbim boğazımda atıyordu. “Karanlıktaydım, İzgi. Zifiri karanlıktaydım.” Gözlerinde beni kaybetme korkusu vardı. “Sonra sen geldin,” dedi ve gülümsedi. Bu kadar güzel gülümsemesi kalbimin ağrısına sebep oluyordu. “En karanlık sokaklarımda güneş gibi parladın. Karanlı-

ğıma ışık, yoluma yol, yarama merhem oldun.” Sözleri içimde bir zelzele yarattı. Kaburgalarımın arasından sızan zift, ruhuma işledi. “Sen geldin ve ben o sokaklarda, kaldırım taşlarında açan çiçekler ezilmesin, ölmesin diye kaldırımda hiçbir zaman yürümedim. İçimde kalan tek ve en güzel şey sen ol istedim.”

Yaşlar gözlerimden akın ettiğinde dudaklarımın arasından bir hıçkırık kaçtı. “Ağlama,” dedi dişlerinin arasından. “Ağla diye söylemiyorum bunları. Ağlama,” dedi ama daha çok ağladım.

Her şeye ağladım.

Hıçkırıklarımın arasından omuzlarım sarsıla sarsıla, “Özür dilerim,” dedim. “Keskin, her şey için özür dilerim.” Ağlamam arttı. Yaşlar dinmedi. “Çok özür dilerim.”

“Dileme,” dedi sertçe. “Sen neden özür diliyorsun? Özür dilemesi gereken hiçbir zaman sen olmamışken neden özür diliyorsun?”

Her şey için özür dilerim, sevgilim.

Burnumu çekerken, “Seni kırdım,” dedim.

“Ben de seni kırdım,” dedi.

“Hiç anlayış göstermedim sana. Hep kafamın dikine gittim, seni hiç dinlemedim. Bebeği bilmeye hakkın vardı, evet ama onu doğurmamı istemeye hakkın yoktu. Annem hakkındaki gerçekleri benden saklamaya da hakkın yoktu,” dedim ağlamalarımın arasından. “O da gitti işte. Kendi isteğiyle gitti o da. Ben bir şey yapmadım ki. Benim yüzümden mi oldu? Aldırmadım ama kendi düştü o,” dedim kendimi açıklama ihtiyacına girerek. *Düştü. Gitti işte, İz. Kaybettin.*

“Düştü bak. Ben yapmadım bir şey. *Aldıracağım*, dedim ama aldırmadım. Acıdım sana. Zaten senin yüzünden kürtaj gününe de gitmedim.” Ellerimi kıracakmış gibi sıkarken, “Ben gitmedim ama o gitti işte,” dedim. Yaşlı gözlerimi kaldırarak gözlerimi katran karası gözlerine diktim. “Sen de gideceksin, biliyorum. Kabul ettin zaten boşanmayı. Sen de gideceksin işte onun gibi. Herkes gibi sen de bırakacaksın beni.”

Aldırmadım ama düştü o.

Yanımdaki boşluğa oturduğunda, “İzgi, İzgi, İzgi,” diye adımı tekrarladı. Sıcak avuçları yaşlarla ıslanan yanaklarıma uzandığında gözlerimin en içine baktı. Göreceklerinden korktum. “Sen istedin diye kabul ettim ben boşanmayı. Seni istemediğin hiçbir şeye mecbur bırakmak istemedim. Bebek konusunda da boşanma konusunda da sana baskı yapmak istemedim. Sen zaten yeterince yaralıyken daha fazla deşmek istemedim. Annen hakkında sakladıklarım affedilecek şeyler değil. Sana *beni affet*, demiyorum zaten. Affetme,” dedi anlayışla. “Ben sana ne iyi gelecekse ve sen nasıl mutlu olacaksan ona göre hareket ettim. Annen konusunda gizlenenlerse benim suçum değil. Çocukluğundan bu yana en başta baban tarafından kandırılmış, yıllarca bir yalanla yaşamışsın. Ani gelişen evliliğimiz, üst üste gelen olaylar ve öğrendiklerin seni darmadağın etti ve bu benim elimi kolumu bağladı çünkü bu acıya yabancıyım. Seni nasıl toparlayacağımı, yararı nasıl saracağımı bilemedim, İzgi. Sana seni iyileştireceğime dair, geçeceğine dair söz vermek istemedim çünkü ne geçer o acı ne de iyileşir. Bu yüzden bir yalana tutunmanı istemedim. Sevdiklerine tutun istedim.”

Derin bir nefes aldığında, aldığı nefesin içini sıkıştırdığını biliyordum.

“Çok üzüldün mü?” Dudaklarım titredi. Başımı omzuma doğru eğerek, “Ona,” dedim. “Bebeğine. Gittiğine çok üzüldün mü?” Alacağım cevabın içimi parçalayacağını biliyordum. *Seçimini yap.*

Katran karası gözlerine yerleşen derin acı yutkunmamı zorlaştırdı. Kara gözlerinde yabancıysı olduğum ama canını yaktığını bildiğim bir acı vardı.

“Üzüldüm, evet.” Sesindeki kayıp, kalbimi yaktı. “Bebeğimize üzüldüm elbette.” Tırnaklarım avuçlarıma battığında hafif bir sızı meydana geldi. “Gelişi her ne kadar zamansız olsa da sen onu istemesen de sana iyi geleceğine emindim ben. Onu

hissettiğinde bırakmayacağını, zarar gelmesin diye canından bile geçeceğini biliyordum çünkü.” Gülümsedi. Yarım ve buruktu dudaklarındaki gülümseme. “Gelişi nasıl zamansız olduysa gidişi de bir o kadar beklenmedik oldu ve onun gidişi içimden bir parça alıp götürdü benden.” Gözlerimi kaçırdım. Acısına şahit olmak istemedim. “Yarımı kaybettim sanki, İzgi. Oysa daha hiç tanışmadım bile onunla. Tanışmayı bırak, sana *dokunabilir miyim ona*, diye sormaya çekindim,” dediğinde dişlerimi dudaklarıma geçirdim. “Sen de gittin, ben hiç kalmadım sanki,” dedi karanlığı yuva edinmiş sesiyle. “Yok oldum ve yok olmak çok can yakıyormuş. Siz benden gittiğinizde anladım.”

Sol elimi iki eliyle sıkıca sardığında, bu hareketinde acısını dindirmemi ister gibi sessiz bir isteği vardı benden ama benim kendime bile haynm yoktu.

Gözlerinin içine bakarak yalvarırcasına, “Yapamıyorum,” diye yakardım. “Sanki koca bir duvarın altında kaldım. O taşların altından çıkmayı deniyorum ama başaramıyorum.” Yutkundum. “Bir enkazın altında kaldım. Dokunsalar o taşlar benim üzerimde alev alacak sanki. Bu öyle bir acı ki öylesine yanıyorum ki en derinimden, kaldıramıyorum artık.”

Avuçlarımı saran sıcak avuçları daha çok sıktı elimi. Sol avcunun üzerindeki yanığa bastırdı avcunu ve o yara kabuk tutmasına rağmen içi kanla doldu. Kanadıkça kanadım.

“Hangi çocuk istemez annesiyle büyümeyi? Hangi çocuk gece korktuğunda, annesine sığınmayı istemez?” diyebildim zorlukla. “Ben kaç gece kışın ayazında annem belki gelip üzerimi örter diye o yorganın altına girmedim, senin haberin var mı? Ben kaç gece odamın penceresinde içimdeki umutla, hevesle belki gelir diye bekledim, biliyor musun sen?” Göğüs kafesim aldığım nefesle sıkıştı. “Annesizlikle sınanmadıysan eğer bir başkasının annesizliğine de el uzatma,” dedim kırık bir sesle. Kara gözlerinde dipsiz bir karanlık vardı. Karanlığına öyle bir hapsolmuştu ki

onu göremiyordum. “Kül olursun,” dedim yutkunarak. “Ben o bebeğe annelik yapamazdım.”

Elimin üzerindeki eli çekildiğinde, bunu neden yaptığını anlayamadım.

“Sana *beni affet*, diyemem,” dedi yutkunarak. “Buna hakkım yok. Affetme de zaten beni. Ama sen beni yanında istesen de istemesen de İzgi, ben hiçbir yere gitmiyorum.” Başını iki yana salladı. “Boşanmak mı istiyorsun? Ona da tamam ama senden boşanacak olmam, hayatından çıkacağım anlamına gelmiyor. Evliliğimizin kâğıt üzerinde sonlanacak olması da senin bendeki yerini değiştirmiyor. Tıpkı bir kâğıt parçasının verdiği hüküm yüzünden senin benim karım olduğun gerçeğini hiçbir zaman değiştiremediği gibi.” Dişlerini sıkıldığını, belirginleşen çene kaslarından anladım. “Birinin yüreğine bir kez uğrarsa bir kadın, o yürekten o kadını atmak zordur. Ne yaşanmış olursa olsun, seni atmıyorum içimden.” Kalbimin ortasına konan kanadı kırık kelebeğin sargılarının arasından zift sızdı. “Çünkü bu hayatta bana yeniden dönmeni hevesle bekleyecek o adamım ben. Seni beklemekten bıkmayacak, sabredecek o adamım.”

Başımı omzuma doğru eğerken, “Yapma,” dedim acıyla. Yaşlar yanaklarımdan çeneme doğru bir yol çizdi. “Kırık bir pusula, Alacahan erkeklerinde iş görmez,” dediğimde vurgun yemiş gibi kaskatı kesildi. “Ben sana yolunu şaşırtırım.”

Sanki elinde bir iğne vardı. Ucuna geçirdiği siyah ve yeşil ipi damarlarına ilmek ilmek işliyordu. Ona acı veren her bir kelime ise yolunu şaşırtmasına ve o iğnenin kıymık gibi canına batmasına sebep oluyordu. Beni kendi içine işlerken bile kendi tenine acımdan izler bırakıyordu yine.

Kirpikleri titrediğinde içli bir nefes verdi. Aldığı nefesin soluk borusuna takıldığını ve yutkunmasını zorlaştırdığını biliyordum. Benim kalbime bağlı olan monitör onun göğüs kafesine bağlı değildi belki ama kaburgalarının altında saklanan kalbinin

etrafını saran o kara ip yumağının, benim kalbime doğru sızdığını görmesem bile hissediyordum.

Kalbi, kalbimi sarıyordu.

Her şeye rağmen.

“Tamir ederim,” dedi çaresizce. “Ya da yolumu şaşırtsın bana, elimi kolumu bağlasın, beni bir çıkmaza sürüklesin, umurumda değil,” dedi kendinden emin ve net bir sesle. “O kırık pusula en çok bende iş görür. En çok o bana eşlik eder.” Gözlerinde beni ikna etmek için belli olan bir çaba vardı. “Ben o kırık pusulayı istiyorum, İzgi.” Yutkundu. Gözleri içime işledi sanki. “Ben o pusulaya sahip kadını istiyorum. Bir başkasını değil.”

Sessiz kaldım. Yüreğim pare pareyken, içim onunla doluyken sessiz kaldım. Sessiz kalmak zorundaydım. Konuşursam ona umut verecektim ve ben ona bu haldeyken umut vermek istemiyordum.

“Uyumak istiyorum,” dedim sadece. Gözlerine işleyen mezarın üzerinde biri yatıyordu. Bir oğlan çocuğu. Onu oraya hapseden bendim. Onu karanlığa hapseden yine bendim.

“Peki,” diye fısıldadı. “Sen uyu, ben beklerim başında,” dediğinde dişlerimi dudaklarıma geçirdim. Susuzluktan kabuk tutmuş dudaklarımin kabuklarını kaldırdığımda kanın metalik tadını dilimde hissettim.

“Keskin,” diye fısıldadım.

“Buradayım ben,” dedi. “Bekliyorum. Gitmeyeceğim bir yere ama senden son bir şey istiyorum,” dediğinde ıslak kirpiklerimin arasından ona baktım. “Yarın ve uzun bir süre bundan mahrum kalacağım, o yüzden bu gece her şeyi unut ve sadece kollarında uyut beni.” Dudaklarım aralandı. “Bu gece göğüsünde sakla beni, bir çocuğu kandırır gibi kandır beni. Bırak, her şeyin bir sanrıdan ibaret olduğuna inanayım.”

Yüzümdeki ifade dondu. Söylediği şeyi anlamaya çalıştım kendi içimde. Çelişkiler zihnimdeki tilkilerin kuyruklarına döndü.

“Tamam,” dedim sadece. Yatakta yana doğru kaydığım da yüzünde kabul etmiş olmamın vermiş olduğu şaşkınlık vardı.

Bir düş kırıklığının içinde, kırgınlıklarının üstünü örtmek ve ona, son olacağını bile bile rahat bir uyku çekmesi için huzur vermek istedim.

Yatağın ucuna çöken heybetli bedeni dikkatlice yanıma devrildi. Onun cüsseli vücudunun yanımdaki boşluğa sığması imkânsızdı, bu yüzden üzerime doğru eğildi. Baş sol tarafımın üzerine düştüğünde göğsüme doğru uzanan saçlarıma burnunu sürttü ve gözleri ağır ağır kapandı. Odunsu, acı kokusu genzime dolduğunda aldığım nefes başta ciğerlerimi yaksa da kaburgalarımın arasına tatlı bir his sundu.

Kolları dikkatlice karnıma sarıldığında yutkundum. Her hareketi nefesimi kesiyordu. İşaretparmağımın ucuna, medikal oksijen aletinin takılı olduğu elim havalandı. Titreyen elim yavaşça yumuşacık saçlarının arasına sızdığında gergin omuzları gevşedi. Rahat nefesi göğsüme döküldü.

Bir hastane odasında, onu kandırdım. Kırgınlığıma rağmen göğsümde uyuttum.

Bir hastane odasında, yine onu kandırdığım için pişman oldum.

Kendi kırgınlığını, acısını görmezlikten geldi ve beni sarıp sarmaladı. Sanki buna, birine sarılmaya, kollarının arasında uymaya ihtiyacım olduğunu bilir gibiydi. Kendi için değil, benim için istemişti.

Asıl kandırılan bendim.

Özür dilerim, sevgilim. Bebeğin için.

Anne, ölüyorum.

Anne, senin kalbine sıkılan iki kör kurşun benim damarlarıma saplandı. Kanım içimde kurudu. Ruhum, çocukluğumla birlikte yandı. Bir avuç külden ibaretim artık. Ruhumun külleri bir adamın karanlığında üzerime yağdı ama sen yoktun.

Yirmi sekiz yıl önce senin nefesini kesen iki kör kurşun, benim ruhuma saplı hâlâ. O iki kör kurşun, ben kül olduğumda bile sapa-sağlam kaldı. Küllerimin arasında kaldı. Senin gibi.

Azrail'in nefesini hissediyorum, anne.

Öleceğimi hissediyorum. Bu acının beni öldüreceğini biliyorum.

Anne, ölüyorum.

Anne, ölümün soğuğu uğruyor üzerime. Bir adam beni ısıtmak için çabalıyor ama faydasız. Farkında bunun ama yine de vazgeçmiyor benden, anne ama sen yoksun.

Üstümü örtmüyorsun ve içimde kalan o eksik parçamsın. Sen gelip üzerimi örtmüyorsun ve o adam nefesiyle bile beni ısıtmaya kalksa yine buz gibi kalırım ben. Ölümün soğuşunu kuşanırim üzerime, ölecek gibi.

Anne, hissediyorum. Hissediyorum, az kaldı. Öleceğim.

Bugün olmasa bile şu birkaç gün içinde son nefesimi vereceğim, biliyorum ve sana kavuşmak için can atıyorum bu sefer. Kuru bir toprağın altında seni hissetmek, ısınmama sebep olur belki. Kül olan ruhum alev alır da yeniden hayat bulur belki.

Anne, boynumda bir urgan, ayaklarımın altında bir tabure. Düşünmemeliyim. Düşünürsem yapacağım. İteceğim ayaklarımın altından o tabureyi. Nefesimi kesiyor boynumdaki urgan. Öldürmüyor ama içimdeki canı emiyor sanki. Ruhumu emiyor ve beni elden ayaktan düşürüyor.

Beşiğimin altında verdiğin o son nefesin, hayali bir urgan gibi bağlı boynuma. Öylesine kısa ki o ip, boğazımı kesiyor sanki.

Bu kadar kısa mıydı senin son nefesin?

Bu kadar kısa olmak zorunda mıydı hayatımdaki varlığın?

Beş dakikaya sığdırılmak zorunda mıydın anne?

Parmak uçlarımdan yaktın beni, anne. Artık kalem tutamaz oldum.

Yattığım yerde sıçrayarak uyandığımda nefes nefeseydim. Göğsümde uyuyan Keskin hızla doğrulurken korkuyla bana baktı. Bir elim ağrıyan kalbime giderken, "Ne oldu?" diye panik-

le sordu. Rahat nefes almam için üzerimden kalktı. Monitörden yükselen bozuk kalbimin sesini duydum. “İzgi,” dedi, *bir şey de,* der gibi. Sıcak avcu sol yanağıma yaslandığında gözlerimin içine baktı.

“Kâbus,” dedim zorlukla. “Kâbus gördüm.” Her gece aynı kâbustu. Her gece o depodaki video, gözkapaklarım gözlerimin üzerini örter örtmez zihnimde oynuyordu. Her gece biraz daha eksiliyor, biraz daha yanıyordum.

“Bak bana,” dedi. İki avcunu da yanaklarıma yaslayıp gözlerine bakmaya zorladı. “Nefes al, sevgilim,” dedi ama nefes alamıyordum. Soluk boruma iki kurşun sıkılmıştı sanki. “Nefes al,” diye tekrar etti. “Hadi, bak bana. Bak, benim gibi,” dediğinde derin bir nefes aldı ve onunla birlikte kesik bir nefes alıp vermemi sağladı. Bunu birkaç kere tekrarladığında nefeslerim düzene girmeye ve kalbimin ritmi düzelmeye başladı. Başım göğsüne düşerken kolları sırtıma dolandı. Sıkı sıkı sardı güçsüz düşen bedenimi. “İşte böyle,” dedi rahat bir nefes alarak. “Aferin benim güzel karıma.”

Göğsünde soluklanırken elleri sırtıma dökülen saçlarımı okşadı nazikçe. Yoğun bakımın kapısının açıldığını duydum. Gözkapaklarım ağırlaştı. Hemen ardından, “Keskin Bey,” diyen doktorumun sesini duydum. Sırtına tutunan güçsüz ellerim yavaşça kaydı.

Keskin dudaklarını saçlarımin üzerine bastırırken uzun bir nefes çekti ciğerlerine. Doktoru görmezlikten gelirken birkaç dakika daha sıkı sıkı sardı beni. Bırakmadı.

Doktorun belli belirsiz, “İz Hanım’ı ameliyattan önce son kez muayene etsek iyi olacak,” dediğini duydum. Sesi bir uğultudan ibaretti. Burnuma genzimi yakan odunsu kokusu dolduğunda gülümsedim. Ellerim kucağıma kaydığına başım cansız bir bebek gibi göğsünde kaldı. Kollarının arasındaki vücudum sarsıldı.

Zihnim bir dehlizin karanlığına doğru yol aldığında, “İzgi!”

diyen panik dolu sesini duydum ama kıpırdayamadım. Bütün vücudum taş kesmiş gibiydi. Gözlerim sonsuz bir karanlığa kapılırken beni sarstığını hissettim.

Bilincim beni terk etmeden hemen önce işitebildiğim tek ses, monitörde bir düzlüğü andıran, sessiz ama bir çığlık kadar korkutucu hissettiren bir çınlamaydı.

Kurşağımda bırakılmış bir hayat vardı. Kendime, aklıma, kalbime, ruhuma ve hayatımdaki herkese küsmüştüm.

Sonra bir adam gelmişti. Karanlığın içinde bana elini uzatmış, beni de kendi karanlığına çekmişti. Işığımı söndüreceğini düşünmeden, çekip almıştı beni. O karanlık beni yavaş yavaş tüketmiş, şimdi de bir ameliyat masasına yatırıyordu.

Yeni bir krizin ardından, hakkımda alınan kesin karar İsviçre'den benim için getirilen kalbin acil nakliydi. Zihnim ilaçların etkisiyle uyuşuktu. Ağzımda bir oksijen maskesi vardı. Çıkar-mam yasaktı.

Keskin, yanı başımdaydı. Buz tutmuş, bir ölünün eli kadar beyaz olan elimin üzerine dudaklarını bastırmış, gözlerini kapamıştı. Kendiyle bir kavganın içindeydi. Uyandığımdan beri tek kelime etmemişti. Ameliyatın birkaç saat erkene çekilmesi bile onu tedirgin ediyordu çünkü sağ çıkacağımın garantisi yoktu.

O ameliyatta kısacık da olsa kalbim durdurulacak ve eski, ölü kalbimin yerini bir başkası alacaktı ama içim hep aynı kalacaktı. Kalbim değişse bile içimdekiler değişmeyecekti.

Keskin'in elleri elimi öyle sıkı tutuyordu ki sanki bıraksa kayıp gidecektim avuçlarının arasından. "İzgi," diye içli bir sesle fısıldadı. Dudakları tenimin üzerinde hareket etti. Yutkundu ağır ağır. "Sezen Aksu *iki gözüm*, demiş senin için," dedi gözlerini açmadan. *İki gözüm, seneler geçiyor.* "Her şeyi olduğun bir adamı kimsesiz bırakma, olur mu?" Ne düşündüyse gözlerini sıkı sıkı yumdu. "Biliyorum, çok yoruldun. Ama en azından savaş, olur mu? Pes etme sakın." Gözleri açıldı ama bana değmedi. Katran

karası gözlerinde kıyamet vardı. “Ben bekleyeceğim seni o kapının dibinde. Kaç saat sürerse sürsün, bekleyeceğim,” dediğinde gülümsedim.

Can özüm, bahar geldi.

Gözleri beni bulduğunda yüzü acıyla kasıldı. “Gülümsemeni hiçbir şeye değişmem ama bana böyle gülme,” dedi çaresizce. “Son kez bakıyormuş gibi bakma bana. Son kez gülüyormuş gibi gülme. Bu beni öldürür,” dedi yanık bir sesle. Yanağını avcuma yasladığında kirpikleri huzurla kapandı ve aldığım nefesin acıyla göğsümü sızlattığını görmedi. Derin derin soluklandı. Ameliyattan sağ çıkacağımın bir garantisinin olmamasının onu korktuğunu biliyordum.

Diğer elim havalandığında, oksijen maskesini çekip çıkardım ve ciğerlerime dolan hava rahat bir nefes almamı sağladı. Gözleri yeniden açıldığında onun en çok sevdiği şekilde kocaman ve gamzelerimin ortaya çıkmasına sebep olacak şekilde gülümsedim.

Sandalyesini çekip, bana doğru yaklaşarak, “Ölürüm sana, kadın,” dedi. Dudaklarının sert baskısını alnımda hissettiğimde gözlerim kapandı. “O gülün gözlerinin güzelliğine ölürüm.”

“Keskin,” dedim tarazlı bir sesle. Dudakları yavaş yavaş alnımdan kayarak kirpik diplerimin bittiği yerdeki küçük göz gamzelerime dokundu.

Gözlerden öpmek ayrılık getirirmiş, sevgilim. Hissettin mi?

Dudakları bir süre orada asılı kaldı. Hatırı kalmasın ister gibi diğerinden de öptü. Bir eli yanağımdayken, “Öpsene beni,” dedim bir anda.

Onu affetmeyecek olsam da birazdan bıçak altına yatacaktım. Ölümle savaşıyordum. Eğer öleceksem de dudaklarımda onun dudaklarının izi kalsın istedim. Bir ihtimalden ibaretti belki ama ihtimaller de imkân dahilindeydi.

“Yapma şunu,” dedi. “Veda eder gibi konuşmasana! İçim gidiyor, anlamıyor musun?”

Bu sefer onu beklemedim. Ondan evvel davrandım ve dudaklarını dudaklarımla birleştirdim. Yatakta doğrulurken bir kolu belime dolandı ve beni sabit tuttuğunda kollarım boynuna dolandı. Ellerim saçlarına sızdı.

Dudakları aralandığında, içimde bir deprem yaşandı. Üstüdağımı dudaklarının arasına alırken tatlı bir sızıyla çekiştirdi ve dili dilime dolandığında kördüğüm olduk.

Bir eli yanağımı avuçladığında içindeki korkuyu söküp almak ister gibi kendimi hissettirmek için tutkuyla öptüm onu. Parmakları hastane elbisesinin üzerinden tenime gömüldü. Başını yana doğru yatırdığında ağzım daha fazla aralandı ve bütün hıncını çıkarmak ister gibi dudaklarımdan öptü ama canımı acıttığını sanmış olacak ki geri çekilip dudaklarımdan üzerine şefkatli bir öpücük kondurdu.

Dün gece onu göğsümde uyutmuştum. Bugün onu öpmüş, varlığını hissettirmiştim. Kendi içimde ona veda etmişim çünkü sonum belli değildi. Onun da istediği gibi onu bir çocuğu kandırır gibi kandırmışım.

Dudaklarımdan üzerine nefesini üfleyerek, “Ben seni canıma kattım,” dedi. “Sen gidersen benden geriye hiçbir şey kalmaz. Yaşa, İzgi,” diye yalvardı. “Yaşa, canımın içi.” Sol gözümden bir damla yaş aktı. O yaş dudaklarımdan üzerinde asılı kaldı. “Yaşa,” diye tekrar etti. “Canımdan etme beni. Kalbimi söküp al ama beni senden etme. Gözlerinden, kokundan mahrum bırakma.” Alını alnıma yaslandı. Kalbindeki sızıyı kalbimde hissettim. “Ben bununla yaşayamam.”

Gözyaşlarımdan arasından, “Sana bunun için söz veremem,” dedim.

“Ağlama,” dedi. “Sen ağladıkça ben herkesi senin bir damla gözyaşında boğmak istiyorum. O yüzden ağlama. Yok etme beni,” dedi çaresizce. “Seni ruhuma kattım. İçimde yaşattım. Ben sende tutsak kaldım. Ve hayatım boyunca hiç bir tutsaklığa böyle delicesine mahkûm olmak istemedim.”

Güçsüz bir sesle, “Seni seviyorum,” diye fısıldadım. Ellerim yavaşça sakallarına kaydı.

“Ben de seni seviyorum, sevgilim,” dedi tok bir sesle. “Unutma, benim boynum bir senin karşında bükülür. Dizlerim bir tek senin için yere çöker.” Sıcak nefesi dudaklarıma çarptığında, içimde bir zelzele yaşandı. “Sen benim pusulamsın, İzgi,” dediğinde gözyaşlarımdan arasından gülümsedim. “Ben seni kaybedersem yolumu kaybederim.” Geri çekildi ve gülüşümü görmek ister gibi sıcak gözlerle bana baktı. “Işığımı söndürme. Beni o karanlığa yeniden mahkûm etme.”

İçli bir nefes verdim. O böyle konuştuğu kelimeler zihnimde sayfalara karışıyor, mürekkebin kâğıtta bıraktığı iz, sözleriyle karmakarışık bir hale bürünüyordu. O bana içi gider gibi baktıkça ben yaşamak istiyordum. O karşımda çaresizken, tutunacak tek dalı benken yaşamak istiyordum. *Onun için.*

“Artık İz Hanım’ı ameliyata almamız gerek.” Odanın kapısında dikilen iki hemşire bize doğru yaklaştı. Biri, yatağı bağlı olduğu yerden çözdü ve tekerleklerini açtı. “Bekletmek aleyhimize işliyor,” dediğinde başımı sallayarak onayladım.

Keskin elimi bırakmadan oturduğu yerden ayaklandı ve hareket eden yatağın yanında yürüdü. Odadan çıktığımızda ameliyathanenin bulunduğu yere, koridorun sonuna doğru ilerledik. “Buradayım ben,” dedi aceleyle. “Gitmiyorum hiçbir yere, tamam mı? Bekleyeceğim seni burada.”

“Biliyorum,” diye fısıldadım.

Ameliyathanenin kapısının önünde durduk. “Buradayım, sevgilim.” Elleri ellerimden istemeye istemeye ayrıldığında, ameliyathaneden içeriye girmeden hemen önce kendinden emin bir sesle, “Buradayım ve sen uyanıp beni yanında görene kadar hiçbir yere gitmiyorum,” dedi.

Kendi içinde yaşadığı karmaşada boğulurken, ameliyathanenin kapıları iki yana kayarak ortada buluştu ve kapandı.

Işığın sönüyor, sevgilim.

Yorgun bir sesle, “Seni seviyorum,” diye fısıldadım. Duymasa da hissederci belki.

Seni seviyorum.

Düzenleme
Ny.ozlem

5. BÖLÜM

Korktuğu karanlığa sığınan bir kadın vardı.
O kadın bendim.

Kimsesizliğinin içinde korktuğu karanlığa sığınan, seven ve inanan o kadındım ben. Bir kız çocuğu vardı içimde ölü kalan. Bir kız çocuğu vardı ruhumda son nefesini veren. Kimi zaman bir uçurumun ucunda, açık bir mezarın içinde ve karanlık bir kuyunun dibindeydi. Hepsinde yaralı ve küçüktü.

Zamanın aleyhime işlediği, kendi içimdeki savaşı aklımın kazandığı o günlerdeydim. *Bitti, İz. Sonunda bitti.* Ölümün pençesinde, bir kız çocuğunun cansız bedeninin üzerine bırakmıştım yara bere içinde olan ruhumu.

Hastanede göğsüme bağlı kablolarla savaştığım altıncı günümüdü. Serumlarla beslendiğim ve sağlık durumumun dikkatle takip edildiği altıncı gün.

Keskin oradaydı. Camın arkasında, içi içine sığmıyormuş gibi günlerdir orada dikiliyordu. Sözüünü tutmuştu. Zaten o, sözüünü hep tutardı. *Sen tutamazsın, İz.*

Ameliyat, doktorların umduğundan daha iyi geçmiş, nakil başarılı bir şekilde gerçekleşmişti. Bir süre daha burada kalacak olsam da bir sıkıntı görmüyordum çünkü artık buradan çıktığımda rahat bir nefes alacaktım. Eskisinden daha dikkatli olmam gerekse de eskisine göre daha sağlıklı olacaktım.

Yanı başımdaki hemşire serumumu kontrol ettikten sonra odadan ayrıldı. Keskin camın arkasında dikilirken beni izlemekten öteye gidemiyordu. İçeri girmesi kesinlikle yasaktı ve bir süre daha beni oradan izlemek zorundaydı.

Gülümsedim. İçi rahat etsin istedim. Günlerdir kendini yi-

yip bitirmişti o camın arkasında. Yanıma gelememek, yanımdayken bu kadar uzak olmak zoruna gidiyordu.

Aldığım ilaçların etkisiyle gözlerim yeniden karanlığa kapandı. O ameliyathanede neler olduğunu ise hiç kimse bilmeyecekti.

Buz gibi tenimin üzerinde gezinen sıcak bir baskı hissettim. Gözkapaklarımın üzerindeki baskı geri çekildiğinde sıcak bir nefes boynuma, saçlarımın arasına vurdu.

Şahdamarımın üzerindeki yanık izinin üzerinde hissettiğim dudaklarla zihnim hapsoldüğü karanlıktan kurtuldu. Onun odunsu mistik kokusu doldu burnuma. Şahdamarımın üzerinde bir yangın vardı. Oraya izini bırakır gibi dudaklarını basan ise o yangını söndürmüştü.

İçim bomboştu sanki. Her şey akıp gitmiş, benden geriye hiçbir şey kalmamış gibiydi.

Ruhsuz ve hissizdim.

“Sevgilim,” dediğini duydum belli belirsiz. “Ne yapacağım ben seninle? Gözlerine bir daha bakamazsam ve kollarında yeniden uyuyamazsam ne yapacağım ben?”

“Keskin,” dedim zorlukla. Şahdamarımın üzerine basılı olan dudaklarının kıvrıldığını hissettim. Bugün hastanedeki kaçınıcı günümüdü, bilmiyordum. Uyanıyor, yemeğimi yedikten sonra tekrar uyutuluyordum. Günleri, tarihleri unuttur olmuştum.

Başı boynumdan ayrıldığında katran karası gözleri yeşille rimle buluştu ve gülümsedi. Parmak uçları saç diplerimi okşadı belli belirsiz. “Yanı başımdayken bile dinmiyor benim hasretim sana,” dedi karanlık bir sesle. “Ben yine hep sana tutsak, sana mahkûm, sana hasretim.”

Güldüm. Bu, göğsümün acımasına sebep olsa da umursamadım. “Yokluğumda şair etmişim seni,” dedim, yüzümde yer edinen gülümsemeyle. Baygın bakışlarım onun kara gözlerine kilidiydi.

“Şiir gibi kadınsın,” dediğinde gülen gözlerim kısıldı. Kal-

bim heyecanla çarptı. “Bana da seni yazmak düşer.” Başını iki yana sallarken gülümsedi. Silik ama güzel bir gülümsemeydi. “Şu gülüşün var ya...” dedi beni izlerken. “Yerimden yurdumdan edecek beni.”

“Yalnız sen böyle konuşunca ben söyleyecek bir şey bulamıyorum,” dedim sitemle. Bakışları yumuşadı. Gülümsemesi büyüdü. “Ne yaptım da senin gibi bir adam çıktı karşıma?” dedim iç çekerek. “Seni hak edecek ne yaptım acaba ben?”

Yerimde dikkatlice doğrulurken gözleri gözlerimden ayrılmadı. “Asıl sen söyle,” dediğinde sorgu dolu gözlerle ona baktım. “Hangi duamın kabulüsün sen?” Sertçe yutkundum. Parmak uçları yüzümü örten saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Ben ne diledim de Rabbi’m bana seni nasip etti? Onca kötülüğün içinde, Allah’ın bir lütfu musun sen bana?”

Gökyüzünde her şeyi silip atan iki âşığın ruhları dans ediyordu sanki gözlerimizde. Ruhum, ruhuna karışmıştı. Dilim lal kesildi sözleri karşısında. “Keskin,” dedim yanık bir sesle. “Seni çok seviyorum, biliyorsun, değil mi?”

Yüzü saçlarımın arasına gömüldü. “Biliyorum,” dedi boğuk bir sesle. “Biliyorum, sevgilim.” Sargımdan dolayı beni tam anlamıyla sarmıyor, istediği gibi sarılamıyordu. “Sana sarılmayı deli gibi özlemişim de haberim yokmuş. Kendini benden mahrum bıraktıkça, bana hayattayken cehennemi yaşıyorsun.” Geri çekildiğinde yüzümü avuçlarının arasına aldı. “Ama şu gözlerine her baktığımda, senin gözlerin bana her değdiğinde, kokunu her soluduğumda cennetime kavuşuyorum. Seninle yeniden yaşam buluyorum,” diye fısıldadı. Sözlerini zihnime kazımak ister gibiydi.

“Seninle olmak bazen gerçekten zor olabiliyor ama olsun,” dedim omuz silkerek. “Ben ona da razıyım,” dediğimde gözleri kısıldı.

“Şüphesiz, seninle olmamak daha zor olurdu,” dedi tok bir sesle.

Dudakları sözlerinden hemen sonra hiç vakit kaybermeden dudaklarımın üzerine kapandı. Üstdudağımlı kavrarken karşılığı almıştı. Aralanan ağızından içeriye sızan dili, dilime dolandı. Islaklığı ıslaklığıma karıştığında, soluksuz bir öpüşmeye tutulduk. Belimdeki eli sıkılaştığında canımı yakmamaya dikkat ederek beni iyice kendine doğru çekti ve üstdudağımlı dudaklarının arasında ezip geri bıraktı. Bunu birkaç kere daha tekrarladıktan sonra dili yine dilime dolandı ve öpüşmemiz gittikçe tutkulu bir hal almaya başladı.

Nefes almak için geri çekildiğimde kısa bir soluk almıştım ki dudakları yeniden dudaklarıma yapıştı ve altdudağımlı çekiştirirdi. Kısa kısa nefeslenmeme izin verirken her soluk aldığımda dudakları yeniden dudaklarımlı buluyordu.

“İzgi Hanım!” Aramıza sızan tok bir sesle dudaklarımız birbirinden ayrılırken gözlerim yakalanma korkusuyla büyüdü. Kapıda doktorum ve yanında asistanları varken şaşkınlıkla bize bakan bakışları değişti ve yerini ima dolu bakışlar aldığımda yanaklarımlı ısındı. Doktorum gülmememek için kendini sıkarken, “Kusura bakmayın, böldük sanırım,” dedi. “Bağlı olduğunuz makineler uyarı verdiğinden ötürü endişelendiğimiz için gelmiştik ama sizin keyfiniz gayet yerinde belli ki.” Dişlerimi dudaklarıma geçirirken saçlarımlı yüzüme örttüm.

“Kısa kes, doktor,” dedi Keskin.

“Mümkünse eşinizden bir süre uzak dursanız iyi olacak,” dediğinde Keskin’in kaşları çatıldı. “Olası durumların yarattığı heyecanlar kendisine şu an için pek iyi gelmeyebilir,” dediğinde bıyık altından gülüyordu. “Tekrardan geçmiş olsun.”

Çıkmak için arkalarını döndüklerinde asistanlardan biri, “Siz hiçbir şey olmamış gibi devam edebilirsiniz,” dediğinde utançla ellerimi yüzüme kapadım.

“Rezil olduk!” dedim kapanan kapının ardından. “Senin yüzünden, bütün hastaneye rezil olduk ya!” dedim ağlamaklı sesimle.

“Yavrum, ben ne yaptım şimdi?” dedi şaşkınlıkla. “Ayrıca sen, ben seni her öptüğümde böyle ani reaksiyonlar göstereceksen biz daha çok basılırız.”

“Ay, resmen basıldık!” dedim alttan alttan ona bakarak. “Valahi rezil olduk ya!” diye sızlandım.

Avcunu yanağıma yaslayıp, beni kendine doğru çekerken dudaklarını sertçe yanağıma bastırdı ve bu gülümsememe sebep oldu.

“Hep gül böyle,” dedi diğer yanağımdan da öperken. “Hep gül. Gül de ömrüm senin gülüşünle biraz daha uzasın.”

İçime doldurduğum nefes onun kokusuyla karıştı. İçim içime sığmadı sözleriyle. İç çekerken kedi gibi göğsüne sokuldum. Çenesi başımın üzerinde yer aldığı anda kolları etrafıma dolandı. “Ne zaman çıkacağım?” diye merakla sordum. Ne zamandır buradaydım, onu da bilmiyordum.

“Bir hafta daha kalmamız gerekiyor,” dedi sıkıntılı bir sesle.

“Sıkıldım artık!” dedim sitemle. “Uyanıyorum, yemek yediriyorlar, daha sonra yine uyutuyorlar. Zaman algımı yitirdim artık. Hem dikişlerim de alınmayacak mı birkaç güne? Çok sıkıyorum burada, eve gidelim.”

Gülümsediğinde neye güldüğünü anlayamamıştım. “Dikişlerini aldırıdıktan sonra geçeriz evimize. Bu süreçte sanma ki ortalıkta at koşturacaksın. Tedavi sürecine evde devam edilecek,” dedi katı bir sesle.

“Emredersiniz,” dedim alayla.

“Sizi memnun edebildiysek ne mutlu bize, Savcı Hanım,” dedi o da alayla.

Kalbim tekledi. “*Savcı Hanım*, dediğinde bir garip hissediyorum.”

Başını eğdiğinde beni görmek için çabaladı. “Nasıl garip oluyorsun?” diye sordu. Kara gözlerinde bariz bir merak vardı.

“Bilmem,” dedim dudak bükerek. “Seviyorum sanırım böyle seslenmeni. Hoşuma gidiyor garip bir şekilde.”

“Demek öyle,” dedi göz kırparak. İyice sindim kollarının arasına. “Lider’in karısı daha iyi. Tercihlerim arasında bu şekilde anılmak yok ama sen hep benim karım olarak kalacaksın ve bu şekilde anılacaksın,” dedi kendinden emin bir sesle. “Yanına yakışanı, yanından ayırmaman gerekir.” Tekrar göz kırpıp gülümsedi.

“Benim yanıma yakışan yanımda da senin yanına yakışan belli mi peki?” diye sordum gülerek.

“Belli,” dedi sıcacık bir sesle. Katran karası gözleri gözlerimi izledi. Uzun uzun, sessizce izler dururdu bazen beni. Ama en çok gözlerimi. “Ezelden beridir belli yanıma yakışan.” Sesindeki içtenlik içime işledi.

“Hmm... Neymiş bakalım, o ezelden beri yanına yakışan?” diye sordum iyice dibine girerek. Gözlerimi gözlerinin en derinine diktim.

Bir an bile tereddüt etmeden, “Sen,” dedi ve kocaman gülümsememe sebep oldu. “Benim yanıma bir sen yakışırsın. En çok sen yakışırsın. Senden başkasını istemem yanımda. O gözlerin bir bana baksın isterim. Bir bana gülsün isterim yine böyle,” dedi, erkeksi ve tok sesiyle. “Bir tek sen ol isterim yanımda.”

“Bir tek benim yansımam yer edinsin gözlerinde,” dedim bu sefer. “O kara gözlerin hep böyle baksın bana,” diyerek sessiz bir istekte bulundum. Bir gün gözlerine baktığımda, orada kendimi görememekten korkuyordum. Sanırım bu bizim için bir felaket olurdu.

“İçim gider gibi,” dedi.

Gülümsedim. “İçin gider gibi,” dedim.

“İzgi,” dedi kısa bir süre sonra. Tedirgin ve tereddüt doluydu. “Yaptığımın affı yok belki ama en azından deneyemez misin bizim için? En azından bir şans veremez misin bize?” diye sordu.

“Yaşadıklarımın üzerimdeki etkisi çok büyük, Keskin,” dedim iç geçirerek. “Bir süre hatırlamak, konuşmak istemiyorum. Sadece unutmak ve iyileşmek istiyorum.”

“Unutmak, iyileştirir mi?” diye sordu bir anda. Sözlerimde takılı kalmıştı.

“Yaşatmak, acıtmaz mı?” derken kaşlarım havalandı.

“Acı hatıralar, unutulmaya mahkûmdur. Hayatımızın bir parçası olan sevdiklerimiz unutulmaya mahkûm değildir,” dedi net bir sesle.

“Unutmak, iyileştirir,” dedim onu aksine. “Yeni bir sayfa açarsın kendine. Yeni bir ben yaratırsın.”

“Ama asla eskisi gibi olamazsın,” dedi yutkunarak. “İnsanı kendisi gibi yapan yaşanmışlıklarıdır. İyisiyle de kötüsüyle de olsa yaşadıklarıdır. Acı değiştirir. Ama unuttuğun birinin kendisini sana hatırlatmaya çalışması daha acı vericidir.” Kara gözleri yeşillerime mühürlendi. “O yüzden sanırım her ne yaşamış olursam olayım, unutmak istemezdim.”

“Ben isterdim,” diye fısıldadım. “Unutmayı çok isterdim.”

“Her şeyi mi?” diye sordu.

“Her şeyi,” dedim net bir sesle.

“Herkesi mi?”

“Herkesi,” dedim iç geçirerek. “Keşke unutabilsem ama mümkün değil.”

“Ya unutmak zorunda kalırsan?” dediğinde kaşlarım çatıldı. “Bakma öyle. Hayat bu. Ne getireceği belli olmuyor.”

“Ben seni asla unutamam,” dedim kendimden emin bir sesle. “Her şeyi unuturum ama seni asla unutmam.”

“Unutmaz mısın?” dedi umut dolu gözlerle.

“Unutmam,” dedim kendimden emin bir sesle. “Sen unutur musun bilmem ama ben seni asla unutmam. Kolay mı unutmak?”

“Ciğerimi söküp alsalar seni alamazlar içimden. Delik deşik olurum belki ama senin içimdeki yerine kimse dokunamaz. Ben delireceğimi bilsem dahi unutamam seni,” dedi yemin eder gibi. “Kokusuna sığınanı, gülüşünde yaşam bulanı nasıl unuturum, bilmiyorum ben. Ben unutmam seni. Unutamam.”

Bir anda serçeparmağını ona doğru uzatıp, “Alacahan sözü,” dedim. Bir söz versin istemiştım ve bu şekilde olsun istemiştım. “Unutmak yok.”

O, verdiği her sözü tutardı.

Serçeparmağı serçeparmağıma dolandığında, “Alacahan sözü,” dedi, tıpkı benim gibi. “Gitmek yok.”

Buz tutmuş ellerime nazaran onun eli sıcacıktı. Sıcaklığı her daim üzerimi örtüyor, yine buz tutmuş kalbimin ısınmasına sebep oluyordu. Böylesine karanlığa hapsolmuş bir adam, nasıl olurdu da benim kalbimi aydınlığa ulaştırırdı? Kaburgalarımın altındaki ölü kelebeklerin canlanmasına, içimin kıpır kıpır ve ısıll ısıll olmasına sebep oluyordu.

Başımı omzuna yasladığımda bir kolu sıkıca yine sardı beni. “Hep böyle yapacak mısın?” diye sordum dalgın bir sesle.

Diğer kolunu da etrafıma sardığında, “Ne yapacak mıyım?” diye sordu.

İç çekerken, “Sana her sığındığımda, sarıp sarmalayacak mısın beni böyle?” dedim.

Kolları sıkılaştığında, “Hep,” dedi içime işleyen sesi. Aldığı nefesle göğsü yükselirken başımı kedi gibi omzuna sürttüm. “Hep böyle saracağım seni. Ne olursa olsun, sırtımı asla dönmeyeceğim sana. Sen bana ne şekilde gelmiş olursan ol, ben hep tutacağım elinden. Hiçbir şey...” dedi üzerine basa basa. “Hiçbir şey sen bana dönükken, bana ihtiyacın varken, bana sığınırken sana sırtımı dönmemi sağlayamaz.”

“Hiçbir şey mi?” diye sordum yutkunurken. Sesimde bir kız çocuğunun masumluluğu vardı. Artık öyle bir hale gelmiştım ki her şeyden şüphe eder olmuştım. Hiçbir sözün kesinliğine emin olamıyordum. Olmayacaktım da.

“Hiçbir şey,” dedi net bir sesle.

Gülümsedim. Rahat bir nefes alırken bir süre öylece durduk. Birbirimize yaslandık. Başım onun omzunda yaslı haldeyken sıkı sıkı sardı bedenimi. Ara ara dudaklarının belli belirsiz bas-

kısını hissettim saçlarımda. Koca bedeni bana en büyük sığınak, kara gözleri ise bana ev oldu.

“Bir keresinde sana, *seni kaybetmek beni korkutmaz*, demiştim,” dediğinde o anı hatırlamak canımı yaktı. “Ama korkuyorum, İzgi,” dedi karanlık bir sesle. Kalbim tekledi. “Yemin edirim, çok korkuyorum. Kendi içimde kabullenmek istemesem de bu durumu, sen her ölümle burun buruna geldiğinde ben çok korkuyorum.” Dudaklarını saçlarıma bastırduğunda saklamadan içine çekti kokumu. “Ama beni asıl korkutan, sen hayattayken senden mahrum kalmak. Gözlerinden, kokundan...” dedi şiir gibi bir sesle. “En çok da gülüşünden.”

Kollarımı ona dolarken, “Böyle bir şey asla olmayacak,” dedim. Sağ gözümünden akan bir damla yaşı görmedi gözleri. İyi ki de gözleri gözlerime değmedi bu sefer. “Ölüm takdiri ilahi. Elbet bir gün hepimizi bulacak. *Seninle bir ömür geçireceğim*, diyemem ama yanında değilken bile seninle yaşayacağımı söyleyebilirim. Benden uzakta olup benden nefret etsen ve beni artık sevmesen bile kalbim hep seninle, senin için atacak. Ama seni asla terk etmeyeceğim, Keskin.”

Onca sözümün arasından bir şeye takılıp, “Ben senden nefret etmem,” dedi sertçe. “Seni sevmek de zor ama nefret imkânsız,” dediğinde göğsümü dolduran nefes ciğerlerimi yaktı. “Çünkü ben senden nasıl nefret edilir, bilmiyorum.” Zihnimde bir uğultu baş gösterdi. Yaram deşildi. İçim acıdı. “Bu mümkün değil, sevgilim.”

“Hiçbir şey...” dedim zorlukla konuşarak. “Hiçbir şey benden nefret etmene sebep olamaz mı? Sana ne yaşatırsam yaşatayım, hep bir affı olacak mı sende?” diye sordum. Alacağım cevabı korkuyla bekledim.

“Ne yaşanmış olursa olsun, bana ne yaşatırsan yaşat, senin bende, içimde bir yerlerde affın hep olacak,” dedi derin bir nefes alarak. “Her şeyin affı vardır bende ama ihanetin yoktur,” dediğinde buz kestim. Parmak uçlarıma kadar buz kestim. Bütün be-

denim taş kesildi sanki, nefes bile alamadım. “İhanetin bir sebebi yoktur,” dedi dilinden zehir akıtırçasına. “Bir amacı vardır. O amacın neye hizmet ettiği de malum.” Tırnaklarım avuçlarıma battı. Yine ve yine. “Lakin bana yapılan bir ihanetin affı yoktur. O yüzden yeniden takacaksan o yüzüğü parmağına, her şeyden emin olmanı istiyorum çünkü bu sefer birbirini hiç tanımayan, bir evliliğe zorlanmış olan iki yabancından daha fazlasıyız.” Ben yine kendimi kanattım. Hep olduğu gibi. “Bana ihanet etmezsin, değil mi İzgi?”

Ruhumu esir alan karanlık, bir sis bulutu gibi sardı etrafımı. Şiddeti gittikçe arttı ve tıpkı bir hortum gibi boynuma dolandı. Sessiz kalırken bir cevap vermedim. Verecek bir cevabım da yoktu zaten.

“Sana asla ihanet etmem,” dedim yemin eder gibi. Hareketlenen göğsünden güldüğünü anladım. *Ah, İz. Ah!*

“Etmezsin, değil mi?” dedi gözlerini gözlerimin en derinlerine dikerek. “Yapmazsın, değil mi İzgi? Beni sırtımdan vurmazsın, değil mi?” derken bile bana inanmıyordu. Bana hiç inanmayacaktı. İnanmak istiyordu ama içindeki o şüphe baki kalacaktı.

Kaşlarım çatıldığında, “Asla,” dedim kendimden emin bir sesle. *Keşke biz de senden bu kadar emin olabilseydik.* Kara gözleri parladı. “Asla ihanet etmem ben sana.” Dudaklarının arasından rahat bir nefes verdiğinde saçlarımin arasına karıştı.

Yara keskinse izi kalır. Ruhuna çaktığın çakmak hatıralarını yakar. Kalmak zor geldiğinde gitmekten yana olur tercihin. Arkanda bıraktıklarının kaybından bihaber yaşarsın gittiğin yerde. Döndüğünde zaten kimsen kalmamıştır.

Belki de gerçekleri öğrendikten sonra artık kara gözlerinde yer edinen yansıma bana ait olmayacaktı. Belki de beni unuttu. Başkasını severdi.

“Hamile olduğumu öğrendiğinde...” Boğazıma oturan yumru konuşmamı engelliyordu. Ağlamak istiyordum. “Çok ağır konuşmuştun.” O sözlerin kırıklığı hâlâ içimdeydi. Hiçbir zaman

unutamayacaktım. “Çok üzölmüşüm,” dedim kırıgın bir sesle. “Ama sana darılamamıştım da.”

“İzgi,” diye yakardı.

“Ben anlarım seni, Keskin,” dedim zorlukla. “Baba olmak istersen anlarım seni. İleride de isteyeceksin, biliyorum. Beni ikna etmek isteyeceksin ama benden olmaz, biliyorsun, değil mi? Ben yapamam. Bir çocuğa annelik edemem. Rahmimde yeniden can bulacak bir canın nefesini kesen ben olmak istemiyorum. Buna kalkışmak da istemiyorum çünkü bu çok... Çok korkunç. O yüzden benden böyle bir beklentin varsa vazgeç. Eğer bunun ümidiyle yaşayacaksan yıllarca, yol yakınken dönelim biz bu yoldan.” *Bilmiyor ki İz. Belki bilse gerçeğı, seni affeder. Belki bilse terk etmez seni.*

Onunla olmak çok güzeldi ama onunlayken de her şey gerçekten çok zordu. “Ben anlarım seni, yemin ederim bak.”

Ben zaten herkesi anlamıştım. Ama hiç anlaşılamamıştım. Sanırım çoğı şeye alışmak zorunda olduğum gibi buna da alışmak zorunda kalacaktım.

“Annesinin sen olmadığı bir çocuğa babalık yapmak istemiyorum,” dedi.

“Keskin,” dedim omzundan doğrularak. “Sen baba olmak istiyorsun ama.” Dolan gözlerimi yukarı kaldırdım. “Sırf benim yüzümden istemiyormuş gibi davranmak zorunda değilsin. Benim de bu konuda bencillik yapmaya hakkım yok. Eğer istersen senden boş-”

“Sakın,” dedi sertçe sözümü keserek. “Ben o hatayı bir kez yaptım. O protokole sırf sen istiyorsun diye o imzayı attım ama bir daha asla böyle bir şey olmayacak.” *Yapma*, dercesine baktım ona. “Evet, baba olmak istiyorum,” dedi başını iki yana sallayarak. Sanki gözlerindeki hevesi silmek ister gibiydi. O umudu, hayali yok etmek ister gibiydi ve bu hali canımı yakıyordu. “Ama bencillik yapıp seni anne olman için zorlayamam,” diye devam etti sıkıntılı bir sesle. “Ben annesinin sen olduğu bir çocuk isti-

yorum. Başka bir şey değil. Eğer sen değilsen o çocuğun annesi, o halde benim de bir çocuğa baba olmama gerek yok.”

Katran karası gözleri gözlerimi buldu. Gözlerinde kazılı olan mezara, babalık hayalini gömmüştü. Benim yüzümden...

“Çünkü artık baba olmak istemiyorum,” dediğinde gözlerime dolan yaşları geri ittim. Genzime dolan hıçkırıklar serbest kalmak için an kolluyordu.

Kaybettik, İz. Biz kaybettik. İlk kez.

Gülümsedi. Öyle bir gülümsedi ki gülümseyişi içimi yaktı. “Gelirim ben birazdan,” dedi. Oturduğu yerden ayaklanıp, saçlarıma bir öpücük kondururken gözlerimden akmak için hazırda bekleyen yaşlar kirpiklerime tutundu. “Sen uyu. Bekleme beni,” dedikten sonra gitti.

İçimdeki his dolup taşıduğunda genzimden yükselen hıçkırıklar göğsüme oturdu ve gözlerimden tek damla yaş dahi akmadı. Kuruyan yaşlarım bu sefer içime aktı. Kaburgalarımın üzerine yağan sağanak yağmur, kelebeklerin kanatlarını kırdı. İçimde bir fırtına başladı.

O gitti ve ışıgım söndü.

O gitti ve karanlık yeniden kara bir çarşaf gibi üzerime örtüldü. Onun benden gitmesi demek, benim korktuğum her şeye hapsolmam demekti. Ama artık her şey için çok geçti.

Odanın kapısı onun gitmesinin ardından yaklaşık on dakika sonra yeniden açıldı ve Douglas Vance içeride belirdi.

Yüzünde manidar bir gülümseme hâkimken, “Geçmiş olsun, İz,” dedi ve kapıyı arkasından kapadı. “Sonunda seninle tekrar baş başa kalabildik,” dediğinde boş gözlerle ona baktım. Hatırladıklarım gözlerimi sıkı sıkı yummama sebep oldu.

Omuzlarımı dikleştirirken çenemi havaya diktim. Gözlerimi açtım. Mavilerinde titreyen soğuk ateş, üzerime sıçradı. Beni ve herkesi yaktı. Kıyamete sebep oldu.

Öldüm.

Özür dilerim, sevgilim. Ben sözümü tutamadım.

Bir çocuğun kırık kalbini taşıyordum ruhumda. Çaresizliğini ve acısını. Bir kadının ruhunda yer edinmemesi gereken ne varsa onları da taşıyordum ruhumda.

Bastırılan sesim, mecbur bırakıldıklarım, kırılmış kanatlarım, kanayan ruhum, ölü gözlerim ve en önemlisi kimsesizliğim...

İçimdeki yara hiçbir zaman geçmeyecekti. Hep bir yerlerde oluk oluk kanayacaktı. Kabuk bağlayacaktı. Yaramın kabuk bağlaması ne kadar uzun sürerse kaldırması bir o kadar kısa sürecekti.

Bazı yaralar dikiş tutmaz. İp geçirilmez, iğne dikmez. Sargısı tutmaz. Yarabandı istemez. Benimki de öyle bir yaraydı işte. Ne dikiş tutardı ne bandı yapışırdı. İçimde kanar, dururdu. O yara kandan gözükmeydi. O yara zamanla enfeksiyon kapar, beni ölüme sürüklerdi.

Babam yoktu. Sırtımı yasladığım o dağ üzerime yıkılmış, beni koca bir yığıntının altında bırakmıştı. Babam yoktu. Hem de hiç.

Onu özlüyordum. Ona ihtiyacım vardı. Babama her şeyden çok bugün ihtiyacım vardı ama babam yoktu.

Zeynep yanımdaydı. Keskin, benim için yiyecek bir şeyler almaya gitmişti. Yanında Douglas vardı. *Can dostu*.

Benim bir can dostum yanımdaydı, diğeri de benim için adliyyede çırpınıyordu. Gençliğime arkadaşlık eden o adam ise hâlâ komadaydı. Kahveleri derin ve uzun bir karanlığa göz yummuş, aydınlığa kavuşmak için bir savaş içindeydi.

İçim yangın yeri ydi.

Bakışlarımı daldığım yerden çekerek, “Ne yaptınız Sinan’la?” dedim. “Boşanma işini diyorum.” Zeynep kucağındaki kâsede atıştırdığı mısırlarla öylece bana baktı. Bakışları saatler önce açtığı filminden kopmuştu.

Kalbindeki pamuk ipliğinin Sinan’dan kopması gibi...

Kestane koyusu kahvelerinde, bir kadının kendini yitirmişliği vardı. “Açtım davayı,” dedi düz bir sesle. “Önümüzdeki ay ilk

mahkemede bitmesi dileğiyle,” dediğinde bunu söylerken bile zorlandığını fark ettim. Derin bir nefes aldığında bakışları dalgalandı.

“Ne hissediyorsun peki?” diye merakla sordum. “Üst üste gelen olaylar yüzünden yanında olamadım hiç. Kim bilir nelerle uğraştın ben yokken,” dedim hüznle.

“Senin varlığın yeter, İz,” dedi Zeynep. Kucağındaki kâseyi bıraktığında uzandığı kanepeden kalktı ve yanıma gelip yatağın sağ kısmına çöktü. Başımı omzuna yaslarken onun da bir kolu bana dolandı. “Hep yanımdaydın zaten. Hep. Her zaman yanımdaydın. Benim için Sinan’ı, abim dediğin insanı karşına aldın çoğu zaman. Onu geçtik, hamileliğimde, doğumumda, doğumdan sonraki süreçte hep yanımdaydın sen benim. Yokluğumda Uraz’a anne oldun, bana kardeş,” dediğinde tebessüm ettik ikimiz de. “Sen olmasan ben o fakülteyi bile bitirmezdim, biliyorsun, değil mi?”

“İnanır mısın ben de bir ara Uraz’a bakmaktan sınıfta kalacağımı düşünüyordum,” dediğimde sesle güldü. “Borçlar hukuku dersine bir ay girmemiştım. Sınav günü yaklaştıkça ağlayacaktım resmen. Sen ve Sinan keyif çatıyordunuz zaten benim sayemde. Bir gariban bendim.”

“Ona rağmen fakülteyi birincilikle bitirdin ama,” dedi gururla.

“Kendi hakkını yeme,” dedim doğrularak ve gülümseyen güzel çehresine baktım. “Uraz’a, Sinan’a, o kadar lafa söze, yargılayan bakışa, derslikte seni çıldırtan hocalara rağmen ikincilikle bitirdin fakülteyi, Zeynep,” dedim onun gibi gururla. “Kendinle her zaman gurur duymalısın çünkü ben seninle her zaman gurur duyacağım.”

Dudakları büzüldüğünde, “Sence ben iyi bir anne miyim İz?” dedi ağladı ağlayacak bir sesle. “Ne bileyim, bazen yetemediğimi hissediyorum Uraz’a. Düşünmeden edemiyorum. Acaba diyorum Sinan’la evlenmek gibi bir hata yapmak yerine kendi

içimizde bir orta yol mu bulsaydık? Bu, Uraz için daha mı iyi olurdu? Yoksa başka bir adamın varlığı onu rahatsız mı ederdi?” dediğinde kederi boğazımı düğüm düğüm etti.

Kucağında birleştirdiği ellerini avuçlarımın arasına aldım. “Sen mükemmel bir annesin,” dediğimde yaşlarla dolan gözleriyle gülümsedi bana. “Hamile halinle okulunu yarıladsın. Üstüne Uraz doğduktan sonra belli bir süre dondurmana rağmen daha sonra yeniden devam ettin ama bu süreçte hep gözün, kulağın Uraz’daydı.” Avuçlarımın arasındaki ellerini sıkı sıkı tuttum. “Uraz her zaman önceliğindi senin. Üzerine titredin hep. Üstelik...” Gülerek duraksadım. “Oğlun sana âşık,” dediğimde sesli bir şekilde nefes vererek güldü ve birkaç yaş gözlerinden fırrar etti. “Uraz babası olmadan zorlanır, belki tökezler ama sensiz yapamaz, Zeynep.”

Gözlerinden akan yaşları elinin tersiyle sildi. “Bunları beni teselli etmek için söylemiyorsundur umarım,” dedi alayla.

“Saçmalama,” dedim hızla. “Bu yalan değil ki. Sen benim hayatımda gördüğüm en iyi annesin,” dediğimde gülümsemesi büyüdü.

“İzo?” İçeriye bir anda dalan Batur’la birlikte ikimizin de gözleri onu buldu. Kahverengi gözleri Zeynep’i bulduğunda kaşları çatıldı. “Avukat Hanım?” dedi sorgu dolu bir sesle. “Sen de mi buradaydın?” Tanışmışlar mıydı? Batur kapıyı kapadığında heybetli bedeni tamamen içeriye girdi. “Ve yine ağlıyorsun, ha?” dediğinde gözlerini Zeynep’ten çekmemişti. “Bu sefer neden ağlıyorsun?”

“Size de merhaba, Batur Bey,” dedi Zeynep samimiyetle. “İz için buradayım.”

“Neden ağladığınızı hâlâ söylemediniz?” diye merakla sordu. Zeynep’in gerildiği gözümünden kaçmadı. “Önemli bir şey değil.”

Batur’un kaşları havalandığında, “Hep önemsiz şeyler için ağlar mısınız böyle?” dedi ve bu, Zeynep’in susmasına yetti. Gözle-

rim istemsizce ellerine düştüğünde, yüzüğünün yerinde olmadığını gördüm. Takmıyordu artık. *Senin de parmağın boş, İz.*

“Sen niye geldin?” diye sordum.

Elini sol göğsünün üzerine koyarak, “Kalbimi kırdın şu an, İz.” dedi. Bu hareketi beni ve Zeynep’i gülümsetti. “*Geçmiş olsun*, demek için geldim. Hata mı ettim?”

“Esağfurullah,” dedim hızla. “Hoş geldin. Geç, otursana. Keskin de gelir birazdan,” dedikten hemen sonra odanın kapısı açıldı ve Keskin elinde poşetlerle belirdi.

“Gülümseyebiliyormuşsun demek ki,” dedi Batur alayla. Hemen Zeynep’in yanında duruyordu. Boyları arasındaki fark bariz belliydi. Zeynep dönüp ona baktı. Batur ona üstten üstten bakarken başını hafifçe eğdi ve gözlerini Zeynep’in gözlerinin içine dikti. “Yakışmıyor ağlamak.”

“Sinan nerede?” diye merakla sordum.

Zeynep, Batur’un sözlerine aldırmayıp, “Adliyeden telefon gelince acil gitmesi gerekti,” dediğinde başımı salladım.

Keskin içeri girip Batur’la tokalaştığında, “Hoş geldin, kardeşim,” dedi.

“Hoş buldum,” dedi Batur tok bir sesle. “Bu arada, çok geçmiş olsun.”

“Sağ ol,” dedim gülümseyerek.

Zeynep, Keskin’in elindeki poşetlere uzanarak, “Alayım ben onları istersen,” dedi. “Şu masaya kurarım şimdi bir şeyler. İz için de hazırlarım.” Poşetleri kapıp odadaki küçük masanın üzerine koydu ve poşetlerin içindeki yemekleri çıkarmaya başladı.

Batur’a, “Sende ne var ne yok?” diye merakla sordum. Keskin yanıma geldiğinde her iki yanağımı da sertçe öprü ve alnıma bir öpücük kondurduktan sonra az önce Zeynep’in kalktığı yere oturdu.

“Ne olsun be İz,” diye cevap verirken o da kanepeye geçti ve rahatça yayıldı. Başımı Keskin’in omzuna yaslarken kirpiklerimin altından ona baktım. Bana gülümseyip göz kırptı. “Sen ko-

canı esir aldığın için bütün yükü ben ve canım kardeşlerim yüklenmiş durumdayız. Kısacası sürünüyoruz,” dediğinde güldüm.

Kaşlarım havalanırken, “Sebebi belli değil mi?” dedim.

“Eyvallah,” dedi sadece. Gözleri kebabları dürüm yapmaya çalışan Zeynep’i bulduğunda, “Paramparça ettin bütün dürümü,” dedi kınarcasına. Zeynep’in önündeki lavaşı yırtılan dürümü çekip aldı.

Zeynep şaşkınlıkla, “Sarıyordum işte ne güzel,” dedi. Kaşları çatılmıştı. “Neyini beğenmedin?”

“Elime alsam ortadan ikiye ayrılacak, Zeynep.” Kebabı yeni bir dürüme sararken ondan yiyemeyecek olmak yüzümün asılmasına sebep oldu. Bana yasaktı. “Ağzın yeri geldiğinde iyi laf yapıyor. Çenemiz iyi çalışıyor ama işe gelince pek beceriksiziz herhalde, ha?” dedi gülerek. Sardığı dürümü Zeynep’e uzattı. “Buyurun,” dedi yüzünde ukala bir gülümsemeyle. “Afiyet olsun.”

Zeynep burun kıvrarak, “Kalsın,” dedi. Tekli koltuğa çöktüğünde kendine bir lavaş çıkardı. “Ben kendi dürümümü kendim sararım. Gerek yok. Siz yiyin.” Öfkeyle kebabı lavaşın içine attığında, gülmemek için dudaklarımı birbirine batırdım.

“Zeynep güzel yemek yapar aslında,” dedim araya girerek. “Bir kez tatsan bir daha bırakamazsın onun yemeklerini. Yedikçe yiyesin gelir. Sadece şu lavaş sarma işini beceremedi yıllardır, o kadar,” dediğimde Zeynep kâğıda sardığı dürümünü eline almadan hemen önce bana öpücük attığında aynı şekilde karşılık verdim.

Eline aldığı dürümü tam ısıracaktı ki sardığı kâğıt avuçlarının arasından düştü ve dürümün yarısı elinde kalırken bir diğer yarısı yeri boyladı. Zeynep öylece kalakalmışken, ben çekinmeden gülüyordum. Keskin *sus*, dercesine bana baktığında omuz silktim.

Batur, yüzünde gevşek bir gülümsemeyle az önce yaptığı dürümü tekrar Zeynep’e uzattı. “Buyurun, Avukat Hanım,” dedi

gölerek. “Sizin için yapmıştım zaten. Söz konusu nasipse o şey her türlü sahibini bulur.”

Zeynep, Batur'un elindeki dürümü çekip aldığı anda diğerini masanın üzerindeki poşetin üzerine bıraktı ve yere düşen kâğıdın içinde kalan dürümü de kenara koydu. İkisi de temiz olduğu için atma gereği duymadı.

“Azıcık yiyeyim mi ben de?” diye sordum.

“Olmaz,” dedi katı bir sesle. “Sen çorbanı içeceksin.” Zeynep sıcak çorbayı da poşetten çıkarıp kaşıkla birlikte Keskin'e uzattığında yüzümü buruşturdum.

“İçim dışım çorba oldu ama ya!” diye sızlandım. “Başka bir şey yemiyorum ki!”

“Şimdilik sağlıklı beslenmen gerek, olası bir durumu göz önünde bulundurmalıyız. Doktorunun kesin emri var.” Çorbanın kapağını açtı. “İzgi, aç ağzını,” dediğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. Kaşları çatıldı. Çorba kâsesini, yukarı kaldırdığı yatağın küçük tepsisinin üzerine koydu. “Zorla içiririm bu çorbayı sana. Aç ağzını,” dedi katı bir sesle.

“Hayır,” dedim yüzümü çevirerek. “İstemiyorum. Aç değilim. Midemi bulandırıyor o çorba.” Dudaklarımı birbirine bastırmışken bir eli yüzümü kavradı ve yanaklarımı sıkarak, dudaklarımın balık gibi öne doğru çıkmasına sebep olduğunda kaşığı ağzıma sokup yutmamı sağladı.

Bu hareketi şaşkınlıkla ona bakmama sebep olurken peçeteyle dudaklarımın üzerini sildi. Sıktağı yanaklarımı serbest bırakmadan, öne doğru büzülmüş dudaklarıma dudaklarını bastırıp geri çekildi.

“Garip bir ilişkileri var,” dediğini duydum Zeynep'in.

“Bazen onları anlamakta zorlanan tek kişi olduğumu sanıyordum,” dedi Batur homurdanarak. “Neyse ki yalnız değilmişim.”

Keskin, yanaklarımı serbest bıraktığında zorla içirdiğı çorba yüzünden suratımı asmıştım. Göz ucuyla Batur'un Zeynep'in sardığı ikiye ayrılan dürümü önüne çektiğini ve bir parçasını

ağızına attığını gördüm. Kaşlarım havalandığında, “Ne?” dedi dudaklarını oynatarak. Gülümsedim.

Çenem onun tarafından tutulup kendine doğru tekrar çekildiğinde burnumun dibindeki çorba kaşığıyla suratım yeniden asıldı. “Az insaf ya!” dedim sitemle. “Ben de insanım! Kaç gündür sıvı diyetinde gibi sadece çorba ve suyla besleniyorum! Ekmek bile vermiyorsun bana! Canan Karatay bile diyet listelerinde, senin bana davrandığın kadar acımasız davranmamıştır müşterilerine! Ne olurdu bir parça ek-” Ağızıma tıkılan çorba kaşığıyla ters ters baktım ona.

Son kaşık olmalı ki bir kez daha yeltenmedi vermek için. Yanaklarımı avuçlarına yaslayıp her iki yanağımı da sertçe öptüğünde, “Aferin benim güzel karıma,” dedi.

“Ödül olarak çikolata verecek misin?” diyen Batur’la birlikte ters bakışlarım onu buldu. Zeynep bıyık altından gülerken bu sefer tip tip bakışlarımın hedefi Keskin’di.

“Yazıklar olsun,” dedim düz bir sesle.

“Yenge, sen hele bir iyileş, Urfa kebabı senin köpeğin olsun,” dedi Batur alayla.

“Urfa mı yediniz bir de?” dedim ağlamaklı sesimle. Yalandan doldurduğum gözlerimi Keskin’e çevirdim. “Birazcık yiyeyim ya, bir şey olmaz.” Kaşları çatıldı. “Çok küçük bir parça ya.”

“Olmaz,” dedi bütün katılığıyla. “Doktorunun kesin emri var.”

Dudaklarım büzüldü. Omuzlarım çökerken sırtımı yastığa yasladım ve kollarımı göğsümde birleştirerek yüzümü yana döndüm.

“Güzel sarmışsınız,” dedi Zeynep bir anda.

Batur afalladığında, “Neyi?” diye sordu.

“Dürümü diyorum, güzel ve sıkı sarmışsınız,” dedi ve dürümden bir ısırık daha aldı Zeynep.

Batur kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, “Daha sıkı ve güzel sardığım başka şeyler de vardır,” dediğinde ağızım beş karış açıldı.

Zeynep ona bakakaldı. “A- Anlıyorum, Batur Bey,” dedi titreyen sesiyle. Canım arkadaşım dumura uğramıştı.

Keskin ağzının içinden, “Geri zekâlı,” diye homurdandı.

İç çekerken yanıma kurulan adamın göğsüne kuruldum ben de. Elleri saçlarımda gezindi. Parmaklarının belli belirsiz baskısını hissettim saçlarımin uçlarında. Bir kolu beni sararken iyice mayıştım. Sindim göğsüne. Gözlerim ağır ağır kapandı ama uykuda değildim. Dinlenmek içindi bu.

Elleri ayrılmadı saçlarımdan. Yanağımı kedi gibi sürttüm göğsüne. Sargıma dikkat ederek ona sarıldığımda diğer kolu da bedenime dolandı ve sıkı sıkı sardı beni. Nefesini kulağımin dibinde hissederken, “Öyle özlemişim ki sana şöyle sıkı sıkı sarılmayı,” dedi boğuk bir sesle. Dudaklarım iki yana doğru kıvrıldı. İçim kıpır kıpır oldu. “Yanımda olduğunda ama seni kollarıma alamadığım, sıkı sıkı sarılamadığım her anımda kokun burnumun direğini sızlatıyor.” Gülümsemem büyüdü. “Nasıl dailmek ilmek işlemişsin kendini içime.” Hareketlenen göğsünden güldüğünü anladım. “Bu can bedenden çıksa da seni kimse içimden çıkaramaz, biliyorsun, değil mi İzgi?” dedi nefesini boynuma üfleyerek.

Kalbimden dolup taşan o belirsiz hisle, “Seni seviyorum,” diye fısıldadım.

Hareketleri durdu. Kokumu içine çekti. “Şu iki kelime senin dudaklarından her döküldüğünde, sesin kulaklarıma ulaştığında ölecek gibi hissediyorum,” dedi içli içli. “Altüst ettin beni. Gözlerinin güzelliği bana cenneti vaat etti bu dünyada. Sence ben cennetimden vazgeçer miyim?” Yüzümü örten saçlarımin geriye doğru çekti ve gözlerimin iyice ortaya çıkmasına sebep oldu. “Bir çift çam yeşiline yenilmek de varmış kaderde.”

Her bir kelimesini pamuk ipliğine geçiriyor, damarlarının içine işliyor ve kalan kısmı kalbinin etrafına tıpkı bir koza gibi sarıp ruhundan uzanan pamuk ipliği de bu sefer benim kalbimi sarıyordu. Dikiş tutmayan, yarabandı yapışmayan kalbimin yarısını ruhu sarıyordu.

“Seninle yanmak varmış.”

Canıma can kattı.

Şüphesiz buna sebep olan yine oydu. Her güzel şey yine onunlaydı. O halde neden bu kadar karanlığa saplanmıştı?

“Yanacağını bile bile atar mı insan kendini o ateşe?” diye sordum. Katran karası gözlerindeki kuyu beni içine çekti.

Dudakları yavaşça aralandığında, “Sana gelen yolda varsa yanıp kül olmak, başım gözüm üstüne,” dedi tok bir sesle. Kelimeleri kurşun gibi kalbime saplandı ve ruhumu delip geçti. Kirpiklerimin arasında kalan gözlerim gözlerinde asılı kaldı.

“Bizi ne zaman fark edeceksiniz diye bekliyorum ama sanırım bizi görmezlikten gelmeye niyetlisiniz, ha?” dediğini duydum Batur’un. “Öpüşecekseniz gözlerimizi de kapatalım, olur mu?”

Keskin’le aynı anda, “Kes sesini,” dedik. Gözlerimi devirirken bakışlarımı Batur’a çevirdim.

“Tencere kapak misali birbirinizi bulmuştunuz, yemin ederim,” diye homurdandı.

Odanın kapısı tıklatıldığında hepimizin bakışları kapıya döndü. İçeriye uzatılan kafayla beraber heyecanla doğruldum. “Isabelle!” dedim sevinçle.

Yüzündeki gülümsemesi yerini korurken, “Yokluğumda yataklara mı düştün?” dedi.

Keskin de toparlanıp Batur’la Zeynep’in yanına geçti ve Isabelle yanımdaki yeri aldı.

“Ne zaman geldin sen?” dedim dikkatlice ona sarılırken. “Keşke haber verseydin. Ben seni İspanya’da sanıyordum.” Geri çekildiğimde gülümseyen yüzüyle karşı karşıya geldim.

“Başına gelmeyen kalmamış,” dedi hüznle. “Merak ettim seni çok. İşlerim bitti İspanya’da zaten. Gelmesem aklım kalacaktı.” Sıkıntıyla iç çekti.

“İyi yapmışsın,” dedim gülümseyerek. “Çok özlemiştim seni. Hazır gelmişken kalsana biraz yanımda.”

“Olur,” dedi buruk bir tebessümle. Mavi gözlerine gölgeler düşmüştü. Eski ışığı yoktu sanki. “Kalınm.” Avuçlarımı ellerinin arasına aldığı anda gözlerini gözlerime dikti. “İzgi, ben bir şey öğrendim,” dediğinde söyleyeceği şeyin önemli olduğunu anladım. “Baban,” dedi çekinerek. Hatırlamak buz kesmeme sebep oldu. Gözlerim Isabelle’nin gözlerinde saplı kaldı. “Almışlar içeri. Müebbetten yargılanmış.” Dudaklarımı kıvrırmak için zorladım ama olmadı. “Hatırlatmak istemezdim ama görmezlikten de gelemezdim.”

“Sorun değil,” dedim kuru bir sesle. Kalbime düşen gölgelerin bir sis bulutu gibi gözlerime uğradığını biliyordum. Babam benim kanayan yaramdı. O yara hiçbir zaman kapanmayacaktı.

“Herkesin artık olanlardan haberi var,” dediğinde aldığım nefes ciğerlerimi yaktı. “Babanın meclisteki yerini Mert alacak.” Tırnaklarım bu sefer onun ellerini çizdi. “Mert seninle konuşmak, yanına gelmek istiyor ama onu itmenden korkuyor,” dediğinde yalanları geldi gözümün önüne.

“Gelmesin,” dedim zorlukla. Yaşanmışlıklar acı bir hatıraydı benim için ve ben, bana bunları yaşatanlarla yüzleşmek istemiyordum. Bir kez daha o acıyı kusmak istemiyordum. Baş edemediğim bir acıyla yeniden yüzleşmek istemiyordum. İçimde saklı kalsındı.

Ara ara açılırdı belki o yara. Deşerdi içimi ama geçerdi.

Geçerdi, değil mi?

Geçmesini umdum.

Isabelle kederle, “İzgi,” dedi. “En azından konuş. Bari içine atma. Geç kalınan her şey sonun olacak yoksa. İçine ata ata, susa susa mahvettin zaten kendini.”

“Gelmesin, Isabelle,” dedim öfkeyle. “O, annemi öldürenin...” Konuşamadım. Dilim varmadı. “Biliyordu. Biliyordu, Isabelle. Ben o adamın neyini dinleyeyim?” dedim sitemle. Sus-tu. Söyleyecek sözü yoktu. Olmamalıydı zaten. “Kendi iyiliği için gelmesin,” dedim. “Yoksa duyacaklarını kaldıramaz. Tıpkı benim, yaşadıklarımı kaldıramadığım gibi.”

Benim kalbim 16 Aralık gecesinde iflas etmişti. Yirmi sekiz senelik ömrümü, bir kız çocuğunun yaralı kalbine sığdırmak zorunda kalmış ve öksüzlüğümle başa çıkmak zorunda bırakılmıştım.

Anneme olan özlemim kalbimden dolup taşıyordu. İçim içime sığmıyordu onun özlemiyle ama benim annemi iki kör kurşuna, beş dakikaya sığdırmışlardı. Bunu babam yapmıştı. Sırtımı yasladığım adam.

Kim, bana ne anlatıyordu?

Ben bunca yıl bir yalanla yaşamıştım. Bir yalan yüzünden onca tokata, haksızlığa uğramıştım.

Kim bana kendini affettirmeye çalışıyordu?

Benim annemi, babam öldürmüştü. Benim. Annem. Öldürülmüştü.

Kim, hangi cesaretle karşıma geçip benimle konuşmaya yüz bulabiliyordu?

Annemin yüzünü unuttum ben. Öylesine silikti ki hafızamda, hatırlamak zorunda kaldığımda kalbimden, kendimden olmuştum.

Beni yaşıyor mu sanıyorlardı? Sakinliğimden mi cesaret alıyorlardı?

O halde gerçekten aptallardı.

“Sen nasıl istersen öyle olsun,” dedi iç çekerek. Dolu gözlerle gülümsediğinde, “Bebek nasıl?” dedi ve bu sefer vurgun yemişim gibi ona bakakalmama sebep oldu. Keskin’in gözlerindeki mezarın açıldığını ve acısının yeniden gün yüzüne çıktığını gördüm. “Cinsiyeti bellidir herhalde artık,” dediğinde boğazıma oturan yumru, nefes almama izin vermedi.

“Isabelle...” Sesimdeki yangın, acısıdeşilen o adam içindi.

Hiç unutamayacaksın. Ben sana bunu hiç unutturmayacağım, İz.

“Umarım senin gibi güzeller güzeli bir kızın olur,” dedi gülümseyerek.

“Hamile değilim.” Isabelle’nin yüzündeki ifade sarsıldı. “Düşük yaptım,” dedim dilimden zehir akıtırçasına. Keskin, bir anda odadan çıkarken Batur peşinden gitti ve arkalarından çarpılan kapı irkilmeme sebep oldu.

“Nasıl?” dedi dehşetle. “Herkes hamileliğini konuşuyor. Basına bile sızmış!” dediğinde söylediklerini umursayacak durumda değildim. Basın zerre umurumda değildi. “İz, iyiydin ben gittiğimde. Bebek iyiydi. Ne oldu birdenbire?”

“Gitmeyi tercih etti.” Buruk bir tebessüm ettim. Onun gidişinin ardından, “Keşke hiç bilmeseydi,” diye fısıldadım boşluğa doğru. “O zaman belki de duymak bile bu denli yakmazdı canını.”

Aldığım her nefeste boğuldum sanki. Onun da az önce aldığı her nefes ciğerlerine yetmemişti, biliyordum. Duramamıştı içini sıkıştıran acıyla yanımda.

Zeynep yanıma geldiğinde, “Kendini suçlama,” dedi hüznle. “Böylesi nasipmiş demek ki.”

“Söylemiyor, göstermiyor belki ama acısından duramadığını biliyorum, Zeynep,” dedim keder dolu bir sesle. “Normalde ayrılmaz hiç yanımdan ama sanki aldığı nefes bile yetmiyor ciğerlerine. Sürekli kısa aralıklarla dışarı çıkıyor. Gördüm birkaç kere camdan. Bir keresinde on dakikada bir paket sigara bitirdi. Sanki zihnini bulandırıp onu zehirleyen bu acıyı unutmak ister gibiydi,” dedim gözyaşlarımın arasından. “Kaybettiği o bebek hep içinde ukde kalacak, biliyorum. Çünkü öğrendiğinde, içindeki sevincin gözlerinden dolup taşıtığını gördüm ben.”

Isabelle sırtımı sıvazlayarak, “Demek ki daha vakti değil, İz,” dedi.

Ben istemiyordum zaten, diyemedim. Ben ona üzülmiyorum, baba olmayı çok isteyen o adama üzülüyorum, diyemedim. Benim canım ona yanıyor, kalbim ona kanıyor, diyemedim.

Hatırla, hatırla, hatırla, İz. Unutmak o kadar kolay mı?

Mecburdum.

En iyi bildiğim şeyi yaptım.

Ağladım.

Varlığıyla yokluğu bir olan bebeğin ansızın gidişine ağladım.

“Dikkat et.” Keskin kucakladığı bedenimi arabadan çıkarırken, kafamı eğerek kucağında yükseldim ve ciğerlerime dolan havayla beraber aydınlığa çıktım.

Hastaneden sonunda çıkabilmişim. Bir süre daha evde tedbir için doktor ve hemşire olsa da durumum iyi gidiyordu. Kucağında benimle birlikte çiftlik evine doğru ilerlerken korumaların gözlerini üzerimizde hissettim. Malikâneye gitmek istemiştim. Bir süre yalnız kalıp kendimi dinlemeye ihtiyacım vardı.

Kollarım boynuna dolandığında gözleri bana uğradı. “Rahat mısınız Savcı Hanım?” dediğinde güldüm.

“Çooook!” dedim neşeyle.

Birlikte eve girdik. “Her zaman bekleriz,” dedi. Bacaklarımı kucağında sallarken güldü. “Çocuk gibisin,” dedi sesindeki garip tınıyla.

Kucağında benimle birlikte evin içinde ilerledi. Şöminenin olduğu odaya doğru ilerleyip bedenimi yavaşça koltuğa bıraktı ve kenarda duran pikeyi üzerime örttü.

Sırtımı yaslayarak doğrulduğumda o da bacaklarımı kaldırdı ve kucağına yerleştirip koltuğa oturdu. Tenimde yakıcı bir his bırakan parmaklarının baskısı eşofmanımın içinden kayarak çıplak tenimi okşadı.

Gülümsediğinde ne yapacağını anladım. “Hayır, bak, dik-” Sözümlü tamamlamama izin vermeden nefesini boynumda hissettiğimde tikim yüzümden boynumu bükerek ondan kaçmaya çalıştım ama kolları belime dolandığında parmakları karnımda hareket etti ve kahkaham bütün evde yankılandı.

Boynuma vuran nefesi kaçmama sebep olurken karnımdaki elleri deli gibi gülmeme sebep oluyordu.

“Yaa, dur, lütfen,” dedim nefes nefese ama hiç oralı olmadı.

Parmakları yeniden tenimde kıpırdandığında gür bir kahkaha daha kaçtı dudaklarımdan. Gözlerimden yaş gelene kadar gülmememe sebep oldu.

Karnımdaki ellerinin hareketi kesildiğinde dişlerini yanağıma geçirdi ve koparmak istercesine çektiğinde canımın acısıyla sızladım. “Yuh! Hayvan!” diye bağırdığımda ısırıldığı yere ve diğer yanağıma sertçe bir öpücük kondurdu ama yetmemiş olacak ki tekrar tekrar öptü.

Dudaklarımda bir tebessüm yer edinirken şahdamarımdaki ize dudaklarını bastırduğunda sıcak nefesi boynuma döküldü ve bu yeniden kıkırdayarak kaçmama sebep oldu. “Sana kaç kere şöyle yapma dedim!” dedim sitemle. “Huylanıyorum.”

Elleri belimde sabit kaldığında, “Hoşuma gidiyorsun,” dedi tok bir sesle. Nefesi dudaklarımin üzerine çarptığında ne ara bu kadar yakınımaya geldiğine anlam veremedim. “Şimdi şu an bir dilek hakkım olsa yine seni dilerdim.” Sıcak avcunu yanağıma yaslandığında belli belirsiz okşadı. “Çok güzelsin,” dedi hayran hayran yüzümü izlerken. Ağır ağır yutkundum. “Güldüğünde kendimi bambaşka bir dünyaya aitmiş gibi hissediyorum. Hele o gülen gözlerin var ya... İşte onlar benim gökyüzüm. Bu hayatta sıkılmadan, bıkmadan, usanmadan saatlerce izleyebileceğim tek şeysin.” Yanaklarıma hücum eden ısı ve sözleri utanmama sebep oldu. Dişlerimi dudaklarıma geçirirken kirpiklerimin altından ona baktım.

“Şu anda seni deli gibi öpmek ve daha fazla ileriye gitmek istiyorum ama yapamıyorum,” dedi dişlerini sıkarak. Ameliyattan dolayı bir süre ilişkiye girmemiz doğru değildi. Alnını alnıma yasladığında, “Seni özledim,” dedi içten gelen bir sesle.

“Ben de seni çok özledim,” diye fısıldadım dudaklarına doğru. Gittikçe yaklaştı. Kalbim heyecanla atmaya başladı.

“Hmm,” dedi genzinden gelen erkeksi sesiyle. “Benim karım beni ne kadar özlemiş bakalım?”

“Çoook,” dedim harfleri uzatarak. Güldü. Eşsiz bir gülüşü

vardı. Her güldüğünde genzinden gelen o melodik ses eşsiz bir nota gibiydi.

“Ne kadar çok?” Kolları belime dolandığında beni kendine doğru çekti ve kucağına oturmamı sağladı. Bacaklarımı iki yana açtım ve rahat bir şekilde oturdum. İki eli belimde dururken beni sabit tuttu.

“Yalnız şu an hiç yardımcı olmuyorsun,” dedim yutkunarak. Altımdaki varlığı aklımı karıştırıyordu.

“Soruma cevap ver,” dedi tok sesiyle.

Kollarımı iki yana açıp, geri çekilerek, “Kocaman,” dedim ve bir anda sıkı sıkı sarıldım ona. “Böyle bak. İçime sokmak ister gibi çok ama çok özledim.”

“İçine mi sokacaksın beni?” dedi haylaz bir sesle. Kaşlarım çatıldı ve geri çekilirken ona çatık kaşlarımla baktım. “Bundan memnuniyet duyarım, sevgilim.” Bir anda sertçe kendine doğru çekmesiyle dudaklarım dudaklarına çarptı.

“Hemen aklın başka şeylere kaysın zaten,” dedim homurdanarak.

“Aklımın değil de daha büyük bir şeyin, başka bir şeyin içine kaymak için can attığına eminim,” dediğinde ona bakakaldım. Nefes almayı bir an için unutturken, başını geriye atarak gür bir kahkaha attı.

“Çüş, Keskin,” dedim hayretle. “Yuh!”

Gülen dudakları dudaklarımın üzerine kapandığında kucağında yükselmemi sağladı ve beni iyice kendine doğru çekerken öpüşünü derinleştirdi. Dili ağzımın içine bir yılan gibi sızdığında dilini dilime doladı. Altdudağımlı çekiştirerek emdikten sonra üstdudağımlı kavradı ve dudaklarının arasına hapsetti. Soluğumu kesen uzun ve tutku dolu bir öpücüğü daha dudaklarıma bıraktığında nefes alma ihtiyacıyla geri çekildim.

“Sen... Sen var ya, çok fenasın,” dedim gülerek.

Burnunun ucunu burnuma sürüp, “Sana fena, herkese bela,” dediğinde tam bir keko gibi konuşması gülmeme sebep oldu.

“Nesin sen?” dedim gülerek. “Mahallenin ağır abisi falan mısın? Yoksa günümüzde daha modern adıyla keko denilenlerden misin?” dedim kaşlarımı kaldırarak.

“Sana ne lazımdı?” dedi göz kırparak.

Kollarımı boynuna dolarken, “Sen,” dedim içli içli. “Bana bir sen lazımsın.”

“O zaman varlığımla sevgili karımı şereflendirmek benim için onurdur,” demeden hemen önce yanağıma bir öpücük daha kondurmuştu.

İçim içime sığmazken gülümsedim. *Gülümse, İz.*

Akrep yelkovanı takip etti. Bildiği yolda izini sürdü ve günaha bu sefer yenik düşmedi. Yolundan şaşmadı. Zehrini yine kendi kendine içine içine akıttı.

Karanlığı ruhumu sarıp sarmaladı.

Artık tamamen ona aittim.

“İşlemekten asla vazgeçmeyeceğim tek günahsın,” diye fısıldadı karanlık bir sesle. “Şu gülümsemeni görmek için bütün dünyayı yok etmem gerekse senin için yok ederdim,” dedi yemin eder gibi. “Hep böyle gül.” Katran karası gözleri beni içine çekmek ister gibi bakıyordu.

“Hep mi?” diye sordum, gözlerimi kara gözlerinden ayırmadan. Aramızda uzanan pamuk ipliği kalbimi bir koza gibi sardı.

Kalbi, kalbime sarıldı.

“Hep,” dedi iç çekerek. “Çünkü sen güldüğünde ben sanki hiç derdim tasam yokmuş gibi hissediyorum. Bütün o karanlığın, karmaşanın içinde önce gözlerin, daha sonra sesin, en son gülüşün çekip çıkarıyor beni aydınlığa ve ben sen güldükçe yaşamak istiyorum,” diye fısıldadı.

“Ve ben... Sen bana böyle baktıkça yaşamak istiyorum,” dedim kısık bir sesle. “Bir gün öleceksem huzur bulduğum, güvende hissettiğim kollarında son nefesimi vermek istiyorum.”

“Bir daha sakın ölümden bahsetme,” dedi sertçe. Sözlerim onu kızdırmıştı. Dudaklarını alnıma bastırduğunda başımı göğ-

süne yasladı ve parmak uçları yine saçlarımın uçlarıyla oynadı. “Seninle ölmek de güzel ama yaşamak bambaşka bir şey. O yüzden sen yaşa ki ben seninle birlikte ömrüme ömür katayım.” Sesi durgun ama toktu.

Derin bir nefes alırken, “Hep bunu yapıyorsun,” dedim sitemle.

“Neyi?” diye sordu merakla.

“Ne zaman sana yaklaşısam, sarılsam veya sen beni sarsan parmakların hep saçlarımın uçlarıyla oynuyor,” dedim bir anda konuyu değiştirerek. “Bunu neden yapıyorsun?”

Ormanın derinliklerinde ilerlediğinizde etrafınızı derin ve korkutucu bir sessizlik sarar ya hani. Göğe doğru yükselen ağaçların yaprakları sallanır ve içinizdeki korkunun büyümesine sebep olur. Rüzgârın hafif esintisiyle beraber tanıdık bir koku ulaşır sonra burnunuza. İçinizdeki korku kara bir sis bulutu gibi dağılır ve aydınlığa kavuşturur sizi. İşte ben onun kokusunu soludukça, kollarının arasına girdikçe kendimi huzurlu ve güvende hissediyordum.

“Saçlarına dokunmak hoşuma gidiyor,” dedi, iç çekerek. “Uçlarındaki hafif dalgalar parmaklarımın arasında kaydıkça benim daha çok oynayasım geliyor.” Yüzümü örten saçlarımı elleri sıyırdı. “Garip bir his. Tarif etmesi zor ama vazgeçilmesi imkânsız,” dedi yavaşça. Sesinde can veren bir his vardı. “Alışkanlık.”

“Desene sayemde yeni bir alışkanlığın daha oldu,” dedim gülümseyerek. Kokusu gitgide mayışmama sebep oluyordu. Kırpiklerim ağır ağır örttü gözlerimi.

Sessiz kaldı. Uzun, çok uzun bir süre sessiz kaldı ve uykuyla uyanıklık arasında kaldığım o anda nefesini kulağımın dibinde hissettim. “Sözkonusu sen olduğunda, radarıma giren her şeyi alışkanlık edinmek gibi bir huyum var,” diye fısıldadı. “Bak sen şu işe ki sen benim en büyük alışkanlığımsın. Hem de hiçbir zaman vazgeçemeyeceğim bir alışkanlık.”

Parmaklarını yeniden saçlarımın uçlarında hissettiğimde, bir

çakmağın sönük ve cılız ateşi gibi cayır cayır yandığımı hissettim.

Kelebekler yeniden doğdu ve eskisinden daha da iyi kanatlara sahip oldular. Kaburgalarımın altında saklı kalan ve onun katran karası gözleriyle karşılaşınca ortaya çıkan o ölü kelebeklerse artık saklanmadılar. Özgürce göğüs kafesimde hareket ettiler ve kendilerine yurt edindiler.

Onların yurdu benim göğüs kafesimdi belki ama benim yurdum bir adamın kolları, o adamın yurduysa benim gözlerimdi.

Bunu biliyordum.

Bildiğim diğer şey ise ortaya döküldüğünde, sözkonusu cehennem benim için artık başlayacaktı.

“Kardelen çiçekleri...” diye fısıldadı bu kez. “Zamansız güzelliğin ifadesi, vaktinden önce açan, ardıçların gölgesinde güneşe doğru uzanan, masalsı bir destan. Sen işte osun,” dedi zihnime kazınsın ister gibi. “Ardıçların gölgesinde uzanan kardelen çiçeğisin. Benimsin.”

Bu ağacın dallarında çiçek açmaz, derler. Açan her çiçek bir vakitten sonra solar. Ağacın köklerinden gelen zehir kurutur çiçeği. Öldürür.

Açtım senin dalında, sevgilim. Ölümüm yakın mı? Söylesene.

6. BÖLÜM

Bu dünyada bize derin acılar bırakan insanlar vardı. Hepsi sevdiğimiz, güvendiğimiz ve değer verdiğimiz insanlardan oluşuyordu. Bazen sarf ettikleri kelimeler bıçak görevi görür, kalbimizin ortasına saplanırdı. İçimizdeki acı ruhumuzda en derine işler, geçmişten kalan bir iz bırakırdı kendinde. Acı veren, kimi zaman yarası değişilen ve hatırladıkça içimizdeki acının gün yüzüne çıktığı anlar olurdu. Böylesine derinden yara almamıza ve acının bizi bambaşka bir insana dönüştürmesine, sevdiğimiz insanlar bizleri mecbur bırakırdı.

Acı değiştirirdi. Acı öyle bir değiştirirdi ki her şeyini bildiğin bir insan bambaşka bir insana dönüşürdü. Değiştiren acı insanı yabancılaştırırdı. Benim kalbim de ruhum da tanıdığım herkese yabancıydı. En çok da babama.

Yüzümü kaplayan sıcaklık haşladığım yumurtanın buharından yükseliyor ve yüzümü yakıyordu. Dalgın halim gün yüzündeyken derin bir iç çektim. Günlerdir ruhumu saran karanlık içimi sıkıştırıyordu.

Babamın hapishanede olduğunu biliyordum. Geçtiğimiz gün karara itiraz için davanın tekrar açılması talep edilmişti ve bildiğim kadarıyla bugün tekrar mahkemesi vardı ama o da ertelendiği için şu an mahkemesine iki hafta vardı. Vakit yaklaştıkça içimdeki korku büyüyor, bocalamama sebep oluyordu.

“İzgi?” Onun uyku mahmurluğuyla genzinden gelen boğuk sesi düşüncelerimi bıçak gibi ikiye ayırdı. Kesilen düşüncelerimle zihnim ana dönerken, daha ben ona dönmeden çıplak kolları belime sarıldı ve bedenini bedenime yaslarken çenesi omzumda yer aldı. Huzur dolu bir tebessüm dudaklarımda yer edindiğinde odunsu kokusu buram buram genzime doldu. Sıcacık bedeni

gevşememe sebep oldu. “Neden erken kalktın?” Sorusu yılan gibi zihnime sızdığında zihnimdeki tilkilerin kuyrukları birbirine dolandı. Kördüğüm oldu.

Inan, sevgilim, bilmek istemezsin.

“Erken uyanınca bugün kahvaltıyı ben hazırlamak istedim,” dedim düz bir sesle. “Sen de derin derin uyuyordun, uyandırmak istemedim.” Kollarının arasında ona doğru dönerken yeşillerim katran karası gözleriyle buluştu. Karanlığı içime aktı.

Bir çift kara gözde evim vardı. Kendimi güvende hissettiğim, sırtımı yasladığım tek dağ ve sığındığım tek limandı. Benim için hep öyle kalacaktı. Keskin, bende hep var olacaktı. Onu asla unutmayacak, unutamayacaktım.

Aşağı ineli henüz on dakika olmuştu. Bu süreçte sadece yumurtaları kaynatmış, çay koymuş ve masayı yeni yeni hazırlamaya başlamıştım. Yataktaki yokluğumu fark eder etmez uyanmış olmalıydı.

“İzgi,” dediğini duydum. Katran karası gözlerinde çözemediğim bir ifade vardı. Ben onun aksine açık bir kitap gibiydim. Her şeyimi, her hareketimi okuyordu ve ben ne o kitabın kapağını kapatıyordum ne o yazarın kalemmini kırıyordum ne de yüzü dönük kartlarımı ters çeviriyordum.

Kartlarımı hep açık oynamıştım. Onun aksine. Çünkü o kaçak oynamayı ve bildiklerini kendine saklamayı çok severdi.

“Durgunsun,” dedi bir anda. Kara gözleri yüzümü dikkatle inceliyordu. “Bir sorun mu var?”

Var, demek istedim.

Anlatmak, içimi dökmek ve beni günden güne tüketip zehir gibi damarlarımda dolanan acıyı kusmak istedim. Ama hiçbirini yapmadım.

Sakladığım şeyin ağırlığı göğsümü sıkıştırıyordu. Yaptığım tek şey gülümsemek oldu. Bu daha çok şüpheyi düşmesine sebep oldu.

“Hayır,” diyerek yalan söyledim. Kaşları çatıldı. “Kullandı-

ğım ilaçlardan olsa gerek. Zihnim bir dehlizden ibaret sanki.”
Sezin sana söylemişti, İz.

“Son günlerde dalıp dalıp gidiyorsun. Bana anlatmak istedi-”

“Hayır,” dedim hızla sözünü keserek. Kara gözlerinde yer eden kuşku içimi kemiriyordu. “Gerçekten iyiyim, Keskin. İlaçlardan olsa gerek durgunluğum.” Karaları, yeşillerimin içinde bilinmezliğe doğru yol aldığı anda, orada aradığı şeyi ona vermedim. “Sen üzerini değiştir, ben de kahvaltıyı hazırlayayım,” dedim konuyu geçiştirerek. Günlerdir zihnimi kurcalayan birçok şeyin beni durgunlaştırıp sessizleştirdiğini biliyordum. Onun da gözünden kaçmamış olmalıydı. Bakışlarımı, içimi kaplayan kasvete inat aydınlık olan gökyüzüne çevirirken, “Hem hava da çok güzel bugün,” dedim. “Neyse, tutma beni. Öğlen olacak neredeyse biz daha yeni kahvaltı ediyoruz.” Parmak uçlarımda yükselip yanağına bir öpücük kondurdum. “Hadi, sevgilim.” Kollarının arasından sıyrılırken kaslı bedenini mutfak çıkışına doğru hafifçe iteledim. “Hadi, hadi, hadi.”

Mutfaktan çıkarken, “Hayret bir şey ya!” dediğini işittim.

Yarım tebessümüm, heybetli bedeninin kaybolmasıyla yavaşça soldu. Tezgâhın üzerinde duran telefonum titrediğinde açılan ekranıma düşen bildirim, kalbimin sıkışmasına sebep oldu.

Bilinmeyen Numara: *Kurt ine sızdığı anda artık zaman, avlanma zamanıdır. Peki, sen avlayan mı olacaksın? Avlanan mı? Sence de artık bazı şeylerle yüzleşmenin vakti gelmedi mi?*

Mesajı sindirememişken yeni bir bildirim daha düştü ekrana.

Bilinmeyen Numara: *Kandırdığın kişinin bir başkası mı yoksa kendin mi olduğuna kara verdiğinde ve ben bundan emin olduğumda olacak olan kaçınılmaz olacak, biliyorsun, değil mi?*

Göğüs kafesim korkuyla yükseldi ve içim doldurduğum zehir gibi bir nefesle geri indi.

Kırgınlığın gölgesinde, acıların içinde ve kimsesizliğin çaresinde, öldüm. Ne koyulduğum bir mezar vardı ne sarıldığım bir kefen ne de üzerime atılan bir avuç toprak.

Yavru ceylan öldü. Anneyse yaralı.

O bile bu fani dünyada bana çok görülmüştü.

Ruhumun üzerinde bir sis bulutunu andıran gölgeler karanlığın içine hapsolmüştü. O urganı boynuna geçirmiş bir kız çocuğu vardı.

O kız çocuğu artık yaşamıyordu.

Benim gibi.

Bu son olsun artık. Yalvarırım bu son olsun.

Ekranıma bir mesaj daha düştüğünde bu sefer gizli numara-
dan gelen bu mesajın kime ait olduğunu biliyordum.

V.

V: *Her şey hazır. Başlayacağız, İzgi. Sen emin misin? Gidecek misin gerçekten?*

İzgi: *Yüz yüze konuşalım. Şu an müsait değilim.*

V: *Biletleri kesiyorum Londra'ya?*

İzgi: *Henüz karar vermedim.*

V: *Çabuk ol.*

Üzerime çöken karanlık bütün etrafımı sardı. Keskin gelmeden hemen önce kahvaltıyı hazırlamayı başardım. Sessizliğim kahvaltıda da sürerken o bunun farkında olsa da üzerime gelmedi. Kahvaltıdan sonra ben salondaki kanepede uzanırken, Keskin meclise gideceğini söyleyip üzerini değiştirmek için yukarıya çıkmıştı. Günlerdir benimleydi. Hastanede olan süreci de sayacak olursak işlerini benim yüzümden çok fazla ihmal etmişti ve hiç olmazsa bugün meclise uğraması gerektiğini biliyordum.

Mesajı görmezlikten geldim. Sanki ben bu mesajı hiç almamış gibi davrandım.

“Sevgilim.” Tok ve sert sesi kulaklarıma sızdığında, yeşil harelerimdeki çaresizliğin yerini maskelenmiş gölgeler aldı ve gözlerimi daldığım yerden onun heybetli bedenine çevirdim. Üzerinde ona çok yakışan ve bütün vücudunu saran lacivert bir takım elbise vardı. Beyaz, dar gömleği kaslı vücudunu sarmıştı. Gömleğinin ilk üç düğmesi açıktı. Kirli sakallarına dokunmak

için parmak uçlarım karıncalandı. Günlerdir dağınık olan siyah saçları bugün büyük bir uyum içindeydi. Kemikli ve sert çehresindeki sakallarını tıraş etmişti ama tamamen kesmemiştir. Gür kirpiklerinin arasına sıkıştırılmış katran karası gözleri dipsiz bir kuyuyu andırıyordu. Koltukta kalan boşluğa çöktüğünde elleri ellerimin üzerine sarıldı. Sıcaklığı bir kez daha içimin ısınmasına sebep oldu. “Ben şimdi çıkıyorum. Birkaç saate gelmiş olurum. Sen beni bekleme, yemeğini ye ve ilaçlarını aksatma sakın,” dedi ikaz ederek.

“Çok geç kalma,” demekle yetindim sadece.

Bıkkınlıkla nefesini verirken, “Bekleyeceksin, değil mi?” dedi beni bilir gibi. “Ah, bir kez de sözümü dinleyip inat etmesen keşke.”

Gülümsediğimde, gözlerim kısıldı. “Vakitlice gel,” dedim kaşlarımı çatarak. “Canım sıkılıyor tek başıma kalınca.” Bu sefer sözlerim onu gülümsetti ve sakallarının arasına gizlenmiş gamzesi ortaya serildi. Öylece durmasına karşılık hevesle, “Geçireyim mi seni?” dedim.

Kara gözleri ıslıl ıslıl parladığında yutkundü. Gözlerinde yine ve yine yansımam vardı. Hep olacaktı.

Çözemediğim garip bir ses tonuyla, “Olur,” dedi ama dudaklarının kıvrılmak için an kolladığını biliyordum. Üzerimdeki pikeyi kaldırdığımda, saten beyaz geceliğimin sıyrılmasıyla beyaz tenim gözler önüne serildi. Koltuğun üzerine bıraktığım sabahlığı da üzerime geçirirken tamamen ayaklanmıştım. Eli bileğime sarıldı ve kucağına düşmemi sağladı. Anlık hareketi yüzünden dudaklarımdan, “Hiii!” diye garip bir ses çıktı.

Kolları yılan gibi belime dolandığında, beni iyice kucağına çekti. “Aklımı aldın, deli,” dedim ters ters ona bakarak.

“Sen de benim aklımı başımdan alıyorsun.” Bir eli ensemden kayarak saçlarımdan arasına sızdığında bedenimi bedenine yasladı. Dudaklarımızın arasında bir karışık mesafe vardı. Sıcak nefesi dudaklarımdan üzerine çarparken kalbim heyecanla kanat çırpı.

Onu özlemiştim. “Fakat ben senin aksine şikâyet etmiyorum.” Dudakları dudaklarıma çarptığında kesik bir nefes verdim.

“Sana bundan şikâyetçi olduğumu düşündüren nedir?” diye sorduğumda gözlerimi gözlerine dikerek kucağında hareketlendim ve dişlerini birbirine bastırdığını, belirginleşen çene hatlarından anladım.

Yutkunurken, “Değil misin?” diye sordu.

“Cevabını bildiğin soruları neden soruyorsun?” Kaşlarım havalandı. “Şüpheni mi var yoksa?”

Parmakları saten kumaşın üzerinden tenime gömüldü. Altımdaki varlığını hissetmek nefesimi kesiyordu. Dudakları dudaklarıma çarptı ama öpmedi. “Diyelim ki var,” dedi tok ve erkeksi sesiyle. “Şüphelerimi gidermek için ne yapacaksınız, Savcı Hanım?” Gülümsedim. Onun da gözlerine haylaz bir parıltı hâkimdi.

Biraz daha yaklaştığımda dudaklarımin baskısı artık tamamen üzerindeydi. “Bir ifadenizi alayım diyorum,” dedikten hemen sonra dudaklarım, aralanan dudaklarının arasında yer aldı.

Tadı damağıma yayılırken dudaklarıma tatlı bir işkence sundu. Belimden kayarak omuzlarıma doğru çıkan büyük eli geceliğin askısını düşürdü. Göğüs dekoltesi olan açık gerdanımın ve sağ göğsümün tamamen ortaya serilmesine sebep oldu. Omuzlarıma dökülen saçlarımi geriye doğru itti ve parmakları tenimde kendine bir rota çizdiğinde kucağında kıvrandım. Öpüşü gittikçe derinleşirken dili dilime dolandı.

Arzu etrafımı kırmızı bir bulut gibi sararken dokunuşları tenimin alev alev yanmasına sebep oldu. İstekle kucağında kıvrandığımda, her iki eli de bu sefer kucağındaki bacaklarımdan yukarıya doğru kayıp, okşayarak geceliğimin altına sızdı.

“Keskin,” dedim, bu işkenceye son vermesi adına. Kalp atışlarımı hızlanmış, dudakları dudaklarımdan ayrılırken nefes nefese kalmıştım. Henüz birlikteliğimiz için erkendi. Dikişlerim daha alınmamıştı ve olası bir zorlanma benim için kötü bitebilirdi.

Alnını alnıma yasladığında, “Ben böyle işin evveliyatını döne döne sikeyim,” dedi. “Durmam gerek, biliyorum.” Kapalı gözlerim aralandığında karanlığıyla karşılaştım. “Ama sözkonusu sen olduğunda irademe hâkim olamıyorum,” dedi boğuk bir sesle.

“Ben sadece seni geçirecektim,” dedim dudak bükerek. “Ayaklanınca kuduran sensin. Söylesene ya, senin tarafta durum o kadar vahim mi?”

“Soruyor musun bir de?” Hareket eden âdemelması parmak uçlarımin karıncalanmasına sebep oldu. “Evet, İzgi. Sözkonusu sen olduğunda benim tarafımda durum o kadar vahim çünkü ayarlarımla oynuyorsun.”

“Ben ne yaptım yine ya?”

İç çekerek, “Gözlerin,...” dedi. Sanırım gözlerimin onda neden bu denli bir etki bıraktığını hiçbir zaman anlayamayacaktım. “Gözlerini görmek hatta görmeyi bırak, o gözlerini hatırlamak ve seni zihnimde yaşatmak bile bana bu hayatta hâlâ yaşamaya değer şeyler olduğunun en büyük kanıtı.” Sanki karanlığından sıyrılmış ve benimle birlikte aydınlığa kavuşmuştu. “Karanlığım seni kirletir sanmıştım ama senin aydınlığın beni temizledi. Seninle her şeye koşulsuz şartsız, önünü arkasını hesap etmeden varım. Çünkü bu sefer benim karanlığım birini yutmadı. Karanlığıma rağmen içimde kalan tek güzel şeysin. Işığımsın.”

Belki de öyle değildir, sevgilim. Belki de çoktan kirlenmişimdir. Çoktan senin karanlığın beni tüketmiştir belki de.

Altdudağımı dişlerimin arasında sertçe ezdim. Beni, içine bile sığmayan, dolup taşan o hisle sarmaladığında ağlamak istiyordum. Çünkü onun sevgisini hak etmiyordum.

Her anlamda.

“Sana inanmak istemiyorum.” Kaşları çatıldı. “Öyle bir konuşuyorsun ki sanki hiç gitmeyecek, beni sevmekten asla vazgeçmeyecekmişsin gibi ve eğer ben buna inanırsam bir gün inandığım her şeyin üzerime yıkılmasından korkuyorum.”

“Neden birinin seni koşulsuz şartsız, bir ömür seveceğine

inanmıyorsun?” diye sordu karanlık bir sesle. “Hiç mi canıgö-
nülünden sevmедiler seni?” dediğinde kurşun yesem böylesine
acımazdı canım. “Yoksa kimse inandırmadı mı gerçekten seni
sevdiklerine? Hiç hissedemedin mi gerçekten sevildiğini?” diye
sorduğunda içim ezildi.

Derin bir nefes aldım. “Ben sevdiğim insanların veya beni
seven insanların kalbinin kapısına yakın otururum, içeri gir-
mem. Yerimi bilirim yani,” dedim gülümsemeye çalışarak ama
o dikkatle beni dinlerken çok zordu. “Bunun sebebi de bir gün
hepsinin sorgusuz sualsiz tek hatamda beni o kapının dışında
bırakacak olması. O yüzden o kapıya yakın otururum ki içinde-
kiler beni görmesin ve sessiz sedasız ayrılalım isterim.”

Sen ne anlatıyorsun, dercesine, “İzgi,” dedi. “Ben ev diye sana
sığınmış, kalbimin orta yerine sevda diye senin adını yazmışım.
Varsın kimse istemesin seni. Ben isterim. Ben en çok seni ister,
seni bilirim.”

“Kimsem yok ki ama benim. Hiç kims-”

“Ben varım,” diye atıldı hızla. “Ben varım ya, sevgilim. Ben
yetmez miyim sana? Ben olurum senin kimsen.”

“Ben sana yaramam,” dedim hüzünle. “Boşanıyoruz, Keskin,
biliyorsun.”

“İzgi,” dedi kesin bir dille.

“Paramparça oldum, Keskin. İçim soğumuyor. Ne yaparsam
yapayım, olmuyor ve ben bir gün içimdeki kırık parçaların seni
kanatmasından korkuyorum.” Gözümden yaşlar akmaya başla-
mıştı. “Benden sana yâr olmaz,” diye bir serzenişte bulundum..
“Ben sana sadece yara olurum.”

“Yarama merhem, canıma can olanın söylediklerine de bak!”
dedi sitemle. “Sen benim yarama merhem, canıma can, acıma
şifası. Nasıl kendini bana yâr değil de yara olarak görürsün?
İzgi, sen benim malihulyamsın. Kara sevdamsın,” diye bir itiraf-
ta bulundu. “Ben sensiz ne yaparım?”

“Seni seviyorum.”

“Biliyorsun, değil mi sevgilim? Bendeki yerine inanıyorsun, değil mi? Oturduğun yer kapının arkası değil bu sefer, değil mi? Kapıya yakın oturmuyorsun artık, değil mi? Bu sefer eminsin, değil mi? Bu sefer kendine bir yer aramaman gerektiğini ve senin yerinin benim kalbim olduğunu biliyorsun, değil mi?” diye fısıldadı. “Artık bendesin, değil mi? Söz verdin. Gitmek yok.”

Alacahan sözü.

“Sendeyim.”

“Ve güvendesin.”

“Senin yanında.”

“Ve özgürsün artık, değil mi kız çocuğu?”

“Özgürüm. Sendeyim ve senin kollarımdayım.”

“Özgürsün. Bendesin ve benim kollarımdasın.” Gözlerimin içine öyle bir ifadeyle bakıyordu ki çoğu zaman karşısında söyleyecek hiçbir şey bulamıyordum. “Her de öyle kalacaksın,” dedi yemin eder gibi.

Başka bir şey söylemedi. Beni kendine doğru çektiğinde göğsüne sindim. Şefkatli dokunuşları çıplak kollarımda ve omuzlarımda gezindi. Bana her dokunduğunda tenim cayır cayır yanıyor, buz tutan kalbim yavaş yavaş çözülüyordu. Bana her dokunduğunda içimdeki şehvet karşı koyamadığım bir arzuyla birleşiyordu.

Bu düşünce, midemin garip bir hisle burkulmasına sebep oldu. Derin bir nefes alırken, “İşe geç kalacaksın,” dedim.

Kendine kızar gibi öfkeyle, “Sikerim işi, ben sana geç kalmışım,” dedi. Kalbim sözleriyle deli gibi çarptı. Kalbime zarar, ruhuma şifaydı. “Yetişememişim sana. Bundan daha önemlisi var mı sanıyorsun sen?” Aldığı nefesle göğüs kafesi yükseldi ve içi sıkılmış gibi yavaş bir ağırlıkla geri söndü.

“Belki de ben geç gelmişimdir sana. Belki de sen vaktinde olman gereken yerdeydin ama ben sana yetişemedim, Keskin. Belki de asıl kurtarılması gereken sensindir ve ben bunu anlaya-

mamışımdır," dedim dalgın bir sesle. Ona ve ruhuna yetişemediğimi, ona hiç dokunamadığımı hissediyordum.

Vaktinden önce gelen oydu. Bekleyen, sabreden yine oydu. Kaçan, korkan ve kalbiyle ruhuna yetişemeyense yine bendim. O, vaktinden önce olması gereken yerdeydi.

"Senin yaralarını sarmak, sana geç de olsa kavuşmak, benim kalbimdeki yaraları sarar, İzgi," dedi iç çekerek. Aldığı nefesin göğsünü sıkıştırdığını biliyordum. "Varsın ben bugün işe geç kalayım. Ama yeter ki seni geciktirmeyeyim. Sana yetişebileyim." Sesinde asılı kalmış, ruhlarına sarılmamış, delik deşik edilmiş yaraları vardı. Can yakan bir tondu.

"Geç de olsa ben hep burada olacağım. Geç de olsa telafi edeceğim bir şeyleri. Yani belki böylesi çok daha iyidir bizim için. Birken yapamıyoruz, ayrıken çok daha iyiyiz. Bilmiyorum, Keskin ama deniyorum."

"En azından artık çabalıyorsun." Sözleri ucu yakılmış bir ok gibi kalbimin orta yerine saplandı. Yaktı ve yandım.

Yanmak benim kaderimde vardı. Hayatım boyunca hep yanacak ve asla soğumayacaktım.

Ayaklarımin altında derin kesikler bırakan ve ayak tabanlarımı paramparça eden, üzeri cam kırıklarıyla dolu bir yolun üzerinde yürürken asfalta akan kan zift değil, kor kızıl kan rengindeydi.

Bir kadının yirmi sekiz yıllık yolculuğunun izleri o asfalta dökülmüştü. İçindeki kan ayak tabanlarından cam kırıklarının üzerine boşaldıkça ruhu her geçen gün ışığını daha çok kaybediyordu.

Işığım sönüyordu ve yine kimse beni fark etmiyordu.

Belki de kangren olan yeri kesip atmak gerekirdi.

Ayak tabanlarıma jilet vurup, bu acıyı kökünden keserek atsam ruhum huzura kavuşur mu?

Yalanların arkasına saklanmış gerçekler gün yüzüne çıktığın-

da, hayatınız tepetaklak olur ve bir daha asla olduğunuz kişi olamazdınız.

Acı olgunlaştırıyordu bizi. Heveslerimizi, gülümsemelerimizi, çocuksu heyecanlarımızı, hayallerimizi, umutlarımızı, inancımızı ve güvenimizi çalıyordu bizden. Aslında acı sandığımızdan daha çok acıtıp yıpratıyordu.

Bir kelime, üç harf. Bakıldığında küçümsenen ama yaşadığımızda nefesimizi kesen o kelimenin adı acıydı. Değiştirirdi ve ben de değişiyordum.

Bir düş görmüştüm dün gece. Rüyalarımnda bir oğlan çocuğu vardı. Yemyeşil gözleri, kömür karası saçları vardı. *Belki de kaybettiğim bebek erkekti.*

Büge'nin ela gözleri dalgın bir şekilde televizyondaydı. Sarı saçları ipek gibi sırtına doğru dökülüyor, beyaz teni ıslık ıslık parlıyordu. Çok güzeldi.

Ekranda yansıtılan diziyi izlemediğine ve geçmişin sancılı rüyasına daldığına emindim. Sinan'ın kız kardeşiydi. Zeynep geleceğini söyleyince Büge de gelmek istemiş ve kıramamıştı. Benim için bir sorun yoktu tabii ama Büge'yle görüşmeyeli neredeyse yıl oluyordu. Mersin'de ailesiyle birlikte yaşıyordu. Üniversite zamanlarından tanıyordum onu. Bizim bölümde olmasa da fakültelerimiz birdi. O, abisinin aksine mimarlık okumaktan yana olmuştu.

Bir adam tanımıştı yarım ömründe. Kalan yaşanmışlıklarını ve gülümsemesini çalmıştı ondan.

Büge bir adam tanımıştı ve üzerine devrilen hayallerinin altında kalmıştı. Bir kere sevmişti. Bir daha sever miydi bilmiyordum ama birini sevmek, yeniden âşık olmak ve güvenmek, en çok onun için zordu.

"Büge," diye seslendim, dalıp giden kadına. Büge oturduğu kanepede irkilirken bakışlarını bana çevirdi. Zeynep, Uraz'ı okula bırakacağı ve oradan da adliyeye geçeceği için Büge beni yalnız

bırakmamak adına önden yanıma gelmişti. “İyi misin kuzum sen?” diye merakla sordum.

Yüzüne buruk bir gülümseme yerleşti. “İyiyim, dalmışım öyle,” dedi geçiştirerek.

Başımı omzuma doğru eğip, “Onu düşünüyorsun, değil mi?” dediğimde gözlerini kaçırdı. “Hâlâ aşamadın, değil mi?”

“Aşılacak gibi mi abla? Aşabilseydim böyle perişan olur muydum şimdi? Yaşanan ağırlığın altında kaldım ben. Umudumu yitirdim artık. Geri gelip *affet*, dese asla affetmem, o ayrı mesela ama sevdiğinden yara alınca üstesinden gelemiyorsun. Benim sığındığım o limanın teknesi battı. Ben de o suda boğuldum,” dedi dolu gözlerle. “Ama artık acıtmıyor, biliyor musun?”

“Yaralar hep acıtır, Büge. Yaran kabuk bağladı diye o yaranın kabuğu kalkmayacak mı sanıyorsun? Yandığın yerden tekrar yanmayacak mısın?” Serzenişim onu bir kez daha yaktı.

“Hevesle gittiğim o ev benden her şeyimi, hayallerimi aldı, İz.” Öyle bir gülümsedi ki gülümsemesinin altında ezildim. Nişanlısı düğüne yakın bir zamanda aldatmıştı onu. Üstelik Büge bunu evlendikten sonra oturacakları eve kontrole gittiğinde öğrenmişti. Henüz atlatamamıştı. “Artık kurtarılamayacağımı biliyorum çünkü öleli çok oldu. Akıttığım ilk gözyaşında can verdim ben.” Nişanlıydı. Düğününe çok az kalmıştı ve sevdiği adamın ihanetiyle yüzleşmişti. “Bilmiyorum, garip. Yani neden yaptı ki? Niye yaptı bunu bana? O, hayatına devam etti ama ben hâlâ olduğum yerde sayıyorum. Hastanelerde süründüm aylarca. Tam unuttum derken niye çıkıyor ki karşıma? Sadece kırgınım. Ama buna bile hakkım yokmuş gibi hissediyorum.” Sesindeki çaresizlik kalbimi acıttı. “Unutmak istiyorum artık. Yoruldum. Anılar o kadar acıtıyor ki...”

Kendi kendini acıtıyor, yarasını kaşıyor, kabuğunu canını yakarak acımasızca kaldırıyordu. Yarasını yine kendisi kanatıyordu.

“Biraz zaman vermelisin kendine,” dedim yumuşacık bir sesle. “Kolay değil, çok seviyordun, Büge.”

“Sevmek yetmiyormuş,” dedi dilinden zehir akıtırçasına. “Sevdiğinin ihanetini atlatamıyorsun işte, çok zor. İhanet bu. Nasıl unutayım? Unutmak istiyorum ama yapamıyorum. Bilmiyorum, İz. Bilmiyorum artık.” Acısı öyle bir yerdendi ki yabancı olduğum bu acı için teselli edecek kelimelerim yoktu. Gerçi Büge’nin teselliye ihtiyacı da yoktu. Onun en büyük tesellisi sevdiklerinin hayatta olmasıydı.

“İnandığım her şey üzerime devrildi. O yıkıntının altında kaldım. Yaşamayı değil, ölmeyi seçtim.” Omuz silkti çocuk gibi. Uzandığım yerden kalkıp yanına oturdum ve onu kollarımın arasına çektiğimde gözyaşları bu anı bekliyormuş gibi aktı. “Ben kendimden umudumu yitirdim artık. Toparlayamayacağım, biliyorum.”

Bazı acılar ve kelimeler ruhun katiliydi. Büge’nin ruhunun katili, Görkem Kılıç’tı. Soyadı gibi keskin bir kılıç saplamıştı Büge’nin göğüs kafesine. Onu yarasıyla bırakıp gitmiş, ahım almıştı. Büge, Görkem’i hiçbir zaman affetmeyecekti.

Bir süre kollarımda için için ağladı. İçindeki acıyı saklamadan kustu. Gözlerinin akı ağlamaktan kızarana kadar ağladı. Annesinin dizinde bile ağlayamayan Büge benim kollarımda ağladı.

Sakinleşene kadar bekledim yanında. Ağlamaları dindikten sonra mutfığa geçip sıcak bir kahve hazırladım onun için. Birlikte televizyon karşısında sessizce oturduk. Ne o konuştu ne ben. İkimiz de içimizdeki cehennem ateşini sessizliğimizle harladık. Bir kez daha içimize attık. Beni hasta eden de içime attıklarımı ya zaten. Bir türlü akıllanmıyordum işte.

Sessizliği kıran zilin sesi evin içini doldurdu.

Büge kahve kupasını sehpaye bırakıp, ayaklanırken, “Ben bakarım,” dedi ve gözden kayboldu. Çok geçmeden kapının açıldığını duydum. “Kimsiniz?” dedi Büge sorgu dolu bir sesle.

“Asıl siz kimsiniz?” Genzinden gelen tok ve kalın ses Douglas’a aitti. Oturduğum yerde taş kesildim. Kalbim öyle bir çarpı ki avuçlarımı güçsüzce koltuğa yasladım.

Neden geldi, İz?

Bilmiyorum.

“Önce ben sordum.”

“Ne fark eder?” dedi Douglas. Kısa bir sessizlikten sonra, “Keskin’in arkadaşıyım,” dedi düz bir sesle.

“Yeterli değil, ayrıca seni tanımıyorum. Keskin tanımadığım kimseyi içeriye almamam gerektiğini söylemişti.”

“Beni tanıman mı gerekiyordu?”

“Tanımamam daha mı hayırlı olurdu?” diye cevap verdi Büge.

“Lan, manyak mısın? Çekil önümden, içeriye gireceğim.”

Daha fazla tartışmalarını istemediğim için, “Büge, bırak gel-sin!” diye bağırdım.

“Büge mi?”

Oturduğum yerden istemeye istemeye ayaklandım. Ayakları-mı sürüye sürüye salondan çıkarken kapıda kalan Douglas çarpı gözüme. Büge hemen karşısında dikilirken Douglas’ın mavileri onun üzerindeydi.

“Evet, ne var?” dedi Büge öfkeyle. Gülmemek için dudakları-mı birbirine bastırırken Douglas kısa bir an afalladı.

Ellerimi belime yerleştirip, ikisine de ters ters bakarak, “Ne didişiyorsunuz kedi köpek gibi?” dedim. “Geç içeri, Vance.”

Douglas içeriye girmek için bir adım atmıştı ki Büge bir anda tutuğu kapıyı kapamak için itti. Eğer Douglas son anda suratına çarpmak üzere olan kapıyı tutmasaydı şu anda kırık bir burnu olabilirdi. Burnundan sinirle sert bir soluk verirken mavileri öf-keyle parladı.

“Kendin gibi garip arkadaşlar bulmuşsun. Hepiniz dengi dengine,” dedi sinirle. “*Deli deliyi dakikada bulur*, diye boşuna dememişler.”

“Aynı tip insanlardan olmaktansa farklı olmak her zaman iyidir!” diye bağırdı Büge. Kaşlarım Büge’nin sözlerine karşılık imay-la havalandığında, Douglas başını umutsuzca iki yana salladı.

“İz, şu öküzce söyle de çekilsin kapının ağzından. Donduk burada!” Batur’un sesiyle birlikte şaşkınlığım yüzüme yansıdı. Başımı uzatıp Douglas’ın arkasına baktığımda, Batur’un yanında Zeynep’i görmeyi beklemiyordum.

“Zeynep, hani senin adliyede işin vardı?” dedim imayla.

“Dönüş yolunda Batur Bey’le karşılaştık,” dedi. Douglas’ı itip, omuzlarındaki cekete sarınarak içeri girdiğinde kaşlarım havalandı. Batur’un üzerinde bir takım elbise vardı ama takımın ceketi yoktu. Zeynep’teydi. “İşim bitmişti. Seni görmek için geldim zaten.” Duraksadı ve omzunun üzerinden bana baktı. “Kovsaydın bir de İz. İnsan bir *hoş geldin*, der ya hani.”

Batur da içeriye girerken ellerini pantolonunun ceplerine soktu ve duruşunu dikleştirdi. “Katılıyorum. Sen misafirlerini böyle mi karşılıyorsun, yenge?” dedi kınar gibi. Dilini damağına vurarak, “Cık,” dedi. Tip tip ona baktım. “Hayret bir şey yani.”

Douglas bizi umursamadan içeriye girdiğinde Zeynep’in arkasından gitti. “Kocam nerede?” diye merakla sordum. “Kocamı niye getirmediğiniz? Yine bütün işi ona yıktınız, değil mi!”

Kızgın halime gülerken, kapıyı ayağıyla iterek kapadı ve bir kolunu omzuma atarak kendisiyle birlikte beni içeriye doğru yönlendirdi. “Günlerdir kocanlasın zaten. Adamı kapatman yaptın resmen. Hâlâ sönmedi mi ateşin?” dediğinde ağzım beş karış açık kaldı.

“Defol git be!” diyerek onu ittim. Koltuğun üzerine attığım telefonumu aldıktan sonra onları salonda bırakarak bahçeye çıktım. Üç kez üst üste aramama rağmen telefonlarıma cevap alamadım. Aybars’ı aradığımda telefon ikinci çalışta açıldı.

“Alo? Aybars?” dedim hızla.

“Buyurun, İz Hanım? Bir sorun yoktur umarım,” dedi merakla.

“Yok yok,” dedim. “Keskin nerede? Saatler oldu ama daha gelmedi.”

“Eve gideceğini söylemişti, İz Hanım,” diye yanıtladı.

“Malikâneye mi gitti?” diye sordum merakla. Aybars’ın cevabını beklerken tam o sırada belime sarılan kollarla birlikte kokusu doldu genzime.

Çenesi omzuma yaslandığında çıplak omzuma bir öpücük kondurdu. “Cık. Evime geldim,” diyen tok ve erkeksi sesi kulaklarıma doldu. Gülümsemem yüzümde kocaman bir hal aldığında kalbim heyecanla kanat çırpıttı.

Kollarının arasında ona doğru dönerken kollarım yavaşça onun boynuna dolandı. Yüzündeki eşsiz gülümsemesi yüzünü daha aydınlık ve çekici kılıyordu. Bir adama gülümsemek bu kadar yakışırken neden daha çok gülmüyordu?

“Neredesin sen?” diye sordum kaşlarımı çatarak. “Arıyorum, açmıyorsun. Soruyorum, söyleyen yok. Ne diye beni me-”

Dudaklarıma kapandığında kelimelerimi yutmak zorunda kaldım. Altdudağımı dudaklarının arasına aldığında tatlı bir işkence sundu bana. Soluğumu kesen öpücüğü derinleştikten sonra geri çekildi. “Bir insan birkaç saatte bu kadar özlenir mi?” dedi ve alnını alnıma yaslariken yutkundü. “Birkaç saatte bile delirecektim sensizlikten, yemin ederim,” dediğinde güldüm. “Şöyle gülmesene.”

Kaşlarım çatıldı. Geri çekilirken, “Neden?” diye sordum. Gülünce kısılan gözlerimi ve tebessümümü kısa bir süre izledi.

“İçim gidiyor. Şu gülüşe paket paket sigara bitirsem faydasız.” Elleri, yüzümü örten saçlarını sıyırdı. “Sanırım ben ne kadar içerssem içeyim, sensizliğe alışamayacağım. Zihnimi bulandıran alkol de olsa her şey silikleşse de bir sen net kalırsın kafamın içinde.”

İki elimi yanaklarına bastırdığımda yüzüne öpücükler kondurmaya başladım. Elleri belimde sabit dururken dudaklarında, onu öpücüklere boğduğum için büyük bir gülümseme vardı.

Batur camın arkasından, “Kız, yaladın adamı köpek gibi!” diye bağırdı.

“Kocam değil mi? İstedigimi yaparım, sana ne!” diye bağırdıktan sonra bu sefer dudaklarına yapışan ben oldum.

“Aaa!” diye bağırdı. Keskin dilini ağzımın içine ittiğinde ikimiz de Batur’u umursamadan öpüşmeye devam ettik. “Yalayıp yuttu lan adamı!”

“Lan, geri zekâlı!” diye bağırdığını duydum Douglas’ın. “Mal herif! Ne bok yiyorsun lan sen orada?”

“Gâvur olduğu yetmiyormuş gibi bir de küfrediyor, dinsiz imansız!” dedi Büge bir anda.

“Konu yine ne ara bana geldi, anasını satayım?”

“Rica ediyorum, biraz usturuplu konuşur musunuz Doglas?” dedi Büge sitemle. “On lafınızdan dokuzu küfür, kalanını da anlamakta güçlük çekiyorum. Sizi İslam’a ve imana davet ediyorum,” dediğinde kıkırdadım. Dudaklarımız ayrıldı ama onun tarafından tekrar birleştirildi.

“Adım, Douglas benim,” dedi tek derdi buymuş gibi. “Yanlış söyleme.”

“Adınızda bile meymenet yok. Bakın, beni dinleyin ve İslam’a yönelin. Size yeni bir isim de koyarız.”

Douglas’ın sıkıntıyla iç çektiğini ve bıkkınlıkla Büge’ye baktığını gördüm. Batur kınarcasına bize bakıyor, ağzının içinde bir şeyler homurdanıyordu. Ortaparmağımı ona doğru kaldırdığımda ağzı açık kaldı. Öfkeyle soludu.

“Ahmet olabilir bence. Yusuf? Orhan?” diye sordu Büge, Douglas’a gülerek. Dalga geçiyordu. “Eğer beğenmezseniz şeref-siz de seçeneklerimiz arasında mevcut.” Douglas bıçak kesilen gözleriyle Büge’ye baktığında, Büge tatlı tatlı gülümsedi. “Kızmayın hemen. Siz İslam’a yönelirseniz ben de sevaba gireceğim işte. Bakın, çok hayırlı bir işe sebep olursunuz,” dediğinde onu ikna etmekten çok onunla uğraşıyor gibiydi.

“Hayırlı bir iş vesile olmak ve sevap kazanmak istiyorsan eğer evlen ve dinini güvence altına al,” dedi düz bir sesle. Büge’nin yüzündeki gülümseme dondu. “Eminim bundan daha hayırlısı yoktur ama şimdiden kocana acımaya başladım. Yazık, adam nasıl bir şeye bulaştığını bilse koşa koşa kaçardı.”

Büge'nin yüzündeki gülümseme gittikçe soldu. Douglas ona bakmadığı için bunu fark etmedi. Büge'nin yüzü taş gibi dümdüz kesildiğinde bakışlarını Douglas'tan çekti ve önüne çevirdi. Evlilik lafını duyduğunda bile içini kaplayan hüznü biliyordum.

Büge'nin bir anda sessizleşmesi, Douglas'ın garibine gitmiş olacak ki mavileri yanındaki kadını buldu. "Sustun?" dedi sorgu dolu bir sesle. "Seni kıracak bir şey mi söyledim?" Çenem Keskin'in omzuna yaslıyken onları izliyordum. Büge'nin aklı varsa ondan kesinlikle uzak durmalıydı. Bedeni bedenimi sıkıca sarmış, yüzü saçlarımın arasına gömülmüştü ve elleri yine saçlarımın uçlarıyla oynuyordu. Benim aksime o hiçbirini umursamadan sadece benimle uğraşıyordu.

Büge, ısrarla ona bakan adama bakmadı. "Sadece önemsemediğim insanlara kırılırım." Gâvur bile demedi. "Bir yabancının sözleri beni incitmez," dedi buz gibi bir sesle.

"O halde sizi küstürmüş olmalıyım," dedi bu sefer. Kaşlarım havalandı.

"Size neden küseyim ki?" dedi Büge alayla. "Çok mu önemli birisiniz? Buradaki herkes için bu söz konusu olabilir ama benim için aynı şey geçerli değil," dedi sivri diliyle.

Tek bir söz geçmişe götürür ve insanlara karşı gardımızı korumamız gerektiğini hatırlatırdı bize. Kırman gerekirdi ki kırılmayasın. Ezmen gerekirdi ki ezilmeyesin. Yok sayman gerekirdi ki umursanasın. Hayatın kanunu buydu. Sana yapılmadan önce sen yap ki canı yanan sen olma. Yazılı değildi ama bilinen bir kanundu işte.

"Sana bir sürprizim var." Keskin'in bir anda sarf ettiği kelimeler afallamama sebep olsa da hızla geri çekildim ve içimi kemiren heyecanla, merakla ona baktım.

"Yaa," dedim kollarının arasında süzülerek. "Ne sürprizi?"

Güldüğünde, "Kapılarda karşılansaydım eğer bizzat öğrenecektin ama o kadar sorumsuz bir karım var ki evlendiğimizden

beri ne beni uğurluyor ne de karşılıyor.” Sitemle söyledikleri gül-meme sebep oldu.

“Şu seni geçirip geçirmemem veya karşılayıp karşılamamam-la ilgili alıp veremediğin ne, anlamıyorum,” dedim gözlerimi kısarak.

Bir ara Zeynep’in Batur’a, “Gay misiniz Batur Bey?” diye sorduğunu duymuştum ama geri kalanına kulak verememiştım pek.

“Karım olarak vazifelerini yerine getirmiyorsun,” dedi ciddi ciddi. “Senden şikâyetçiyim.”

Kaşlarım havalandı. Kollarının arasından sıyrılıp, ellerimi belime yerleştirerek, “Allah Allah,” dedim. “Ne kusur işlemişim de haberim yok acaba?”

“Sana *kusurlusun*, demedim. *Senden şikâyetçiyim*, dedim,” dedi kaşlarını çatarak.

“Ne fark eder?” dedim ters ters.

“Çok şey,” dedi karanlık bir sesle. “Çünkü hayatımdaki tek kusursuz şeysin sen. Kendini kusurlu olarak görmek yine kendine yapacağın en büyük saygısızlık olur.”

“Konuyu çarpıtma,” dedim homurdanarak. “Onu geç şimdi, neymiş benim vazifelerim? Neyden şikâyetçisin?” Ellerim belimde ters ters bakışlarla ona bakarken bu halime güldü.

“Her an ayağındaki topukluları çıkarıp kafama fırlatacakmış gibi duruyorsun,” dedi yüzünde yer edinen aydınlık bir tebesümle. “Senden korkmalı mıyım?”

“Bizim oralarda, Trabzon’da, hanımdan korkmayana *gâvur*, derler,” dediğimde gülümsemesi büyüdü. “Gâvur olmaya niyetli değilsen hanımcı olman tavsiyelerim arasındadır. Aklında bulunsun,” dedim göz kırparak. “Şimdi söyle bakalım, neymiş şikâyetin?”

Kolumdan tutup kendine doğru sertçe çektiğinde göğsüm göğsüne çarptı. Ufak, gelip geçici bir sızı sol yanımda peydah olsa da belli belirsiz olduğu için üsteleyip onu endişelendirmek

istememedim. Dikişlerim sızlamıştı. “Ay olacak neredeyse ama kanı beni beslemeyi bir kez olsun düşünmedi,” dedi tok bir sesle.

“Derdin yemek mi?” dedim şaşkınlıkla. “Söyleseydin yapardım sana.”

Kara gözleri haylazlıkla parladığında, “Derdim yemek, evet,” dedi. Kulağıma doğru eğildi. “Ama tatmak istediğim asıl tadın senin bacaklarının arasında olduğunu ve yemek istediğim şeyin sen olduğunu atlıyorsun, sevgilim.” Dudaklarım aralandı. “Emim beni özlemişsindir çünkü ben seni çok özledim.”

“Bunu kastetmemiştim,” dedim sesime ulaşabildiğimde.

“Halbuki ben gayet açık konuşmuştum,” dedi nefesini boynuma üfleyerek. Huylanarak kaçtığımda, dudaklarımda istemeden oluşan bir gülümseme yer edindi. “Eğer hâlâ anlamadıysan uygulamalı olarak gösterebilirim sana,” dedi arsızca. “Yaşatacağım konusunda ise eminim. Peki, sen beni beslemeye cesaret edebilir misin?”

Kaşlarım çatılırken, “Terbiyesiz!” dedim. “Ağzının ayarı iyice bozulmuş senin! Hiç utanman da yok!”

“Bozduran utansın,” dedi arsız arsız. “Sahi...” dedi duraksayarak. “Gerçekten beslemeyecek misin beni?” Onu göğsünden ittiğimde kızaran yanaklarımı ondan saklayarak uzaklaştım. “Doktorunla konuştum. Bir sorun olmayacağını söyledi.” Ben içeriye kaçarken, o da gülerek peşimden geliyordu. “Gel buraya, cüce. Nereye gidiyorsun?” dediğinde adımlarımı hızlandırdım. “Benden kaçabileceğini mi sanıyorsun?” Bana yetiştiğinde arkamdan kollarını sardı. Ayaklarımın yerden kesilmesine sebep olduğunda dudaklarımın arasından neşe dolu tiz bir çığlık kaçtı ve kahkaham evde yankılandı.

Göz ucuyla dışarı baktığımda Batur ve Zeynep’in bir konuda tartıştığını, Büge’nin kendine bir kahve yapıp koltuklarda oturduğunu, Douglas’ın bahçede telefonla konuştuğunu gördüm. “Yakaladım seni,” dedi tehlikeli bir sesle. “Benden kaçabileceğini mi sandın? Ayağındaki topuklulara rağmen onca insanın

arasına bakındığımda, araya gizlenmiş o cüce boyundan tanırım seni ben.”

Kollarının arasında çırpınırken, “Boyum bir yetmiş altı benim!” diye cırladım. “Cüce diyemezsin sen bana!”

Genzinden gelen tok bir sesle güldüğünde kulaklarıma sızan gülüşü eşsiz bir notayı andırıyordu. Dinlemekten asla bıkmayacağım ve bana özel kalmasını istediğim bir parça gibiydi. “Seke seke kaçıyorsun bir de çocuk gibi,” dedi burnunu burnuma sürterek. “Nesin sen? Yavru ceylan mı?” dediğinde gülümsemem büyüdü. “Bunu sevdin,” dedi gözlerini kısarak. “Halbuki ben buna da sitem edecek bir şey bulursun diye hazırlamıştım kendimi ama...”

Ceylan güzeli de diyordu arada. Seviyordum böyle söylemesini.

“Sana ne demeli peki?” dedim gıcık bir sesle. “Dayamışsın merdiveni otuzuna, yetmemiş boyunu da iki metrete dayamışsın, zürafa gibi dikiliyorsun tepemde. Bir de beni beğenmiyorsun.”

“Seni beğenmemek mümkün mü?” dedi belimdeki tutuşunu sıkılaştırırken. Yanında olduğum her an bana dokunmadan, kollarının arasına almadan duramıyordu. “Ayrıca zürafa mı? Daha yaratıcı bir şey beklerdim senden,” dedi yüzünü buruşturarak. “Sana ne demeli, yercücesi?” Daha sonra gözlerinde arsız bir parıltı yer edindiğinde benzeri bir gülümseme de dudaklarında yer edindi. “Bazı şeyleri merdivene dayadığım doğru ama eğer sen de istersen sana da bir şeyleri dayayabilirim.” Gözlerim iri iri açılırken dudaklarım aralandı.

Şaşkın halime karşılık gür bir kahkaha dudaklarının arasından kaçtığı anda güldüğü için kısılan gözleri kısa bir an duraksamama sebep oldu ama silkelenerek kendime geldiğimde, al al olmuş yanaklarımla yanından kaçtım.

“Dev olmuş başıma, konuşuyor bir de arsız arsız,” diye söyledim. “Çölde susuz bıraktılar da yangının mı körüklendi beni

görünce? Azgın herif!” Merdivenleri koşar adım çıkarken o da peşimden geliyordu.

“Yangınının körüklendiği doğru,” dedi eğlenen bir sesle. “Madem bu seni bu kadar rahatsız ediyor, söndür o zaman, yavrum.” Sözlerine cevap vermeme engelleyen şey yatak odamızın kapısını açtığımda karşılaştığım şeydi. “Ha, niyetin yoksa ateşinde yanmaya da razıyız.” Sesli ve içten bir şekilde güldüm. Bazen beyefendi hallerinin yerini alan kıroluğu beni öldürüyordu.

Yatağın yanındaki komodinin üzerinde duran kardelen çiçekleri o kadar güzel görünüyordu ki güzellikleri karşısında dilim tutuldu. *Son çiçeğin, İz.*

“Keskin,” dediğim an varlığının verdiği güveni hemen arkamda hissettim. Her iki kolu da belime dolandı. Gözlerimi çiçeklerden alamadım. Çok güzellerdi.

“Nasıl ki sen benim en karanlık sokaklarımda çiçek gibi açıp, onca kötülüğümü bir toz bulutu gibi temizleyip beni aydınlığa kavuşturduysan bu çiçekler de ışıyla seni aydınlatsın istedim.”

Dolan gözlerim akmak için hazırda beklerken genzime dolan yaşlara inat içimdeki mutlulukla gülümsedim. “Bunun asla benim en sevdiğim çiçeğin kardelen çiçekleri olmasıyla alakası yoktur kesin,” dedim imayla.

“Daha önce sorduğumda söylemiştin, yavrum.” Hareketeden göğsünden güldüğünü anladım. “Unutmadım herhalde. Yine de bu yardım, seni mutlu etmeme engel değil,” dediğinde bu sefer sesli bir şekilde güldüm.

“Bırak beni, çiçeklerime sarılacağım,” dedim kollarının arasında kıpırdanarak.

“Onları ben aldım sana, bana sarılman gerekiyor,” dedi uyuz uyuz.

“Onların şefkatime ihtiyacı var, biraz sevmem gerekiyor kendilerini,” dedim gıcıklık olsun diye.

“Ya benim de senin sevgine ve şefkatine ihtiyacım varsa?”

Gülümseyen dudaklarımı birbirine bastırdım. “Karım olarak vazifelerini yerine getir.”

Kollarının arasında ona doğru dönüp kollarımı zarifçe boynuna sardım. “Ne arzu edersiniz, efendim?” dedim alayla gülerek.

“Sarılısana bana,” dediğinde gülümsemem büyüdü. Göğsüm göğsüne çarptığında boynundaki kollarımı sıkılaştırdım ve başımı omzuna yaslayarak ona sarıldım. Anında beni sarıp sarmaladı. Tenimde gezinen kor ateş içimi ısıttı.

O beni bütün kötülüklerden saklayan, sakınandı.

Can evimdi.

Konuşmak için dudaklarımı aralamıştım ki aşağıdan Zeynep’in, “Ne demek yok?” diye yükselen bağırışıyla hızla geri çekildim. Kalbim endişeyle kanat çırpıtığında onun kara gözlerine yerleşen merakı gördüm.

“Sakin ol,” dedi yüzümü avuçlarımın arasına alırken. “Sakin ol, tamam mı güzelim? Sakın panik yapma. Senin için zararlı, biliyorsun,” dedi, kalbimi hatırlatmak istercesine.

“Bir şey oldu,” dedim korku dolu bir sesle. “Birine bir şey oldu, Keskin.” Korku göğüs kafesime dalga dalga yayıldı. Endişe içimi kemirdi.

“Tamam, gel bakalım birlikte,” dedi elimi sıcak avcumun içine alırken. “Ama önce sakın ol.” Keskin beni sakın tutmak için uğraşırken birlikte odadan çıktık ve merdivenleri indik.

Zeynep avaz avaz, “Ne demek yok, Sinan?” diye bağıırıyordu. “Kendi ellerimle bu sabah okula bıraktım ben oğlumu! Ne demek yok?”

Korku kalbimde yuva kurduğunda, sol yanımda ufak bir sızı belirdi. Uraz mı kayıptı? Merdivenleri korkuyla indim. Aldığım nefesle göğüs kafesim hızlı hızlı inip, kalkarken salonda dört dönen Zeynep’i gördüm.

“Baktın mı iyice etrafa?” dedi ağlamaklı sesiyle. Perişan hali içimi parçaladı. “Sinan, lütfen,” diye yakardı. “Çocukların ara-

sına karışmıştır, görememiştir. Öğretmenine falan sordun mu? Bazen ben geciktiğimde okulun yanındaki parkta oturup bekliyor beni. Oraya da baksaydın.” Yaşlar gözlerinden inci gibi aktığında kestane koyusu gözleri bana uğradı. “İz,” dedi çaresizce. Dudakları titredi. “İz, oğlum yok.” Bağırıyordu daha az içim acırdı. Yaşlar dur durak bilmeden, akarken hıçkırdı. Herkes ne yapacağını şaşırmış gibiydi. “Oğlum yok!”

“Canımın içi,” diyerek, yanına varıp ellerine sarıldım. “Bir sakın ol önce. Uraz bu, bekleyememiştir Sinan’ı, eve gitmiştir belki, ha? Yapmıştı ya daha öncesinde de. Celallenme hemen.”

“Yok!” dedi hıçkırığa hıçkırığa ağlarken. “Sinan bakmış her yere. Hem Uraz’ı biliyorsun, eve gitseydi haber verirdi bir şekilde. Öğretmeni de son dersten sonra görmemiş.” Paniği, elimi ayağımı birbirine dolandırdı. Kısa bir süre duraksadığında, gözleri gözlerimde takılı kaldı. “Bir şey oldu,” dedi deli gibi ağlamaya başladığında. *Otur, ağla, İz. Otur, ağla.*

“Hayır, b-”

“Oğluma bir şey oldu,” dedi acı bir fısıltıyla. Gözleri geriye doğru kaydığında kalbim korkuyla kanat çırpı. Kollarımın arasında sarsıldığında Batur imdadıma yetişti ve düşmesine izin vermeden Zeynep’i yakaladı.

“Su, kolonya falan getirin.” Batur kucakladığı Zeynep’i kol tuğa dikkatlice yatırırken yüzünü örten saçlarını elleriyle sıyırdı. Büge kolonyayla geri gelirken oturduğum yerden kalktım ve Zeynep’in düşürdüğü telefonunu yerden aldım.

“Alo? Sinan?” dedim panikle.

“İz! Allah kahretsin, yok hiçbir yerde! Yok!” diye bağırdı telefonun ucundan.

“Tamam, sakın ol önce. Karakola geç sen. Okulun etrafındaki kamera kayıtlarını incelesinler, öğretmenini de kapıdaki güvenliği de sorguya alsınlar!” dedim bir solukta.

Boğazı yırtılırcasına, “Uraz!” diye bağırdı.

“Sinan, beni dinle!” diye bağırdım en sonunda. “Panik yap-

manın sırası değil, anlıyor musun beni? Kendine gel, sokak sokak arayarak bir şeyi çözemezsin! Sana söylediklerimi boş ver. Direkt karakola geç sen. Ben halledeceğim, tamam mı?” Zeynep yavaş yavaş kendine gelirken, oğlunu sayıklayıp duruyordu. “Ben Zeynep’i de alıp geleceğim. Söz, bulacağız. Yeter ki bir de seninle uğraşmak zorunda bırakma beni, lütfen.”

Telefonu kapadıktan sonra sıkıntılı bir nefes aldım. Keskin elini destek amaçlı sırtıma koyarak, “Yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu.

“Her ne olursa,” dedi Batur hemen ardından.

“Olursa söylerim,” dedim düz bir sesle. Panik yapmanın sırası değildi. Uraz kayıpsa aklıselim bir şekilde hareket etmem gerekiyordu. “Karakola gidiyoruz,” dedim buz gibi bir sesle. Gözlerim odanın köşesinde sırtını kapıya yaslamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş adamı buldu. Bir çift mavi göz.

Douglas Vance.

Her şey bitecekti. Bizim hikâyemiz de.

Gözlerimi karşımdaki dev ekrandan ayırmazken mobese kayıtlarını inceliyordum. Sinan birçok yere telefon ederken Zeynep’in cansız bir bebekten farkı yoktu. Uraz tam iki saattir yoktu.

Kalbimde yokluğunun getirdiği derin bir sızı vardı. *Ya bir şey olduysa? O zaman ne yapacağım?* Uraz’ı her ne kadar Zeynep doğurmuş olsa da onun bir annesi de bendim. O benim de oğlumdu. Başına bir şey gelmişse ne yapardık?

Engin Komiser umutsuz bir sesle, “Maalesef, Sayın Savcı’m,” dedi. “Bundan sonrası kör noktalara giriyor.”

“Elimizde o kısmı gören bir kamera yok mu?” dedim bakışlarımı ekrandan ayırmadan.

Zeynep içi sıkışmış gibi oturduğu yerden ayaklandığında, bir eli kalbinin üzerine baskı uyguladı. Ağrısını gidermek istiyor gibiydi. “Ya, kimse görmemiş mi?” dedi sitemle. Herkesin bakış-

ları yükselen sesiyle birlikte ona döndü. “Koskoca okul! O kadar öğretmen bir çocuğa göz kulak olamamış mı?”

“Zeynep,” dedim, *yapma*, dercesine.

“Yol bilmez, iz bilmez o,” diye yakardı. “Küçücük daha, akli ermez bile hiçbir şeye.”

Sinan kapıda belirip, “Zeynep,” dediğinde Zeynep’in öfke dolu bakışları onu buldu. “Senin yüzünden,” dedi. Bir hışımla yanına varıp sertçe göğsünden itti. Sinan’ın saçları dağılmış, gömleğinin ütüsü bozulmuştu. O da iyi gözükmüyordu. “Sen geç kalmasaydın, oğlum şimdi yanımda olacaktı.” Bir kez daha göğsünden ittirdiğinde Sinan sendeledi. “Git,” dedi. “Git ve oğlumu getir bana.” Öylece durmasına karşılık öfkesi gittikçe arttı. “Ne bakıyorsun?” diye bağırdı. “Git, oğlumu ara.” Elleri güçsüzce iki yanına düştüğünde yaşlar gözlerinden sicim sicim aktı. Hıçkırığı içimi parçaladı. Sinan’ın iç yakan kahveleri Zeynep’in üzerindeydi. “Daha çok küçük o, Sinan.” Sinan gözlerini yumduğunda Zeynep’i kollarının arasına çekti. Her iki koluyla Zeynep’i sararken başını göğsüne yasladı. Gözlerinden firar eden bir damla yaş saçlarının arasında gizlendi. “Bizi yanında bulamayınca korkmuştur o şimdi. Yapamaz o bensiz, biliyorsun. Acıkmıştır da,” dedi için için ağlarken.

Herkes dolu gözlerle içler acısı hallerini izledi. Keskin bir kolunu omzuma dolarken sırtımı sıvazladı.

Zeynep’in, “Canını yakmışlar mıdır?” demesi yüreğimi parçaladı.

O onu doğurdu, baktı, büyüttü ve göğsünde uyuttu. Her anına tanık oldu. Onunla öğrendi bazı şeyleri. Onu emzirdi, hissetti ve kucığına aldı. Sen bunu anlayamazsın, İz.

“Sorumluluğunun farkında olmayan bir annenin dramıyla mı uğraşacağız gerçekten?” Leyla’nın sesi bıçak gibi ortamı ikiye böldüğünde herkesin bakışları onu buldu.

Zeynep, Sinan’ın göğsünden doğrulurken, “Ne dedin sen?” dedi tehlikeli bir sesle. Gözlerindeki gazap Leyla içindi.

Kimsenin onu tutmamasını diledim.

“Daha ne kadar bir çocuğun kaybı yüzünden beni ve müvekkilimi burada tutmaya devam edeceksiniz, Sayın Savcı’m?”

“Sayın Savcı,” dedi Sinan sertçe. “Haddini bil, avukat.” Leyla, Sinan’ın sesiyle duraksasa da bozuntuya vermedi.

“Bütün emniyetin bununla meşgul olması komik. Kaybolan tek çocuk sizin çocuğunuz değil. Beklemek de zor olmasa gerek.”

Bilerek yapıyordu. Zeynep’in damarına bilerek basıyordu. Boşluktan yararlanan Zeynep, Sinan’ın onu tutan kollarının arasından sıyrılıp bir memurun masasına yaslanmış olan Leyla’ya doğru atıldı.

Tokat’ı yanağında yer edinirken etin ete çarpmasıyla çıkan tok ses gür bir şekilde yankılandı. Kollarımı göğsümde birleştirip Zeynep’in Leyla’nın saçlarına asılmasını izledim. Leyla tiz bir çığlık atıp geri çekilmeye çalıştı ama Zeynep saçlarına öyle bir asılmıştı ki Sinan bile ayıramadı onu.

“Seni lime lime ederim!” diye bağırdığında sarı saçlarını bir halat gibi eline doladı. “Duydun mu beni? Senin canını şuracıkta alırım, kimse de engel olamaz!” Hırsla büyüyen gözlerindeki gazabı Leyla’nın üzerine çökmüştü. Zeynep diğer eliyle Leyla’nın yüzünü kavradığında tırnaklarını acımasızca derisine batırdı ve kor kızıl kan Leyla’nın yanaklarındaki çiziklerde kendini belli etti. “Oğluma, anneliğime uzanan o dilini keser, gözlerini oyarım senin!” dedi tehlikeli bir sakinlikle.

Batur onları ayırmaya çalışan Sinan’ın arasında sızdı. Zeynep’i belinden yakalayıp kuvvetle çektiğinde birkaç polis memuru düşmemesi için Leyla’yı tuttu. Zeynep’in avuçlarında oldukça büyük bir saç yumağı vardı. Ellerinde iğrenç bir şey varmış gibi saçları savurdu.

Sinan ikisine de öfkeyle bakıp, “Yeter!” diye bağırdı.

Batur sıkı sıkı tuttuğu kadının kulağına, “Sakin ol,” diye fısıldadı. “Sakin ol, tamam mı? Yaptın zaten yapacağını, sakin ol.”

Zeynep, Batur’un kollarından kurtulmak için debelenirken,

“Seni mahvedeceğim!” diye bağıırıyordu. “Duydun mu beni, Leyla Yaman? Benim adım Zeynep Yılmaz’sa senin adın o tabeladan inecek,” dedi öfkeyle. “Sana avukatlık yaptırırsam ben de Zeynep değilim! O barodan adını sildireceğim, duydun mu beni?”

Batur, Zeynep’i zorlukla toplantı odasına soktuğunda bile Zeynep’in bağıırıları kesilmedi. Batur kapıyı arkalarından sertçe kapadı. Ama kapı kapanırken boşluktan yakaladığım bir diğer şeyse Batur’un Zeynep’i susturmak için dudaklarını sertçe dudaklarına bastırıldığıydı. Bunca şeyin içinde biraz da olsa tebesüm etmeme sebep olan şey buydu.

Sinan kravatını çekiştirirken sertçe şakaklarını ovaladı.

“Az bile yaptı,” dedi yanıımızda yer edinen İdil. Kızıl saçlarını sıkı bir atkuyruğu yapmış, buz mavisi gözlerini etrafta gezdiriyorken kollarını göğsünde birleştirmişti. “Ben onun yerinde olsaydım ilk işim masanın üzerindeki kalemlerden birini şahdamarına saplamak olurdu.” Sözleri dehşede ona dönmeme sebep oldu.

Keskin ikaz dolu bir sesle, “Neyse ki onun yerinde olan sen değildin, İdil,” dedi.

“Neyse ki,” dedi buz gibi bir sesle.

Yaşananlar çığ gibi üzerime devrildiğinde kalbimin kısa bir süreliğine atmasına sebep olan Engin Komiser’in sesi buz kesme sebep oldu. “Sayın Savcı’m,” dedi çekingen bir sesle. Gözleri yerdeydi, bana bakmıyordu. “Belgrad Ormanı’nda, altı yaşlarında bir çocuk cesedi bulmuşlar.”

Zihnimde bir deprem yaşandı.

Kıyamet artık çok yakındı.

7. BÖLÜM

Bir annenin evladı için endişelenmesi, yalınayak dolaşması ve acısını saklamadan, çekinmeden yaşaması nasıl bir duyguydu, hiçbir zaman bilemeyecektim.

Bir çocuğun korktuğunda annesine sığınmasını, kaybolduğunda annesini aramasını ve annesinin onu hiçbir zaman bırakmayacağına inanması nasıl bir şeydi, hiçbir zaman bilemeyecektim.

Baba nasıl güvenli bir dağ demekse ve abi üzerine düşen o dağın gölgesiye anne sarıp sarmalayan, saklayan, sakınan ve koruyandı.

İçimde saklı kalmış kız çocuğunun üzüntüsü vardı. Onun yarasını taşıyordum. Bir çocuğun yarasını taşımak çok acıtıyormuş. Kırgınlığı nefes aldırmıyormuş. Bilmiyordum.

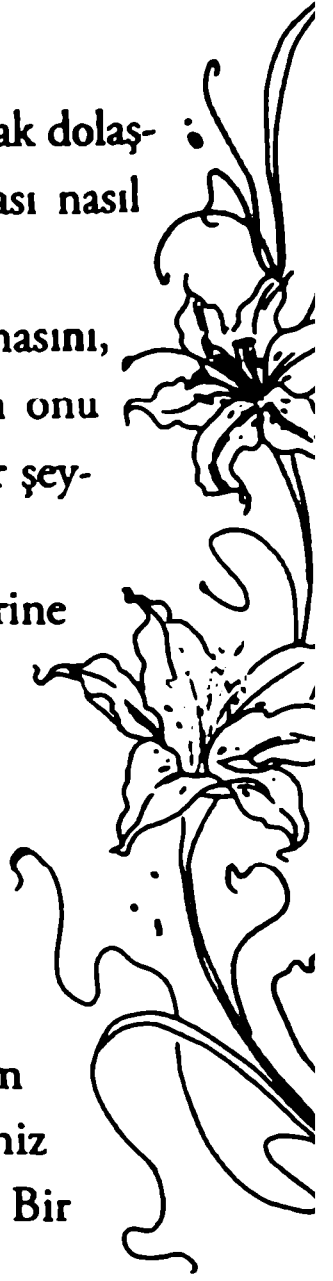
Ev demek bazen *anne*, demekti ve benim evim yoktu. Hiç olmamıştı. Katran karası gözlerle, deniz kokusuna sahip olan bir canevim vardı sadece. Bir bana vardı. Hep de olacaktı.

Ne çok uzaktı ne de çok yakın. Vakit artık gelmişti ve ben bugün canevimden yanacaktım.

Zeynep'in yanına nasıl gittiğimi hatırlamıyordum. O kara haberi nasıl verdim, bir annenin yüreğini nasıl yaktım, onu biliyordum işte.

Bir kadın vardı hayatımda. Adı Zeynep olan. Bana dost, yoldaş olan. Bir ihtimal bile olsa verdiğim haberde sinir krizi geçiren ve kahvelerindeki parıltının sönmesine sebep olan bir haber verdim ben ona. Yaşarken öldürdüm kardeşimi. Yaşarken yaktım yüreğini. Bir annenin kulağından bir ömür silinmeyecek o haberi verdim ben bugün.

Bir adam vardı hayatımda. Adı Sinan olan. Bana abi olan.

Bana öz abimden daha fazla abi olan. Üniversite yıllarında beni koruyup kollayan. Benim için girdiği her kavgada karakolluk olan. O kavgalarda aldığı yaraları saran bir kardeşi vardı. İki abim vardı: Biri varlığıyla bile yokluğunu hissettiren, diğeri ise yokluğunda bile var olan.

Benim haberimde boğulmuştu o da.

Bir çocuk vardı hayatımda. Can almama, can vermeme sebep olacak olan bir çocuktur. Adı Uraz olan. Bana umut olan. Bana evlat olan. Bana doğurmakla anne olunamayacağını öğreten. Bana en güçsüz anlarımda bile varlığıyla ilaç olan. Korktuğunda, annesini bulamadığında bana sığınan. Göğsümden uyuttuğum, hastalandığında başında sabahladığım, düştüğünde kaldırmak için beklediğim o çocuk yoktu şimdi.

Bir çocuk girmişti altı sene evvel hayatıma. Şimdi yoktu.

Üzerinde kocaman harflerle **MORG** yazılı olan tabela içi-mi deşiyordu. Zeynep buz gibi zemine çökmüş, gözlerini yere dikmiş, içeriye girmeye cesaret edememişti. Sinan, hemen Zeynep'in yanındaydı. Ona sığınmıştı çünkü bu hayatta Zeynep ve Uraz'dan başka kimsesi yoktu.

Kaybedince anlaşılıyormuş demek ki bazı kalplerde yerin.

Varlığına alıştuğın bir insanın yokluğuyla sınıandığın zaman bazı şeyler için çok geç oluyordu. Telafi edilmesi gereken her şey yaşarken edilmeliydi. Yoksa gidenin arkasından ağlamak da af dilemek de boşaydı. Çünkü giden geri gelmiyordu. Olan, kalana oluyordu. Anıların acı hatırasıyla yaşıyordu kalan. Gideninse yokluğuna alışılıyordu. Bir zaman sonra artık varlığı aranmıyor, yokluğu eskisi kadar yaralamıyordu. Acıtmıyordu. Eskisi kadar acıtmıyordu.

Hayır, aslında... Eskisinden daha çok acıtıyordu ama benim bunu kendime itiraf etmeye gücüm yoktu. Bazen bazı şeyleri kabullenmemek daha iyiydi.

Ne Zeynep cesaret edebilmişti içeriye girmeye ne de Sinan. Acı da yaşanacak olan da yine bana kalmıştı. İçeride yatan

çocuk Uraz olmasa bile örtünün altındaki yüzü hiçbir zaman unutmayacağımı çok iyi biliyordum.

Öylece dikilip kalmıştım aralık kapının önünde. Ne bir adım ileri atabiliyordum ne de geri.

Yıllar evvel yine bir hastanedeydim. Eksi birinci katta, üzerinde **MORG** yazılı bir kapının önündeydim. Yüreğim ağzımda bekliyordum.

Ali için.

“Ölesiye,” diye fısıldadım gözlerimin takılı kaldığı **MORG** yazısına doğru. “En azından bir zamanlar öyleydi,” dedim kendi kendime.

Can.

Can yanığı.

Can yanığı, kalp kırığı.

Ali, hâlâ komadaydı. Hastanedeydi, yalnızdı. Benim gibi yalnızdı. Yaralıydı. Kırgın, kızgın ve yarımdı. Hep de öyle kalacaktı çünkü ben ona hiçbir zaman dönmeyecektim.

Yarımın, yarısı, demişti bir keresinde bana. Hiç unutamamıştım.

Haksızlık ediyorsun, İz.

Kime?

Geçmişe.

Asla.

Olması gereken olmuş ve bitmişti.

“İzgi?” Omuzlarıma dokunan tanıdık ellerle beraber sesi ulaştı kulaklarıma. Daldığım yerden çekip, çıkarırken beni sesi, irkilmeden edemedim.

Benim yarımın yarısının can veren nefesi, şahdamarımdaki yanığa çarptı. Ben hâlâ onun yarısıydım belki ama artık o benim yarım değildi. Benim yarımın yarısı hemen arkamdaydı. Keskin Ardıç Alacahan’dı. Canevimdi.

“İçeride göreceklerini kaldıramayabilirsin,” dedi karanlığı yuva edinen sesiyle. “Bu senin için bile fazlasıyla ağır bir yük. Bırak, bir başkası baksın,” dedi beni ikna etmek ister gibi. İçeriye

girmemi en başından beri istemiyordu. *Peki, sen benim yaptığım şeyi nasıl kaldıracaksın, sevgilim?*

“Emin olmamız lazım,” dedim acı bir fısıltıyla. Dilimden dökülen her söz zehir zemberekti. Sanki ruhum çırılçıplaktı. Üzerine damlatılan sıvının adı kezzaptı ama rengi zift rengiydi. Küçük küçük damlalar halinde üzerime dökülüyor, canımı yakıyor, ruhumu kanatıyordu ama öldürmüyordu. Yok etmiyordu. Bana, ruhuma işkence ediyordu.

Ben Keskin’e can yanığı, kalp kırığıydım. Hiçbir zaman merhem olmamışım. Olamayacaktım.

“Benim bakmam lazım.” Mantuklu düşünemiyor, ne yaptığımı kestiremiyordum. Tükenmişim artık. Kimseyi ikna etmek, bir şeyleri anlatmak için çabalamak ve acımı bağıra çağıra yaşamak istemiyordum. Halim kalmamıştı. *Bitiyordu zaten.*

Bir adamın gözbebeği olan, içinde yaşanmışlıkları, hatıraları olan bir evdim sanki. Yıkılmaya çok müsait olan, yıkulmasını dört gözle bekleyen hatta yıkıldığında o evden kalan parçaları bile çekip atmak için hazırda bekleyen insanlar vardı. Arkalarında koca koca dozerlerle üzerimden geçmek, beni lime lime etmek ve yıkmak için hazırda bekliyorlardı ama bir adam vardı onları benden uzak tutan. Canım yanmasın diye o evin kapısında oturan. Sanki içeri girip arkasını dönse o dozerlerle birlikte yıkacaklardı beni ve o bunu bilir gibi ben her acımla baş başa kaldığımda yanı başımda beliriveriyordu.

Camım, çerçevem yoktu. Kırık dökük, birkaç tahta parçasıyla ve darbe almış kolonlarla ayakta kalmaya çalışan ama yıkılmaya müsait olan o evdim ben. İçim buz gibiydi. Kimseye yuva olmazdı.

Tereddüt dolu, sarsak bir adım attım öne doğru. Omuzlarımdaki elleri umutsuzlukla düştüğünde varlığı geri çekildi ve bu hareketiyle boşlukta salındığımı hissettim. Adım attıkça buz gibi soğuk çarptı tenime. Üşüdüğümü hissettim. Çok soğuktu. Burası böyleyse kim bilir toprağın altı ne kadar soğuktu.

Annem de üşümüş müdür diye düşünmeden edemedim. Buz tutmuş mudur bedeni? Elleri, ayakları soğuktan mosmor kesilmiş midir?

Kırdılar ya kanadımı annemi benden aldıklarında... Açtılar ya bende kapanmayacak bir yara... Yüreğe şifa olanı yüreğimin yarası yaptılar ya hani... Annem benim merhemim değil de yarım oldu ya hani...

Ben her ölümün acı gerçeğiyle yüzleştüğimde böylesine boğazıma kadar yaşlarla mı dolacaktım?

Baba, çok özlüyorum seni. Keşke sadece yalan söyleseydin bana. Affederdim seni o zaman. Keşke parmağın olmasaydı annemin ölümünde.

Demir kapıyı itip, sarsak adımlarla içeriye girerken, “Yaşanacak çok şeyimiz vardı, anne,” dedim. “Seni bana çok gördüler. Bizi birbirimize çok gördüler.” İçeride, hemen ortada bir taşın üzerine yatırılmış küçücük bir beden vardı. Üzerine beyaz bir örtü örtmüşlerdi. Örtünün altından gözüken ayaklar bembeyaz kesilmişti. “Seninle yaşayamadığım her şey ukde kaldı içimde.” Bir adım daha attım. İçerinin soğuğuna rağmen ciğerim alev alev yandı.

Yaklaştıkça örtünün altındaki saçlar çarptı gözüme. Uraz saçlarının rengini annesinden almıştı. Peki, bu örtünün altından gözüken, canlılığını yitirmiş saçlar neden bu kadar çok benziyordu onun saçlarına? Niye örtünün altındaki küçücük bedenin yattığı enkaz nefesimi kesiyordu? Allah'ım, göğsümü sıkıştıran, nefesimi kesen bu acı da neydi?

Yapma, İz. Bırak. Çık dışarı. Yorulmadın mı? Yoruldun.

Yanmaktan da öteydi bu. Bir okyanusun içinde göz göre göre ölüme terk edildiğimi hissediyordum. Boğuluyordum. Ruhum karanlığa gömülüyordu ama sevdiğim herkes bana sırtını dönüyordu sanki.

Kapının dışında öyle bir sessizlik hâkimdi ki hepsinin yüreği

ağzunda beklediğini biliyordum. Dudaklarımın arasından çıkacak olan tek bir feryat, canın bedenden çıkmasına sebep olacaktı.

“Hazır mısınız?” Yabancı bir ses zihnime sızdığı anda ıslak gözlerimi farkında olmadığım görevliye diktim. Örtüyü açmak için hazırda bekliyordu.

Böyle bir şeye nasıl hazır olunurdu? Buna nasıl hazırlık yapılırdı?

Bilmiyordum. Artık hiçbir şey bilmiyordum.

Cevabımı beklemedi. Sessizliğimden ve öylece bakmamdan sıkılmış olacak ki beklemediğim bir anda örtüyü kavradı ve ölü bedeninin omuzlarına kadar açtığı anda kalbimin atmayı bıraktığını hissettim. Nefesim boğazıma takılırken göğüs kafesimin altında adına kalp dedikleri şeyi hissedemiyordum. Tekmeleri ne korku doluydu ne heyecan ne de mutluluk.

Hiçlikti. Koca bir hiçlik çünkü atmayı bırakmıştı.

Gördüğüm suret zihnime kazınırken genzimden garip, acı dolu bir ses çıktı.

O değildi.

Uraz değildi.

Orada yatan benim yeğenim, oğlum değildi.

Çok şükür ki o değildi.

“İzgi!” Onun sesini duydum. Karanlığın içinden beni çekip çıkaran dingin sesini. Dokunuşlarını tenimde hissettim. “Bana bak, güzelim,” dedi endişeyle. “Bana bak.” Yaşlar öylesine çoktu ki önümü görmekte bile zorlanıyorum.

“Değilmiş,” dedim hıçkırıklarımın arasından. “Keskin, Uraz değilmiş.” Yüreğimdeki korku göğüs kafesimden kalktığı anda, dolan gözlerimden boşalan yaşlar sicim sicim yanaklarıma akın etti.

Orada yatan benim canım değildi ama bir başka annenin canıydı. Ben Uraz olmadığı için içimi sıkıştıran acıya ağlarken belki bir başka anne oğlunun yaşadığı umuduna tutunuyordu.

“Tamam, güzelim.” Beni göğsüne doğru çektiğinde büyük el-

leri saçlarımı okşadı. Dudaklarının sert baskısını saçlarımda hissettim. “Bitti, tamam mı? Sana söz, bulacağız Uraz’ı ama yalvarıyorum sana nefes al,” diye yakardı. Genzimi tıkayan acı nefesimi kesmişti. Konuşmakta güçlük çekme sebebim buydu. “Yalvarıyorum, nefes al, İzgi.” Kollarının arasında titreyen bedenimi sıkı sıkı tutarken bir krizin eşiğine gelmemden deli gibi korkuyordu. *Gitmek istemiyorum. Yanından hiç gitmek istemiyorum.*

Göğsünde titreye tireye soluklanırken, “İşte böyle,” dedi şükreder gibi. “Aferin benim güzel karıma.” Beni sarıp, sarmalarken kolları bacaklarımın altından dolandı ve ne olduğunu anlamadan titreyen bedenimi kucağına aldığı anda başım göğsüne düştü. Dudaklarının arasından titrek bir nefes kaçtı.

Morgdan çıktığımızı buz gibi soğuğu artık hissedemediğimde fark ettim. Bedenim yine onun tarafından kapıdaki sandalyeye bırakılırken Zeynep’le Sinan’ın korku ve dehşetle bana baktığını gördüm. Alacakları haber onları deli gibi korkutuyordu.

Ağlaya ağlaya başımı iki yana sallayarak, “Değil,” dedim. Zeynep eli göğsünde rahat bir nefes alırken yaşlar gözlerinden boşaldı. “Uraz değil,” dediğimde Sinan mutlulukla gülümsedi.

Zeynep’le birbirlerine öyle bir sarıldılar ki içim acıdı.

Keskin’in nereden bulduğunu bilmediğim suyu dudaklarıma yasladığını fark ettiğimde zorlukla birkaç yudum aldım.

Keskin’in elleri yüzüme yapışan saçlarımı sıyırdığında ellerinin ıslak olduğunu çok sonra fark edebildim. Kara gözlerinde derin bir endişe hâkimken, gözlerini gözlerimden çekmeden koca avuçlarının arasına aldığı ellerime uzun bir öpücük kondurdu. Kara gözleri ağır bir yavaşlıkla kapanırken, göğüs kafesi rahat bir nefesle şişip kalktı.

“Çok şükür,” dediğini duydum belli belirsiz. “Çok şükür, iyisin.”

Zeynep, Sinan’ın kollarında hıçkırığa hıçkırığa ağlarken, “Oğlum bul, yalvarıyorum sana, Sinan,” dedi. “Oğlum getir bana, ne olursun,” dedi içi yana yana.

Hayat çok garipti. Kendinizi en mutlu ve güvende hissettiğiniz anda sanki bunu bilip mutluluğunuzu hisseder gibi her şeyi tepeklak etmek için uğraşırdı. Kaderin yazgısını koyardı önümüze.

Kaderin senin için çizdiği yoldan şaşarsan bataklığa saplanırsın, demek istiyordu. Sana çizdiğim yola sapmayıp başka bir sapaktan sapmaya kalkarsan o asfalta gömerim seni, diyordu. Sana verdiklerimle yetin, diyordu. Yoksa mutluluğun, sevginin, sevilmenin tadını aldığında bırakamazsın. Sen, sana verdiklerimle yetinmediğin sürece evini başına yıkacağım, diyordu. Kalbini paramparça edeceğim. Senin ruhunu acılara gebe edeceğim ve kalbini acılarla besleyeceğim, diyordu.

Sadece görmek değil, anlamak ve kabullenmek istemiyorduk çünkü insanoğlu çok açgözlüydü. Sevgiye, sevmeye, mutlu olmaya, huzurlu hissetmeye, ondan koparılanları geri almaya açtı. İpin ucunu kaçırdığında ise beslediği o duygular kör bir bıçak olur, kalbinin orta yerine saplanırdı ama ruhunu kanatırdı.

Kardeşimin göğsünü sıkıştıran acı, benim nefesimi kesiyordu.

Sıcak, tanıdık, büyük eller saçlarımı okşadı. Heybetli ve koca bedeni yanımda yer aldığı anda artık yaslanacak bir omzum vardı. Yine, canevimdeydim.

Canımdaydım.

Canıma yaslıydım.

“Bulacağız,” dedi tok ve kalın sesi. Çocuk avutur gibi avutuyordu beni. *Sen de çocuk kandırır gibi kandırdın onu, İz.* “Ne istersen söyle, senin için yapacağım.”

Ciğerimi sıkıştıran bir nefes daha çektim içime. Aldığım her nefes gözlerimin dolmasına sebep oldu. Bir gün kan ağlayacaktım ve o gün çok ama çok yakındı.

Ben nasıl yapacağım sensiz? Ben nasıl yapacağım?

“Uraz,” dedim titreyen sesime karışan acıyla. Adını böyle zikretmek canımın acısını ikiye katladı. “Bana oğlumu getir,

Keskin,” diye fısıldadım boşluğa doğru. “Senden oğlumu istiyorum.”

Kalbimin orta yerine batan ve ince ince eleyerek göğsümü delen şey bir kıymık gibiydi. Oraya batmıştı. Canımı çok fazla yakıyordu ama çıkardığımda daha çok acıyacağını biliyordum. Uraz için döktüğüm gözyaşından birini bile onun bebeği için dökmemiş, böyle elden ayaktan düşmemiştim. Şimdi Uraz için döktüğüm her damla gözyaşı, onun için yaşadığım her acı, onun kalbine bir kıymık gibi batıyordu, biliyordum.

Canı, canıgönülden yanıyordu, biliyordum.

Canından can gitmişti. Yarısı, bebeği gitmişti. Nasıl yanmasıydı? Evladını kaybeden her baba gibi onun da göğüs kafesi yanmıştı. Kalbi kan revan içindeydi. Tedavisi hiç fayda etmezdi. Yanmıştı bir kere. Hevesi kursağında kalmıştı. Nasıl acımasıydı?

“Tamam, sevgilim.” Yüzünü kaplayan ifadesizlik gözlerine yansdı. “Tamam.”

“Bir küçücük aslancık varmış...” Zeynep’in nahif sesi içinde bulunduğum odada yankılandı. Kucağında Uraz’ın oyuncağına sıkı sıkı sarılmış, her gece oğlunu uyutmadan önce söylediği şarkıyı mırıldanıyordu. Saat gece yarısını çoktan geçmişti ama biz bir arpa boyu yol katedememiştik.

Zeynep delirmenin eşiğine gelmişti artık. Ne yapacağımı, onu nasıl teselli edeceğimi bilmiyordum. Tek yaptığım yanında olmaktı.

“Kırlarda ko ko koşar oynarmış.” Sesi yüreğimi ayaklarının altına aldı. Acının emaresi, gözlerine yuva edindiği gibi sesine de yuva edinmişti kendini. “Babası onu pek çok severmiş,” dedi bir kez daha. Canlılığını yitiren yeşillerim bilgisayar ekranındayken ona bakmaya korkuyordum. “Babası onu pek çok severmiş,” diye tekrar ettiğinde sesinde asılı kalan boşluğu fark ettim.

Boydan boya cam olan duvarın arkasında gözüme bir adam çarptı. Onu gördüm: Douglas Vance.

Hayatımın dönüm noktasına sebep olan o günü hatırladım sonra.

Önümde iki yol ayrımı vardı. Aklımla kalbim arasında sıkışıp kaldığım, gecenin karanlığıyla bütünleştiğim, ışığının yavaş yavaş söndüğü bir andaydım.

Bir mumun titrettiği gibi henüz sönmemek için direniyordum. Direnmek zorundaydım.

İçimdeki kız çocuğu kendi sessiz çığlığında can buluyordu belki de. Henüz hiçbir şeyin farkında olmasam da aslında her şeyin farkındaydım.

Ne söyleyeceğinizi bilemediğiniz bazı anlar olurdu. Kelimeler karmakarışık bir hale bürünür, konuşmayı beceremezdik. Yine o anlardan birindeydim. Nikâhıma üç gün vardı ve ben yararlandığım bir boşlukta biraz hava almak için dışarı çıkmıştım. Keşke çıkmasaymışım ama bu karşılaşma elbet bir gün gerçekleşecekti.

Douglas Vance'nin saatler önce yaptığı teklif zihnimi bulandırmış, kafamın içinde büyük bir karmaşa yaşanmasına sebep olmuştu.

Kendimi bildim bileli zihnimde susmak bilmeyen o ses, şimdi zihnimin karanlık köşesine çekilmiş, öylece beni izliyordu. Sanki o bile ne söyleyeceğini bilmiyor gibiydi.

Aramızda süren sessizliği bozup tok bir sesle, "Saatlerdir buradayım," dedi. "Teklifime hâlâ bir cevap vermedin. Daha ne kadar bekleyeceğim?"

Sabırsızdı. Sabırsız insanları sevmezdim.

"Hemen karar vermemi bekleme benden," dedim sıkıntılı bir sesle. Bulunduğumuz odada tek bir ışık bile yoktu. Karanlık üzerimize kara bir çarşaf gibi örtülmüştü. "Benden istediğin kolay bir şey değil." Kurumuş dudaklarımı dilimle ıslattım. "Aileme ihanet etmekten bahsediyorsun." Dilimden dökülen her bir kelime, zihnimde büyük bir kargaşaya sebep oluyordu.

Düşünmem lazımdı. Yalnız kalmam lazımdı.

"İki gün," dedi sert ve katı sesiyle. Daha fazla beklemeye sabrı kalmamış gibi oturduğu koltuktan hareketlendiğini gördüm. "İki gün sonra bana cevabını bildir." Bana arkasını dönüp gitmek için hareketlenmişti ki onu durdurdum.

"Aklımda soru işaretleri var," dedim buz gibi bir sesle. "Nasıl olacak? Her şey anlattığın kadar basit olmayacaktır. Bile bile ölüme yürüyoruz. Varlığım anlaşılırsa yer yerinden oynar." Karanlığın içinde bakışlarımı zar zor seçebildiğim silüetine sabitlemiş, vereceği cevabı tedirginlikle bekliyordum.

"Onlar gibi davranacaksın," dedi bana dönmeden hemen önce. Birkaç adımla dibimde bittiğinde, kemikli çehresini seçebiliyordum.

"Ne?" dedim yalın bir sesle.

"Mesleğini kullanacaksın. Sanki bu mesleğe babanın işlerini daha rahat yürütebilmesi için girmiş gibi yapacaksın." Güldüm. Alay dolu, ukala bir gülümsemeydi bu. "Keskin'le evlendikten sonra yaptığı her şeye göz yumacaksın. Vakti geldiğinde seni meclise sokacağım. Yararlandığımız bir boşlukta seni yeraltına indireceğim. Meclisin kalbine gireceksin," dediğinde kalbim heyecanla göğüs kafesime çarptı.

"Bu imkânsız!" dedim tiz bir sesle. "Kimse buna inanmaz. Beni tanıyan herkes durup dururken onların tarafında olmamı sorgulayacaktır. O insanları aptal mı sanıyorsun sen?" Çehremde öfke dolu bir ifade belirdiğine emindim. "Yıllarca meclisle her karşı karşıya geldiğimde müsamaha gösterdim mi hiçbirine? Karşıma çıktıklarında onlara acıdım mı? Bana sunduklarını kabul ettim mi?" İçimi sıkıştıran derin bir nefes aldım. "Bana meclis için çalışmamı teklif ettiklerinde kabul ettim mi Vance?" diye bağırdım. "Sen değil miydin o teklif bana sunulurken o masada oturan? Meclis! Babam! Abim! Yıllarca meclise çalışmam için peşimde pervane gibi dönüp durmadınız mı? Şimdi durup dururken onların tarafına geçmem bütün şüpheleri üzerime çekmez mi?"

"İmkânsız değil, artık bir Alacahan olduğunun farkına var."

Kaçtığım gerçeği yüzüme tokat gibi çarptığında ona bakakaldım. "Her ne kadar istemediğin bir evliliğe zorlanmış olsan da bunu fırsata çevirmek senin elinde."

"Benden devirmemi istediğin adam benim kocam olacak, Vance." Harelerim mavilerine kilitlendi. "Benim gibi oda bu evliliğe ailesi yüzünden zorlandı."

Ona inanmıyordum. Başsavcı'yla anlaşmış olabilirdi. Onun güvenini kazanmış olabilirdi ama bu yolda yanımda bile yürüse ona güvenemezdim. Meclis belki de aldığım görevin farkındaydı ve bunu ortaya çıkarmak için yem atıyordu. Kimseye güvenemezdim. Hiç kimseye.

Ona doğru bir adım atarken, "Ayrıca..." dedim. Uzun boyundan dolayı başımı hafifçe kaldırmak zorunda kalmıştım. "En yakın dostuna ihanet etmene sebep olan nedeni merak ediyorum." Çehresine katı bir ifade düştü. Gözleri ifadesiz ve boş bakıyordu. Yüzünde ve mimiklerinde hiçbir şey yakalayamadım. "Bana o nedeni vermek zorundasın," dedim kelimelerin üzerine basa basa.

"Sebep?" dedi sertçe.

"Sana öylece güveneceğimi mi sanıyorsun?" diye alayla sordum. Burnundan sert bir nefes verdi. "Sen de meclisten değil misin? Yıllarca sadakatle bağlı olduğun dostuna neden ihanet etmek isteyesin? Senin bu işten ne çıkarın olabilir ki Douglas?"

Başını hafifçe geriye doğru çekti ve dilini damağına vurduğu için boğazından tok ve boğuk bir ses çıktı. "Yıllarca meclis için çalıştım. Meclis, uluslararası bir örgüt. Bu örgütün başında yer almak için neleri feda ettim, haberin var mı senin?" Gözlerindeki kıskançlık, şaşkınlıkla ona bakmama sebep oldu. "Lider koltruguna oturmak için gün sayarken bir Alacahan ailesi geleneği yüzünden, kardeşim dediğim o adam oturduğu koltruga!" dedi öfkeyle. "Sırf vâris olduğu için!" diye isyan etti.

"Bütün bunlar sırf meclisin başına geçmek istediğin için mi?" dedim hayretle. "Lider olmak istediğin için mi?"

"Sen hâlâ anlayamadın galiba," dedi alayla. "Mesele hiçbir

zaman mecliste lider olmak değildi.” Bana doğru bir adım attığında geri çekildim. “Asıl mesele bütün dünyanın kralı olmaktı. Meclise lider olmak demek, bütün dünyayı avuçlarının arasında tutmak demek,” dedi dilinden zehir akıttırcasına. “Senin kocanın bir tacı eksik başında ama o taç gözükmese bile varlığını koruduğu bir gerçek.” İçimi kaplayan huzursuzluk, dalga dalga bedenime yayıldı. Gözlerime yerleşen şüpheyi dikkatle inceledi. “Madem bana inanmıyorsun, ben de sana bir şey hatırlatayım öyleyse,” dediğinde kaşlarım çatıldı.

Birkaç adım ötemizdeki masanın üzerinden siyah kapaklı bir dosya aldı. Adımlarını tekrar bana doğru yönlendirirken karşımda durdu ve dosyayı bana uzattı. Parmaklarım dosyayı kavradığında bakışlarım kapağına indi ve dudaklarım aralandı.

ALACAHAN AİLESİ OPERASYON DOSYASI

Başsavcı'nın nikâhtan bir hafta önce bana vermiş olduğu dosyaydı. Avuçlarımın arasında tuttuğum dosya beni yakıp kül edecekti. Almış olduğum görev çok fazla şeye sebep olacaktı.

Saatler önce buraya gelmiştim. Gelmek zorunda kalmıştım. Meclise sızarken bana yardımcı olabilecek tek adam karşımda duruyordu. Şakınlığım hâlâ yerini korurken maskemin arkasında gizli bıraktım ifademi.

“Sana içeriden yardım edecek olan o adam...” Büyük bir şaşkınlıkla ona baktığımda bundan keyif aldığını gördüm. “Benim.”

Vücudumu saran buz gibi his ürpermeme sebep oldu. Sözleri zihnimde derin bir karmaşa yaratırken, gözlerimin önünde anılar gidip geldi.

“İçeride sana yardım edecek biri olacak. Her şeyi tek başına yapmanı istemiyorum.” Başsavcı'nın sözleriyle kaşlarım çatıldı. Zihnimde berrak bir merak peydah oldu.

“Kim?” dedim sorgu dolu bir sesle.

Derin bir nefes aldı. "Vakti gelince öğreneceksin. O seni bulur. Ama İz, o seni bulduğunda bu şansı geri tepme ve onu sorgulama. Eğer bu işi olabildiğince sorunsuz ve hızlı bitirmek istiyorsan ona göre hareket," dedi itiraz kabul etmeyen bir sesle.

Bakışlarımı daldığım yerden çekip, karşımda oldukça ukala bir gülümsemeyle dikilen Douglas'a baktım. Yapbozun parçaları birer birer yuvasına yerleştiğinde resmin tamamını görmek için sabırsızlanıyordum. Ve bunun için işimi kolaylaştırabilecek tek adam karşımda dikiliyordu.

"Kabul."

Gözlerimde asılı kalan boşluğa astım hayallerimi. Yaşadıklarımı ve yaşanmışlıklarımı. Bir daha da asla var olamayacaktım.

Parmaklarım şakaklarıma baskı yaparken sıkıntıyla iç geçirdim. Ruhumu saran kasvet, kalbimi üşütüyordu. Bu sefer üzerimi örten kimse yoktu. Bir daha asla olmayacaktı da.

Haftalar önce bir hastane odasında, fark ettiğim acı bir gerçeğe yüzleşmiştim. Keskin yanımda yoktu. O boşluktan yararlanan bir yabancının sözleriyse beni yerle bir etmişti.

Douglas Vance, kapadığı kapının hemen ardından içeriye doğru adımladı. Yattığım yerde doğrulurken karşımda yer aldı. Ellerini ceplerine yerleştirirken dudaklarım konuşmak için aralandı ki bir gürültü koptu.

Odanın penceresinden içeriye giren yabancı bir adam dengesini toparlayamayıp tekli koltuğun üzerine, oradan da yere kapaklandığında, "Sikeyim!" diye inledi. Çarptığı başını ovaladı. Ela hareler beni bulduğunda şaşkın halime karşılık, "Matmazel, aslında daha havalı bir giriş yapıp en başından seni etkilemeyi düşünüyordum ama elimizde olan şartlardan dolayı verebildiğimsiz hizmet bu kadar," dedi alayla.

Babamla aynı yaşlarda olmalıydı. Sarı saçlarından birkaç tutam terden dolayı alnına yapışmıştı. Sert ve katı çehresinde yaşının

getirdiği kırışıklıklar hâkimdi. Babama nazaran daha dinç ve sportif bir vücudu vardı. Sert ve katı ifadesine rağmen bakışları bana değdikçe ela harelerinin arasına saklanan buz kırıkları çatırdıyor, bakışları yumuşuyordu.

“Sen de kimsin?” diye sordum dehşet içinde. Gözlerim öfkeyle Douglas’a döndü. “Yine ne işler çeviriyorsun, Vance?” Benden aldıkları yetmemiş miydi? “Ben sana ne istediysen verdim!”

Douglas bıkkınlıkla, “Zemon,” dedi. “Yaş aldı başını gidiyor ama hâlâ akıllanmadın.” Başını umutsuzca iki yana doğru salladı.

Zemon denilen adamın kaşları çatıldığında ela harelerine kızgın bir ifade yerleşti. “Sen kes sesini, gevşek herif,” dedi sertçe. Gözleri yeniden bana döndüğünde o kızgınlık dağıldı. “Buraya kızım için geldim,” dediğinde şaşkınlıktan neredeyse ağzım yere degecekti. “Seninle sonra görüşeceğim.” Bana doğru bir adım attı ve nezaketle elini uzattı. “Merhaba, İz,” dediğinde anlamsızca ona baktım. “Sonunda tanışabildik, kızım.”

Şaşkınlığı iliklerime kadar hissederken, “Anlamıyorum,” dedim sorgu dolu bir sesle. “Burada neler olduğunu anlatacak mısın artık, Vance?” Zihnimde beliren sorular gittikçe kızışmama sebep oluyordu.

Douglas sıkıntılı bir nefes aldığında beni izleyen adama kızgınlıkla, “Sana bu şekilde öğrenmemesi gerektiğini söylemiştim,” dedi. Uzattığı elini kapatırken avuçları yumruk halini aldı ve eli yanına düştü. “Vakit yok, biliyorsun.”

“Yeter!” dedim sertçe. Tek istediğim acımı yaşamaktı. İkisinin de bakışları sesimle bana döndü. “Ya şimdi her ne bok çeviriyorsanız bana anlatırsınız ya da çılgılımla kapıdaki bütün adamları içeriye toplarım.” Öfkem yeşillerime yansıdı, kanımda kaynadı. “Damdan düşer gibi hayatıma düştünüz zaten! Bir de sizin saçmalıklarınızla mı uğraşacağım?”

Zemon’un gözlerinde bir dalgalanma yaşandı. Sanki bir şey hatırlamış gibi gözleri geçmişin sancılı yollarına süzüldü. “Aynı annene benziyorsun,” dediğinde vurgun yemiş gibi ona bakakaldım.

"Söylentiler doğruymuş," diye fısıldadı. Sanki bana bakmak, onun canını yakıyormuş gibi gözlerini üzerimden çekti.

Douglas bir anda araya girerek, "Zemon Amon," dedi. "Annenin çok yakın arkadaşı," dediğinde ona kafasında antenleri varmış gibi baktım. Ne saçmalıyordu bu adam?

"Sen ne saçmalıyorsun ya?" dedim alayla. "Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?"

"Önce dinle," dedi Douglas. Zemon gözlerini sıkıca yumduğunda bana bakmaktan çekiniyor gibiydi.

Zemon, "Annen..." diye söz başladığında söyleyeceklerimi yutmak zorunda kaldım. "Benim silah arkadaşım," dediğinde kaşlarım çatıldı. Söyleyeceklerini dikkatle dinledim. "Aliye'yle bize verilen ortak bir görevde bir araya geldik. Kendisi istihbaratın ona verdiği görev yüzünden Fransa'ya gelmek zorunda kaldı. Uzun yıllar FBI için çalıştı. Ona verilen her görevi layığıyla yerine getirdi." Derin bir nefes aldığı anda konuşmasına devam etti. "Ben onun için bir silah arkadaşı olsam da o benim için bir silah arkadaşından daha fazlasıydı," dediğinde her cümlesi daha çok şaşırmama sebep oldu. "Ve annen bunun farkındaydı. Meclisi bitirmek için aldığı görevde ise tam iki sene babanın güvenini kazanmak için çabaladı. Onun sevgisine, aşkına sahip olduğunu sanıyordu ama babanın, annene karşı duyduğu ilgi bir takıntıdan ibaretti. Çünkü annen hiçbir zaman babana boyun eğmedi."

Sana ne kadar da benziyor, öyle değil mi İz?

Hatırladıklarıyla dişlerini birbirine bastırdı. "Yavaş yavaş, acele etmeden sızdı meclise. Toplayabildiği bütün belgeleri ve delilleri istihbarata sundu ama meclis bunun farkına vardığında istihbarata yaptıkları teklif yüzünden annen bu görevde harcananlardan oldu." Yeşil gözlerimde asılı kalan kız çocuğu ruhumu yavaş yavaş terk etti. "Yani aslında istihbarat, zamanında meclisle işbirliği yapıp anneni gözden çıkarmasaydı, şimdi meclis diye bir şey ortada kalmayacaktı." Güldü. Alay dolu gülümsemesi içimin cayır cayır yanmasına sebep oldu. "Baban öğrendiğinde neden annene acıma-

dı, biliyor musun İz?” dediğinde alacağım cevaptan ölesiye korktum. “Çünkü babanın, annene karşı beslediği her duygu hastalıklı bir zihnin sevgisinden ibaretti.” Boğazımı düğüm düğüm eden acı, kalbime sıçradı. “İstihbarat anneni gözden çıkardığında annen sana henüz iki aylık hamileydi ve baban bir avcı gibi altı buçuk ay boyunca sessizce izledi anneni. Doğumunu dört gözle bekledi.” Kulaklarımı tıkamak, sağır olmak istedim. Her şey yalan olsun, içinde bulunduğum bu kâbustan uyanayım istedim. “Gerçi sen ondan sonra olanları gayet iyi biliyorsun. Bu yüzden daha fazla anlatıp yarayı deşmek istemiyorum.”

Daha çok kanattın, Amon. Kabuk bile bağlamamıştı yaram, sen o yarayı lime lime ettin.

“Neden?” diye sordum sesimde asılı kalan cansızlıkla. “Yıllar sonra neden buradasın?”

“Tarih tekerrürden ibarettir diye boşuna dememişler,” dediğinde göğsümü kamçılayan korku ruhumu ele geçirdi. “İstihbarat yıllar evvel annene yaptığı gibi seni de gözden çıkaralı aylar oldu.” Korku dehşetle birleştiğinde lal kesildim. Soluğum genzimde tılandı. Nefes alamadım. Gözlerimde her ne gördüyse, “Lider’le evliliğinin ilk ayında gözden çıkarıldın,” dedi. “Sana verilen dosya bizzat 30 Kasım’da nikâhtan hemen sonra Lider’e teslim edildi. Dosyada ne kadar ilerleme kaydettiysen ve hangi delilleri sunduysan hepsi bizzat takip edildi.”

Görünmez bir elin boğazımı sıkıldığını hissettim. Sakin olmalıydım. Şimdi sırası değildi. Sakin olmalıydım.

“Annen zeki bir kadındı,” dediğinde gözlerimi sıkı sıkı yumdum. “Babana hiç âşık olmadı. Bu yüzden aşkı, görevinin önüne geçmedi hiçbir zaman. Olacakları önceden tahmin etti. Seni korumak için her şeyi yaptı ama kendini onlardan koruyamadı.” Dışlerimi dudaklarıma geçirdiğimde kapalı gözlerimin arasından bir damla yaş süzüldü. “FBI’la bir anlaşma yaptı. Olası bir durumda onların koruması altına girecektin, bu yüzden sen daha doğmadan olası bir durumda güvenliğinin sağlanması için her şey hazırlan-

dı," dedi alev alev bir sesle. "Sen bana annenin emanetisin. Seni korumak için buradayım," dediğinde bir yaş daha firar etti gözlerimin arasından. "Sen benim varlığımdan bihaber olsan da gölge yıllardır üzerinde. FBI, benim gibi annene verdiği sözü tutuyor," dedi zehir zemberek bir sesle. "Meclis senin farkına vardığında ve istihbarat seni gözden çıkardığında, FBI senin ülkeden kaçışın için hazırlıklara başladı."

Bir anda nasıl bu kadar dibe gömüldüğümü anlayamadım. Bir bataklığın dibine doğru çekilirken boğazıma sarılan görünmez eller, zehirli bir sarmaşıktan ibaretti.

"Kayıtlarda dosyayı bırakmış olarak gözüksen de aslında dosyayı bırakmadığını, bunu olası bir durumda tehlikeden kaçınmak için yaptığını biliyorum," dedi.

Doğruydu.

Dosyayı bıraktığım falan yoktu. Ve bunun sorumlusu Douglas Vance'ydı. Benden aldıkları bitmiyordu. Görünürde her ne kadar dosyayı bırakmış olarak gözükssem de aslında bu, operasyon için yaptığım bir hamleydi. Hiçbir şey aslında görüldüğü gibi değildi. Meclisin bizim için verdiği evlilik kararından da haberim vardı. O gün, o davete bile bile gitmiştim. Sanki hiçbir şey bilmiyormuş gibi yapmıştım ama aslında her şeyin farkındaydım.

Babamı, Şebnem'i, abimi, kardeşlerimi, hayatımdaki herkesi kandırmıştım. Sadece oyunu kurallarına göre oynamam gerekmişti. Devrim Ali'yle olan geçmişimin öğrenilmesine sebep olan da yine bendim. Bunu Keskin'in öğrenmesini ve çıldırmasını sağlayan da.

Hastanede onu dosyadan aldığımı söylemem de yine yalandı. Ali, aslında o zaman hiç gitmemişti. Sadece onu göz önünden çekmek ve perdenin arkasında dönen işleri görmek istemiştim.

Hepsi oyundu.

Başarısız olduğum ilk operasyon da yine bir oyundan ibaretti. Bilerek kaybetmiştim. Kendimi acındırmam ve sevgiye aç bir kadın gibi davranmam gerekiyordu.

Zavallı biri gibi. Ona muhtaç gibi.

“FBI...” dedim sorgu dolu bir sesle. “Anneme neden yardım etti? Annem bir MIT ajanı. Türk İstihbaratı kendi adamını mı sattı?”

“Şartlar gerektiğinde gözden çıkardığın kişinin pek bir önemi yok. Annen sadece bir piyondur. Eğer yaşasaydı ve seni kendi yetiştirseydi meclis tarihe gömülürdü.” Zemon içimi sıkıştıran derin bir nefes aldı. “FBI annene yardım etti çünkü annen onlara meclisin yirmi yıldır üzerine çalıştığı bir nükleer bomba silahının formülünü ve bu silahın nasıl etkisiz hale getirileceğine dair belgeleri teslim etti,” dedi düz bir sesle. Sesinde seçilir bir tını vardı. Gurur dolu bir tını. “Kızını korumak için meclisten bir kopyası bile olmayan çoğu şeyi FBI için teslim etti.”

Dudakları tekrar konuşmak için aralanmıştı ki sözünü kestim. “Beni korumak için...” diye fısıldadım acıyla. “Beni canından çok sevdiğini söylemişti o videoda.”

Zemon’un dudaklarında buruk bir tebessüm yer aldığı anda, “Seni de abini de canından çok seviyordu,” dedi buruk bir tebessümle. “Ama abin, annene yapılanları bilmesine rağmen babandan taraf olmayı seçti. Bu yüzden FBI’dan hiç haberi olmadı. Annenin ona olan sevgisini hiçbir zaman hak etmedi. Eğer kabul etmezsen akıbetin annenden farklı olmayacak. O adam da tıpkı babanın, annene olduğu gibi sana takıntılı. İhanetinden haberi var. Seni öldürmek için eminim an kolluyordur.”

İçimde bir yerlerde karanlıktan korkan kız çocuğunun, abisine sığındığını ve babasına sırtını yasladığını hissettim.

Bu, güvende hissettiriyordu. Yani bir zamanlar.

O anlar yaşandı. O kız çocuğunun sığındığı tek liman abisi ve babasıydı.

Bir deprem yaşanmıştı ve o limandaki tekne batmıştı. Kız çocuğu, tutsunlar diye her iki elini de abisi ve babasına uzatmıştı ama ikisi de kız çocuğunu düştüğü sudan kurtarmak için bir hamlede bulunmadı.

Annesiyse ona ölümün kollarında kucak açtı.

Belki de artık vakti gelmişti. Çünkü artık yaşamının bir manası yoktu.

"Dosyadan çekildiğini öğrendiğinde onu gördüm." Douglas'ın sesi, daldığım yerden çekip çıkardı zihnimi. "O gün seni affedeceğine ve sana bir şans vereceğine yemin ederim."

Artık öyle bir şansım yoktu.

Buz gibi bir sesle, "Ne yapacağız?" diye sordum. Yeşillerim, Zemon'un altın hareleriyle buluştu.

"Görevi, annenin yarım bıraktığı işi tamamlayacağız. İstihbaratın seni ele geçirmesine ve meclise teslim etmesine engel olacağız," dedi otoriter bir sesle. "Ve annene verdiğim sözü tutup sana güvenli, huzurlu ve mutlu bir hayat sunacağım."

Kirpiklerim titrediğinde, sol gözümden bir damla yaş firar etti.

"Buradan çok uzaklara gideceksin." Ela harelerinde bir yangın başladı. "Kimsenin seni bulamayacağı bir yere."

"Nereye gideceğim belli mi?" dedim boş bir sesle.

"Londra'ya gideceksin ve bir daha asla geri dönmeyeceksin."

Annemin başlattığı savaşı tamamlamak bana farzdı. Bu yoldan dönüşüm yoktu. İstihbarat yaptıklarının bedelini ağır ödeyecekti. Beni gözden çıkarmak neymiş, hepsi görecekti.

Ben, İzgi Kara.

Bir devrin sonunu getirecektim.

Aliye Aşan Kara, nasıl bir devrin başlangıcı olduysa ben de sonu olacaktım. Kıyamet artık hepsi için çok yakındı.

Zemon'a elbette kolay kolay güvenmemiştim. Eğer yanında annemle olan fotoğraflarını, FBI'la yaptığı anlaşmanın belgelerinin kopyasını ve annemin her şeyi anlattığına dair bir video kaydı getirmememiş olsaydı, bugün bir felaket yaşanmayacaktı.

Omzumda hissettiğim bir elle irkilmeden edemezken zihnim hapsediği anılardan kurtuldu ve katilimin gözleriyle karşı karşıya geldim.

Katran karası gözlere daha dikkatli baktığımda, ihanetin kanlı bıçağının onun kalbine doğrultulduğunu görebiliyor-

dum. *Bakmaktan ziyade görmeye çalışana, gözler açık bir kitap gibidir.* Gözlerimin önüne çektiğim kara perdeyi kaldırdığımda artık her şey ortadaydı.

Kaşları çatıldığında katran karası gözlerine çözemediğim ama huzursuz olmama sebep olan bir ifade yayıldı. “Neden öyle bakıyorsun?” diye sordu karanlık bir sesle.

“Nasıl?” dedim onun aksine buz gibi ama bir o kadar da yalın ve aydınlık bir sesle.

Karanlık her zaman aydınlığı yutardı. Önemli olan ışığınla o karanlığı yakıp geçebilmek ve o karanlığı hayatından yok etmekti.

Farkında değildim ama ışığım sönüyordu.

“Veda eder gibi,” dedi huzursuz olduğunu belirten bir sesle.

“Çünkü veda ediyorum,” dedim gözlerimi gözlerinden ayırmadan. Kalbimi saran o pamuk ipliğinin yavaş yavaş çözüldüğünü hissettim. Artık ısıtmıyordu. Buz tutmuştum. Kaşları mümkünmüş gibi daha çok çatıldı. İki kaşının ortasında bir oyuk belirdi. “Işığımı söndüren her şeye ve herkese veda ediyorum,” dedim dilimden zehir akıtırçasına.

Ve sana, sevgilim. Sana veda ediyorum.

Bu kez çatık kaşlarının altından, “Ne oldu?” diye sordu. Bir şeylerin yolunda gitmediğinin farkındaydı.

Boş gözlerle ona bakarken, “Hiç,” dedim

“Hiç?” dediğinde kaşları havalandı. Kemikli, sert çehresi katı bir hale büründü. Heybetli cüssesinin gölgesi üzerime devrildi.

“Hiç,” dedim başımı sallayarak.

Artık koca bir hiçten ibaretsin benim için. Bir daha asla var olmayacaksın. Ruhumda can bulmayacaksın. Canıma can katmayacaksın.

“Bir haber var mı?” diye sordu bu kez. Söylediklerimi görmezlikten gelmeyi seçti ama altında yatan anlamları bilseydi beni şimdi öldürürdü.

Babamın anneme yaptığını o da bana yapar mıydı?

Belki de yapar. İz.

Sezin'le konuşsam iyi olacaktı.

“Yok,” dedim düz bir sesle. Gözlerimi ondan çektim ve sisteme girdiğim bilgisayar ekranına çevirdim. “Gözden kaçırdığım bir şey var ama ne? Bir türlü bulamıyorum,” dedim ekrana kitlenirken.

“Ali,” dedi bir anda. Klavyenin üzerine uğrayan parmaklarım duraksadı. “Durumu iyi gidiyormuş. Aklın kalmasın,” dediğinde bunu söylemenin onun için ne kadar zor olduğunu fark ettim.

Saat başı hastaneyi arıyor, durumu hakkında bilgi ediniyordum ama değişen bir şey yoktu. Hâlâ komadaydı. Seval teyzenin aramalarını şimdilik geçiştirsem de artık ona da haber vermem gerektiğini düşünüyordum.

“Uraz'ı bulalım,” dedim, onun yüreğini yakan bir sesle. “Yanına gideceğim.” Sözlerimin onun içinde bir yıkıma sebep olduğuna adım gibi emindim.

Yaşanan her şeye rağmen geçmişini geride bırakmayan bir kadınla evliydi. Aynı durumda ben olsaydım, onun kadar anlayış gösterir miydim bilmiyordum.

Gözlerimi ona çevirmedim. Bakarsam göreceklerimden korktum.

“Eve gelmeyecek misin?” diye sordu. Bu sorusu bir çocuğun masumluğunu taşıırken onu kırmak istemedim. Ama dudaklarımın arasından çıkan her kelime yüreğine bir kurşun gibi saplandı.

“Hayır,” dedim dürüstçe. Artık kandırılmaya ihtiyacı yoktu. Bir an önce kollarımda uyuyan oğlan çocuğunu uyandırsam iyi olurdu. Yoksa daha çok kırılacak ve canı yanacaktı. “Ali'nin yanına gideceğim.” Zorlukla yutkundum. Göğüs kafesimin üzerinde tonlarca ağırlık vardı sanki. Kaburgalarımda kırılmak ister gibi bir his peydah oldu. Nefes alamadım. “Orada tek başına kaldı. Onu daha fazla yalnız bırakamam.”

Sessizliği, kırgınlığına cevap oldu. Oturduğum sandalyenin

arkasında yer alırken bir kolu etrafımdan dolandı ve masaya baskı uygulandığında nefesini saçlarımdan arasında hissettim. Göğsümü kamçılayan kalbim, varlığını hissettikçe kıpır kıpır oldu. Derin bir nefes alırken omuzlarımı dikleştirdim. O hemen arkamda, bana bir o kadar yakın dururken odaklanmak çok zordu.

Göz ucuyla baktığımda Batur'un, Zeynep'e su içirdiğini gördüm. Sinan neredeydi?

"Neyin var, bilmiyorum ama öğreneceğim," dedi tok ve erkeksi sesi. Yutkundum. "Umarım ben öğrenmeden sen anlatmak için bana gelirsin."

Senden tamamen gideceğim, dedim içimden. Seni terk edeceğim ve bir daha asla geri dönmeyeceğim. Seni kendimden mahrum bırakacağım. Ama en çok seni kendimden sakınacağım. Yoksa yanarım ve sevgilim, ben artık yanmak istemiyorum. Yüreğim artık senden razı değil.

Saçlarımdan arasından kulağıma doğru, "Uzat ellerini, sevgilim," diye fısıldadı. "Bana küskün kalan avuçlarından öpeyim." Tırnaklarımı avuçlarıma bastırdığımda kucağımdaki ellerim yumruk halini aldı. "Kanatma artık kendini," diye yakardı bu sefer. "Yeterince kanamamış gibi kanatma artık kendini."

Uzatmadım. Onu geri çevirmekten öteye gidemedim.

O hep bende kaldı. Bense giden oldum. Yâr değil, yara oldum. Ona ah ettiren oldum. Mutlu eden değil.

Başımı kaldırıp, kara gözlerinin içine bakarak, "Biliyor musun?" dedim. "Bir kelebek, eğer bir başkasının üzerine konarsa kalan ömründeki saatlerini feda edermiş o kişiye." Gözleri bilinmezliğin içine doğru yol aldığında söyleyeceğim şeyi bekledi. "Bunu bana abim söylemişti," dedim acıyla. "Doğru mu yoksa değil mi bilmiyorum. Bir zamanlar inandığım tek kişi abimdi çünkü. Sorgulamadan, altında bir şey aramadan söylediği her şeye inanırdım. Sonra abim gitti, inandığım her şey üzerine yıkıldı." İç çektim acıyla, ah eder gibi. "Yine de söylemek istedim." Gözleri uzun uzun gözlerimi taradı.

İzlesin. Son kez izlesin beni uzun uzun. Bir daha asla izleyemeyeceğini bilmeden, içi gider gibi son kez izlesin.

“Bu dünyada ne kadar kelebek varsa hepsi sana uğrasın,” dediğimde sözlerim vurgun yemiş gibi kalakalmasına sebep oldu. “Hepsi senin üzerine uğrasın, ömrüne ömür katsın.”

Çünkü ben senden birkaç yılını alacağım. Onlar sana bir ömür feda etsin.

Karanlığı yuva edinmiş gözlerine inat gülümsedim. Onun sevdiği gibi. Gülümsemem kocaman bir hal aldığında gülen gözlerimin kenarlarında beliren gamzelere değdi gözleri. Karanlığı onlara da uğradı.

Kemikli, sert çehresini, uzun kirpiklerini, kumral teniyle uyumlu olan katran karası saçlarını, güven veren gölgesini, heybetli bedenini ve sevdiğim, âşık olduğum gözlerini izledim. O gözlerde hâlâ yansımam vardı. Karaları hâlâ benden ayrılmamıştı. Yeşillerime tutkun, tutsak ve mahkûmdu.

Hissetti.

Bir şeyler olduğunu ve bunların iyi şeylere sebebiyet veremeyeceğini hissetti. Bunu gözlerinde gördüm.

Dudakları konuşmak için aralanmıştı ki Zeynep bağırmaktan çatallaşmış sesiyle, “İzgi,” dedi. “Hâlâ yok mu bir gelişme?”

Gözlerimi ondan çektim ve Zeynep’in canlılığını yitirmiş, kestane kahvesi gözlerine diktim. Beyaz teni solmuştu. Gülümseyince çiçek gibi açan kardeşimin üzerine karlar yağmış, çamurlara bulanmıştı. Buz tutmuştu benim gibi. Olacakları ne ben kestirebiliyordum ne de o.

“Yok,” dedim hüzünle. Oturduğum yerden ayaklandığımda, masanın etrafında dolandım ve deri koltuklarda oturan Zeynep’in yanına vardım. Batur yanından çekilip, karşı koltukta yer alırken koltuğun başına oturdum ve güçsüz düşen bedenini bedenime yasladığımda, kollarımı yan tarafından geçirerek ona doladım. Başı karnıma yaslandı. “Ama bulacağız,” dedim omzunu sıvazlarken. “Bulacağım, güzelim.”

Her ne kadar Keskin ve Batur da etrafa haber salıp aramalara katılmış olsa da onlar da bir arpa boyu yol katedememişti.

“Seni çok özlemişti,” dediğinde burnumun direği sızladı. “Teyzem ne zaman gelecek diye sorup duruyordu,” dedi ağlamaklı sesiyle. *Gitmeden görseydin keşke, İz.*

“Bir telefon uzağındayım, Zeynep.” Sesim içimde kalan burukluğun emaresini taşıyordu. “Arasaydın, gelirdim.” Son dönemlerde yaşadıklarım o kadar ağırdı ki zihnimi bir türlü toparlayamamıştım. Her şey darmadağındı.

“Küsmüştü sana,” dedi. Ağlamalarının arasından güldüğünde ben de güldüm. Bir yaş firar etti yanaklarıma doğru. “Unuttu teyzem beni, o beni hatırlamadan kimse onu aramayacak diye kızmıştı bize,” dediğinde kalbimin kasıldığını hissettim.

“Ben bir bulayım onu, çekeceğim onun kulağını,” dedim kızgın bir sesle. “Ne demek unuttu beni? Ben hiç unutmuyum onu?”

“Kızamaz ki o sana, İz,” dedi Zeynep iç geçirerek. “Küs kalmaz ki. Her şeyisin sen onun. Uraz bensiz bile yapar belki ama sensiz yapamaz,” dedi gülümseyerek. “Hatırlıyor musun? Henüz bir yaşındaydı. Anayasa Hukuku dersin vardı o gün. Ben boşta olduğum için Uraz’ı ben almıştım ama durmamıştı yanımda. Arkandan çığlık kıyamet ağlamıştı. Susturamamıştım da bir türlü. Ders arasında sana vermek zorunda kalmıştım bu yüzden,” dediğinde hatırladıklarımla gülümsedim.

“Ahmet Hoca canımı okumuştur ama,” dedim gözlerimden akan yaşlarla gülerek. “Derse Uraz’la girdim diye *ağlayıp dersimi sabote ederse atarım seni dersten*, demişti.” Zeynep de hatırladıklarıyla gülmeden edemedi. Batur’un ve Keskin’in bizi sessizce dinlediklerini fark ettim. İkisinin de yüzünde manidar bir ifade vardı. “Uraz ses çıkarmasın diye bütün ders onunla ilgilendim ama onun yüzünden dersi de dinleyemedim. Sürekli kaçırdım.”

“İlk sınavdan da kaldın,” dedi alayla. Yüzümü buruşturdum. “Küçücük çocuğa kızmıştın o yaşta.”

Uraz kaşlarını çatıp ona homurdanmama rağmen korkmamış. ürkmemişti benden. Onu kucağıma almadıkça ağlamış, kaçtıkça emekleye emekleye peşimden gelmişti.

Bütün anılarımızın videosu Ali'deydi. Sinan'la birlikte bir kamera almışlardı ve çoğu anımızı o kamerayla çekmişlerdi. Şimdi o kamera neredeydi, bilmiyorum ama onun sakladığına adım kadar emindim. İçinde benim olduğum, anılarının olduğu ve kendini mutlu hissettiği hiçbir hatırayı çöpe atmazdı.

Odanın kapısı açıldığında, oturduğum yerde doğruldum. "Sayın Savcı'm?" Arkamdan yükselen memurun sesiyle birlikte oturduğum yerden fırladım. Koşuşturan ve hazırlık yapan memurları gördüm.

Polis memurunun yüzünde aydınlık bir gülümseme hâkimdi. "Bulduk," dediğinde Zeynep öyle bir nefes aldı ki bunca saat boğulduğunu anladım. Sanki yaşama yeniden kavuşmuş gibiydi. "Künyesindeki sinyal kesik kesikti, biliyorsunuz," dediğinde dikkatle dinledim söylediklerini. "Çok kısa bir süre sinyal sisteme yeniden düştü ve nerede olduklarını tespit edebildik."

"Neredeymiş?" diye sordum hızla. Zeynep'in içinin içine sığmadığını gördüm. Yerinde duramıyordu.

Batur'un arkamdan, "Gözün aydın, Zeynep," dediğini duydum. "Gözünüzün yaşı umarım diner artık." Zeynep'in gülümsemediğini fark ettim. "Sizi ne zaman görsem hep ağlıyorsunuz," diye devam etti Batur.

"Bir kez daha çıkın karşıma," dedi Zeynep. Eli ayağını koyacak yer bulamıyordu. Uraz'ın bulunduğunu duyduğunda yüzüne can gelmişti. "Bu sefer gülümsüyor olacağım."

O an Batur'un gözlerinde çakan şimşekleri gördüm. Harelerine yayılan koyuluk afallamama sebep oldu. Gözleri, içi içine sığmayan ve yüzünde ona çok yakışan bir gülümsemeyle heyecandan yerinde duramayan güzeller güzeli arkadaşım da takılı kaldı.

Bir daha üzerinden ayrılır mıydı? İşte orası muammaydı.

Sinan gözüktü hemen sonrasında. Kahve gözlerindeki umut ışığı kalbimde yer edindi. “İz, hadi,” dedi aceleyle. Siyah, boğazlı kazağının üzerine bir çelik yelek giymişti. Belindeki silahına çarptı gözüme istemsizce. “Çıkmamız gerek artık. Ekipler hazır,” dedi nefes nefese.

“Ben de geleceğim,” diye atıldı Zeynep. Sinan itiraz etmek için dudaklarını aralamıştı ki, “Bana engel olamayacağını gayet iyi biliyorsun,” dedi öfkeyle. “O yüzden sus.”

Sinan istemeye istemeye onayladı. “Gel o zaman,” dedi kapının önünden çekilirken. “Çelik yelek olmadan çıkamazsın.” Zeynep Sinan’ın peşine takılıp, giderken derin bir nefes aldım.

“Bana da bir tane çelik yelek getirir misin?” dedim polis memuruna.

“Hemen, Savcı’m,” dediğinde kısa sürede gözden kayboldu.

“Sen nereye?” Sert sesi kulaklarıma sızdığında, heybetli bedeni karşımda yer aldı. Kaşları çatılmış, kara gözlerine kızgın bir ifade yerleşmişti.

“Burada oturup onları bekleyeceğimi düşünmüyorsun herhalde?” dedim düz bir sesle.

“Aynen öyle düşünüyorum,” dedi sertçe. “Daha ayaklanalı ne kadar oldu da operasyona gidiyorsun sen?”

“Keskin, saçmalıyorsun. Elbette gideceğim. Nasıl oturup beklememi istersin?” dedim hayretle.

“Şu vurdumduymaz, umursamaz hallerin var ya kafayı yedirecek bana,” dedi öfkeyle. Kaşlarım çatıldı. “Ne kadar ciddi bir operasyon geçirdiğinin farkında mısın sen? Ölümün ucundan aldım ben seni! Bir de kalkmış, *operasyona gideceğim*, diyorsun. Olası bir durumda neler olabileceğinin farkında değil misin?”

Yükselen sesi yüzünden birkaç kişinin bakışlarını üzerimizde hissettim. Ben de onun gibi hiddetle, “O sesini kıs!” dedim.

“Başlatma lan sesine!” dedi öfkeyle. “Bir kez olsun sevdiklerini, etrafındaki insanları düşündüğün kadar kendini de düşün!” dediğinde ona bakakaldım. “Yoksa canın daha çok yanar.”

“Senin ne düşündüğün umurumda değil!” dedim sinirle. “O operasyona gidiyorum, o kadar! Senden de bunun için izin almıyorum!”

Kırgın bir gülümseme yer edindi dudaklarında. “Doğru,” dedi başını iki yana sallayarak. “Söylediklerimi biraz olsun umursasaydın, belki de bu kadar yanmazdın,” dediğinde hayretle ona baktım. “Bu kadar yara almazdın. Ve belki de o zaman beni görürdün.”

Yine ne saçmalıyordu? Niye açık açık konuşmak yerine lafı dolandırıp duruyordu?

“Operasyona mı gidiyorsun?” dedi buz gibi bir sesle. “İyi. Git o zaman.” Geriye doğru bir adım attığında kalbimi artık avuçlarının arasında tutuyordu. “Ama bil ki ben de seninle geliyorum,” dedikten hemen sonra bana arkasını döndü.

“Ben başımın çaresine bakarım, Keskin,” dedim düz bir sesle.

“Bakamazsın,” dedi sertçe. “Tek başına kendi başının çaresine bakamazsın. Seni asla yalnız bırakmam.”

Gelme. Gelme, ne olursun. Beni mecbur bırakma.

Gitmeden önce söylediği son şey ise kalbimin orta yerine kör bir bıçak gibi saplandı. “Seni yalnız bırakmayacağım,” demişti kendinden emin ve net bir sesle. “Bitti.”

Zaten o her zaman, her şeyden emin olmuştu. O hep kendindeydi. Emindi ve bendeydi.

O bana sığınırdı, ben yalanlara.

O bana yaslanırdı, ben ihanetime.

O bana sarılırdı, bense adaletimi kucaklardım.

Acıya kucak açtım. Bundan sonra başıma gelecek her şeyi hak ediyordum. Revaydı belki de. Bazı acılar bana revaydı.

Zihnime sızan karanlık duygular ruhumu ele geçirdi. Polis memuru elinde siyah bir çelik yelek ve kulaklıklara geldiğinde omuzlarım dikleşti. Katı ifadem yüzüme yerleşti ve gözlerime yerleşen kararlılık ciğerimi parçaladı.

Kendimi yitirmiştim. İzgi'yi de İzi de yitirmiştim. Benden geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Çelik yeleği giyerken kulaklık polis memuru tarafından kulağıma takıldı. "Operasyondan sonra onunla tek bir görüş hakkın olacak," dedi Zemon'un tok sesi. Kulaklığı takarken, çaktırmadan kulağıma fısıldıyordu. Eğer dikkatli bakmasaydım dudaklarının kıpırdadığından bile şüphe ederdim. "Son kez. İstihbarat onunla tam bir anlaşmaya varmadan sorgudan sonra ülkeyi hemen terk edeceksin." Bir polis kılığındaydı. Beni korumak için günlerdir etrafımda dolanıp duruyordu.

Hastanede bizimle alay eden o doktor da yine oydu. Arabanın frenlerini patlatıp, suçu babaannemin üzerine yıkıp Keskin'i endişelendiren ve kafasının karışmasına sebep olan yine oydu. Çünkü Douglas'ın, meclisin kalbinden, mahzenden alması gereken belgeler vardı. Bana getireceği belgeler. Bir imparatorluğun, onun, babamın, abimin, ailemin ve sevdiklerimin sonu olacak olan belgelerdi. Şimdi hepsi, yetkililerdeydi.

Bu operasyonun planlaması yapılabildi haftalar olmuştu. Hastanede yalnız kaldığım süre boyunca Zemon kontrol bahanesiyle odama uğramış, Keksin de Douglas'ı her türlü tedbire karşı yanımda bırakmıştı ama asıl hatayı burada yapmıştı.

Dost dediğimiz kim varsa elbet bir gün vurur bizi. Çıkarların doğrultusunda hareket edersen ilk darbeyi en yakınlarından alırsın.

Sessiz kaldım. Cevap vermek gibi bir niyetim yoktu zira her şeyi gayet net bir şekilde anlamıştım.

Gözlerim camın arkasındaki adama kaydıığında, Sinan tarafından ona verilen çelik yeleği üzerine geçirdiğini gördüm. Kaşları çatık, ifadesi sertti. Çelik yeleği giyerken bakışları dalgındı. Bir şeyler düşündüğü belliydi. *Seni düşünüyor, İz.*

Ciğerlerimi dolduran oksijen göğsümü sıkıştırdı. Çatlamış kaburgalarım sızım sızım sızladı. Zift rengine bulanık kanım çatlakların arasından sızdı.

İçim kan ağılıyordu ama yine kimse görmüyordu.

Keşke ölseydim.

“İlk sorgudan hemen sonra karşıdaki otelin terasında seni bekliyor olacağız.” dedi bu sefer. Cevap vermedikçe huzursuzluğu arttı. “İz!” dedi sert ama sessizce. Gözlerim ondan ayrıldığında ela harelerle karşı karşıya geldim. “Sana yakışanı yap,” dedi ikaz edercesine. *Hata yapma*, diyordu. *Duygularına yenik düşme*, diyordu. Çünkü kurtulmak için son şansımdı karşımdaki adam. “Sen annenin kızıydın. Ona göre davran,” dediğinde kelimeleri birer kurşun görevi görüyor, zihnimi bıçak gibi ortadan iki ayırıyordu. Kirpiklerim hitabıyla titredi. “Annenin senin için göze aldıklarını umarım görmezlikten gelmezsin.” Geriye doğru çekildiğinde bana baktı. “O senin için ölmeyi göze aldı, sen de onun için yarım bıraktığı işi tamamlayacaksın.”

Acı yeniden göğüs kafesimde yer edindi. Kelebeklerim bir daha canlanmamak üzere hayata veda etti. Göğüs kafesi oluşumda can verdiler. Bir bir söndüler. Karanlıkta kaldım. Beni aydınlığa çıkaracak olan o adamsa artık yoktu.

Yeleğinin içinden hasır renginde olan bir zarf çıkardığında zarfı aceleyle buruşturup avcumun içine sıkıştırdı. “Ali’den,” dediğinde şaşkınlıkla ona baktım. “Bunu bana çok önceden vermişti. *Bir daha geri dönmeyeceğini anladığım bir zamanda ona vermek istiyorum ama olur ya, hayat bu, belki göremem o günü. Sende dursun, mutlaka ulaştır, demişti,*” dediğinde kirpiklerim acıyla titreşti. Avcumun içindeki zarfı sıkı sıkı tutarken sağ gözümünden akan bir damla yaş çeneme doğru yol çizdi. *Yapmak istemiyordum.*

Zemon’un gözleri o gözyaşını takip etti. Acıyla titreşen kirpiklerime ve dolan gözlerime baktı. “Annene yakışmadığı gibi ağlamak, sana da hiç yakışmıyor,” dediğinde sesinde bir babanın şefkati vardı. Genzime dolan hıçkırıklar boğazımı tırmaladı. Ağlamak istedim. “Yeşillerinin böyle ıslak bakmasına sebep olan herkesi gözyaşlarında boğ,” dedi öfkeyle. Bir yaş daha firar etti

gözlerimden. Sıkı sıkı kapadığım avcumun üzerine düşen sıcak yaşı hissettim. “Çünkü annen bunu yapardı. Sana da bu yakışır.”

Geriye doğru bir adım daha attığında tamamen önümden çekildi. Avcumun arasındaki zarfı aceleyle kotumun cebine sıkıştırırken dolan gözlerim ona uğradı. Karşısında ona bir şeyler anlatan Batur’u sakince dinliyordu ama huzursuz olduğunu biliyordum. Benim göğsümü ağrıtan acı, onun nefesini keser, huzursuz olmasına sebep olurdu. Hele ki bu acının sebebinden bihaberse.

Sana yakışanı yap.

İşittiğim bu üç kelime defalarca kez zihnimde yankılandı. Nasıl başladıysa öyle bitecekti.

İhanetle başladı, ihanetle bitti.

Adalet elimde tuttuğum kör bir bıçaktan ibaretti. O bıçak kimin boynuna yaslanırsa yaslansın kestiği, kanattığı sevdiklerimdi. Mahkûmiyetin en ağırını hayattayken vermiştim.

Cansız adımlarla odadan ayrıldım. Üzerime geçirdiğim çelik yelek göğüs kafesime ağırlık yapıyordu. Sinanların çoktan çıktıklarını fark ettim. Batur da bizi yalnız bırakmak istemiş olacak ki o da peşlerinden ayrılmıştı.

Yaslandığı yerden doğrulup buz gibi bakan katran karası gözleri gözlerime değdiğinde yumuşadı. “İyi misin sen?” diye sordu kaşlarını çatarak. *Değilim. İyi değilim, sevgilim.* “Bembeyaz kesilmişsin. Ağrın falan mı var? Bir şey mi oldu?” dedi merakla.

“Hayır,” dedim kuru bir sesle. “Gideceğimiz yerde karşılaşacaklarım korkutuyor sadece. Uraz’ı nasıl bulacağımızı bilmiyoruz.”

Bir yalan daha.

“Emin misin?” Bana doğru bir adım attığında bir kolu belime dolandı. Tenim dokunuşuyla alev alev yandı. Bu hissi özleyecektim. “Eğer kendini iyi hissetmiyors-”

“İyiyim,” dedim yalın bir sesle. Yüzüme buruk bir tebessüm yerleşti. “Sadece bir an önce bu kâbus bitsin istiyorum.” Katran

karası gözleri tereddüt içindeydi. Gözlerime o kadar uzun süre baktı ki göreceklelerinden delicesine korktum. “Çıkalım mı artık?” dedim boğazımı temizleyerek.

Benim aksime daha net bir sesle, “Gidelim,” dedi. “Ama öncesinde...” dedi beni durdurarak. “Bunlar sende kalsın.” Ceketinin cebinden bir kutu çıkardı. Kadife kutunun içinden çıkardığı bir alyansla yüzüğü avcumun içine bıraktı.

“Ama bu yüzü-”

“Senin için özel yaptırdım.” Lacivert yakut bir taşı. Etrafı elmaslarla süslenen taş zarif ve orta büyüklükteydi. Alyansım da bu sefer gümüştü ve içine evlendiğimiz günün tarihi işlenmişti.

29 Kasım 2022.

“Sadece sana ait olsun istedim. Diğer yüzük babaannemde. Sen de takmak istememiştin zaten. Bu yüzük de alyans da yeni.” Hiçbir şey söyleyemedim. “Ne zaman istersen o zaman tak.”

Yapamazdım. O da yapmamalıydı. Bu yüzükleri bana bugün vermemeliydi.

Tebessüm ettim, boğazımdaki yumruya inat. Avcumun arasına bıraktığı yüzükleri aldım ve boynumdaki kolyenin zincirini çözdüm. Kolyeme geçirdikten sonra zinciri tekrar boynuma geçirdim ve soğuk metal göğsümün ortasında yer aldı.

“Belki bir gün,” dedim yorgun bir sesle.

“Beklerim,” dedi sadece. Bunları almam bile onun için büyük bir lütuftu sanki ama benim almamın sebebi çok daha başkaydı. “Hadi,” dedi. Eli elimi yakaladı ve birlikte karakolun çıkışına doğru ilerledik. İkimiz de belki de yan yana olduğumuz bu zaman diliminde hiç olmadığımız kadar sessizdik.

Şubat ayının buz gibi soğuğu tenime çarptığında içimdeki yangına bir fayda etmedi. Üzerimde ince, saten, beyaz bir gömlek ve İspanyol paça bir kot pantolon vardı sadece. Buna rağmen montuna sarılan insanların aksine ateş gibi yanıyordum.

Özel Harekâtın da içinde bulunduğu minibüse bindiğimizde, cam kenarına geçtim ve o da hemen yanımda yer aldı. Araç

bizim binmemizle birlikte hareket edince kucağımda birleştirdiğim ellerim yumruk halini aldı. Sol elimden, koluma doğru uzanan yanık çarptı gözüme.

Açılan her yaranın izi kalır lakin bazı yaralar vardır ki pansuman fayda etmez, dikiş tutmaz, kabuk bağlamaz, sadece kanar.

Her geçen gün, ilk günün acısı katlanarak artar. Acı, tenine de kalbine de kendini gebe edinir artık. Zamanla acı benimsenir. Aklını kaybettirecek raddeye getirir seni ama alışılır ve daha sonra unutulur.

Ve unutmak, iyileştirir. Çünkü can yakan, eskiye özlem duyulan mutlu hatıralar zihninde silikleşir, yok olur. Benliğini kaybeder ve yeni bir benliğe kavuşursun.

Belki başka bir hayatta olmasa bile sevgilim, başka bir benliğimde yine seni diliyorum. Umarım bu sefer beni çok bekletmezsin. Yoksa bu acı beni intihara sürükler ya da birden öldürür.

Yumruk yaptığım avuçlarım onun tarafından kavrandı. Uzun ve kalın parmaklarını sol elimin parmaklarının içinden geçirdi. Kalbim, sesini duyurmak ister gibi göğsümü tekmeledi. Sanki farkındaydı. Kötü bir şeyler olduğunun farkındaydı ve bana *vazgeç*, diyordu.

Bildiğim yere gittikçe yaklaşan araçla birlikte nefesimi tuttum. Yaklaşık iki yüz metre ileride yıkık dökük bir köşk vardı. Kara ailesine ait olan eski bir köşktü. Annemin yaşadığı, abimi büyüttüğü ve bana anılar biriktirdiği o yıkık dökük köşk...

Burası özellikle seçilmişti.

Yarım saatlik bir yolculuğun ardından içinde bulunduğum araç durdu. Özel Harekât bizden önce davrandı ve araçtan indiklerinde biz de el ele araçtan indik.

Beni almadan buradan gitmeyeceklerdi. Anneme verdikleri sözleri vardı.

Dağılan ekibe bakıp, “İki yana dağılıcağız,” dedim. Gözlerim onlardan ayrıldı ve bana bakan adama döndü. “Ben Sinanlarla giderim. Siz Batur’la birlikte sol taraftan gidin.”

“Seni gözümün önünden ayırmayacağım,” dedi sertçe. Tuttuğu elimi daha sıkı kavradığında gözlerime kararlı bir ifadeyle baktı.

“İkiye ayrılmamız daha doğru olur. En azından Uraz tanıdık birilerini görürse korkmaz,” dedim sıkıntıyla. Ellerimi göğsüne yerleştirdiğimde ikna olmamış gibi bana bakıyordu. “Keskin,” dedim adını canıgönülden zikrederek. Gözleri kısıldı. “Burada kimse bana zarar vermez. Eğer için rahat etmeyecekse tamam, sen de gel bizimle,” dedim şüphe çekmemek için. “Uraz’ı ne halde bulacağımızı bilmiyoruz, en azından bulduğumuzda tanıdık biriyle karşılaşırsa kendini güvende hissedecektir.”

Derin bir nefes aldığında, aldığı nefesin içini sıkıştırdığını, acıyla kısılan gözlerinden anladım. Göğüs kafesinde bir oyuk meydana gelmişti. Kalbine batan kıymık onda büyük bir yara açıyordu.

İz bırakan bir yara.

Kolunu belime sarıp beni kendine çektiğinde, dudaklarının baskısını önce saçlarımda, daha sonra alnımda hissettim. Gözlerimi huzurla yumdum. İçime çektim genzimi yakan deniz kokusunu. Son kez sarıldım. O bunu bilmeden son kez çektim kokusunu içime. Ellerim güçsüzce omuzlarına yaslandı. Ağlamamak için gözlerimi karanlık gökyüzüne diktim.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım, düz tutmaya çalıştığım sesimle.

“Ben de seni seviyorum, sevgilim,” dedi. Bir süre sonra alnımda dinlenen sıcak dudaklarının baskısı geri çekildiğinde büyük elleri yanaklarımı kavradı. “Dikkatli ol,” dedi gözlerimin içine bakarak.

Bana, beni görüyormuş gibi bakma lütfen.

“Sen de dikkatli ol,” diye fısıldadım cansız bir sesle. Sol gözümünden akan bir damla yaş yanağıma süzüldü. Kara gözleri uzun bir süre o yaşta oyalandığında canımı yakan bir nefes de ben aldım. İçime yağmurun kokusu doldu.

Gülümsedim. Kocaman gülümsedim. Onun sevdiği gibi az önce yaşlar akan gözlerimin gamzeleri kara gözlerinin huzuruna serildiğinde rahat bir nefes aldı. Bakışlarındaki tereddüt silindi. Geri çekildiğimde o da geri çekildi. Bana sırtını dönüp sol tarafta bekleyenlere doğru ilerledi.

Gözlerim acıyla dolduğunda ben de ona arkamı döndüm ve sağ tarafa doğru ilerledim. Onlar ön kapıdan girecekken biz arka kapıdan girecektik. Başım ve omuzlarım dik bir şekilde attım adımlarımı köşkün bahçesine. Kurumuş dallar ayaklarımın altında çatırdadı. Karanlık bu sefer beni gizledi. Belimdeki silahımı çıkarırken birinin bizi fark etme ihtimali yoktu. Çünkü burada bizden başka hiç kimse yoktu.

“Her şey hazır.” Geçmişimden gelen tanıdık sesin sahibi yanımda yer aldı. İlk geldiği güne nazaran koyu kahve saçları uzamış ve birkaç tutamı alnına dökülmüştü. Üzerinde siyah kamuflej kıyafeti vardı. Kahve gözleri yeşillerimle buluştu.

Binbaşı Turgut Kandemir, bugün bu operasyonda Ali’nin yerine bana eşlik edecekti. Elinde bir kar maskesi tutarken diğer eliyle sıkı sıkıya silahını kavramış, arka tarafın kapısında bizi bekliyordu. Diğer ekipler ise eminim çoktan meclis üyelerinin evlerine varmıştı. Çünkü Douglas Vance’nin bana verdiği deliller ve benim yetkililere teslim ettiğim deliller hepsini müebbetle mahkûm ederdi.

Arka bahçenin kapısına ulaştığımda, Turgut hemen yanımdaydı. Köşkün paslı demir kapısı gıcırdayarak açıldı. Uraz’ın bulunduğu odaya açılan kapıyla birlikte karşılaştığım manzara benim duraksamama sebep olsa da diğerleri için aynı şey geçerli değildi.

Sandalyeye bağlı olan Uraz’ı çözen Keskin’in sırtı bana dönüktü. *Silahını yere bırakmıştı.*

Herkes karanlığın içinde etrafında bir çember oluştururken silahlarının namlusu ona dönüktü. Öne doğru bir adım attığımda cılız ışığın içinde odaya gölgem devrildi ve Uraz’ın gözleri

beni bulduğunda parladı. Heyecanla gülümsediğinde sandalyeden atladı ve bana doğru koştu. “Teyze!” dedi neşeyle. Bacaklarıma yapışırken, kafasını kaldırıp bana baktı. “Bitti mi oyun?” diye sordu merakla.

Keskin’in yere çömelen heybetli bedeni ayaklandığında, silahını da aldı. Ağır hareketlerle yüzünü bana doğru döndü ve ona doğrulttuğum silahımın namlusuyla karşı karşıya geldiğinde hareketleri durdu.

Kalbimi saran pamuk ipliği çözüldü. Ruhuma karışan karanlığının emaresi kalmadı içimde. Kara gözlerinde bir yıkım meydana geldi.

Titrememesi için üstün bir çaba sarf ettiğim buz gibi sesimle, “Bitti,” dedim. Kara gözlerindeki ifade, hayattayken cehennemi yaşamama sebep oldu.

Uraz’ın kaçırıldığı falan yoktu. Onu yakalamak ve ihanetimle yüzleştirmek için oynadığım bir oyundan ibaretti sadece. Zeynep’i ve Sinan’ı ikna etmek en kolayıydı çünkü onlar en başından beri yanımda olan tek kişiydi. Bana sorgusuz sualsiz eşlik eden ve dosyada isimleri geçmese de bu operasyona benim zorumla dahil edilen görevli kişilerdi.

Onun kara gözlerinde artık yansımam yoktu. Bu öylesine acıttı ki canımı, ölmek istedim. Sonsuzluğa uğurlanmak ve asla geri dönmek istedim.

Sanki bilir gibi acı bir gülümseme yer edindi dudaklarında. Bekliyordu. İhanetim onun için beklenmedik bir şey değildi. Beklemediği şey bu şekilde olmasıydı.

“At silahını,” dedim. Avuçlarımın arasındaki silahı daha sıkı kavradım. Çenem de başım da dikti. Karşı karşıyaydık. *Yine, yine ve yine.*

Yaklaşan siren seslerinin gürültüsünü işittim. Geriye doğru bir adım attığımda karanlık, aydınlığımın üzerine örtüldü. Hiçbir şey söylemeden, yüzüne bakarken ikimizin de yüzündeki ifade tanıdık iki yabancıнын birbirine olan son bakışları gibiydi.

Beni asla affetmeyecekti.

Kara gözlerinde bizim için kurduğu hayallerin, domino taşları gibi çocukluğunun üzerine devrildiğini ve o çocuğun taşların altında kaldığını gördüm.

Yıkım.

Gözlerindeki ifade bundan ibaretti.

“İzgi,” dedi, *dur*, dercesine. Silahımı daha sıkı kavradım ve geriye doğru bir adım attım. “Sevgimin tadını aldın,” dedi zehir gibi bir sesle. Kara gözlerinde yer edinen nefret, parçalara ayrılmama sebep oldu. “Nefretimi ise hiç tatmamayı, gazabımla yüzleşmemiş olmayı dileyeceksin,” dedi yemin eder gibi. “İhanetin bir sebebi, nedeni olmaz.” Yanına düşen ellerini yumruk yaptığını gördüm. Kendini tutuyordu. “Bende bunun affı yoktur, biliyorsun, değil mi?”

Bana nefretle bakan kara gözleri avuçları arasında tuttuğu kalbimin atışlarının durmasına sebep oldu. Onun avuçlarında can verdim. Lakin ondan da canını aldım.

“Silahını bırak,” dedim sertçe. “Dizlerinin üzerine çök, ellerini havaya kaldır.” Sol yanımdaki sızı öylesine derindi ki ayakta durmakta güçlük çektim. “At silahını. Tekrar etmeyeceğim.”

Elindeki silahı ağır ağır yere bıraktı ve silaha ayağıyla hafifçe vurduğunda ayaklarımın dibine gönderdi. Karanlığın içinden ağır ağır çıkan ekip, adımlarını ona doğru attı. Havaya kaldırdığı elleri bir polis memuru tarafından sertçe sırtında birleştirildi ve bileklerine soğuk kelepçeler vuruldu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Kalbimden kopup giden şey canımdandı. Ben de bittim. Ben, bizi bitirdim. Kendimi onda bitirdim. Canevimi kendi başıma yıktım. Bir daha da toparlayamadım parçalarını. Bir araya getiremedim çünkü artık o kırıklara çare olan da yaraya merhem olan da ben değildim, biliyordum. Adaletim için ellerimin arasında tuttuğum bıçakta kor kızıl bir kan vardı. Kesigi ben açmıştım ama kanayan yine bendim.

Yarı keskinse izi kalır.

Oysa ellerimde tuttuğum bıçak onun sırtına yaslıydı. O bıçağın saplandığı yer sırtı olurken, kalbini delip geçmiş, o küçük oyuguğun yerini derin bir kesik ve boşluk almıştı.

Ona açtığım yarada ben kanamıştım. İçinde bulunduğum ceset torbasına yükledim onu. *Onun İzgi'sini*. Can bedenden çıkmıştı. Olan, yine ona olmuştu. Artık bir pusulası yoktu. Zira bozuk ve kırık bir pusula ona ancak yolunu şaşırtırdı.

Uraz'ı kucağıma alıp boş köşkten çıktığımda, adımlarımı kapıda benim için hazırda bekleyen araca doğru attım ve beklemeden bindim. Zeynep ve Sinan'ı araçta bulurken kapı kapandı ve hareket ettik.

Nefes alamıyordum.

Sokakları inleyen siren sesleri kulaklarıma dolarken hemen arkamdan gelen araçlardan birinde o vardı. Son kez konuşacak ve çekip gidecektim.

Ne Zeynep ne de Sinan bana bir şey sordu. Ben de tek kelime etmedim. Yol boyunca ağzımı bıçak açmadı. Kendimi olacak her şeye hazırladım.

İnsanların üzerimdeki bakışlarına aldırmadım. O karakola girdim. O sorgu odasına ondan önce gittim ve kimseye tek kelime etmedim. Kalçamı hemen arkamdaki duvara yasladım. Sırtım cama dönükken kollarımı göğsümde birleştirdim. Karakol mahşer yeri gibiydi. Yapılan operasyonda tutuklanan herkes buradaydı ve güvenlik üst düzeydeydi.

İçinde bulunduğum sorgu odasının kapısında bir hareketlilik oldu. Dışarıdan gelen sesleri işittim. Tanıdık bir ses sızdı kulaklarıma. Bu ses Zeynep'e aitti. Hafif aralanan kapıdan hiçbir şeyi göremesem de seslerini duyabiliyordum. "Sorguyu Savcı İzgi Kara yapacak, kaldırabilecek misin?"

"Alışık olduğum şeyler. Sorun değil, boşanıyoruz zaten." Kulaklarıma sızan tok sesi gözlerimi yummmama sebep oldu. "Benim için artık herhangi biri."

Kapı tamamen açıldığında gözlerimi açtım. Bedeni görüş açıma girdi. Büyük bir sessizlikle onun hemen karşımdaki masaya oturtuluşunu, kelepçelerinin masadaki demire bağlanışını izledim. *Sen yaptın, İz. İyi bak, senin eserin bu. Mutlu musun?*

Saçları dağılmıştı. Üzerindeki takım elbisesinin ceketi yoktu. Lacivert gömleği kırıışmıştı. Dağılmış ama yine de güçlü gözüküyordu. Omuzları da başı da dikti. Kaşındaki yarıktan akan kan şakaklarına doğru süzölmüştü. Yarasına dokunmak ve bakmak istedim ama buna yüzüm yoktu.

Odanın içindeki kamera, kayıtta bile değildi. Benim son bir şansım vardı ve sadece beş dakika bu odada duracaktım. Polis memurları sorgu odasından tek kelime etmeden çıktıklarında odada sadece ikimiz kaldık.

Dudaklarım aralandığında, “Bana hiçbir şey sormayacak mısın?” diye sordum. Vaktim yoktu. Beş dakikaya ne sığdırabilirim bizden geriye sadece o kalacaktı. Kollarımı göğsümde birleştirdiğim için sakladığım avuçlarıma tırnaklarımı geçirdim sertçe. Sustu.

Dudaklarımı birbirine bastırırken başımı salladım. Boğazımdaki yumru geçsin diye yutkunurken mermer zemindeki gözlerimi onun kara gözlerine diktim. “Anlaşmalı bir şekilde açtığımız boşanma davası sonuçlanmış.” Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Saçmalıyordum kendimce. “Bitmiş.”

Boşanmıştık. Artık bizi birbirimize bağlayan hiçbir şey kalmamıştı. Bizim için her şey bitmişti.

Susmaya devam etti. Sadece beni izledi. Dudakları aralanmadı bile. Göğsümü kamçılایan o his boğazımı tırmaladı. Kendimi onun karşısında o kadar zor tuttum ki nefes bile almak azap gibi geldi.

“Neden buradasın?” diye sorduğunda mermer zemindeki hatıralarım onu buldu.

“İfade için,” dedim taş kadar sabit bir sesle.

“Karım olman buna engel değil miydi?” dedi alayla.

“Ben senin karın değilim,” dedim buz gibi bir sesle.

“Doğru ya,” dedi yeni hatırlamış gibi. “Mahkeme sonuçlanmıştı.” Sertçe yutkundum. “Bana asıl nedenini söyle,” dedi. Öne doğru hafifçe eğilirken gözlerimin en derinlerine dikti gözlerini. “Neden buradasın, İz? İstediyin zaten bu değil miydi?”

Dumura uğradığımı hissederken dudaklarım aralandı. Göğüs kafesimin kalbimi sıkıştırdığını ve bana nefes aldırmadığını hissettim. Sesimin titrememesi için üstün bir çaba sarf ederken, “İz mi?” dedim.

İz değil, İzgi demeliydi. O herhangi biri değildi. İz değil, İzgi demesi gerekiyordu. Benim adım İzgi. İz değil.

Canımı yakmak istercesine, üzerine basa basa, “İz,” dedi.

En büyük darbeyi yine ondan yedim. Benim yaptıklarımın yanında belki de onun yaptığı şey bir hiçti ama yine de yadırgamıştım. “Keskin, ben...” dedim boğazımı temizleyerek. “Ben gidiyorum.” İfadesinde hiçbir değişiklik olmadı. “Temelli.” Hiçbir tepki vermedi. Buz gibi gözlerle beni izledi sadece. “Buraya sana veda etmek için geldim.”

Alayla güldü. “Seni bulamayacağımı sanıyorsan yanılıyorsun, İz.” Yüzüne avaz avaz *böyle söyleme*, diye bağırmak istedim. *Bana böyle seslenme*, demek istedim ama sadece sustum. “Buradan çıkınca seni bulacağım. O zaman ihanetinin bedelini en ağır şekilde ödeyeceksin.”

“Belki başka bir hayatta, bizim için sunulan her ihtimal için umut etmeye devam edeceğim,” dedim dürüstçe. Yüzünü sıvazladı. “Seni seviyorum. Seni her şeyden çok seviyorum ama keşke böyle olmasaydı.”

Öfkeyle elini masaya vurduğunda, “Senden nefret ediyorum!” dedi rükürürcesine. “O çok güvendiğin sevgim var ya, yok artık. Bitti, İz!” Göğüs kafesi aldığı her nefeste yükselip alçaldı. “İyi ki hamile değilsin.” İlk kez bütün vücudumdaki gücün tamamen çekildiğini hissettim. Öyle ki yaslanmasam şüphesiz dizlerimin üzerine düşerdim. Dudaklarım, acıdan bir parça nefes

alma ihtiyacıyla aralandı. “İyi ki hamile değilsin. İyi ki istemedin o bebeği. İyi ki İz.”

Tebessüm ettim. Göğsümde birleştirdiğim kollarımı çözerken kalçamı yasladığım duvardan ayırdım ve gözlerimi gözlelerinden çektim. Kirpiklerimin titrediğini hissederken, kalan zamanımızı önemsemeden çıktım sorgu odasından. Kapıdaki bir düzine insanın yüzüne bile bakmadan, yanlarından geçip gittim.

İyi ki hamile değilsin.

İz.

İz mi?

Zihnimde deli gibi dönüp duran kelimeler nefesimi keserken aklımı kaçırarak gibi hissediyordum. Bu, onunla son karşılaşmamızdı. Vedamı ettim ve bitti. Onu terk ediyordum. İhanetimle birlikte.

8. BÖLÜM

1 YIL SONRA LONDRA - MAYFAIR

Hep yanacağımı, içimin asla soğumayacağını düşündüm.

Meğer yanılmışım.

Şimdi içim buz gibiydi.

Takvim yaprakları 21 Mayıs'ı gösteriyordu. Akrep yelkovanı kovalamış, saat gece yarısını çoktan geçmişti. Sabah olmak üzereydi. Hangi gündeydim, bilmiyorum ama mayıs ayının güzel havasına nazaran hava bugün kasvetli ve karanlıktı.

Hiç beklemediğiniz anlarda geçmiş yakanıza yapışır, pişmanlığın ve acının içinde kıvranıp dururdunuz. Bir şarkının sözlerinde, eski bir fotoğrafta, rastladığınız bir insanda, bir anda geçmişin tozlu raflarında bulurdunuz kendinizi. Size yakışmayan bir sonu yeniden yazmak için elinize alırdınız o kalemi aslında ama her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu, yazacak hiçbir şey bulamadığınız zaman anlardınız.

Bitti sandığım hiçbir şeyin aslında bitmediğini, her şeyin yeniden başladığını anladığım o anlardan birinde hapsolup kalmıştım sanki.

“İzgi?” Zihnime sızan puslu ses daldığım yerden çekip çıkardı beni. Bakışlarım ne zaman geldiğini bilmediğim Maya'ya çevrildi. Kahverengi saçları, ela gözlerine eşlik ediyordu.

“Adım, İz. İz Aşan,” dedim kıyameti fısıldar gibi. *Bana nasıl seslendiysen öyle yaşayacağım.* Seçimimi İzgi'den değil, İz'den yana yaptım. Karanlığı seçtim.

“Pardon,” dedi mahçup bir sesle. “Dalgınsın, neden?” Üzerinde doktor önlüğü vardı. “Çıkmadı mı hâlâ test sonuçların?”

Zemon’un manevi kızlarından biriydi. Bir diğeriysc FBI’ın kıymetli ajanlarından, Helen Amon’du. Helen, benden sadece üç yaş büyüktü. İkisi de benim aksime babası tarafından bütün kötülüklerden uzakta büyütülmüştü.

“Boşuna yaptırdım,” diye sızlandım. “Sonuç değişmeyecek.”

“Henüz bir şey bilmiyoruz, herkes aynı şeyi söyledi diye vazgeçmeyeceksin, değil mi?”

Tereddüt dolu sesi içimi kemirdi. “Ben o şans bir kere kaybettim, Becca,” diyerek derin bir nefes aldım. “Her ne kadar onun bundan haberi olmasa da ben onunla birlikte birçok şeyi kaybettim.” Sesim acıyı kendine mesken edinmişti.

Bir adam sevmiştim. Dünyasını başına yıkmışım.

“Sen, sana verilen görevi yerine getirdin. Yapman gerekeni yaptın, kimse seni bu yüzden suçlayamaz.” Sıcacık avcunu buz gibi elimin üzerine örttü. “Doğru olanı yaptın,” dedi teselli dolu sesiyle.

“Ona ihanet ettim,” derken kalbim acıyla kasıldı. “Aileme, arkadaşlarıma...” Hayal kırıklığı içinde gülümsedim. “Karşılığı ne oldu peki?” Alayla güldüm. “Koca bir hiç!”

“Haklısın, canım benim,” dedi teselli dolu bir sesle. “Çok haklısın hem de ama bazen hayat istediğimiz gibi ilerlemiyor. Bunu artık aşmak zorundasın. Kendi yoluna bakmalısın,” dedi yumuşacık bir sesle. “Burada yeni bir hayatın var artık. Türkiye’ye asla geri dönemezsin. Geride bırak her şeyi ve burada yeniden bir hayat kur kendine. Yeni biriyle tanış. Tekrar âşık ol.”

Onlar kendi yoluna bakmıştı ama ben o yolun asfaltında paramparça bir halde kalakalmıştım.

“Saçmalama istersen. Ne aşkı?” dedim alayla. “Mesleğimi kaybettim yok yere, bir günde her şeyimi kaybettim ve bunun acısını yıllardır çekiyorum,” dedim karanlığı mesken edinmiş sesimle. “Yok yere üstelik.” Yaşadıklarımın acısı göğsümde yerini

bulduğunda oturduğum yerden ayaklandım. “Ben gideyim artık,” dedim kollarımı ona dolarken.

“Sonuçlarını beklemeyecek misin?” diye sordu merakla.

“Hayır,” dedim ve arkamı döndüm. Adımların hastanenin kafeteryasının çıkışını buldu.

Douglas Vance’yle yaptığım bir anlaşma bütün dengeleri değiştirmiş, kartları yeniden dağıtmama sebep olmuştu.

Şimdi ben yanmıştım. O ise yaklaşık bir yıldır ortalarda yoktu. Ve Keskin bana gelmeden o bana asla gelmeyecekti.

Buz gibi hava tenime çarparken üzerinde sivil kıyafetlerle beni bekleyen korumalarım gözüme çarptı. Zemon’un başıma diktiği eğitimli kişilerdendi.

Zemon’un sağ kolu olan Theo, “İzgi Hanım,” dedi. Bir robotu andıran mekanik bir sesi vardı. Her zaman düz ve tok konuşurdu. Gerekeceği sürece ağzını bıçak açmazdı. Benimle çok muhatap olmaz, sadece güvenliğimden emin olurdu. Zemon onu özellikle başıma dikmişti.

Burada geçirdiğim bir yılda Theo hep bana yardımcı olmuş ve güvenliğimden sorumlu tutulmuştu. FBI’la tek bağlantım benim canımı koruyor olmalarıydı. Fazlası yoktu. Annemin istediği gibiydi her şey. Sadece annemin zamanında yaptığı yardım karşılığında FBI ajanları tarafından can güvenliğim korunuyordu. Onun aksine sıradan bir vatandaştım. Burada sahte bir kimlikle yaşayan bir vatandaş.

“Bay Theo,” dedim resmiyede. Hiçbir zaman birbirimize isimlerimizle hitap etmezdik. “Adım İz,” dedim sertçe. İfadesinde bir değişiklik olmadı. “Bir daha bana sakın bu şekilde seslenme. Defalarca kez uyarmıştım seni.”

“Nasıl arzu ederseniz,” dedi saygıyla. Dudakları belli belirsiz kıvrıldı. “Bugün yapacağımız toplantıdan haberiniz vardır umarım?”

Omuzlarımı dikleştirip, “Elbette,” dedim düz bir sesle.

Kaşları havalandığında bunu beklemediğini biliyordum.

“Yine kaçarsınız sanmıştım?” dedi sorgu dolu bir sesle. Her toplantıdan kaçtığım ve geç geldiğim günlerden bahsediyordu. “Ya da unutursunuz?” dediğinde sözleri zihnimdeki urganda asılı kaldı.

Düşünme, İz. Düşünme.

Buz gibi bir sesle, “Bugün tam vaktinde orada olacağım,” dedim. Türkiye’de neler olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Bir yıldır kaçtığım gerçeklerle yüzleşmek istiyordum artık. Kaçmanın faydası yoktu.

Adeline’in hiçbir duyguyu barındırmayan soğuk gözleri bizim üzerimizdeydi. Oldukça açık renk mavi gözleri, bembeyaz teniyle bütünleşmiş haldeydi. Gece mavisine boyadığı saçları beline doğru dalgalar halinde süzülüyordu. Keskin yüz hatları ona ayrı bir hava katarken üzerinde gecenin karanlığıyla bütünleşen siyah kıyafetleri, gizemli ve ürkütücü gözükmesine sebep oluyordu.

Bazen İdil’e çok benziyor.

Ortadan ayırdığı saçları yüzüne dökülüyordu. Gür, dalgalı saçları hep hacimli ve dikkat çekiciydi. Bu iki yılda gözlemlediğim tek şey saçlarına asla kimseye dokundurtmamasıydı.

Theo’nun dokunuşunu kolumda hissederken Adeline’la aramızdaki göz teması kesildi ve yeşillerim yeniden onu buldu.

“Adeline sana eşlik etsin,” dedi sıcacık bir sesle. Buz tutan kalbimi biraz olsun ısıtmıyordu. Kaşlarım çatıldığında, “Seni Zemon’a götüreceğim,” dedi.

“Zemon yanımda kimseyi istemez,” dedim şüpheyle. “Ona giderken hiç istemez.”

“Bilmediğin şeyler var, İz,” dedi mekanik bir sesle. “Zemon bu sefer tek gelmemeni istedi.” Bakışlarım yeniden Adeline’ı bulduğunda dudaklarının arasına yerleştirdiği sigarasından bir nefes çektiğini gördüm. Turkuaz gözleri dumandan ötürü kısıldı.

“Lafı dolandıran insanlardan nefret ederim, Theo,” dedim öfkeyle. “Eğer bildiğin bir şey varsa söyle.”

Theo'nun ela gözleri duygusuzluğu mesken edinmişken derin bir nefes aldı.

"Hâlâ neyi bekliyorsun, Theo?" Adeline'in nahif, su gibi duru sesi aramıza sızdığında bir baş hareketiyle yanımızdaki diğer adamların uzaklaşmasını sağladı. Parmaklarının arasına sıkıştırdığı sigarasını yere atıp üzerine sertçe bastı ve izmariti ığneyerek adımlarını bize doğru attı.

Adeline, peşinde her zaman ölümü getirirdi. Bütün ruhu karanlığı kendine mesken edinmiş gibiydi.

Yeşillerim ikisi arasında gidip geldiğinde, Theo nefesini bıkkınlıkla bıraktı. Gözlerim sonunda Adeline'da durduğunda, yüzüne ona yakışan bir gülümseme yerleşti.

Gerçeğinden uzak bir gülümseme.

"Mrs. Kara," dedi saygıyla. Onunla boşandığımız için bana asla bir Alacahan olarak hitap etmiyordu. "Kabalığımı mazur görün," dedi dudak bükerek. Theo'nun buz gibi gözleri karısının üzerindeydi. Bana saygı duymak zorundaydı.

"Sorun ne, Adeline?" diye merakla sordum. Theo'nun gergin tavrı gözümden kaçmadı. O, Adeline'in aksine beni incitmekten çekinirdi. İncinirsem ya da canımı yakmaya kalkarsa bedelini bizzat Zemon detirdi. En ağır şekilde.

"Sorun... Eski eşiniz," dediğinde nefesim kesildi. "*Keskin Ardış Alacahan.*"

Boğazımın dğmlendiğini hissettim. Yıllar sonra adını tekrar duymak nefesimi keşti.

Geçmiş, yakama bir kez daha yapıştığında kalbimdeki acı, ruhumda kendine yer edindi. İki de gözlerimdeki cansız ifade-nin nasıl hareketlendiğini izledi.

Konuşmak istedim. Aralıklı olan dudaklarımdan tek bir kelime çıkmadı. Göğsümü kamçılayan acı, ruhumda derin yaralar bıraktı.

O kadar uzun zaman olmuştu ki adını bir başkasından duy-

mayalı. O kadar uzun zaman olmuştu ki şimdi Adeline karşımda adını zikrettiğinde bile güven veren varlığını hisseder gibi oldum.

“Anlamadım,” diyebilirdim sesime ulaştığımda. Göğüs kafesim hızla yükselip geri sindi. Sol kolumda derin bir sızı kendini belli ettiğinde, sağ elimin parmaklarını o sızıya bastırmamak için zor tuttum kendimi.

“Türk İstihbaratı sizi istiyor,” dedi bir anda. Ona bakakaldım. “Onlar için tekrar çalışmanı istiyorlar,” dediğinde geçmiş bir film şeridi gibi geçti gözlerimin önünden. İçimdeki acı katlanarak arttı.

Dudaklarıma alay dolu bir tebessüm yerleştiğinde, “Sen benimle dalga mı geçiyorsun?” dedim öfkeyle. “O dosya kapandı!”

“İz’in onlarla çalışmayacağını onu tanıyan herkes bilir,” diyerek araya girdi Theo.

“Sözkonusu o olsa bile mi?” dedi Adeline, sorgu dolu bir sesle. “Yanılıyorsun, Theo,” dedi gözlerini kocasına doğru çevirerek. *Güçsüz düşemezsin, İz. Sakın. Sakın zayıf düşme yoksa cezası çok ağır olur.* “Sözkonusu Keskin Ardıç Alacahan olduğund-”

“Kes!” diye bağırdım. İkisinin de bakışları beni bulduğunda öfke dolu gözlerimle karşılaştılar. Adını duymak istemiyordum. “Yeter, kesin sesinizi!” dedim sertçe. İkisi de susmak zorunda kalırken aldığım her nefes ciğerlerimi sıkıştırdı. “Bir kez daha benim yanımda ondan bahsedecek olursanız ikiniz de bunun sonuçlarına katlanırsınız!” dedim buz gibi bir sesle. İkisi de sadece bana bakmakla yetindi.

Adeline öfkeyle, “Bazı şeyleri artık aşmak zorundasınız,” dedi. Gözlerim bıçak gibi ona saplandı. “Sizi zayıf düşüren şeyleri hayatınızdan çıkarmalısınız,” dediğinde, sözlerinde çekince yoktu. Dürüst bir kadındı.

Turkuaz gözleri imayla üzerimde takılı kaldığında bahsettiği şeyin sadece o olmadığını anladım. Elim ayağım buz keserken hatırladığım şey ona bakakalmama sebep oldu. Bahsettiği şey o değildi. Bahsettiği şey buraya geldikten beş ay sonra kullanmaya

başladığım uyuşturucu maddeydi. Damarlarıma işlediğim zehirdi. Kalbimi, aklımı zayıf düşüren illetten bahsediyordu.

“Bir daha ağzını açacak olursan yemin ederim, seni kendi ellerimle öldürürüm, Adeline,” dedim öfkeyle. Theo’nun kaşları çatıldığında, sorgu dolu gözlerle bize baktı. Karısıyla aramızda olan anlaşmazlık çoğu zaman onu da geriyordu.

Adeline kollarını göğsünde birleştirdi. “Bunu yaparken ellerinizin titremediğinden emin olun ama olur mu?” dediğinde, öfke kanımda kaynadı. Ona doğru atılmıştım ki Theo önüme geçerek buna engel oldu.

“Kendinize gelin!” dedi sert ve tok bir sesle. Adeline’in elinin, bacağına sardığı korsedeki bıçağına uzandığını fark ettim. “Zemon bu halini görse Adeline, cezasını misliyle alırsın! Her seferinde aranızda süren şu sürtüşmeden vazgeçin artık! Bizim görevimiz bu kadını korumak, saldırmak değil!” Theo’nun gözleri omzunun üzerinden Adeline’ı bulduğunda, “Deneme bile, Ade!” dedi sertçe. Kahvelerine ölümün emaresi yerleşti. Bir benzeri benim yeşillerimde de vardı. “Ya da ölmek istiyorsan dene,” dedi gazap dolu bir sesle. “Çünkü bir gün gerçekten ona saldır- maya kalktığında yaşayacağının garantisini sana veremem!”

Adeline’in gözleri bana döndüğünde, kavradığı bıçağının kabzasını öfkeyle korsesine yeniden yerleştirdi.

İkimizin de nefret dolu bakışları, birbirimizin hedefindeydi.

Adeline’la yıldızım hiçbir zaman barışmamıştı. Her zaman bencil ve acımasız bir kadın olmuştu. Yarasını bildiğinin, yarasını deşmekten çekinmezdi. Bu gidişle, sonu benim elimden olacaktı.

Theo itiraz kabul etmeyen bir sesle, “Eve dön, Ade,” dedi. Adeline’in hayret dolu gözleri ona döndü. “Mrs. Kara’ya ben eşlik edeceğim.”

“İstemez,” dedim sertçe, kestirip atar gibi. “Zemon’a gitmeyeceğim.”

Theo'nun kaşları çatıldı. "Ya nereye gideceksin?" diye merakla sordu. "Zemon seni bekliyor. Önce ona uğramamı-"

"Rowan'a gideceğim, Theo," dediğimde sessiz kaldı. "Kimse-siz bir oğlan çocuğuna bakmaya gideceğim," dedim kelimelerin üzerine basa basa.

Biraz da ağlayacağım. Sonra bir bebeğe sarılıp uyuyacağım. Yine kimse görmeyecek. Yine kimse bilmeyecek. Anlamayacak.

Onları hastanenin önünde bırakıp çıktığımda, adımlarım eve gitmeden önce başka bir yere uğradı. Hep gittiğim, gitmekten asla vazgeçmediğim bir yere.

Londra'nın meşhur telefon kulübesine.

Sokağın köşesinde kalan boş telefon kulübesinden içeriye girdiğimde derin bir nefes aldım. Ezbere bildiğim numarayı tuşlarken boğazımı temizledim ve yüzümü kaplayan saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Titreyen ellerimle telefonu kulağıma yaslarken bir kez bile çalmadı aradığım numara.

Aradığınız numara kullanılmamaktadır.

Ama son bir senedir olduğu gibi bu yine umurumda olmadı. O telefon açılmış gibi konuşmaya devam ettim.

Kendime bile yabancı olan bir sesle, "Merhaba," dedim. "Nasılsın? Telefonun aylardır kapalı. Muhtemelen hâlâ hapistesin." Yutkunmakta zorluk çektim. "Eğer hattını kapatmasaydın, telefonunu aldığında bıraktığım sesli mesajlardan her şeyi öğre-nirdin. Belki de kızmazsın bana dinleyince. Yani bilmiyorum." Adını söyleyemedim. "Londra'dayım hâlâ. Dönmeye niyetim yok. İstesem de dönemem gerçi." Derin bir nefes aldım. "Yapamadım. Zaten bizim beraber olmamız en başından beri ha-taydı." Aldığım nefes ciğerlerime yetmedi. "Yine de bizim için bir ihtimal daha olmasını çok isterdim. Olmayacak ama olsun isterdim. Ben dönmeyeceğim, sen de hiç gelmeyeceksin."

Telefonu kapatmadan önce, "Seni seviyorum," dedim.

Hani bazen içinize bir şey oturur. Yutkunamazsınız. O yumru gözlerinizi doldurur, kalbinizi bir taş gibi vurur ve paramparça eder. Heves ettiğiniz, umut ettiğiniz her şey kursağınızda kalır. Kendini hatırlatır sürekli. O taş kalbinize vurur yüreğinizi deşer. Sanki bir kıymık gibi kazır içinizi. Oyar da oyar. Bir oluk oluşur sonra göğüs kafesinizde. Kaburgalarınız içe çöker, nefes aldırılmaz. Yaşatmaz.

Göğüs kafesim, kıyametimdi.

Ben ruhumdaki oyuğa bir ip geçirdim. Ucuna da hayallerimi, çocukluğumu astım.

İzgi'yi astım.

Parmaklarım Rowan'ın yumuşacık teninde gezindi. Yatak odamda dirseğimi yatağa, avcumu yüzüme yaslamıştım. Yanımda huzurla uyuyan Rowan derin bir uykudaydı.

O olmasaydı belki de şu an yaşamıyordum. Rowan beni hayata bağlayan tek şeydi. Bir annesi yoktu. Onu çok seven bir babası vardı belki ama annesi yoktu.

Benim gibi öksüz doğmuştu bu dünyaya. Bir can, bir cana yaşam olmuştu ama kendi canından olmuştu.

"İz?" Drew'in alışkın olduğum sesi kulaklarıma sızdığı anda gözlerim ağır ağır onu buldu ve yattığım yerden ağır ağır toparlandım. Koyu kahve gözleri dikkatle beni inceledi. Sırtıma dökülen siyah saçlarıma, canlılığını yitirmiş yeşillerime ve solgun tenime baktı. Üzerimde bütün vücudumu saran uzun kollu, siyah, mini bir elbise vardı. Siyah topuklu çizmelerimi yine bir köşeye fırlatmıştım.

"Gelmişsin." Yüzüme dökülen saçlarımı kulağımın arkasına yerleştirdim. "Bu gece gelmezsin sanıyordum," dedi merakla.

Üzerinde siyah kargo pantolon, siyah bir tişört ve ayağına geçirdiği postallarıyla içeri girdi. Üç numaraya vurulmuş saçları, keskin çehresi ve koyu kahve gözleri ilgiyle beni buldu.

Onunla Londra'da bir barda tanışmıştık. Hemen yan tara-

fımda kalan ev onun eviydi. Komşuyduk. Güzeller güzeli bir karısı vardı. Yani bir zamanlar.

Canı gibi bildiği, gözünden sakındığı ve yıllar evvel kaybettiği bir kadın vardı hayatında.

Grace.

Onunla tanıştığım da henüz sekiz aylık hamileydi. Güneşten bir parça aldığı sarı saçları gözalıcı bir güzelliğe sahipti. Benim gibi yeşil gözleri vardı ama onun gözleri benimkinin aksine daha açık bir yeşildi. Bana birkaç ayda arkadaşlık etmiş, yaralarımı sarmıştı. Birlikte aynı sofraya oturmuştuk. Karnında bir can taşıırken bile bana elini uzatmıştı.

Türkiye'ye dönemeyeceğim için Sezin'le olan görüşmelerimin hepsi de aksamıştı. Grace'in bana bulduğu psikologlardan birinden bir süre seans almıştım ama belli bir zaman sonra onlara da gitmemeye başlamıştım. Aldığım ilaçları bırakmış, zihnimdeki sesleri susturmak için uyuşturcuya başvurmuştum.

Grace'in riskli bir hamileliği vardı. Doğuma bir ay olmasına rağmen erken doğum yapmıştı. Çok kanaması vardı ve doktorlar kanamayı durduramamıştı. Drew o gün eve geç kaldığı için kendini hep suçlardı. Daha erken hastaneye gitselerdi belki de Grace çoktan yaşıyor olurdu.

“Sen neden buradasın?”

“Onu evde yalnız bırakmak istemedim,” dediğinde sözleri bundan yaklaşık altı ay önceyi anımsamama sebep oldu. Zihnimden bu anıyı anında defettim. Hatırlamak bile istemiyordum. Drew'in bakışları oğluna döndüğünde, yüzünde şefkat dolu bir gülümseme belirdi. “Seni çok seviyor,” dediğinde benzeri bir gülümseme de benim dudaklarımda yer edindi. İşaretparmağımı avuçlarının arasına alan ufaklığa baktıkça gülümsemem büyüdü.

“Ben de onu çok seviyorum,” dedim içimden gelen bir sesle. Boğazımı düğüm düğüm eden acının sebebi geçmişlendi. Kananan yaramdandı.

“Hiç istemedin mi?” dedi bir anda. Gözlerim Rowan'ın ma-

sum yüzünde asılı kaldığında saçlarına uzanan ellerimin hareketi kesildi. Kalbimdeki saklı gerçek korkuyla kanat çırpı. İçimde bir zelzele yaşandı.

Ben istiyorum, İzgi. Ben baba olmak istiyorum.

Zihnimde çığlık çığlığa bağırın ses, kalbimi sıkıştırdı.

“Anne olmayı,” diye devam ettiğinde titremeye başlayan ellerimi Rowan’ın üzerinden hızla çektim. Elbisemin kollarını çekiştirdim. Titreyen ellerimi ondan saklarken kan çanağına dönmüş olan gözlerimle baktım ona.

Derin bir nefes aldığımında ciğerlerim sıkıştı. “İstemedim,” diye yalan söyledim. Sesim bir fısıltıdan farksızdı.

Maalesef bebeği kaybettik, İz Hanım.

“Neden?” diye hayretle sordu. Yanıma çöktüğünde merakla bana baktı. “Senden çok güzel bir anne olurdu, İz,” dediğinde gözlerimi kaçırdım. “Ona bile böyle sahip çıkıyorsan canından olanı kim bilir nasıl severdin,” dedi gülümsemeye çalışarak. Her bir sözü kalbime bıçak gibi saplandı. “Neden istemedin?” diye sordu bir kez daha. Gözlerimi yumduğumda bütün seslerden kaçmak istedim. Geçmiş hatırlatan her şeyden kaçmak istedim. “Bir eng-”

“Yeter!” dedim bir anda patlayarak. Oturduğum yataktan hızla ayaklandığımda, “Yeter, sus!” dedim öfkeyle. “Bebek falan deme bana ya! Sana ne!”

Drew bir anda neden böyle yaptığıma anlam verememiş gibi bana bakarken Rowan yerinde huzursuzca kıpırdandı.

“Keski-”

Kanın beynime sıçramasına ve gözümün dönmesine sebep olan şeyi dillendirmeye kalktığında, “Sakın!” dedim ayarlayamadığım sesimle. Rowan korkuyla sıçrayarak uyandı ve ağlamaya başladı. Titremelerim artarken Drew temkinli bir şekilde ayaklandı.

“Tamam,” dedi tereddütle.

“Bunu konuştuk!” diye bağırdım avaz avaz. “Buradaki hiç

kimse bana ondan bahsetmeyecekti! Bunları konuştuk!” Geri geri giderken titreyen vücudumu zapt edemiyordum. Bir elim kalbime giderken ağrıyan yere baskı uyguladım sertçe.

“Tamam,” dedi Drew, Rowan’ı kucığına alırken. “Tamam, tamam. Sakin ol,” dediğinde endişeyle bana baktı.

Saçlarımı, titreyen ellerimle kulağımın arkasına sıkıştırırken kulaklarımın uğuldadığını hissettim. Zihnimdeki ses beni çıldırtacak raddeye getirirken gözbebeklerimin titrediğini hissettim. Terleyen avuçlarımı pantolonuma sürterken, “Nerede?” dedim bilinçsize. Gözlerim o kadar hızlı bir şekilde etrafı taradı ki hiçbir şey çözemedim. Çekmecelerden birine atılırken hızla açtım ve içini karıştırmaya başladım. “Neredesin? Neredesin?” Tir tir titreyen ellerim bana hiç yardımcı olmazken bütün odayı karış karış aramaya başladım.

Nereye koymuştum?

“İz,” dedi Drew, sıkıntılı bir sesle.

“Nerede, Drew?” dedim ağlamaklı sesimle. Aldığım her nefesin ciğerimi yaktığını hissediyordum. Kalbimdeki ağrının gittikçe arttığını ve sanki kan akışını kestiğini hissediyordum. “Nerede? Almam lazım. Lütfen.” *Ne zaman bu kadar âciz bir duruma düştün sen, İz?* Nefes alamıyordum. Tırnaklarım boğazımdaki deriyi çekiştirirken, “Nerede?” diye öfkeyle bağırdım. Rowan daha çok ağlamaya başlarken deli gibi her yeri aramaya ve dağıtmaya devam ettim. Yatağın altında bulduğum büyük siyah çantayı kavradım ve fermuarını açtım. Bir dolu malı gördüğümde çantayı aldığım gibi adımlarım lavaboyu buldu.

Drew’in peşimden gelen adımlarının sesini işittim. “Yardım lazım mı?” dediğini duysam da cevap vermedim. Kapıyı kilitleyip çantayı hızla açtım. İçi uyuşturucu iğnelerle dolu çantanın içinden boş bir iğneyle kırmızı şişeyi aldım. Ellerim tir tir titrerken, bunu yapmak oldukça zordu.

Kırmızı şişe, titreyen ellerimin arasından kayıp yere düştü ve

parçalara ayrıldı. Dudaklarımı kemirirken çantadan bir şişe daha aldım.

“İz,” diyen Drew’in sesini duydum. Kapıyı tıkladı. Nefeslerim gittikçe sıklaştığında gözümün önü karardı. “Kapıyı aç, yardım edeyim. Tek başına yapamazsın, geciktin,” dedi buz gibi bir sesle.

Derin derin nefesler almaya ve sakin olmaya çalıştım. Yapamayacağımı anladığımda, iğneyi ve şişeyi yerine bırakıp titreyen ellerimle kilidi açtım. İçeriye girip kapıyı arkasından kapadığında lavaboya bıraktığım iğneyi ve şişeyi aldı. Gözlerimi ellerinden ayırmıyordum.

Sıvıyı iğneye enjekte edene kadar içimi kemiren şey dilimi damağımı kuruttu. Kuruyan dudaklarımı ıslattım. Şırıngaya enjekte ettiği iğneyi bir anda sol koluma sapladı. Dudaklarımın arasından boğuk bir inleme kaçarken birkaç dakika içinde titremelerim azaldı. Nefeslerim düzene girdi ve gözbebeklerim genişledi.

“Kendine ne yaptığına bir bak,” dediğinde suratını buruşturdu. Bu halde olmamdan nefret ediyordu.

“Bunu bana sen yaptın,” dedim derin derin nefesler alırken. “Sebep olduğun şeyler için kendinden nefret etmelisin, benden değil.” Beni uyuşturucuya başlatan, bu halde olmama sebep olan kişi oydu.

“Seni zayıf düşürüyor, bırakmalısın,” dedi huzursuz bir sesle.

“Denemedim mi sanıyorsun?” Klozetin kapağını kapatıp üzerine oturduğumda sakinleşmeye çalışıyordum.

“Bu son,” dediğinde ona baktım. “Tekrarı olmayacak. Bu illete seni nasıl alıştırdıysam öyle de bıraktıracığım,” dedi kendin emin bir sesle.

Hafif bir tebessüm edip alayla, “Umarım başarırsın,” dedim.

“Zemon’un bundan haberi olmasını istemezsin,” dediğinde gülümsemem dudaklarımda asılı kaldı. “Buradaki hiç kimsenin, bu halde olduğunu bilmeni istemezsin.”

“Siktir git,” dedim öfkeyle soluklanarak. Gülümsedi. “Zemon asıl bunu bana yapanın sen olduğunu öğrenirse seni öldürür,” dediğimde yüzündeki gülümseme suratında asılı kaldı.

Sıkıntılı bir nefes alırken oturduğu yerden ayaklandı ve içeriye girdi. Başımı fayansa yaslariken damarlarımda dolaşan zehrin kanımı kaydattığını hissediyordum.

Muhtemelen Rowan’ı anneannesine bırakacaktı. Hemen üst katımızda yaşayan Alis sevimli ve tatlı bir kadındı.

Dudaklarım çölde susuz kalmışım gibi kupkuruydu. Sırtıma dökülen siyah saçlarım terden sırılsıklam olmuştu. Aynada gördüğüm kadını tanıyamıyordum. *İzgi değil, İz olmayı sen seçtin.*

Senden geriye hiçbir şey kalmadı, diyen Zemon’un sesi zihnimde yankılandı. *Ne adın ne soyadın. Ailen, arkadaşların, sevdiklerin, hiçbiri yok. Bambaşka birisin artık. Ve ona göre davranacaksın. Sana sunduğum hayatı istesen de istemesen de yaşa. En azından rahat olacaksın.*

Oturduğum fayansın buz gibi zeminine yasladım ellerimi. Omuzlarım sarsılırken gözlerimden akan yaşlar önümü görmemi zorlaştırdı.

“Özür dilerim,” dedim hıçkırıklarımın arasından. “Benden razı değilsen özür dilerim,” diye yakardım. “Çünkü ben sana hiç layık olamadım.”

Mahvolmuştum.

Mayıstaydık. Güneş bu ay hiç kendini göstermemiş, ağaçlarda hiç çiçekler açmamıştı. Yaza giriyorduk ama sanki burası kıştı.

İçinde bulunduğum kör kuyu, beni en derinlerine bir bataklık gibi çekti. Ruhum karanlığın tonlarına bir kez daha bulanırken, hasta kalbimde derin bir sızı vardı. Bir yıla sığdırdığım ama göğüs kafesimde taşıyamadığım bir sızıydı. Ruhum uçsuz bucaksız bir uçurumun dibinde bekliyordu. Bir zamanlar çocukluğumun intihar ettiği o uçurumdu.

Ama artık eskisi gibi değildim. Ağzıma sürmediğim sigarayı

kullanmaya başlamıştım. Uyuşturucu bağımlısıydım. Cansız bakan yeşillere sahiptim artık. Eski İzgi'nin aksine daha zayıf bir vücuda ama eskisinden daha ölü bir kalbe sahiptim.

"İz?" Helen'in nahif sesi balkonun içini doldurduğunda, gözlerim ağır ağır ona döndü. Koyu laciverti andıran gözleri üzerime sardığım pikeyi garipsercesine baktı.

Herkesin sıcaktan kavrulduğu havalarda kazaklarla gezer, vücudumdaki soğukluğu üzerime attığım battaniyeyle çözmeye çalışırdım ama pek başarılı olamazdım. Hava bugün kapalı olsa da soğuk değildi. Son bir yıldır, yaz kış demeden kabanlara ve kazaklara sarılır olmuştum. Nakil olan kalbim, kullandığım uyuşturucular yüzünden zarar görmeye başlamıştı. Yıllar evvel geçirdiğim kalp nakli operasyonu başarılı olsa da kullandığım uyuşturucular beni daha derinden sarsmıştı.

Yaşadığım acıdan dakikalar sonra bulunduğum yere gelen Zemon'un yüzündeki dehşeti hatırlıyordum. Aslında üzeri yalanlarla süslenmiş örtünün altındaki gerçekler bir sır gibi aralandığında, canımı yakan acı artık aldığım nefesi bana haram kılar olmuştu.

Helen, sarı ve aralarında yer yer koyu kahvelerin bulunduğu saçlarını sıkı bir atkuyruğu yapmıştı. Saçlarının aksine laciverte çalan gözleri, beyaz teniyle bir bütün halindeydi. Uzun, çevik ve güçlü bir vücuda vardı. Kıvrımlı hatlarını saran siyah, mini dar elbise uzun bacaklarını ortaya çıkarmıştı.

Babasının izinden gidiyordu. FBI'ın kıymetli istihbaratçılarından. Tırnaklarını geçirdiği avını asla elinden kaçırmazdı. Fazlasıyla kurnaz ve sinsi bir kadındı. Eğer arada Zemon olmasaydı bana asla sıcak kanlı bir şekilde yaklaşmazdı. Adeline gibi onunla da başta anlaşılamazdım. İkimiz de birbirimize çok zıt insanlardık.

"İlaçlarımı almadın mı yine?" diye sordu. Karşımdaki veranda kurulumurken bacak bacak üstüne attı. Mavi irisleri, ahşap masanın üzerine yığıldığım ilaç kutularına değdi. Gözleri imayla

bana kaydığında, lacivertlerinde kızgın bir ifade belirdi. “Zemon öğrenirse ne olur, biliyor musun sen?” dedi öfkeyle. “Bir bok yiyorsan o zaman tedbirini de alacaksın!”

O ilaç kutularının içi uyuşturucu doluydu.

Zemon’dan saklamak için bulduğum bir çözümdü ve işime çok yarıyordu. Çünkü kalp hastası olan birinin kutularca ilaçları yanında taşınması ve saat başı ilaç alması kimsenin gözüne batmıyordu.

“Yorgunum, Helen,” dedim bitkin bir halde. Pikenin altında ondan gizlediğim ellerim zangır zangır titriyordu. “Tartışacak halim yok.” Soğuk hava iyice içime işlediğinde üzerimdeki pike bile artık beni ısıtmıyordu.

Bedeninin üzerine örttüğün battaniye ısıtır belki vücudunu ama ruhunun üzerine örttüğün hiçbir şey ısıtmaz içini. Nasıl ki kırık bir kalp tamir olmuyorsa ve hatırladığımızda o kırgınlık boğazımızı düğüm düğüm ediyorsa bir gün cansız bir beden üzerine örtülen bir bez parçası da artık ısıtmaz bedenini.

“Bu halin, seni yok sayan, başkalarıyla gününü gün eden bir adam için mi?” Tırnaklarım sarındığım pikeyi sıkıca kavradı. “Sırf işini yaptın ve onu polise verdin diye seni hayatından çıkaran bir adam için daha ne kadar yalnız kalacaksın?” dedi öfkeyle.

“Ona ihanet ettim,” dedim sertçe. “Ne yapsaydı? Hiçbir şey olmamış gibi hayatına devam mı etseydi?” Yeşil gözlerim acıyı mesken edinmişti.

İyi ki hamile değilsin.

İçimdeki acı göğsümü sıkıştırıyor, nefes almama izin vermiyordu.

“Devletine, makamına, işine ihanet etmemek için ona ihanet ettin,” dedi öfkeyle. Söyleyecek bir şey bulamadım. “Doğru olanı yaptığın için neden hâlâ kendini suçluyorsun?”

“Eğer doğru olanı yapmış olsaydım, şu anda makamımda oturuyor olurdum, Helen.” Boğazım düğümlendi. “Bana göre hatta birçok kişiye göre ben doğru olanı yaptım ve bana verilen

görevi başarıyla tamamladım. Ama yine onlar kazandı ve ben kaybettim.” Bakışlarım lacivert irislerini buldu. “Demek ki bir yerde hata yapmışım,” diye fısıldadım kuru bir sesle.

“İstihbaratla işbirliği yaptı diye kendini suçlayamazsın!” diye bağırdı bir anda. “Bu senin suçun değil! Sen bir savcı olarak görevini yaptın ama asıl sırtını yasladığın, güvendiğin o adamlar sana ihanet etti. Çünkü karşılarında bir savcı vardı ve onu kolay kolay deviremezlerdi ama yapacakları işbirliği daha tatlı geldiği için hepsinin gözden çıkardığı ilk kişi sen oldun!” İçime çektiğim nefes, kalbimin huzursuzlukla kasılmasına sebep oldu. “Meclis tarafından verilen her kararı göz önünde bulunduran, şimdiyse sırf meclis istedi diye başka bir kadınla evlilik yoluna giren bir adamdan bahsediyorum sana!” dedi sertçe. “Şu haline bir bak ya! Uyuşturuculardan ayakta duramıyorsun! Ağzına lokma koyduğun yok! On beş kilo verdin koskoca bir yılda! On beş kilo! Her gün kafayı yemiş gibi o telefon kulübesine gidip seni hiç duymayacak birine gününden bahsediyorsun! Kendine gel artık!”

Zemine sabitlediğim gözlerimin arasından bir damla yaş süzüldü. Artık aynadaki aksime baktığımda kendimden, bir eser bulamadığım yüzümden kayıp gitti.

“Neden yapıyorsun bunu kendine, İz?” dediğinde sanki geçmişteki bütün sesler zihnimde aynı anda yankılandı. Gözlerimin akına sızan kırmızılığı hissettim. “Neden ölmek istiyorsun?” diye sordu yorgun bir sesle.

Haklıydı.

Kimin başı sıkışsa ilk ben ona koşardım ama kimin kuyruğu sıkışsa gözden çıkardığı ilk kişi ben olurdum.

“Çünkü yaşamam için bir sebebim yok,” diye fısıldadım acıyla. İki büklüm kaldım oturduğum yerde. “Kimsenin beni yaşatmak için de bir nedeni yok.”

"Annesinin ölümüne sebep olanı sen neden yaşatmak istiyorsun?" Sessiz kaldı. "Bana can olanı canından ettim ben. Senin bendeki bu ısrarın, bu çaban neden?" diye sordum.

Katran karası gözleri çözemediğim bir şekilde bana bakarken monitörden yükselen kalbimin sesi odayı dolduruyordu.

"Elbet vardır bir sebebi," dedi kalın ve tok sesiyle. "Elbet vardır." Kara gözleri bilinmezliğe doğru yol aldı. "Senin ölmek için bir sebebin varsa benim de seni yaşatmak için birçok sebebim var." Kalbim, sözlerinin etkisiyle gümbür gümbür atarken monitörden yükselen düzensiz sesler odanın içini doldurdu.

Onun vardı.

Onun beni yaşatmak için bir nedeni vardı.

O nedeni bana hiç söylememişti. Ben onda hep saklı, gizli kalandım. Korktuğunda, canı sıkıldığında, özlediğinde, yorulduğunda, canı yandığında koşa koşa kaçıp geldiği o kuytu köşesi bendim onun. Bir zamanlar Keskin Ardıç Alacahan'ın saklanmak için can attığı sığınağıydım. Her şeyiydim. Şimdi ise hiçbir şeyiydim.

"Eğer mecbur olmasaydın yine de yapar mıydın?" diye sordu. "Yine ona ihanet eder miydin?"

Duraksadım. Bu soruyu o kadar çok düşünmüştüm ki ne kadar süre geçtiğini anlamadım. İçimde bir kıyamet vardı.

"Ederdim," dedim kesin bir dille. Lacivertlerine yerleşen şaşkınlığı gördüm. "Zaten makamıma ihanet etmemek için dosyayı bıraktığım ilk gün istifamı da vermiştim. Ya yapmam gerekeni yapacaktım ya da mesleği bırakacaktım," dedim buruk bir şekilde. *Helen'in bilmemesi gerekiyordu.*

"Sen, onu seçtin."

"Onu seçtim ama o bunu hiçbir zaman bilmedi."

Her bıçağın açtığı kesik, can yakmaz. Kesğin açtığı yara ne kadar derinse yara o kadar büyüktür ama o bıçağın açtığı küçük bir yara sızım sızım sızlar, kendini hep hatırlatırdı.

Derin olan yara ne kadar kapanırsa kapansın arkasında iz bırakırdı kendinden. Ama küçük olan yara ilmek ilmek işlerdi kendini. Geç kapanırdı ama geride iz bırakmazdı.

Yara keskinse izi kalır.

Çünkü dıştan bakıldığında ne kadar yaralı görünürsen görün, için acımıyorsa fayda etmez. Oysaki kalbinde en büyük yarayı taşıyanlar, gülümsemesinin arkasına gizledikleri neşelerinde saklıdır.

Bir can kırığı saplı göğüs kafesime. Çıkarsam kapanacak o yara, duracak o kan belki ama ben ondan bir iz kalsın istiyorum göğüs kafesimde. Ondan bana kalsın. Çünkü benim onda açtığım yara kapanmaz. Dikiş tutmaz.

Saatler önce, Douglas'la yaptığım görüşme zihnimde belirdi. Geçmiş hatırlamak istemeyeceğim kadar ağır ve keşkelerle doluydu. Keşkelerle dolu bir geçmiş, iyikilerle dolu bir geleceğe tercih etmiştim.

"Sen neden geldin, Vance?" dedim bir anda. "Aylardır görmedim seni, bu destursuz ziyaretini neye borçluyuz?" Becca'nın şüphe dolu bakışları onu buldu.

"Sanki hiç gelmiyorum," diye homurdandı.

"Gelmiyorsun," dedim ters ters. "Aylardır bir kere bile kapımı çalmadın. Aramadın, nasılsın, diye sormadın. Hiç merak bile etmedin. Şimdi aylar sonra geçmişsin karşıma, hiçbir şey olmamış gibi konuşuyorsun ve benden de aynı şeyi bekliyorsun. Açıkçası korkmadım değil," dedim düz bir sesle. Yutkundü. "Son kez soruyorum, neden buradasın?"

Ona yakın olmam lazımdı. Bana yaptıklarını görmezlikten gelmem lazımdı yoksa onu asla bitiremezdim. Onu yok etmem lazımdı ve bunun için ne gerekiyorsa yapacaktım.

“İstihbarat seni istiyor,” dedi bir anda. Kaşlarım havalandı. “Onlar için çalışmanı istiyor.”

Dudaklarıma alay dolu bir tebessüm yerleştiğinde, “Sen benimle dalga mı geçiyorsun?” dedim öfkeyle. “Siktir git! Senin kredin doldu.”

“Bunu söylemek için buraya gelmen bile çok saçma,” dedi Becca. Benim gibi bir şeyleri kafasında oturtamıyordu. İstihbarat beni niye istesin ki? “İz’in onlarla çalışmayacağını onu tanıyan herkes bilir,” diye devam etti.

“Anlaşmanın detaylar-”

“Dinlemek istemiyorum,” dedim sözünü keserek. “Ne uğuruna olursa olsun, onlarla çalışmayacağım.”

“Sözkonusu mesleğini geri almak olsa bile mi?” dediğinde aramıza çöken sessizlik bir çığ gibi büyüdü.

“İstihbarat benden ne istiyor?” diyebilirdim sesime ulaşabildiğimde. Öylece bir süre bana baktığında, her ne söyleyecekse nasıl söyleyeceğini bilmiyormuş gibiydi.

“Senden istedikleri Keskin’e yardım etmen.” Boğazımın düğümlendiğini hissettim. Yıllar sonra adını tekrar duymak nefesimi kesti. “Yapılacak olan operasyonlarda sana ihtiyaç duyuyorlar, İz çünkü meclisin içindeydin, her şeyi sen yaptın, her şey senin gözetimin altındaydı ve o dünyayı biliyorsun, o dünyanın içinden geldin. Bir başkası bunu yapmaz, uyum sağlayamaz. Bu yükü sırtlayamaz. Denediler. Başkalarını buldular ama olmadı. Benimle gelersen her şeyi detaylıca onlar sana anlatacaktır,” dedi tek nefeste.

“Şafağa giden yolda onu kurtların içine mi atacaksınız yine?” dedi Becca öfkeyle. Benden yaşça küçüktü. Yaşadıklarımın ağırlığını bildiği için bana hep destek olmuştu. Sinirle güldü. “Bir kez daha kuyruğunuz sıkıştığında gözden çıkarılsın diye mi?”

“İstihbarat bunu yapmaz,” dedi kendinden emin bir sesle.

“İstihbarat bunu defalarca kez yaptı!” diye bağırdım sertçe çıkararak. “Önce annem, daha sonra ben! Defalarca kez yok saydı, bin bir zorlukla başardığım kariyerimi bir suçluyla işbirliği yapmak

için yok ettiler. Makamımı elimden aldılar. Sen istihbarata çok güveniyor olabilirsin çünkü onların içinden geliyorsun ve onlara çalışıyorsun. Onlar gibisin ve sen de sözkonusu o adam olduğunda tıpkı onların yaptığı gibi beni gözden çıkardın.” Nefretle baktım ona. “Bir kez daha sizin elinizde oyuncak olmayacağım! Türk istihbaratına güvenmiyorum!”

Keskin’in beni aradığının haberi ona ulaştığında, saklandığı delikten çıkmış, soluğu yanımda almıştı. Bu sefer ona oyunu ben oynayacaktım. Oyunsu oyun. İhanetse ihanet. Hak edene hak ettiği gibi olacaktı.

Zemon’un evindeydim. Gidecek başka yerim yoktu. Bana sahip çıkan, koruyup kollayan adamın yanına gelmiş, ona sığınmıştım. Anneme yıllardır deliler gibi âşık olan, o öldükten sonra bile ona verdiği sözü tutan o adamın yanındaydım. Vasiyetini vasiyeti sayan adamlarla beraberdim.

Ben anneni ilk gördüğümde, yaşamak için bir nedenim olduğunu hissettim, İzgi, demişti Londra’daki ilk günlerimde. O gitti. O öyle bir gitti ki ben bir daha nefes alamaz, yaşayamaz oldum. Karşımda sigarasını büyük bir sükûnetle içen ve beni derin gözlerle izleyen ela harelerin sahibi olan adamdan çekememiştim gözlerimi. Ölmek istedim. Sonra seni gördüm. İşte o zaman hâlâ vaktim var, dedim kendime. Yaşamak zorundasın, Zemon, dedim. Onu korumak zorundasın. Emanetine sahip çıkmak zorundasın, demişti geçmişin izlerini taşıyan sözleriyle.

“Seni özlemişim.”

Dudaklarım hüznle yukarıya doğru kıvrıldı. Zemon’un parmaklarının arasına sıkıştırdığı sigarası dudaklarına doğru giderken havada asılı kaldı.

Yüzünde manidar bir ifade belirirken, “Ben de seni, küçük kızım,” dediğinde içinin daraldığına emin olduğum bir nefes çekti içine.

Benim küçük, güzel kızım.

Babamın şefkatli sesi zihnimde yankılandığında oturduğum yerde taş kesildim.

Güzel gözlüm.

Zihnimdeki ses kulaklarımda çınladığında istemsizce ürperdim. Kollarımı bacaklarımdan etrafına sararken, çenemi dizlerime yaslayıp cansız bakan gözlerimi ona kaldırdım.

Bir gün gel, sevgilim. Bir gün gel. İşte o zaman sana yemin ederim, herkesten sakındığım gözlerimi sana göstereceğim.

Çünkü sen seversin.

Sen, gözlerimi çok seversin.

Sen en çok benim gülen gözlerimi seversin.

“Aileni özlüyorsun, biliyorum,” dedi dalgın halime bakıp. “Babanı,” dediğinde kısa bir an duraksadı. “Kardeşlerini, Şebnem’i.” Bir kesğin bile yakamadığı canımı sözleri yaktı.

Şebnem...

Annem yerine koyduğum, canımdan çok sevdiğim kadındı. Bana annelik yapan, gözünden sakınan, her daim yanımda olmasa bile varlığını hissettiren...

Bana annelik yapan o kadın, benim annemin can dostuydu. Kan kardeşiydi.

Benim annem, sırtında kardeşinin ihanetinin açtığı yarayla toprağa gömülen kadındı.

“Şebnem de bizim gibiydi,” diyerek anlatmaya başlayan Zemon’u dikkatle dinledim. “Annen gibi o da bu görev için seçilen ve annenin zor anında ona yardım etmek için görevlendirilen bir ajandı,” dediğinde gerçekler her seferinde daha çok yaktı canımı. “Annen, her şeye rağmen ona verilen görevi yerine getirmek için çabaladı. Annenin babana âşık olmuş olması, babanın bir suçlu olduğunu değiştirmiyordu. Tıpkı babanın anneni deli gibi sevmesine rağmen ihanetini görmezlikten gelememesi gibi,” dediğinde gelecek olanı tahmin edebiliyordum. “Annenin önceliği vatandı. Önceliği, ettiği yemindi. Taşıdığı rozetine, silahına la-

yık olıaktı. İkiği de birbirini sevdi. Ama birbirlerinin ölümüne göz yumacak kadar değil.”

Öylesine bendi ki. Öylesine benziyorduk ki birbirimize... Annemle tanışabilmeyi, uzun uzun sohbet edebilmeyi canıgö-
nülđen diledim.

*Sen benim kızsımsın, demişti o videoda. Sen benim canımsın.
Ben, annemin kıızıydım.*

Canıydım.

18 Aralık'ta annemi, 16 Aralık'ta annemin kızını vermiştim toprağa.

“şebnem'in, Atıf'a olan duygularının farkına vardığımızda çoktan geç kalmıştık, İz.” Tırnaklarım avuçlarıma öyle bir baskı uyguladı ki köklerinin kırıldığını ve bıçak gibi derime saplandığını hissettiğimde, sol yanımda çok derin bir sızı baş gösterdi. “Anneni satan, gözden çıkararı istihbarat değil, şebnem'di.” Acı, kalbime doğru sıçradığında ruhumu ele geçirdi. Öyle ki tıkan-
dığımı hissettim. “Annen, şebnem için öldü, İz,” dediğinde gözlerime doları yaşlar yanaklarıma akın etti.

Nefesimin kesildiğı an, bu andı.

“Öldü de,” dediğinde buz kestim. “şebnem için öldü. Ölme-
den önce de onun ihanetinden bihaber bir şekilde, seni ona ve bana emanet etti.”

*Anne... Beni bir başkasına emanet etmek yerine, yanımda kal-
saydın ya. Beni bir başkası değil, sen korusaydın ya. Sen sarılsaydın
ya. Sen saçımı okşasaydın ya. Sen yanımda olsaydın ya. Sen benimle
oyunlar oynayıp sohbet etseydin ya.*

şebnem'in değil de senin dizinde uyusaydım ya ben, anne.

*Herkes var yanımda. Her şeyim var. Ama sen yoksun. Sen yok-
sun, anne.*

“şebnem'in anneni deşifre ettiğı ortaya çıktığında, görevden alındı. Bir daha geri dönememek üzere, istihbarata girişi yasak-
landı.”

Nefret ediyordum. Anneme bunları yapan, ölümüne sebep

olan kadını yıllarca annem yerine koymuş olmamdan nefret ediyordum.

“Abini...” diye devam ettiğinde kabuk tutmamış yarama tuz bastı. Dalan gözlerim o kadar hızlı bir şekilde gözlerine saplandı ki kısa bir an için afalladı.

“Abim...” diye fısıldadım acıyla. “Abim...” dedim bir kez daha.

Sanki biraz daha yükseltsem sesimi, abim bir yerden çıkıp söyle, abim, diyecekti. Söyle, benim canım. Söyle, abim.

Abi. Abi. Abi.

Kaç kez çağırdım seni bir bilsen. Kaç kez bağırdım seni göklere bir bilsen.

Sen çağır, abim, demişti bir keresinde.

Kimi çağırdıysam gelmedi, demiştim.

Ben gelirim, demişti. Sen çağır, ben gelirim. Ayak tabanlarım paramparça olsun, kan dolsun. Ben sana koş koş gelirim. Sen çağır. Abi, de. Ben duyarım, hissedirim. Gelirim sana.

Öyle bir ağlamak istedim ki... Şimdi burada, onun gözleri önünde öyle bir ağlamak istedim ki ağlamadıkça canım çıkacak sandım.

Abi, ben çağırdım. Ben seni her gün çağırdım. Sen gelmedin. Sen gelmedin, abi. Ben acımla, kimsesizliğimle bir başıma kaldım.

“İzgi...”

“İz benim adım,” dedim sertçe. O kadar hızlı bir şekilde sıyrıldım ki içinde bulunduğum andan, buna sebep olan şeyin kullandığım uyuşturucudan olduğunu biliyordum. Tıpkı ellerimin titremesi ve bir türlü ne yaparsam yapayım ısınamamam gibi.

“Bana seslendiğin o kişi değilim ben,” dedim başımı iki yana sallayarak. Gözlerimi yukarıya kaldırdığımda ağlamamak için çabaladım. “Ben, İz Aşan’ım,” dedim kelimelerin üzerine basa basa. Derin bir nefes aldım ama yetmedi. “Sizin beni içine sokmak istediğiniz kılıfa da uymayacağım.” Gözlerimi onun gözle-

rinin içinde diktim. "İzgi yok. İzgi Kara yok. İzgi Kara Alacahan hiç yok. Bitti, o kadar."

Hatırla, İz, hatırla.

Hatırla, neydi? Hatırla.

Zemon şüpheyle, "Biz hangi aydayız, İz?" diye sordu. Gözle-
rimden süzülen yaşlar çenemden kayarak boynuma doğru yavaş
yavaş akın etti. İsrarla ve öfkeyle bir kez daha, "Biz hangi ayda-
yız, İz?" diye sordu.

"Mayıs," dedim acıyla. Zemon gözlerini öyle bir yumdu ki
yüzüne bakmaya utandım. "Mayıstayız biz," dedim oturduğum
yerde. "Bugün onun doğum günü," dediğimde kalbimdeki acı
delirmeme sebep olacak kadar çoktu. "Bugün 21 Mayıs." Ela
hareleri yeniden aralandığında gözlerinde içimi yakan bir ifade
vardı. "Bugün onun doğum günü."

Ela hareleri sol avcumdan başlayıp şahdamarıma kadar uza-
nan yaraya değdiğinde içi acıyormuş gibi baktı.

Benim yandığım gibi yanamazdı. Beni bile bile yakmışlardı.

"İz," dedi acıyla. "Sen yine ilaçlarını almadın mı?" Sorusu
ylesine aresizdi ki daha fazla tutamadım kendimi. "Biz ekim-
deyiz, kızım, ne mayısı?"

Dudaklarımı birbirine bastırdığımda, sesimi kestim. *Hayır,
mayıstayız. Bugün onun doğum günü.*

Zemon, bilmiyordu. Zaman algımı ve çoğu anımı yitirmeme
sebep olan şeyin kullandığım uyuşturucu olduğunu bilmiyordu.

Kalbim için kullandığım ilaçlar başlarda yan etki göstermeye
başlamış ve yavaş yavaş zaman algımı yitirmeme sebep olmuştu.
Uyuşturucu kullanmaya başladığımdan beri de unutkanlıklarım
artmaya başlamıştı.

Acım bir kez daha içinde bulunduğum taş evin duvarlarına
sindi. Zemine dökülen gözyaşlarım yine kendinden bir iz bırak-
tı.

*Burada senin için ağladığımı zihnim unuttur ama ruhum unut-
maz.*

Zemon'un beni sakinleştirmeye çalıştığını hatırlıyordum. Kesik kesik de olsa zihnimde böyle bir anı vardı. Birkaç gün sonra unutacağımı bildiğim bir anıydı.

Çıplak ayaklarım buz gibi fayansın zemininde kendinden izler bıraktı. Dışarıda yağan yağmur, kopan fırtına, ruhumdaki dinginliğin aksine fazla gürültülüydü.

Hayali bir tabutun için gömmüştüm çocukluğumu. Annemle olan hayallerimi. Onu. Onun İzgi'sini.

Ölü bir ruhun, içi boş bir bedenın tabuttan çıkarılıp toprağa gömülmesi gibiydi. Yaşadığımı hissettiğim son anlarda kalbime bir neşterin acımasızca geçirilmesi gibiydi. Hiç bilmediğim ama kıyısından ayrılmadığım o kara gözler, ölüm gibiydi.

Değişmiştim. Acımı göğüs kafesimde beslemiş, kalbimde büyütmüştüm. Ruhumu un ufak etmiş, parçalarına bile ulaşamaz olmuştum. En önemlisi büyümüştüm. Ruhumu saran kara, siyah kanatların gölgesi bile üzerimde değilken sağ kalmam gibi bir imkân yoktu zaten.

Ayaklarımı sürüye sürüye bodrum kata indim. Zemon'un beni güvende tutmak için aldığı ve sıkı korunan evlerden bir tanesiydi. Her bir basamağı ağır ağır indim. Gücsüz kalan bedenim merdivenlerin korkuluklarına tutundu. Sırtıma dökülen siyah saçlarım uzamaya başlamıştı.

Zemine ayaklarımı bastığımda, uzanan koridorda ağır ağır yürüdüm. Üzeri çiziklerle, unutulmuş hatıralarla dolu kapının önünde durduğumda, yaralı avuçlarımdaki anahtarı deliğe soktum ve kilitli kapıyı açtığımda uzun zamandır girmediğim odaya girdim.

Tekli bir yatak, ve bir şifoniyer vardı. Şifoniyerin üzerinde bir de çerçeve vardı. Hayır. Birden fazla çerçeve vardı.

Kapının kolunu bıraktığımda delikteki anahtar gürültüyle yere düştü. Ağır adımlarla şifoniyere doğru ilerlediğimde, kaybettığım kadının, İzgi'nin köşede bir yerlerde beni izlediğini biliyordum.

Yara bere içindeki avuçlarım içinde bizim fotoğrafımızın bulunduğu ve bize ait tek fotoğrafı avuçlarımın arasında tuttu.

Üzerimdeki lacivert elbise dövmelemlerimi ve beyaz tenimi ortaya sermişti. Siyah saçlarım sırtıma doğru dökülürken buz gibi gözlerle bakıyordum ekrana. Onun eli belimdeyken gözleri kamerada değil, benim üzerimdeydi.

Bu görüntü içimi ısıttı. Bir daha asla bana böyle bakmayacaktı, biliyordum. İzlemeyecekti de.

İyi ki doğdun, sevgilim, diye fısıldadım kısık bir sesle. *İyi ki doğdun.*

“İz!” Çok derinlerden gelen tanıdık bir ses zihnime sızdığında istemsizce irkildim. Elimdeki çerçeve irkilmemle birlikte yeri boylarken etrafa saçılan cam parçaları ayaklarımın altına serildi.

“İz!” Bu kez bağırın ses daha netti. Gelen Adeline’dı. Kalbim korkuyla atarken öne doğru bilinçsizce bir adım attığımda, cam kırıkları ayaklarıma battı ve açılan kesikten kan sızarak zemine aktı. Geriye doğru acıyla bir adım attığımda, daha büyük bir cam parçası diğer ayağımı kesti ve çerçeveden çıkan fotoğrafın üzerine kor kırmızı kan sıçradı.

Göğsümün orta yerine çarpan buz gibi yüzükler birbirine vurdu. *Alyansım ve yüzüğüm.*

Adeline, nefes nefese kapıda belirdiğinde, siyah saçlarının terden yüzüne yapıştığını ve deniz mavisi gözlerinin tereddütle dolu olduğunu gördüm.

Karanlığın içindeki sessizliği bıçak gibi bölen sesiyle, “Seni buldu,” dedi. “Yerini buldu! Londra’da olduğun ve nerede gizlendiğın artık biliniyor!” dediğinde ayaklarımda bir kesik daha açıldı. “Yakalandık, İz.”

Sobe, İz.

Düzenleme

Ny.ozlem

9. BÖLÜM

Merak. Birine karşı ansızın merak duymaya başlarsınız. korkunç bir merak. Onu tanımak, onunla doğmak, dünyaya onunla yeniden gelmek tek amacınız haline gelir. Aşka en uzak cümle, senden nefret ediyorum değil, bilmek istemiyordumdur.

Gece, bembeyaz gökyüzünü kara bir örtüyle kaplamıştı. Esen rüzgâr, sonbaharın havasını andıran sararmış ve solmuş yaprakları uçuşturuyordu. Hafif çiseleyen yağmur gözlerimi bir türlü ayıramadığım cama vuruyordu.

27 Mayıs 2024

Bir gün gel, sevgilim. Bir gün gel. O zaman gerçeği söyleyeceğim sana.

Söz. İzgi sözü. İzgi'nin sözü.

Hayatta yaşadıklarımız, yaşattıklarımız, kurban ettiklerimiz, haksızlığa uğrattıklarımız sadece bizi değil, ruhumuzu da yorardı. Ruhumuzun yansımaları alan gözlerimizdeki ışıltı zamanın, hayatın acımasızlığıyla sönüp gitmişti.

Gözünün ferini çalmışlar senden, kızım. Zemon'un birkaç ay evvel söylediği sözler yankılandı zihnimde. Kirpiklerim acıyla titreşti. Gözlerim ağır ağır kollarıma kaydığında birinin eski bir yarayla kaplı olduğunu, diğerinin ise iğne izleriyle dolu olduğunu gördüm.

O kolumdaki delik deşik iğnenin bıraktığı izlerin çok daha beteri kalbimdeydi. Kalbimdeki boşluktan sızan kan, zift rengindeydi.

Adeline bana haber verdiğinde, o evden apar topar nasıl çı-

kartılmışım, hatırlamıyordum. Zemon'un evinde kendimi nasıl buldum, bilmiyordum. Zihnimde takılı kalan sözler andan soyutlanmama ve çabasız bir insan gibi oradan oraya sürüklenme me sebep olmuştu.

Seni buldum, dedi umutla. Yerini buldum. En kısa sürede orada olacağım.

Ağlamak istedim. Ağlayamadım.

Gelmişti. Sonunda gelmişti ve beni bulmuştu.

"Babam hep *insan candan oldu mu cananını kaybetmiştir*, derdi," dedim iç çekerek. Hemen yanımda dikilen Adeline'in temkinli bakışları üzerimdeydi. Bir krizin eşiğine gelip kendime zarar vermemden korkuyordu. Artık eskisinden bir eser kalmayan gözlerim onun turkuaz rengindeki gözleriyle buluştu. "Candan olmadım diye mi bu haldeyim ben? Canevimden gittim diye mi?"

Tek söylediği, "Sizi anlamıyorum," demek oldu.

Gülümsedim. Buruk ve yarım bir gülümsemeydi dudaklarımda açan gülümseme. "Sorun değil, Adeline," dedim kırık bir sesle. "Ben anlaşılmanmaya alışığım."

Sorun değildi. Anlaşılmanmak sorun değildi. Hiç olmamıştı.

Hayır, sorundu. Sorundu, İz. Sorundu.

"İz!" Zemon'un kulaklarıma sızan tok ve gür sesiyle eşzamanlı olarak kazağımın kollarını hızla çekiştirdim ve arkamı döndüm. Siyah saçlarım önüme gelirken yeşil harelerim endişenin yer edindiği ela gözlerle karşı karşıya geldiğinde, Zemon'un afalladığını fark ettim. Her ne söyleyecekse unutmuş gibiydi.

Bir çift tanıdık göz, karşımda dağ gibi duran adamın yerinde sarsılmasına, dilinin lal kesilmesine sebep oldu.

Annemin gözleri. Annemin büyük, çam yeşili gözleri. Gece saçları. Ay gibi teni.

"Aynı ona benziyorsun," diye fısıldadı bir anda.

Öylesine ona benziyorsun ki bazen sana baktıkça anneni görüyorum. Rabbi'm onu bizden aldı belki ama emanetini bıraktı

bize. Teyzem'in buruk sesi ve hayali gözlerimin önünden geçti. Annemi tanıyamadım diye üzülme, İzgi. Annesiz büyüdüm diye de üzülme, kızım.

"Lenselerini neden çıkardın?" diye sordu boğuk bir sesle. Boğazına takılan hayali yumruyu görebiliyordum. Bir benzeri de bende vardı. Bir süredir lens kullanıyordum. Yaklaşık bir yıldır.

Yutkunamadan edemedim. Acının beni iki parçaya ayırdığını, ruhumu böldüğünü ama ölemediğimi. "Beni tanısin diye," dedim acı bir fısıltıyla. "Gözlerimden tanır o beni. O yüzden çıkardım," dedim mahcup bir şekilde. "Hani değiştim ya... Çok zayıfladım, güçsüz kaldım ya, belki tanımaz beni."

"O nedenmiş?" diye sordu çatık kaşlarının altından.

"Ben eskisi gibi değilim ya artık," diye mırıldandım acıyla. "On beş kilo verdim. Toparlanamadım daha."

Zemon'un gözlerinin sürekli olarak dalıp gittiğini hissettim. "Ona bu kadar çok benzemen haksızlık," diye yakardı bir anda. "Öleyim mi istiyorsun?" dedi şakayla karışık.

"Sözün var bana," dedim dolan gözlerimin ardından. Yüzündeki gülümsemesi donduğunda onaylayarak başını salladı.

"Önce senin güvenliğinden emin olacağım. Sağlıklı olduğundan, artık tehlikede olmadığından ve mutlu olduğundan."

"Sonra peki? Sonra ne olacak?"

"Sözümü tutacağım. Seni güvende tutacağım ve sonra gideceğim."

"Nereye? Sen de mi gideceksin? Herkes gibi sen de mi gideceksin?"

"Nerede olursam olayım, İz," dedi avuçlarını ellerimin üzerine kapatarak. "Bana her ihtiyacın olduğunda her şeye inat yanında olacağım ama seni de saklamam lazım."

"Söz mü?"

"Söz."

Gözleri geçen hafta kestğim için daha da kısıldığını fark ettiği saçlarıma değdiğinde, "İz," dedi. Yüzümdeki gülümseme dudaklarımda asılı kaldı. *Tekrar etti. Yine.*

Görsen tanımazsın beni.

İzgi, kızım, diyen babamın sesi kulaklarımda yankılandığında, irkilerek etrafıma bakındım.

“İz?” diyen Zemon’un sesini işittiğimde gözlerim hızla onu buldu ama kısa süre oyalandı üzerinde.

Babamın sesini duyar gibi olmuştum sanki. İçimi saran huzursuzluk hissi midemin kasılmasına sebep oldu.

Memleket gözlüm.

Ellerimin titremeye başladığını ve nefesimin kesildiğini hissettim.

Annesinin kızı.

Sol elimin parmaklarında bir uyuşukluk baş gösterdi. Kalbimi saran zehir, nefes almamı engelledi. Sağ elimi sol koluma sararken acının geçmesi için sıkı bir kuvvet uyguladım ama geçmedi. Ne kadar bastırırsam bastırayım acı geçmedi. Daha çok arttı.

Yaranı gösterme. Yaranı gösterirsen zamanında sarmak için çabalayan herkes bir gün yarandan, en derininden vurur seni.

Nefesimi kesen acıya rağmen, “Buradan ne zaman gideceğiz?” diyebildim.

Belli etme. Sakın belli etme. Yarası derin olmayan, anlamaz canı yanarı.

Saatler önce Adeline’in verdiği haber herkesin yüreğine korku salmıştı. O bodrum katından çıkıp Zemon’un diğer evine gelene kadar kırk takla atmıştık. Eğer evin içinde bir gizli geçit olmasaydı, kapıya yığıldığı adamları beni bulurdu.

“Şimdi ne yapacağız peki?” Adeline’in sorusu aramıza girdiğinde, Zemon sıkıntılı bir nefesi bıraktı dudaklarının arasından. Nasır tutmuş elleriyle yüzünü sıvazladığında, parmakları sakallarını kaşıdı.

“Beni nasıl buldu?” diye sordum merakla. Saatlerdir merak ettiğim tek şey buydu. Adeline’in bakışları Theo’yla kesiştiğinde, Zemon’un yüzündeki elleri duraksadı. “Ne?” dedim sessiz kalmalarına karşılık. “Bir cevap versenize!”

Zemon düz bir sesle, “Adeline,” dedi ve bu kaşlarımın çatılmasına sebep oldu. Adeline sıkıntıyla iç geçirirken deniz mavisi gözlerini bana çevirdi. Uyarı ve temkinli bakışları umursamadı. Her zaman fazla cesur ve fevri davranırdı. Kendini kanıtlama çabası sonu olacaktı.

Kalbimi saran huzursuzluk hissi ruhumu ele geçirdi. “Kara ailesinin yerine geçen ve Fransa’daki imparatorluğun sahibi olan bir adam sayesinde sana ulaştı,” dediğinde sorgu dolu gözlerle ona baktım. “Giray Kara Arkan,” dediğinde bu ismi daha önce hiç duymadığımı fark ettim. Zihnim hiçbir şeyi kolay kolay unutmazdı. “Biliyorsun, meclisteki çoğu üye belli ülkelerden sorumlu. Giray Kara Arkan nasıl olduysa senin adresine kadar bulmuş.”

Artık değil, İz.

Artık eskisi gibi değilsin. Mahvoldun, kabullen.

“Kara ailesinin yerini alan bir meclis üyesi mi varmış?” diye sorduğumda Theo gelecek olanı bilir gibi tetikte bekliyordu. “Bu imkânsız,” dedim hayretle. “Meclisteki yirmi sekizinci üye Atıf Kara! Nasıl olur da o hâlâ hayattayken, vârisleri varken onun yerini bir başkası alabilir?” dedim öfkeyle.

“İz,” dedi Adeline tereddütle. İlk kez bana karşı bu kadar yumuşaktı. Gözlerim Zemon’u bulduğunda ela harelerinde çözemediğim ama içimi yakan bir ifade hâkimdi.

“Benim yüzümden mi?” diye sordum merakla. “Benim yüzümden mi yerini başkasına verdiler?” Hiç kimseden ses çıkmadı. “Zemon,” diye yakardım. “Benim yüzümden mi?”

Bal rengi, ela harelerine düşen gölgeler benim ruhumun üzerini kara bir çarşaf gibi örttü. Karanlığa bulandım.

“İzgi, bak,” dedi nasıl söyleyeceğini bilemez gibi.

Tam o sırada, Adeline ondan önce davrandı ve buz gibi bir sesle, “Babanız öldü,” dediğinde ona bakakaldım. Kaskatı kesildim. Hareket edemez, nefes alamaz oldum. “Yerine yeni meclis üyesi, Giray Kara Arkan getirildi.”

Babanız öldü.

Babanız öldü.

Babanız öldü.

Adeline'in sesi zihnimde dönüp durdu. Bir cümle defalarca kez yankılandı zihnimde. "Anlamadım, ne?" dedim sesimin titremesinin önüne geçemezken.

Theo, kapıyı çekip çıktı. Onun babası öldürülmüştü. Benim babam ölmüştü.

Annem gibi öldürülmemiştii, değil mi?

"Ne zaman? Nasıl ya?" diye haykırdım öfkeyle. "Nasıl?" diye bağırdım ikisinin de yüzüne avaz avaz.

"Siz Londra'ya geldikten bir ay sonra," dediğinde her bir sözü kalbimi acıttı. "Meclis tarafından infazı verildi."

Bir çocuk, hayalini kurduğu her şeye büyük bir inançla bağlanır. Sonra biri gelir, hevesini kursağında bırakır, inandığı her şeyi başına yıkar.

Babam benim bütün hayallerimi, inancımı başıma yıkan bir adamdı.

"Yalan," dedim titreyen bir sesle. Gözlerime dolan yaşlarla eşzamanlı olarak geriye doğru sarsak bir adım attım. "Dağ gibi adamdır benim babam," dedim acıyla. *Gölgesi düşer hep üzerime. Sakınır, saklar beni herkesten.* "Hiç kimse deviremez onu öyle kolayca." *İnanma, İz. Yalan söylüyorlar. Sakın inanma.* "Babam ölmedi benim!" diye yakardım acıyla. "Ölemez! Hesap soracaktım! Ölemez!"

Kabul etmiyordum. Etmeyecektim. Benim babam ölmüş olamazdı.

Psikolojim berbat haldeydi. Psikoloğumla sürekli iletişim halinde geçmiş, başımdan geçen her şeyi çekinmeden ona anlatmıştım. Ama iyi değildim. Bunun o da farkındaydı.

"Durumun çok kötü, İzgi. Sanırım artık tedavinin bir faydası yok," dedi umutsuz bir sesle. "Kendini böldüğün kişilik şu anda daha kötü bir halde ve buna sebep olan sen değilsin. Sevdiklerin.

Onlardan uzak dur. Gerekirse kendine bambaşka bir ülkede yeni bir hayat kur ama kimsenin sana ulaşmasına izin verme.

Biri bir şey söylesin istedim. *Ölmedi*, desin istedim. Kalbimi saran, ruhumu delik deşik eden o acıdan beni kurtarsın istedim.

Zemon temkinli hareketlerle bana doğru yaklaşıırken, “İzgi,” dedi.

“Ölmemiştir, değil mi?” dedim çaresizce. Sessiz kalıyorlardı. Çok sessiz kalıyorlardı ve bana acıyarak bakıyorlardı. “O da ölmemiştir, değil mi? Bakmayın bana öyle!” diye bağırdım. Aldığım nefes ciğerlerimi sıkıştırdı. Bir elim kalbime doğru giderken, “Babam ölmedi benim!” dedim canhıraş bir şekilde. *Ölemez. Ölemez. Ölemez. Ölmüş olamaz.*

Ayaklarım bedenimi daha fazla taşıyamadığında koltuğun üzerine düştüm. Bedenim zangır zangır titrerken duyduğum gerçeği sindirmeye çalışıyordum.

Kız çocuklarının babası ölürse hayalleri de ölür.

“İz.” Zemon’un sesini zar zor işittiğimde, tanıdık ellerini sarılan omuzlarımda hissettim. Daha kaç kere yanacaktım böyle? Daha kaç ölüm görecektim? “Yapma böyle,” dedi içi parçalanmış gibi.

Görmüyor muydu kimse? Kimse nasıl parçalandığımı, un ufak olduğumu görmüyor muydu?

Yaşlarla dolup taşan, kan çanağına döndüğüne emin olduğum gözlerimi önümde çömelen adama diktiğimde, Zemon’un yüzü silikleşti. Bal rengi gözlerinin yerini koyu kahve gözler aldığı anda, içimde dolup taşan his kalbimi sıkıştırdı. Dudaklarımın arasından bir hıçkırık kaçtı.

“İz!” Atıf Kara’nın yüreği, ağlayan kızının sesini işitmesiyle sıkıştı. Bahçede sürdüğü mavi bisikletinden düşen kızını fark etmez masadaki misafirlerini bırakmış, bir telaşla ve korkuyla bahçeye koşmuştu. Kızı her ağladığında, kalbine saplanan ağrı ciğerlerini sıkıştırıyordu.

Kızının sırtına uzanan siyah saçları çarptı önce gözüne, ağlamaktan kızarmış bembeyaz tenini ve kıpkırmızı olmuş yeşil harelerini gördüğünde içi yandı.

"Baba," dedi canının yarısı içli içli. Babasının uzun ve heybetli cüssesinin gölgesi üzerine devrildiğinde kendini güvende hissetti İz.

"Kızım," dedi. Önüne çömelirken beyaz kilotlu çorbanın kana bulandığını gördü. Dizkapağındaki yırtıktan sızan kan, çorabını kirletmişti.

"Çok acıyor," dedi burnunu çekerken. Atıf Kara'nın içi gitti bu haline. "Baba, çok acıyor."

"Güzel kızım benim," dedi Atıf şefkatle. Nasırlı ve büyük elleri kızının saçlarını okşadı. "Memleket gözlüm, ağlama." Yanaklarına akın eden yaşları sildi. "Ağlama, benim güzel kızım."

"Ama acıyor," diye nazlandı İz babasına. Onun şefkatini, merhametini, sevgisini ve ilgisini hissetmeyi her zaman seviyordu. "Çok acıdı, baba."

Gülümsedi Atıf, kızının tatlı haline. "Öpeyim de geçsin, babam," dedi saçlarının arasına öpücük kondururken. "Öpeyim, daha sonra sararız yaranı, geçer acısı," dediğinde başını salladı İz.

Atıf, dudaklarını kızının soyulan dizlerine bastırduğunda hafif sızsıya rağmen babasının hareketine kocaman gülümsedi iz.

"Geçti mi?" diye sordu. Kızına merakla bakarken alacağı cevabı biliyordu.

"Geçti, babam," dedi yüzündeki kocaman gülümsemesiyle. "Geçti. Acımaz ki daha."

Peki, bu acı baba?

Bu acı nasıl geçecek?

Kalbimdeki bu acı, boşluk hissi nasıl geçecek?

Öpersen geçer mi baba?

Geçer, dedi küçük İz. Saklandığı karanlıktan çıktığında ağlamaktan kızarmış gözleri çarptı gözüne. Ama artık baban yok, dediğinde kalbime bir bıçağın bile açamayacağı kadar derin bir

kesik açtı. O kesik ruhumu delip geçti. *O yüzden o acı geçmez. O acı, sen etini kemiğinden de sıyırsan, kalbini göğüs kafesinden de ayırsan geçmez.*

Kan revan içinde kaldım. Babam görmedi.

Ruha işleyen acı, bedenden çıksa ne fayda? O acıya hiçbir şeyin faydası yok artık.

Baba, kalk, baba.

Üzerine atılan o toprak ısıtmaz seni. Kalka, baba. Ne olursun, kalk.

Kızım la uyur, ısınırım ben.

Baba bana bunu yapmamış ol, ne olursun.

Baba, ne olur, baba.

Yalvarırım, bunu yapma. Yalvarırım sana bunu bana yapma.

Ne zaman geleceksin, memleket gözlüm? Yetmedi mi bu kadar ayrılık? Çok özledim.

Baba, ben istesem de gelemem artık sana. İstesem de gelemem. Senin gittiğin yer çok uzak. Ben oranın yolunu da izini de bilmem belki ama çok da uzak değilim sana.

Oturduğum yerde cansız bir bebek gibi sallanırken, “Ölmüş,” dedim ve gözlerimi, önümde çömelen adama diktim. Islak kirpiklerimin arasına tutunan bir damla yaş, gözlerimden süzüldü. “Babam ölmüş,” diye fısıldadım acıyla. “Benim yüzümden ölmüş.”

“Yok öyle bir şey,” dedi öfkeyle. “Kendine gel artık.”

“Babam ya, babam!” dedim tekrarlayarak. Göğüs kafesimdeki acı bana nefes aldırmıyordu. “Ne yapmış olursa olsun, babamdı. Benim babamdı.”

“Annemi öldürdü!” diye bağırdı, bir gerçeği yüzüme vurarak. Bir tokat yemiş gibi sarsıldığımı hissettim. “Eli bile titremedi. Seni yıllarca bir yalanla büyüttü. Öksüzlüğüne ağladın kollarında! Bir kez olsun seni teselli etmedi!” Ağlamalarım şiddetlendi, kendimi durduramadım. “Senin baban bir katildi!”

“Sus artık!” diye bağırdım dayanamadığımda. “Yeter, sus artık!”

Yalvarırım sana sus artık. Ben bu acıyla baş edemiyorum zaten. Sen de iyicedeşme yaramı, ne olursun.

“Kabullenmek zorundasın!” diye bağırdı avaz avaz. “Bir katilin kızısn,” dedi zehir zemberek sözlerini fısıldadığında. “Anne ni öldüren o adamın kızısn! Onun için gözyaşı dökmeye utanmıyor musun?”

Haklıydı. Babam bir katildi. Kötü bir adam, kötü bir ești belki ama iyi bir babaydı. Çok iyi bir babaydı. Kızının kalbi, yüreğiydi. Gölgesi üzerime düştüğünde, sırtını bana yasladığında güven verendi.

Şimdi artık o da yoktu.

Kimsesiz kalmıştım. Yapayalnız kalmıştım. Şimdi ben kimin kapısını çalsam *kızım gelmiştir*, diyerek bir hevesle koşa koşa o kapıyı açacaktı bana?

Ah, baba...

Öyle bir gittin ki çocukluğumu da götürdün yanında.

Annemi aldığın yetmedi. Bari çocukluğumu bıraksaydın.

Bari ona dokunmasaydın.

Karanlıkta kaldığım ilk an, bir daha asla ışığına ulaşamayacağımın farkında olduğum andı. Dayak yediğimde, kan kustuğumda, bir kurşun yarasıyla yaşamaya başladığımda birileri hep geçeceğini söyleyip durmuştu. Geçmemişti. Geçmiyordu. Öyle bir haldeydim ki yaşadıklarına alışmak dahi istememiştim. Geçmiş hep bir yerlerde karşıma çıkıyor, yakama yapışıyordu.

Göğüs kafesimde izi kalmış yara ilk gün gibi oluk oluk kanıyor, her geçen gün acısı katlanarak artıyordu.

İki yıl önce, aldığım görevle başlamıştı hikâyem. Kasım 2022’ydi tarih. Şimdi 2024 yılındaydım ve hiçbir şey geçmemişti. Yapmamam gereken şeyler yapmış, hiç âşık olmamam gereken bir adamın güvenli ve huzurlu kollarına sığınıp ona âşık olmuş-

rum. Günler haftaları, haftalar ayları kovalamış, kışın ayazında, avuçlarımın arasında tuttuğum silahı ona, aileme doğrultmuş ve hepsini kaybetmiştim.

Adaleti sağlamak istemiştim ama kazandığım hiçbir şey yoktu. Kaybettiğim çok şey vardı. *Kaybettiğim, benden alınan bir can vardı.*

Adımlarımı attığım karanlık sokakta, arkamda birinin varlığını hissettim. Bakışlarım omzumun üzerinden arkamı bulduğunda ıssız ve boş sokak beni karşıladı. Kimse yoktu.

Sapacağım başka bir sokakta yüzüme doğrultulan namluyla birlikte adımlarım havada asılı kaldı. *Hani kimse yoktu, İz? Sen ona inandın mı aptal?*

“Benimle geliyorsun,” dedi buz gibi bir sesle.

“Hmm,” dedim, silahı tutan bileğine vurmadan hemen önce. “Öyle miymiş ya?” Bacağına sertçe tekme atıp sendelemesine sebep oldum. Düşen silahını sıkı sıkı kavradım. Hızla toparlandığında ona doğrulttuğum silahına baktı. “Hiç haberim yok,” dedim dudak büzerek.

Türk istihbaratı bir süredir peşimdeydi. Benimle konuşmak istiyorlardı. Karşımda dikilen bu adam da onlardan olmalıydı. Zemon beni bunun için birçok kez uyarmıştı.

“Kimin itisin?” dedim sertçe. Parmaklarım tetiğe baskı uyguladı. “Benden ne istiyorsunuz?”

“İstihbarat seninle konuşmak istiyor.” Gözleri tetiğe baskı uygulayan elimde gidip geldi. “Sadece dinlemeni istiyor, daha sonra özgürsün.”

“Sana neden inanayım?” diye sordum merakla.

“Keskin,” dediğinde kaşlarım çatıldı. “Sözkonusu anlaşma Keskin Alacahan’la ilgili. En azından onun için bize birkaç saat ayırabilirsin.” Meraklı bakışları üzerimdeydi. Bir anlık dalgınlığımla elimdeki silahı alırken beni kıskaç altına aldı ve silahı şakağıma dayadı.

Her zaman olduğu gibi Keskin Ardıç Alacahan beni zayıf düşünüyordu. Ondan nefret ediyordum.

“Zor kullanmak istemiyorum,” dediğinde iğrenç nefesini saçlarımda hissettim. “Senden istediğim benimle birlikte gelmen. Sokağın başında bizi bir minibüs bekliyor. Sadece birkaç saat sürecek, istemezsen özgürsün.”

“Sizi dinlemek bile istemiyorum!” dedim öfkeyle. Ayağımı kaldırıp, sertçe ayağına vurduğumda geriye doğru sendeleyip acıyla inledi. “Anlaşmanızı da bilmek istemiyorum!” Silahı almak için davrandığımda benden önce davrandı ve ıssız sokakta patlayan silahın gür sesi duyuldu. Omzumda hissettiğim yakıcı acıyla dudaklarımın arasından tiz bir çığlık kaçarken geriye doğru sendelemiş, titreyen ellerim kanayan omzumu bulmuştu. Derin derin nefesler alırken, göğüs kafesim hızla inip kalkıyordu.

“Anlaşmayı kabul edeceğime dair birazcık bile umudun varsa az önce onu kendi ellerinle yok ettin.” Yutkundu. “Madem o kadar çok istiyorsunuz, gidelim bakalım.” Parmaklarıma bulaşan kan oluk oluk akıyordu. Ellerim gittikçe kana bulandı.

“Bu taraftan,” dediğinde eliyle sokağın başını işaret etti.

Kendimi bir sorgu odasında bulduğumda bakışlarımı karşımdaki camdan ayırmıyordum. Orada beni izleyen birileri olduğunu biliyordum. *Bir zamanlar sen de oradaydın, İz.* Burada olmayı hak etmiyordum.

Omzumun uyuşmaya başladığını hissediyordum. Pansuman yapmak istemişlerdi ama izin vermemiştim. Onlara güvenmiyordum.

İçinde bulunduğum odanın kapısı açıldığında, üzerinde siyah kargo pantolon, siyah bir tişört ve ayağına geçirdiği postallarıyla genç bir adam içeri girdi. Üç numaraya vurulmuş saçları, keskin çehresi ve koyu kahve gözleri ilgiyle beni buldu. *Ali'ye benziyor, İz.*

“İzgi Kara,” dedi düz ve tok sesiyle. Yıllar sonra adımları bir

başkasının ağzından duymak, zihnimin geçmişte sürüklenmesine sebep oldu.

“Adım, İz,” dedim buz gibi bir sesle. “İz Aşan.”

Titreyen kirpiklerimi kaldırdım ve gözlerimi gözlerine diktim. Sözlerime bir karşılık vermeden, benimle alay edercesine, “Sizi yeniden görmek ne güzel, şeref verdiniz,” dedi. Karşıma geçip kurulduğunda elindeki dosyayı yeni fark ettim. “Sanırım biraz kötü bir görüşme sağlandı,” dediğinde bakışları kanayan omzumdaydı. “Sizi bu şekilde ağırlamak istemezdik.” Kahve gözleri temkinli bir şekilde sürekli beni kontrol ediyordu. Gözlerinde gizleyemediği bir endişe hâkimdi.

“Bir umudunuz varsa adamınız onu kendi elleriyle yok etti,” dedim düz bir sesle. Sanki karşımda yıllarımı paylaştığım adam değil de bir yabancı vardı. Onlarla zamanında işbirliği yapmıştım ama gözden çıkarılan ben olmuşum.

“Söyleceklerimi dinleyince emin olun bizimle çalışmak isteyeceksiniz,” derken, buraya istemeyerek geldiği bariz belliydi.

“Sizin gibilerle işim olmaz,” dedim katı ve sert bir sesle.

“Bizim gibiler?” Alayla güldü. “Bir zamanlar bizimle aynı yolda yürüyordunuz.”

“Bana ihanet etmeden önceydi o,” dediğimde, kurmuş dudaklarımı dilimle ıslattım. “Siz bir suçluyu bana tercih etmeden önceydi.”

“Bir suçlunun kızıydınız.” Boş ve düz bir bakış attım. “Bir suçlunun karısıydınız ve bir suçluya âşık oldunuz.” Yutkunamadım. “Ailenize, dostlarınıza, eşinize ihanet ettiniz.”

“Koca bir hiç için,” dedim dilimden akan öfkeyle.

“Pişman mısınız?” diye sordu bakışları kısıldığında.

Bakışlarım camın ardındakileri buldu. “Asla,” dedim kesin bir dille. “Ben, bana verilen görevi yerine getirdim, doğru olanı yaptım. Yine olsa yine yaparım. Operasyon için kendimden, ailemden, dostlarımdan, sevdiğim adamdan vazgeçtim ama siz benim arkamda durmak yerine, ilk beni gözden çıkardınız.” Alayla

güldüm. "Şimdiyse bana muhtaçsınız," dedim tükürürcesine. Bakışları kamerayı bulduğunda sıkıntılı bir nefes verdi.

Tek bir pişmanlığım var. Hiçbir şeyi hak etmeyen insanlar için sevdiğim adamı harcadım.

Ona bunu yaptığım için pişmanım. Sizin gibi görevini, vatanını satanlara hizmet ettiğim içinse kendimden utanıyorum.

Siz şimdi bunu bilmeyin. Ben vakti gelince haddini bilmeyen herkese haddini bildireceğim.

Sessizliğim sizi korkutsun. Çıglıklarım değil.

"Anlı-"

"Kes!" diye bağırdım öfkeyle. "Dinlemek istemiyorum! Bana sunacağınız şey her ne olursa olsun, kabul etmiyorum!" Bıkkınlıkla dolu bir bakış attım. "Sizinle ve işbirliği içerisinde olduğunuz Keskin Alacahan'la hiçbir anlaşmayı kabul etmiyorum."

"Bakın," dedi sıkıntılı bir sesle. "Sizi anlıyorum. Yaşadıklarınız çok ağır şeyler. Bizim sizi mecbur bıraktığımız durum da şu anda sunduklarımız da size hiç mantıklı gelmiyor, biliyorum. Ama bize yardım etmelisiniz."

"Beni anlıyor musunuz?" dedim alayla. "Beni nasıl anlıyorsunuz? Ben anlamıyorum mesela. Siz benim yaşadığım ne yaşamış olabilirsiniz?" Suratım acıyla kasıldı. "Benden her şeyimi alabilirsiniz. Ailemi, dostlarımı, makamımı... Yoluma taş koyabilirsiniz, bana bu hayatı zehredebilirsiniz ama siz de biliyorsunuz ki beni ben yapan şey bunlar değil. Ben başarılarımla, karakterimle, adaletimle, sadakatimle var olurum. Şafağa giden o yolda sizin yolunuza çıkan her taşı çekip atarım ama sizin yolunuza çıkan ben olmamama rağmen görmek istemezsiniz bunu." Derin bir nefes aldım. Görüşüm bulanıklaştı. "Gözünüze batarım çünkü. Hata yapmadığım ve başarılarımla beni övdükleri için. Zekâmı bir silah gibi kullandığım için. Benim silahımın namlusunun size döneceği günün korkusuyla yaşarsınız. Siz de meslektaşlarım da. Ayağımın kayması en çok onların işine gelir çünkü bir

tekme de onlar atmak için hazırda beklerler. Düşüğüm yerden kalkamayayım diye her yerden saldırırlar.”

Büyük bir dikkatle beni dinlerken söylediklerimin onun için hiçbir şey ifade etmediğini biliyordum ama camın arkasındakiler için aynı şeyi söyleyemezdin.

Söylediklerimi duymazlıktan gelerek konuya girdi. “Keskin Ardıç Alacahan’la tekrar bir evlilik yapmanızı istiyoruz,” dedi. Bakışlarım uzayan tırnaklarımı buldu. Kesmeliydim. “Yapacağımız operasyonlarda onu koruyacak ve ona yardımcı olmak için yanında olacaksınız. Meclisteki yerine tekrar kavuştu ama düşmanları çok. Bu süreçte tekrar mesleğinizi elinize alacak ve operasyon sonrasında terfi alacaksınız. Douglas Vance’nin elinde bulunan meclise ait özel yapım silahlar ve zehirli kimyasal gazlar on iki ülkede belirli kişilere korumaları için ve zamanı geldiğinde oluşturulacak olan nükleer silah için verildi. Anneniz zamanında bazılarını FBI’a satmıştı. Ama Douglas Vance’nin istediği bu değil. Biz aslında sizin içine sızdığınız meclisin de onlarla birlikte olduğunu sanıyorduk ama aslında aynı tarafta olduğumuzu çok geç fark ettik.”

“Vance,” dedim alayla gülerek. “Hani Keskin Alacahan’ın yakın arkadaşı ve bana içeriden bilgi veren adam, değil mi?” Başını salladı. “Ava giderken avlanmışsınız da haberiniz yokmuş. Kendi ellerinizle onu içimize soktunuz ve aslında hedef şaşırtmasına sebep oldunuz.” Başımı sağa doğru eğdim. “Tam da bir aptaldan beklenildiği gibi,” dedim onları aşağılayarak.

“Bizi uyarmıştınız,” dedi bir gerçeği itiraf ederek.

“Sizi birçok konuda defalarca kez uyarmıştım,” dedim işaret-parmağımı öfkeyle sallayarak. “Beni dinlemediğiniz her an buna pişman oldunuz. Tıpkı şimdi olduğu gibi.”

“Douglas Vance peşinize düşecektir. Sizinle anlaşma yapmak isteyecek ve kendi tarafına çekmek isteyecektir. Hem Keskin Alacahan hem de aileniz için sizi kullanmak isteyecektir.”

Asıl dertleri şimdi anlaşılmıştı. Yapacakları operasyonlarda

beni karşılarında görmek istemiyorlardı çünkü haklarında birçok şeye sahiptim. Ayrıca operasyonun ana maddesi Keskin'e ve aileme bağlandığı için olası bir karşılaşmada kafalarını karıştırmamdan, işleri berbat etmemden korkuyorlardı.

Merakla cevabımı bekledi. Uzun bir süre sessiz kaldığımda ona boş boş baktım. Düşünmem gerekiyordu. Şu anda omzumu tamamen uyuşturan bir kurşun yarasıyla mantıklı düşünemiyordum ve biraz daha beklersem her an bir yere yığılabiliirdim.

"Düşüneceğim," dediğimde zaferle gülümsedi. Oturduğum yerden ayaklandım. "Benden haber bekleyin. Hiç kimseyi peşimde istemiyorum."

Bu hayatta her şeyden çok anlaşılma önemliydi. Seviilmekten çok sevdiği tarafından, sevdikleri tarafından anlaşılma istedi her insan.

Bir hata yaptığımda kızmak yerine dinlemeyi seçselerdi, bizi anlamaya çalışsalar, hiç kimse kırgın kalmazdı sevdiğine. Belki hak ettiğimiz hayatları yaşasaydık ya da hayatımızı, ailemizi kendimiz seçebilseydik, bugün çocukluğumuza, gençliğimize ve şimdimize çok şey borçlu olmazdık.

Zemon'un evindeydim. Dün Londra'ya gelen ve her yerde beni arayan, beni saklamak için gecesini gündüzüne katan bir adamın evindeydim.

Adeline ve Theo benim için kapıdaydı. Zemon bilgisayarda bir şeylerle uğraşıyor, sürekli çalışıyordu. İş zerre umurumda değildi. Sadece benim canımı koruyordu.

"Boşuna çabalıyorsun," dedim yitik bir sesle. Fazlasıyla sakin dim. Kendimi hissiz ve boşlukta hissediyordum. Bunun sebebi yarım saat önce Zemon'un gözü önünde aldığım ama onun fark etmediği uyuşturucudan ötürüydü. İlaç kutularının içine sakladığım haplar yanımdaydı. Zemon'un bal rengine çalan hareleri ağır ağır bana döndü. "Eninde sonunda beni bulacak," dedim omuz silkerek. "Ve sen beni bulmasına engel olamayacağın gibi

beni senden almasına da engel olamayacaksın, Zemon,” diye fışıldadım. “Hatta öldürmesine de.”

“Ne olursa olsun,” dedi kendinden emin bir sesle. “Seni koruyan birileri olacak. *Zemon yok*, demeyeceksin. O hep var. En olmadık zamanlarda bile var. Senin için var,” dediğinde gülümsedim. “Her korktuğunda, sıkıştığında, yalnız kaldığında yanında olacağım.”

Bir babanın kızına baktığı gibi baktı bana. Gözlerindeki ifade bunları bilir gibiydi. Sanki başka bir şey için hazırlık yapıyordu. Bu bakışı biliyordum. Babam da bana böyle bakardı.

Yani bir zamanlar.

“Hep yanında olacağım,” dedi yemin eder gibi. “Nereye barksan bak, beni göreceksin. Seni asla yalnız bırakmayacağım.”

Derin bir nefes alıp, “Biliyorum, Zemon,” dedim. “Ama senin bilmediğin şey bir gün arkasını kolladığın benim belki de artık senin yanında olamayacağımıdır,” dediğimde kaşları çatıldı. Huzursuzluğu çehresine yansıdı.

“Benden önce ölmeyeceksin, kızım.”

Gülümsedim. Yarım bir gülümsemeydi bu. “Hani nereye barksam bakayım, her an seni görecektim?” dedim alayla. “Ayrıca beni öldürmelerine engel olamazsın artık. Ok yaydan çıktı.”

“Önüne kattığını kaybetmektense arkada duranı kaybet,” dedi manidar bir şekilde. “Ben seni kaybedersem ne yaparım, bilmiyorum. Ama sen bensiz yaşarsın,” dediğinde kızgın kızgın baktım ona. “Onun için yaşarsın.” Adını söylemek istedi. Bunu gözlerinde gördüm ama yine bir krizin eşiğine gelmemden korkuyor olsa gerek vazgeçti.

Gözleri, çıplak omuzlarıma kaydı. İki sene önceden, sol kolumda kalan yaraya baktı. Omzumda bir yılan dövmesi vardı.

“Anneni de yakmışlardı böyle,” dediğinde nefesim kesildi. “Yarası görünür değildi senin gibi ama onun da ruhunu yakmışlardı. Gençliğini, yaşayacağı yıllarını yakmışlardı.” Başımı yasladığım dizlerim titremeye başladığında kafamı dizlerimden

kaldırdım. “Söylemiyordu ama bilirdim. Canı her geçen gün daha çok yanıyordu.”

“Sen benim yaram görünürde diye yanmıyorum mu sanıyorsun, Zemon?” diye fısıldadım acıyla. “Annem ne kadar yandı, bilmem ama ben nasıl yandığımı çok iyi bilirim. Keşke beni yakan tenimdeki yara olsaydı. Yürekten yandım ben. Üzerime çakmak çakmadılar diye mi görmezlikten geliyorsun?”

“İzgi...”

“Yaranın büyüklüğü, küçüklüğü, nerede olduğu asıl mesele değil, Zemon,” dedim nasihat verir gibi. “Yara, yaradır. Herkesin yarası kendisini yakar. Nerede olduğu, ne kadar büyük olduğu değil, nereden yara aldığı önemlidir. Yarayı kimin açtığı mühim olan.”

Gülümsedi. Yaş almış yüzünde hayatın izleri vardı.

“Kırpiklerinde asılı kalan yaşların var,” dedi sitemle. “O göz-
lere ıslak bakmak yakışmıyor.”

“Edebiyat yapma bana, Zemon,” dedim gülerek. “Deviririm seni yere.” Antrenmanlara vurgu yapmıştım.

“Nereye deviriyorsun beni?” dedi yükselerek. “Elimde loli-
pop gibi çevirir, ağzıma sakız diye atıp çiğnerim seni, *ycüces*.”

Dudaklarımdaki gülümseme yüzümde donup kaldı. Bu kelime... Kulaklarımı aşır zihnime sızan bu kelime geçmişte takılı kalmama sebep oldu.

Ben istesem de unutamam seni.

“Ne dikildin öyle zürafa gibi tepemde?”

Kaşları çatıldı. “Senin beni sürekli olarak bir hayvana benzetme işini ne yapacağız acaba?” dedi. Sitemi kıkırdamama sebep oldu. “Ayrıca zürafa mı?” Kaşları havalandığında üstten üstten bana baktı. “Sana ne demeli, yercücesi?”

Onu özlüyordum. Onu her şeyden çok özlüyordum.

Çıkmazdaydım. Bir yola sapmıştım. Aklımı şaşırmış, yönü-

mü kaybetmiştim. Kaybolmuştum. Ne aşına olduğum gözler vardı artık ne özlediğim kokusu.

Sığamıyordum hiçbir yere. Biri çıkıp geliyordu. Tek bir sözüyle yerle bir ediyordu beni. Adını andıklarında aklım karışıyordu. Elim ayağım birbirine giriyor, gözlerim kapıyı buluyordu.

Bekliyordum.

Bir gün gelecekti, biliyordum.

“Yanlış bir şey mi söyledim?” Zemon’un sesini duyduğumda irkildim. Daldığım yerden çektiğim gözlerim bana merakla bakan gözleri buldu. “İz?” dedi sorar gibi.

Oturduğum yerden aceleyle ayaklanırken, “Adeline salonda beni bekliyordu,” dedim. Yanından kaçarken adımlarım odayı buldu. Kafamı dağıtmam lazımdı. Zihnimi boşaltmam ve biraz nefes almam lazımdı.

Kalçalarımı kapatan tişörtü sıyırdım ve koridorda bir köşeye fırlattım. Siyah, sporcu sutyenim ve şortumla kaldım. Çıplak ayaklarım buz gibi zeminin üzerinde izlerini bıraktı.

Bu evde kaldım, saklandım ve kaçtım senden. Bir gün uğrarsan izlerime rastlarsın elbet. Yadırgama sakın.

Bodrum katına inen merdivenleri hızlı hızlı inerken omuzlarımı biraz geçen saçlarımı bileğimdeki siyah tokayla sıkı sıkı topladım. Dün gece kestiğim kâküllerim yüzümü kapatırken sarı ışığın aydınlattığı, ortasında bir ring bulunan, etrafı sandalyelerle dolu olan antrenman odasına ilk adımımı attığımda Adeline’i orada buldum.

Gece mavisine boyadığı saçlarını tepeden sıkı bir şekilde bağlamış ve örmüştü. Beyaz teninde hiç makyaj yoktu. Turkuaz rengi gözlerinde benim yeşillerimin aksine canlı bir ifade hâkimdi. Üzerinde lacivert şortlu bir takım vardı ve bakıldığında karın kasları rahatça görünüyordu. Theo’nun tribünlerdeki koltuklara rahatça kurulduğunu ve yalnız olduğunu gördüm.

Ringin etrafını çevreleyen ipin altından sıyrılarak içeriye girdiğimde, Adeline yaslandığı yerden ayrıldı. “Sonunda,” dedi

bezmiş bir şekilde. “Bir an korktuğunu düşünmeye başlamıştım.” Adeline’la bazen atışır, bazen de kafa dağıtmak için biraz çalışırdık. Bu ay üçüncüydü bu. Geçen ay bunu hiç yapmamıştım. *Çünkü o zamanlar kendini bir odaya hapsetmiştin, İz.*

“O halde aptallık etmişsin,” dediğimde yüzündeki alay dolu gülümseme büyüdü.

“Fazla öfkелisin, İz,” dedi dilini damağına vurarak. Gözlerimin akına yerleşen koyuluğı hissettim. “Öfken sana hata yaptırmasın? Kaybetmeye alışık değilsindir sen.”

Bu ay içinde onunla üç kere ringe çıkmıştık. Eğitimli olduğu için performansı benden çok daha iyiydi. İlk ring onundu. İkinci ring benimdi. Üçüncü de aynı şekilde. Dördüncü şu an için muammaydı ama Zemon’un beni eğitmesiyle dengeler değişmiş, zemine sırtı yatırılan ben değil, o olmuştu zamanla.

Bir anda yüzüme doğru savurduğu yumruktan eğilerek, kaçınca boşluğa doğru savrulan yumruğı yüzünden sendeledi ve karnına sert bir tekme attım. Eğildiğim yerden kalkarken tekmemi havada yakaladı ve beni sertçe yere vururken gözlerimin önü kısa bir süre karardı. Sıkı sıkıya kavradığı bacağımyı, diğer elimle tuttuğum koluna sert bir tekme atarak kurtardım.

“Hadi ama,” dedim nefes nefese ayağı kalkarken. “Paslandın mı yoksa Hell?” Ona soyadıyla seslenmiştim. *Adeline Hell.*

“Seni ilk gördüğüm halinden çok daha iyisin,” dedi o da ayaklanırken. “Daha hızlı ve çeviksin. Zaten belli bir performans vardı ama kendini çok meşgul ettin bununla. Zemon seninle gurur duyuyor.”

“Biliyorum,” dedim. Yüzüme savurduğu yumruğı savururken dizkapağıma beklenmedik bir tekme yedim. Dişlerimi birbirine bastırırken altında kaydım ve ayak bileklerinden tutup, beni savurmasına izin vermeden topuklarımyın üzerinde yükseldim. Sırtına ulaştığımda, üzerinde takla attım ve boynundan tutup vücudunu sertçe yere çarptım. Onu kaskaç altına aldığımda

beni devirmeye yeltendi ama kucağına oturup, ağırlığımı üzerine iyice uygulayarak kalkmasına engel oldum.

Dudaklarında beliren yarım gülümsemenin benzeri dudaklarımda yer aldı. “Ama bildiğim bir diğer şey ise formdan düşüğün,” dedim. Üzerinden kalkarken serbest bıraktığım elleri belimi buldu ve kalkmama izin vermedi. “Yumrukların eskiden daha güçlüydü.”

Boşluğumdan faydalanıp çeneme bir yumruk geçirdiğinde sendeledim. O sırada beni üzerinden itti ama yere düşmemi sağlayamadı. Ayağım kayarken hızla toparlandım ve yüzüme savurduğu tekmesini havada yakalayıp yüzüstü sert bir şekilde zemine yapışmasını sağladım.

Theo, yaslandığı yerden doğrulurken az önce Adeline yüzüme yumruk attığında suratında oluşan alay dolu gülümseme silinmişti. Theo, sözkonusu karısı olduğunda fazla korumacıydı ve bu tavrı bana çoğu zaman onu hatırlatıyordu.

“Duydum ki bayan Alacahan teşrif etmiş.” Türkçesi kardeşine nazaran daha iyiydi. Bakışları beni buldu. “Kendisiyle şahsi olarak tanışmak istedim.” Elini dostça bana doğru uzattı. “Ivan Samoilov,” dedi. “Sizin büyük bir hayranınızım,” diye devam ettiğinde benim gibi buradaki çoğu kişinin kaşları çatıldı. “Göz kamaştırıyorsunuz,” diyerek iltifatta bulundu.

Keskin sertçe, “Dikkat et, Ivan,” dedi. Belimdeki tutuşu sıkılaştı. “Kamaşan gözlerini oydurma bana.”

Ivan’ın yüzüne alay dolu bir gülümseme yerleşti. “Kıskanç bir adam olduğumu bilmiyordum, Lider.”

“İstisnalar, Ivan.” Zaten ona yapışık halde olan bedenimi iyice kendine doğru çekti. “İstisnalar,” dedi bir kez daha, üzerine basa basa.

Bozulan atkuyruğumu çözerken saçlarımı elimle dağıttım. Adeline patlayan dudağından sızan kanı silerken sağ yanağındaki kızarıklık gözüme çarptı. Moraracaktı.

Dudaklarım konuşmak için aralanmıştı ki tam o anda içinde bulunduğumuz salonun içini kaplayan kırmızı ışıklara eşzamanlı olarak robotik ses odanın içini doldurdu.

İzinsiz giriş!

İzinsiz giriş!

Hepimiz birbirimize sorgu dolu bir ifadeyle bakarken bir duvarı andıran ama aslında arkasında çok şey saklı olan gizli bölme ortadan ikiye ayrıldı ve duvarın arkasındaki kamuflaj ve yedek kıyafetlerle birlikte, duvara asılı halde duran silahlar ortaya serildi.

Yabancı!

Yabancı!

Yabancı!

“Ne oluyor?” diye sordum endişeyle. Theo o kadar hızlı bir şekilde tribünlerden atladı ki ne ara yanımıza vardığını anlamadım.

“Çıkmanız gerek,” dedi Adeline’in koluna yapışırken. “Derhal yanınıza ne alacaksınız alın!” Öyle durmamıza karşılık, “Hadi!” diye bağırdığında, Adeline’la birlikte aynı anda öne doğru bir adım attık.

Theo’nun üzerinde silahları ve kıyafetleri vardı ama aynı şey Adeline ve benim için geçerli değildi.

Siyah, yüksek bel bir pantolonu hızla şortun üzerine geçirirken boğazlı kazağı da aynı şekilde üzerime geçirdim. Adeline’la aynı anda hareket ederken ikimiz de sol bacağımıza sardığımız korselere bıçaklarımızı ve uyuşturucu iğnelerimizi yerleştirdik. Bize ait olan silahları da belimize yerleştirirken birbirimizle haberleşmek için kulağımıza kulaklıklarımızı taktık.

Birkaç hışırtıdan sonra Zemon telaşla, “İz!” dedi. “Derhal çık oradan!”

Bildiğimdeki tokayı tekrar saçlarıma geçirirken, “Neler oluyor?” dedim endişeyle.

“Oyalanmanın sırası değil!” diye bağırdı öfkeyle. Theo önden

çıkarken Adeline tereddütle bana baktı ama o da onun peşinden çıktı.

“Meclis burada!” dediğinde donup kaldım. “Keskin...” Nefesimin kesildiğini hissettim. “Burada! Bütün evin etrafı adamlarıyla dolu! Ne yapıp edip seni buradan çıkarmamız lazım!” Şakaklarıma saplanan şey bir mermi olsaydı daha az sendelerdim. “Hepiniz beni duyuyor musunuz? Önceliğimiz İz!” diye emretti.

Buradaydı.

Gelmişti.

Bulmuştu yine.

Ben seni hep bulurum.

Bulmaması imkânsızdı. Bunca zaman bulamaması bile tuhaftı.

Ama bu sefer kaçmayacaktım. Saklanmayacaktım. Bir gün karşı karşıya gelecektik ve benim bundan kaçmamın bir anlamı yoktu.

Ağır bir yavaşlıkla kulağımdaki kulaklığı kapadım. Hemen sonrasında tamamen söküp yerine geri bıraktım.

Dakikalar önce indiğim merdivenleri geri çıktım. Tam yirmi dokuz merdiven. Yirmi dokuz merdiven sonra holdeydim. Perdenin arkasında hareket eden silüetleri görebiliyordum. Takım elbiseli adamlar vardı. Çok... Çok kalabalıklardı.

Sonra onu gördüm. Gözleri hiç olmadığı kadar soğuk bakıyordu. Zayıflamıştı. Üzerinde sadece siyah bir gömlek ve pantolonla duruyordu. Gözlerine eşlik eden siyah saçları hiç olmadığı kadar dağınıktı. Kemikli ve sert çehresi ay ışığının altında parlıyordu. Sakalları uzamıştı. Kalıplı ve heybetli vücudu sanki biraz küçülmüştü. Artık gözleri parlamıyordu. Sönük, cansız ve acımasız bir ifade hâkimdi gözlerinde. Benim tanıdığım, bildiğim, sevdiğim adama ait gibi durmuyorlardı.

En önemlisi, yansımasında yer edinen şey bir boşluktan ibaretti. Sanki bakıyordu ama görmüyordu.

Hayatım boyunca ağzıma sürmediğim şeyleri alışkanlık hali-

ne getirmiştim. Alkol ve uyuşturucu bağımlısı olmuştum. Nefret ettiğim ne varsa onlarla yaşamış, yaşadığım acıyı söküp atmak istemişim. Ama ne zihnimi bulandıran o zehri ne de ciğerlerimi tıkayıp hastalığımı ileriye taşıyan o zıkkımı bırakabilmişim.

Her gece kâbuslarıma ev sahipliği yapan o kara günü unutmak için ne kadar çabalasam da başarılı olamıyordum. Kullandığım psikolojik ilaçlar zamanla birçok şeyi unutmama sebep olmuştu. Beni gün geçtikçe hissizleştirmişti. Durumum gittikçe kötüye gidiyordu ve bir çare bulmak için çabalamıyordum. *Kendini yine tekrar ediyorsun, İz.*

Belime taktığım silahımı kavradı titreyen ellerim. Ayağıma geçirdiğim topuklu çizmelerimin sesi parkelerde yankılandı. Evde kimse yoktu. Büyük ihtimalle hepsi dışarı çıkmıştı ama sayıca onlardan çok azdık.

Arka kapıdan çıktığımda, gecenin karanlığına inat saçlarım gün yüzüne çıktı. Ön bahçeye doğru bir adım atmıştım ki bir şey fark ettim.

İdil'in silahının namlusunda Theo varken gözlerini bir an olsun kırpmıyor, avını kısırmış bir avcı gibi duruyordu.

“At silahını,” dedi buz gibi bir sesle. Kızıl saçları rüzgârda sallanıyordu. Sırtına kadar uzanan saçları beline uzanıyordu artık. Nereden, nasıl gelmişti, bilmiyorum ama üzerinde straplez, lacivert bir elbise vardı ve kıvrımlı hatlarını ortaya çıkarmış, ona çok yakışmıştı. Dudaklarındaki bordo ruj ruhundaki karanlığa yakışmıştı. Tıpkı gördüğüm kadına yakıştığı gibi.

Silahu kavradığı eline kaydı bakışlarım. Öylesine ustaca tutuyordu ki sanki hiç kimse onun elinden o silahı alamaz gibiydi. Bir seri katilden başka türlü beklenemezdi zaten.

İdil'in arkasından yaklaşan bir karaltı fark ettiğimde, karanlıkta gördüğüm ilk şey bembeyaz boynuna yaslanan ve parlayan bir bıçak oldu. Adeline'in gazap dolu gözleri görüş açıma girdiğinde, bıçağı İdil'in boğazına daha sert yasladı.

“Asıl sen çek o silahını kocamın üzerinden,” dedi otoriter bir

sesle. Theo'nun dudakları gururla kıvrıldı. "Yoksa o güzel boynunu koparmak zorunda kalacağım," dediğinde İdil alayla güldü.

Silahının namlusu Theo'ya dönükken eteğinin altından çıkardığı bıçağını sıkı sıkı kavradı ve elini arkaya uzatarak Adeline'in karnına doğru yasladi. "Buradan sağ çıkmanız için son şansınız," dedi. "Ha, eğer bu şansı elinizle geri tepiyorsanız, elimi kana bulamaktan zerre çekinmem zira..." Adeline bıçağı öfkeyle daha sert bir şekilde İdil'in boynuna yasladığında, ufak bir kesik açıldı ve bu, öne doğru bir adım atmama sebep oldu.

"Senin aksine ben pek lafebeliği yapmayı sevmem, kızıl şeytan," dedi Adeline nefretle. Bıçağı kesige biraz daha bastırıldığında, İdil'in parmağı tetiğe baskı uyguladı. "İstediğim kansa ve arzu ettiğim ölümün soğukluğuysa doğrulttuğum namluyu ateşlerken tereddüt etmem!" diyerek İdil'i kışkırttığında, beklemediğim bir şey oldu.

İdil'in silahından çıkan kurşun, Adeline'in son anda durumu fark etmesiyle omzunu sıyırdı. İdil, Adeline'in boynuna yasladığı eline sertçe vururken, kolunun altından kayarak sıyrıldı. Bıçağı Adeline'in göğüs kafesine saplamak için yeltendiğinde Adeline, İdil'in bıçağı tuttuğu bileğini kavradı ve avuçlarının arasında sıkı sıkı tuttuğu bıçağı nefretle İdil'in boynuna tekrar yasladi.

İdil dizini kırarken Adeline'in karnına sert bir tekme geçirdi ve boynundaki kesik sıyrırken onu kendinden uzaklaştırdı. Adeline öfkeyle öne doğru tekrar atılmıştı ki bir kol arkasından boynuna sarıldı ve bir silahın namlusu şakaklarına dayandığında, silahı tutan elin sahibini görmek, donup kalmama sebep oldu.

Aylin tehlikeli bir sesle, "Fazla oynuyorsun," dedi. Onu burada görmeyi hiç beklemiyordum. "Ama ben bu oyunu bozarım."

Adeline sinirle bir nefes verirken gülümsedi. Gülümseme-sindeki vahşilik akıl kaçırtacak derecedeydi. Theo silahını İdil'in ensesine yaslandığında, Aylin'e nefretle baktı. "Tüh! O halde cenaze işlemlerinizi başlatmamız gerekecek," dedi alayla.

Theo da karısına eşlik ederek, "Yazık," dedi.

Aylin, Adeline'in kulağına yaklaşıarak, "O halde bilmediğiniz bir şey söyleyeyim ben size," dedi. Boynundaki eli sıkılaştı. "Eğer karşındaki kişi Aylin Alacahan'dan başkası değilse onunla oynayacağın hiçbir oyunda kazanma şansın yoktur," dedi nefretle. "Bu sözlerim nasihat değil. Ölümünün çağrısı. Huyum kurusun, abime çekmişim. Çünkü o bana hiçbir savaşta kaybetmemem gerektiğini, oyunları nasıl bozacağımı çok güzel öğretti, biliyor musun?" dediğinde güldü. Ona bir kaçığa bakar gibi baktım. "Ne dersin? Üzerinde bir deneme yapalım mı?" dediğinde İdil'in şuh kahkahası kulaklarımı doldurdu.

"Sana eşlik etmekten zevk duyarım."

İdil'in sözleriyle beraber Adeline ve Theo'nun gözleri birbirini buldu. İkisi de o kadar atik bir şekilde harekete geçtiler ki öne doğru telaşla bir adım daha attığımda, bileğime sarılan bir elle beraber geriye doğru çekildim.

Sırtım soğuk bir duvara yaslanırken tanıdık gözlerle karşı karşıya gelmek, nefesimin kesilmesine sebep oldu. Silahımın namlusu kalbine yaslanırken onun da silahının namlusu şakaklarıma değdi.

"Sen..." Nefesimin kesilmesine sebep olan ses, zihnimde çılgılık çılgılığa yankılandı. Silahı tutan parmaklarım titrediğinde, karşımda heybetiyle dikilen adamın bir sanrıdan ibaret olduğunu düşündüm. Onu karşımda görmek, olduğum yere çakılma- ma sebep olmuştu.

Geçmiş, koca bir enkaz gibi üzerime devrildi. "Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi yemin eder gibi. Silahı şakaklarıma daha sağlam yaslandı. Benim kalbine yasladığım silahın namlusu yavaş yavaş aşağıya doğru kaydı.

Gerçek olamazdı. Gerçek olmamalıydı.

"Kaçışın yok artık." Gözlerinde avını ağına kısırmış bir av-

cının vahşiliği ve nefreti hâkimdi. Tenime dokunan elleri buz gibiyken vücudumun alev alev yandığını ve nefesimin kesildiğini hissediyordum. Kalbim şu iki yılda hiç olmadığı kadar hızlı atıyordu. Özlediğim kokusu, burnumun direğini sızlattı.

Artık gözlerinde yansımam yoktu. En acısı buydu.

Buradan gitmem lazımdı. En kısa sürede. Kaçtığım geçmişimle yüzleşmeye henüz hazır değildim. Belki de hiç olmayacaktım.

Gözleri dalgalandı. Yüzümü izleyen gözleri, kısa bir an donup kalmasına sebep oldu. Burnuma dolan deniz kokusu, genzimi yaktı. Uzun zamandır işitmediğim sesinden dökülen tek bir kelime, altüst olmama sebep oldu. *İz...* Dudaklarının arasından dökülen kelime geçmişe duyduğum özlemin, kalbimde derin bir sancı başlatmasına sebep oldu.

Zihnim kapılarını karanlığa aralarken bedenim kollarının arasına yığıldı.

Haklıymışsın. Senin dalında açmak beni öldürürmüş. Zehrin nefesimi keser, köklerin ruhumu sıkıştırır, toprağın mezar olurmuş.

Senin dalında açmaya kalktım ve sen de herkese yaptığın gibi beni öldürdün.

Hiç acımadın.

10. BÖLÜM

Seven gitmez, derler hep. Sevdığını arkasında bırakıp gitmez, derler. Kalan daha çok sevmiştir, derler. Peki, giden? Onun nasıl yandığını biliyorlar mıydı? Gitmek zorunda kaldığını, neler çektiğini biliyorlar mıydı?

Gitme, demek istedin bana, biliyorum. Sana yaptığuma rağmen gitme, demek istedin. Kalamam, diyemedim sana.

Gitmek zorunda değilsin, der biri. Zorundayım, der diğeri.

Mecbur bırakılmıştı belki de giden. Olamaz mı?

Sahi, söylesenize. Kalan mı daha çok sevmiştir yoksa giden mi?

Sanırım bu sorunun cevabı her kalp için farklı anlamlar içerecekti. Doğru cevabı hiçbir zaman bulamayacaktım.

Ben gittim. Sen kaldın. Seni dört duvar arasında, çakalların içinde bir başına bıraktım.

Beni affetme.

Beni sakın affetme.

Çünkü ben kendimi hiçbir zaman affetmeyeceğim.

Ayak tabanlarımın paramparça olmasına sebep olan şey kırık cam parçalarının süslediği, üzerinde kanımın izini bıraktığı bir asfaltta yürüdüğüm yoldu. O yolda koştuğum zamanlar oldu. Geride bıraktıklarımın ulaşmak için sol yanıma feda ettiğim zamanlar oldu. Ama ihanetin aramıza ördüğü o kalın, yüksek duvarın bir sonu yoktu. Ellerimi de parçalasam, ayak tabanlarım yırtılana kadar o duvarı aşmaya da çalışsam onlara ulaşamayacağımı biliyordum.

Ruhum benden çok uzaklardaydı. Eskiden yaşamımı sürdür-

düğüm o şehirde, Kara ailesine ait olan o malikânenin içinde hapsolmuştu. O saydam halinin yerini zifiri karanlık almıştı. Beyaz bir kere kirlenip siyahın karanlığına bulandı mı bir daha temize çıkması imkânsızdı.

Sen elini pisliğe bulaştırdığında, koşa koşa banyoya gidip elini yıkadığında, o kir çıktı diye seviniyorsun belki ama görünürde olmayan şey ruhuna kazınmadı mı sanıyorsun?

Bak bana. Ölümün kapısında, hâlâ bir şeyleri düzeltmek için çabalıyorum. Ruhumu kirleten şeyden arınmaya çalışıyorum.

Ama biliyorum. Çabam boş. Bile bile bunları yapmaksa daha çok can yakıyor ama kimse bilmiyor. Kimse anlamıyor. Anlamayacak da.

Gözkapaklarım kapalıyken içinde bulunduğu karanlığın bir benzerine aralandığında, kalbimde hissettiğim sancıyla boğuk bir inleme kaçtı dudaklarımın arasından. Kalbimi esir alan korku, ruhumu ele geçirdi.

Neden bu kadar karanlıktı?

Gözlerim bir ışık görme umuduyla hızlı bir şekilde etrafı taredi. Tek bir ışık bile yoktu. Hiç ışık yoktu. Bulunduğum oda öylesine karanlıktı ki bir penceresi var mıydı onu bile bilmiyordum.

“Hayır, hayır, hayır,” dedim. Yattığım yerden hızla doğrulurken ayaklarımı yataktan aşağıya sarkıttım. Zemine basan ayaklarım buz kesti. “Kimse yok mu?” diye seslendim karanlığa doğru.

Ses gelmedi.

Korku bir zehir gibi damarlarıma işledi.

Her kötülük karanlıkta gizlidir.

Karanlık, kötülüğün üzerini örttü ve onu gizledi. Nasıl yandığımı kimse görmedi.

Ayaklarımı sürüye sürüye, duvara tutuna tutuna bir kapı aramaya çalıştım. Dokunduğum her yer bir düzlükten ibaretti. Avazım çıktığı kadar, “Kimse yok mu?” diye bağırdım.

Sesim bir yabancı gibi odada defalarca kez yankılandığında,

aklımı kaçırarak gibi hissettim. Bir kez daha bağırarak istedim. Dudaklarım aralandı ama geri kapandı. Tekrar aynı sesi duymaktan delicesine korktum.

Seçimini yap, İz.

Zihnimde dönüp duran o sesi susturmak için başımı ellerimin arasına aldım ve kulaklarımı koparmak istercesine bir baskı uyguladım.

Sen sebep oldun! Senin suçundu!

Dizlerimin üzerine düştüğümde, acıyla canhıraş bir çığlık koptu boğazımdan. Ses tellerimin gerildiğini ve gözümün önünün karardığını hissettim. Kaç dakika dizlerimin üzerinde çığlık çığlığa bağırdım, bilmiyorum.

Boğuk bir sesle, “En azından ışığı yakın,” diye fısıldadım. “Sadece ışığı yakın.” Dizlerimi kendime çekerken buz gibi zeminde cenin pozisyonu aldım. Uzun, lacivert bir ojeyle süslediğim tırnaklarım derimi çekiştirdi. Kirpiklerim titredi. Beni içine çeken karanlık bir kez daha acıyla haykırma isteğime sebep oldu. Dudaklarım aralandı ama çığlık atamadım. Tahriş olan boğazımdan çıkan kısık inlemeyi ben bile zar zor duydum. Bir başkası asla duymazdı.

Kimse gelmedi.

Karanlıktan korktuğumu bilen ve her gece beni dizlerinde uyutan babam gelmedi. Babamın yokluğunda beni karanlıkta yalnız bırakmayan ve ben uyuyana kadar yanımda bekleyen abim gelmedi. Korktuğumu bildiği için her elektrik kesildiğinde, elinde bir mumla kapımda beliren Egemen gelmedi. Çok sevdiği birinden ona armağan olan, kullanmaya kıyamadığı ama sözkonusu ben olduğumda yaktığı o ahşap denizci feneriyle odama dalmadı Simay. Benim gibi karanlıktan korkan ama yine de kucığında ayıcığıyla, elinde tuttuğu küçük izci feneriyle *abla*, diye bağırarak yanıma gelmedi Asya.

Şebnem’in belki de hayatı boyunca, hızlı hızlı attığı telaşlı adımlarını duymadım. Yatağından kalkıp beni kontrol etmedi.

Karanlıktan korktuğumu bilmesine rağmen koşa koşa yanıma gelen Şebnem, şimdi gelmedi.

Peki, ya o?

O mu?

O beni belki de duyduğu halde, korktuğum karanlıkta bir başıma bıraktı.

Ağladım. Kendimi kontrol edemedim. Göğsümde korkunç bir ağrıyla cenin pozisyonunda küçüldükçe küçüldüm. Kollarımı yüzüme kapatırken karanlığın içinde korkuyla uykuya daldım.

Son bir senedir olduğu gibi.

Zihnim karanlığın içinde sürüklenirken, boşluğa düşmeden hemen önce kemikli ve büyük ellerini hissettim çıplak kollarımda. Sıcacıktı. Bedenime dokunan o sıcak ellerin altında un ufak olduğumu hissettim.

İrkilerek geriye doğru çekildim. Neredeyse bir fısıltıdan ibaret olan sesimle, “Dokunma,” dedim. Dokunuşlarını tanıyan ruhum gevşerken bedenim titriyordu.

Bedenime dokunan ama ruhuma ulaşan ellerin duraksadığını hissettim.

Zihnim boşluğun içinde savrulurken çok derinlerden gelen o tanıdık sesi zorlukla seçebildim. *İz*, diyordu. *İz*. Daha birçok şey söylüyordu ama kulaklarımdaki uğultu anlamama izin vermiyordu.

Uğultulu sesler kulaklarımda silik bir şekilde yankılanıyordu. Yattığım yerde havalandığımı hissederken burnuma dolan tanıdık kokuya iyice sokuldum. Parmaklarım gömleğin yakasını çekiştirirken tanıdık kokunun sahibinin kucağında, sıcak bir yerde bulmuştum kendimi ama o kadar uykum vardı ki gözlerimi bir türlü açamamıştım.

Karanlığın içinde, az da olsa parıldayan ışıklar bir bir söndüğünde, tamamen karanlığın içinde kilitli kaldım.

Benim kızım çok korkar karanlıktan. Ben yokken onu sakın karanlıkta bırakmayın.

*Bıraktılar, baba. Sen yoktun, beni zifiri karanlıkta bıraktılar.
Çok bağırdım. Çok ağladım. Sesim kısıldı ama bağırmaktan
vazgeçmedim. Yine de kimse gelmedi.*

Hayat hep yarımır.

Bizim yarım hayatımızı tamlayan şey sevdiğimiz insanlardır.

Bir insana yarımısın, dersiniz eğer hayatınızın geri kalan kısmını tamamlamış olursunuz. Geriye kalan tek şey sevgiyle, saygıyla, sadakatle, hastalıkta ve sağlıkta birbirine bağlı kalmayı başarabilmektir.

Ben başaramadım.

Bir gün geçip gideceğiz. Bir sokağın asfaltında, kaldırım taşlarında kalacak ayak izlerimiz. Düşen gözyaşlarımız, o gün oradan geçerken ne düşündüğümüz... Sadece sen bileceksin. Çünkü hiç kimse gözüyle görmediğine inanmaz.

Yine sana senden başka hiç kimse inanmayacak. Ve sen de aptal gibi kendini inandırmak için çabalayacaksın. Karşılaştığın tek şeyse bir gün yüzüne kapatılacak olan kapılar olacak.

Mesela... Benim sana söyleyemediğim çok şey var, sevgilim. Ben bunları dile getiremezsem sen nereden bileceksin?

Bu yıl, doğum gününde bir pasta yapıp dolaba attığımı ama hiç kesmediğimi biliyor musun? Belki canın çekmiştir de yiyememişsindir diye aklıma düştüğünde, bir tencere karalahana sarması yaptığımı ama ısıtamadığımı biliyor musun?

Kâkül kestiğimi, senden başkası görmesin diye gizlediğim gözlerimi...

Sen yokken yarım ve eksik hissettiğimi biliyor musun?

Bilmiyorsun.

Nereden bileceksin ki?

Gözkapaklarımın üzerine bindirilmiş tonlarca ağırlık vardı sanki. Kırpiklerimi kıpırdatıyor, gözlerimin ardına sızmaya çalışan yakıcı ışık yüzünden huysuzca kıpırdanıp duruyordum.

Bir süre hafifçe aralamaya çalıştım gözlerimi. Işığın ağır ağır

gözlerimi yakmasını bekledim ve gözlerimi yavaşça araladım. Beyaz ışık gözlerimi yakarken boğazımdaki dehşet ağrı boğuk bir şekilde inlememe sebep oldu. İçinde bulunduğum odada ağır ağır göz gezdirdim. Lacivert ve siyahın hâkim olduğu, oldukça büyük bir odaydı. Zihnimde bir benzerlik canlandı ama anlamlandıramadım. Gözlerim sol tarafa kaydığında, uyandığımdan beri varlığını hissettiğim ama kaçtığım gözlerin sahibiyle buluştum gözlerim.

Göğüs kafesim, kesik kesik yükseldi. Tekli koltuğa sığmayan heybetli bedeni, görüş açımı girdi. Hiçbir ifadeyi barındırmayan ama çok sevdiğim gözleri... Her nefes aldığımda burnuma dolan yakıcı odunsu kokusu... Uzayan sakalları... Parmak uçlarımda dokunmak için karıncalandığı uzun olmayan, kirli sakallarına baktım. Ona çok yakışmış, ayrı bir hava katmıştı.

Dudaklarım aralandığında, “Neden buradayım?” diye merakla sordum. Kara gözlerindeki ifade bilinmezliğe doğru yol aldı. Sessiz kaldı. Ne düşünüyordu, bilmiyordum. Aklımı kurcalayan şeyler vardı. Yattığım yerde doğrulduğumda, sol kolumdaki uyuşukluk dikkatimi çekti. Destek almak için her iki avcumu da yatağa bastırmama rağmen sanki sadece sağ elimle kuvvet uygulamıştım.

İlaçlarımı almamıştım. *Uyuşturucu demek istedin herhalde?*

Bir yıl.

Yüzünü kaplayan ifadesizlik bir maskeden mi ibaretti, çözemedim. Buz gibiydi. Bakışları, hareketleri bir robottan farksızdı.

“Bir soru sordum,” dedim sabırsız bir sesle. Kaşları alayla havalandı. Kara gözlerindeki soğukluk üşümeme sebep oldu.

“Ne zamandan beri sorduğun soruların cevabını aldın?” dediğinde yutkunamadım. “Ya da aldığın cevaplar gerçek bir cevap mıydı?” Sediğindeki ima sessiz kalmama sebep oldu. “Doğru ya,” dedi başını iki yana sallayarak. “Sen dinlemezsin. Önüne ne koyulursa ve sana ne söylenirse onu yaparsın, değil mi? Sorgulamazsın. Hiç düşünmeden harekete geçersin.”

“Ben...”

“Sen ne?” dedi sertçe. “Yine hangi yalanları sıralayacaksın?”
Yapma. Lütfen yapma. “Ya da en iyi bildiğin şeyi yapıp kaçacak mısın?” dediğinde gözlerimi yumdum. “Mutlu musun bari?” dedi alayla. Gözlerimi açtığımda onun gözleriyle karşılaşmak nefesimi kesti. “Parmaklıklar ardında olmasam da hapis hayatı yaşıyorum.”

“Sus,” dedim tahammül edemez bir sesle.

“Tatmin etmedi mi seni yoksa?” dediğinde, aldığım nefes ciğerlerimi sıkıştırdı. “Az mı geldi?”

İfadesizlik yüzümde yer alırken dudaklarıma alay dolu bir tebessüm yerleşti. “İstihbaratla işbirliği yapmış, kurtulmuşsun,” dedim alayla. Öylece bana bakıyordu. “Yine sıyrıldın bir şekilde.” Parmaklarım yatağın üzerinde belirli bir ritim tuttu. “Siz kötülere gerçekten bir şey olmuyor, ha.” *Bilmemesi gerek, İz. Bilmemesi gerek.*

“Amacına ulaşamamak seni üzmüş olmalı,” dedi sertçe. İhanetin acısı kara gözlerine mesken edinmişti. “Yaptıklarının boşa gitmiş olması elbet dokunmuştur.”

“Yaptıklarımın bir hiç uğruna olduğunu öğrendiğim kadar dokunmadı,” dediğimde bilir gibi dudakları iki yana doğru kıvrıldı. Samimiyetten uzak, bir yabancıyı küçümser gibi bir gülümseme hâkimdi dudaklarında.

“Sana güvenmiyorum,” dedi bana. Zehir gibi olan sözleri ruhuma aktı. Yandım.

“Ne tesadüf,” dedim alayla. “Ben de sana güvenmiyorum.” Derin bir nefes aldım, ciğerlerimi sıkıştıran. Kara gözleri saçlarında gidip geliyordu. Kâkül kestirmiştim.

Garipsediğini görebiliyordum. “Gerçi ne zaman birbirimize güvendik ki?”

“Ben sana güvenmiştim.” Kaldıramadığı ihanetimin arkasına gizlediği hayal kırıklığıyla, acıyla bana bakarken kelimelerimi to-

parlamakta zorlandım. Dudaklarım bir parça aralandığında *boş ver*, dedim kendi kendime. *Anlatsan da anlamayacak.*

Sessizce karşısında dururken bakışları çehremde gezindi. Dolgun dudaklarıma, elmacıkkemiklerime, beyaz tenimdeki benlerime, yeşil gözlerime uzun uzun baktı. Ezbere bildiği yüzümü sanki bir yabancıya bakar gibi ilk kez görüyormuşçasına inceledi. Bakışları kestiğim kâküllerime değdiğinde bunu kendime yaptığım için bana kızan gözlerini okudum.

Eskiden yeşil harelerim bir kız çocuğunun haylaz parıltısını, bir kadının tutkulu bakışlarını taşırdı. Şimdi cansız, ümitsiz ve boş bakışlara sahiptim. *Solmuş bir çiçeğin son çırpınışlarını taşıyan bakışlara sahiptim.* En yakın arkadaşım böyle söylemişti.

Yaşamak için çırpınıyordum ama bir damla su veren, sevgisini gösteren kimse de yoktu. Ölümün getirdiği can havliyle son çırpınışlarımı sunuyordum ama bakan birinin, kurtarmak için zahmete girmek istemeyeceği kadar da ölüydüm aslında.

Bir yıl. Koca bir yıl.

Özlediğim gözlerine bakmayalı tam bir yıl olmuştu ve onu özlemek bile onu sevdiğim kadar yakmıyordu canımı.

Bir şey bekledim. İçimde bir yerlerin yerle yeksan olmasını, ruhumun acıdan çığlık çığlığa bağırmasını, kalbimin un ufak olmasını bekledim. Hiçbiri olmadı.

Ruhumu, kalbimi saran her türlü acıya bağışıklık kazanmış gibiydim. Kendimi buna ve bunun gibi bir çok sahneye hazırlamıştım. Şimdi yanmasa da canım, içimde bir yerlerde İzgi'nin sessizce köşesine çekildiğini ve patlayacağı anı beklediğini biliyordum.

Ben onun İzgi'si, güzeli, bebeği, canı, cananı, yürek yangınıydım.

İz ise onun hiçbir şeyiydi.

Gün geçmez, gönül unutmazdı. Üzerinden ne kadar geçerse geçsin, maziye hatırlatan bir çift göz darmaduman ederdi seni. Duyduğun bir şarkıda, işittiğin cümlelerde, gözünün önünde birbirine sığınak olan insanlarda geçmişten izler bulurdun.

Ben öldürdüm ama ne onu ne ona yaşattıklarımı ne de yaşadıklarımızı unutturdum. Ben herkesi, her şeyi unutturdum belki ama onunla ilgili olan hiçbir şeyi unutmazdım.

Sen benim yazgımsın, İzgi, diyen sesi kulaklarımda yankılandı. İnsan hiç unuttur mu yazgısını? Yok sayabilir mi? Bırakabilir mi? Geçmişin elleri boğazıma sarıldı. Bırakmaz, bırakmam. Öl, de, ölürüm. Yaşa, de, yaşarım senin için. Sen iste. Sen söyle bana, herkesi ayaklarının altına sereyim. Önünde ceketini iliklesin herkes, benden çok sana saygı duysunlar. Sen yeter ki iste, sevgilim. Ben senin için dünyayı ayağa kaldırır, canını yakmaya kalkanın, tek damla gözyaşına sebep olanın celladı olurum. Sen yeter ki iste. İtme beni kendinden. Yakıp kül etme beni.

Nasıl yapıyordu? Nasıl canımı hâlâ bu denli yakabiliyordu?

Unutmak istedim. Bu acıyı, sebep olanı unutmak istedim. Birbirimizin sebebi olmuştuk.

Bilseydi yokluğunda yaşadıklarımı, elleri sarıp sarmalar mıydı yine beni? *Aptal*, dedi içimdeki ses. *Hâlâ umudun var mı? Kalbim acıyla kasıldı.*

Bir kez daha ısrarla, “Neden buradayım?” diye sordum.

“Arkadaşların, yapacağımız işbirliğinden bahsetmiş olmalı,” dediğinde yüzüne yerleşen ciddi ifade kaşlarımın çatılmasına sebep oldu.

“İşbirliği derken?” dedim sorgu dolu bir sesle. “Dosyayı kabul etmediğini söylemişlerdi.”

“Fikrimi değiştirdim,” dediğinde soluk boruma bir şeyin takıldığını hissettim. “Yapılacak olan operasyonlarda bizzat yer alacağım ve sen de bunun için bana yardım edeceksin,” dedi emreder gibi. İtiraz etmek için dudaklarımı aralamıştım ki, “Ne düşündüğün umurumda değil,” dedi sertçe. “Buraya senin için gelmedim. Zamanında kardeşim dediğim o adamdan almam gereken bir intikam var. Ve sen ona giden bu yolda bana yardımcı olmak zorundasın.”

“Değilim,” dedim kestirip atar gibi. “Bunu bir başkasıyla da yapabilirsin!”

“Yapmam!” dedi hiddetle. “Ben mi seçtim seni? Ben mi istedim? Beni mahkûm ettiğin hayatı yaşıyorum ve verdiğim sözü tutmazsam hiçbir zaman özgürlüğüme kavuşamayacağım!” Öfkesi beni yakıp yıktı. “Neye sebep olduysan hepsini telafi edeceksin!”

“Unut bunu,” dedim kesin bir dille. “Bu operasyonda yokum.”

“Ne istediğin umurumda değil, İz,” dedi nefretle. “Ailem için buradayım. Bana inanan insanlar için, dostlarım, sevdiklerim için buradayım. Bir işbirliği içerisindeyim ve sen de bana yardım etmek zorundasın.” Koltuğun kolçağına yasladığı elleri yumruk halini almıştı. “Operasyonu kabul etmemen, işbirliğini geri çevirmen demek, ben de dahil olmak üzere sevdiğin bütün insanların ağırlaştırılmış müebbete mahkûm edilmesi demektir,” dediğinde sözleri donup kalmama sebep oldu. “Asya da kimsesi olmadığından ötürü yetimhaneye verilir herhalde ama bana soracak olursan dünyanın önemli isimlerinden biri olan ve birçok düşmanı bulunan bir adamın kızını yaşatacaklarını sanmam.” Dudaklarım aralandı. Böyle bir şey olamazdı, değil mi? “Çünkü onu koruyacak bir abisi, ablası ve babası yok artık,” dedi damarına basmak ister gibi.

“Beni suçluyorsun ve haklısın da,” dedim dalgın dalgın. “Yaşanan her şey için beni suçluyorsun ama mecbur olduğumu bir türlü görmüyorsun,” dediğimde alayla güldü. “Başka şansım yoktu.”

“Mecburiyetini sikeyim senin.” Öylesine sakindi ki bağırsaydı daha iyiydi. Sakinliği ürkmeme sebep oluyordu. “Neye mecburdun lan sen? Neye mecbur bırakıldın?”

Buz kestim. Sertçe yutkunurken boğazımı temizledim.

“Beni, görevimi yaptım diye suçlayamazsın!” diye bağırdım. O kadar kısıktı ki sesim, haykırışılarım kulak asmayanlar fisiltı-

larımı mı duyacaktı? “Bir kere beni anlamak için çaba göster ya? *Mecburdum*, diyorum! Neyini anlamıyorsun? Meclis bizim için evlilik kararı verdiğinde karşı çıkabildin mi? Bizim evliliğimiz de bir amaç için değil miydi zaten? Ben devletimin bana verdiği görevi yaptım diye sen beni suçlayamazsın, tamam mı? Ben sana zamanında *ayrılalım*, dedim. *Bir gün elimde kelepçeyle kapına dayanmayacağımın garantisini sana vermem*, dedim! *Mesleğimle senin aranda kalamam*, dedim! Ona rağmen sen bana *kal*, dedin! *Ben razıyım*, dedin! Ben belki masum değilim ama sen de süttten çıkmış ak kaşık değilsin!”

“Başlatma lan görevine!” diye öfkeyle gürledi. Aramızda kalan küçük sehpayı eliyle devirdiğinde oturduğu yerden hışımla ayağa kalktı. Ani hareketiyle irkilmeden edemedim ama gözlerimi de ayırmadım gözlerinden. “Ben görevini yaptın diye suçlamıyorum seni! Yine yapsaydın! Yine gitseydin! Yine ihanet etseydin! Ama yüreği seninle atanı, adım alm yazısı sayan adamı seviyormuş gibi yapmasaydın!” dediğinde kırgınlığı içime battı. “Beni seni sevdim sadece. Duvarlarımı indirdim senin için. Başıma gelecekleri bile bile sevdim. Bana gelip *dosyayı bırakmış*, dediklerinde salak gibi inandım, sevindim. Eğer sen bana *bırak, çek elini bu pis işlerden*, deseydin ben bırakırdım. Yemin ederim, sırf sen istedin diye yapardım bunu. Yanmışsın zaten, bir de ben yakmayayım isterdim. Mutlu ol isterdim. Ama sen bir gün olsun, bir kez bile *yapma*, demedin bana. *Bırak*, demedin!” Kara gözlerine mesken edinen acı, göğüs kafesimi sarıp sarmaladı.

Çok güzel bir adam sevmiştim. Harabeye dönüştürmüştüm onu. Ruhu yara içindeydi.

“İhanet, ihanettir, İz. Senin ihanetlerin benim boyumu aştı. Ben boğuldum, sen durmadın. Madem böyle devam edecek, bitsin o zaman. Zaten siktiğimin aşkı da hiçbir şeye yaramıyor. Dediğin gibi ne kadar çok sevsek de yetmiyormuş,” dedi buz gibi bir sesle.

Oturduğum yerden ayağa kalktığımda, topuklu ayakkabı-

larımın altında ezilen cam parçalarına değdi kara gözleri. Ona doğru bir adım attığımda bir hamlede bulunmadı. Dudaklarım konuşmak için aralandı ama izin vermedi. Kalbim yanıyordu.

“Seni sevmenin bedelinin bu kadar ağır olacağını bilseydim, yemin ederim, hiç sevmezdim,” dediğinde susmak zorunda kaldım. Harelerim, hareketlerim gibi donup kaldı. Bir kıymık battı göğüs kafesime. Bir bıçağın açtığı kesikten çok daha küçük ama daha can yakıcı bir acı bıraktı kalbimde. Bana nefretle bakan gözlerinden başka bir şey göremedim.

“Affedilecek hiçbir şey yok, değil mi?” diye sordum.

Lütfen. Lütfen, sevgilim...

“İz.” Adımı ağzından yeniden duymak, nefesimin kesilmesine, kalbimde öldüğünü sandığım duyguların hareketlenmesine ve yaşam belirtisi göstermesine sebep oldu ama beni yıktı da. O bana hiç *İz*, demezdi. *Artık hep söylüyor.*

“Ben seni asla affetmem.” *Yapma*, der gibi baktım gözlerine. Görmezlikten geldi. “Ben ölürüm ama affetmem seni. Asla affetmem.” Öylesine kesin konuştu ki ağlamak istedim.

Hiç umut yok muydu? *Yoktu.*

“Ya ben ölsem?” Kelimler ağzımdan bir anda çıktığında katran karası gözlerinde ufacık da olsa bir hareketlenme fark ettim. “Ya ben ölsem Keskin?”

Belki kıyamazdı. Bir zamanlar yaşatmak istediği kadını canlı canlı gömmezdi.

“Affetmem.” Karanlığı yuva edinen sesi ruhumu kirletti. Hastata kalbimdeki acı yutkunmamı engelledi. “Ölsen de affetmem.”

Sol tarafımı artık hissetmiyordum. Yine de umut ettim. Belki ben ölünce affederdi. Belki ölsem bana acır, beni affederdi. Beni bu vicdan azabıyla toprağın altına koymazdı, değil mi? “Anladım. Beni yaşatmak için bir sebebin kalmadı o halde?” Yıllardır merak ettiğim tek soru buydu.

Bir an bile tereddüt etmeden, “Kalmadı,” dedi buz gibi bir sesle.

Yandım. Bir kez daha.

Ruhuma çakmak çakan eller tanıdıktı. Bu yüzden yanmak korkutmadı. Başımı salladım sadece. Boğazıma oturan yumru geçsin diye sertçe yutkundum.

Gözlerim koluna kaydı. Gördüğüm kan lekesiyle şuurumdan sakatlandığımı hissederken, “Yaralandın mı?” dedim korku dolu bir sesle. Tutamadım kendimi. Ona doğru birkaç adım attığımda aramızdaki mesafeyi sıfıra indirdim. Siyah ceketinin parladığını gördüm. Tereddüt etmeden koluna elimi sardığımda parmaklarıma bulaşan kanla birlikte kalbim korkuyla çarptı.

“Önemli bir şey değil,” dedi kestirip atar gibi. Gözlerinde buz gibi bir ifade vardı. Nefretini mesken edinen gözleri içimi üşütüyordu. “Sıyırdı sadece.”

“Yine de pansuman yapmamız lazım,” dedim gözlerimi yarısından çekmeden. “Eğer derinse dikiş de atmamız gerekebilir.” Endişelendiğimi belli etmemeye çalışıyordum.

“Gerek yok dedim!” Kolunu sertçe ellerimin arasından çektiğinde ani hareketiyle afalladım ve geriye doğru sendeledim. “Beni umursama! Benim için endişelenme!” dedi öfkeyle. “Çünkü ben geçmişimde bıraktığım hiç kimseyi umursamıyorum artık!” Kelimeleri birer kurşun görevini gördü. Kalbimin orta yerine saplandı. “Geride kaldın,” dedi, bana bu gerçeği kabul ettirmek istercesine. “Sana sırtımı döndüğüm ilk anda hançerini sırtıma sapladın. Ben de seni geride bıraktım. Ve /z, geride bıraktığım bir insanın varlığının gölgesini hayatımın içinde istemiyorum.”

/z.

Dudaklarım aralandı ama tek kelime çıkmadı ağzımdan. İçimi sıkıştıran acı, nefes almamı engelledi. Boğazıma oturan yumru yutkunmama izin vermedi.

Yanımdan geçip bedenini az önce oturduğu kanepeye tekrar bıraktığında odanın kapısı açıldı. “Sen mi geldin, Keskin?” diyen avukatının sesini duymak, beynimden vurulmuşa dönmüş

olmama sebep oldu. Bir süre sessizliği kaşlarımın çatılmasına sebep oldu. “Nasıl oldu bu?” diyen tiz sesi yüzümü buruşturmama sebep oldu.

“Ciddi bir şey değil.” Bana kullandığı katı ve sert ses tonuna nazaran onunla konuşurken dingin ve sakin bir ton hâkimdi sesinde. Hatta merhamet vardı. *Sana artık merhamet bile etmiyor, İz.* Benden nefret ediyordu.

“Çok kanıyor,” diyen endişeli sesini duydum. “Pansuman yapmak lazım. Kurşun içeride mi?” dedi panikle. *Eskiden olsa senin endişelenmenden bile çekinirdi, İz.*

“Hayır,” dedi tok bir sesle. *Bir yabancı gibi bir kadının onun yarasına bakmasına nasıl izin verdiğimi düşündüm.* Ben ona sorduğumda sesimi bile duymaya tahammülü yokmuş gibi davranmıştı. Arkamı dönemedim. Göreceğim manzaranın beni yıkmamasından korktum. “Sıyırdı.”

“Sarmak lazım,” dedi kadın nahif sesiyle.

İçimi sızlatan derin bir acı sol yanımda peydah oldu. Bana dokundurtmadığı yarasını başkasına sardırmazdı, değil mi?

Ama o beni yıkacak olan o cümleyi kurup, “Sar o zaman,” diyerek yanılttı beni.

Gülümsedim.

O üç kelime bir an için sadece üç kurşun görevi gördü. Ruhumdaki derin yara daha çok kanadı. Dikiş tutmayan kalbimin sızısı dinmedi.

İçim kıyıldı. Canımdan can gitti. Yıkığım canevinin altında kaldım.

Üzüldüm. Çok hem de ama o bunu görmedi.

“Ben aşağıdayım, sen pansuman malzemelerini alıp gel,” dedi düz bir sesle. Omzumun üzerinden arkama baktığımda onu gördüm.

Arkasını dönüp gittiğinde bir adım atmak istedim ona doğru ama durduramadım. Aynı hızda ilerleyen sert adımları kapıya ulaştığında öfkeyle açtığı kapıyı sertçe kapadı.

Çıkardığı gürültü, kalbimden nükseden kırıkların sesini bastıramadı.

Gittiği yer evim değildi. Benden, bizden, kalbimden gitmişti. Keşke beni kovsaydı. Yok saysaydı ama kalbini bana kapatmasaydı.

Farkında olmak, delicesine yaktı canımı. İçimdeki acıdan nefes alamadım. Acı öyle bir hal aldı ki kendimi ölümün ucunda hissettim.

Ağlamak istedim. Genzimi yakan acı gözlerimi doldurdu ama öyle bir haldeydim ki gözpınarlarım kurmuş gibiydi. Tek damla yaş düşmedi gözlerimden.

Ağlayamadım.

Boğazım düğüm düğüm oldu, yutkunamadım.

Bir adam, her şeyle başa çıkabilir, İz. Her şeyi affedebilir. Yalanları, sırları ama ihaneti asla, dediğinde boğazıma oturan yumru yutkunmamı engellemişti. Bakışlarımı kaçırmıştım. Kaçtığım gerçek suratıma bir kez daha tokat gibi çarptığında, kalbim yaptığım şeyin acısıyla kasıldı.

Neden?

Neden ben?

Neden beni seçtiniz?

Neden?

Bu sorunun cevabını hiçbir zaman alamamıştım.

Annenin yarım bıraktığı işi sen tamamlayacaksın. Bunu bir vasiyet gibi düşün.

Ah, anne. Ah...

Şimdi kim bilir Zemon neredeydi ve neyle uğraşıyordu... İyi olduklarını umdum. Tek dileğim buydu.

Avukatının peşinden çıktıktan dakikalar sonra kapanan odanın kapısı İdil tarafından açıldı. Elinde tuttuğu katlı kıyafetlerle içeriye girdiğinde, buz mavisi gözlerinde soğukluk hâkimdi.

Üzerinde siyah, yüksek bel bir pantolon, vücudunu saran bir badi vardı ve o da siyahtı. Bacağına sardığı bir korsesi vardı ve

bıçakları yerleştirilmişti. Belindeki kemerde iki adet silahı ve susturucuları vardı.

K.A.A.

Silahının üzerindeki altın işlemeli harfler bundan ibaretti.

Keskin Ardıç Alacahan.

Canevim.

“Bunları giyeceksin,” dedi düz bir sesle. “Üzerini değiştirdikten sonra haber ver, Keskin aşağıda seni bekliyor.” Bir şey sormama izin vermeden elindeki kıyafetleri yatağın üzerine fırlattı ve arkasını dönüp hızlı adımlarla odadan çıktı.

Gözlerimi yumdum. Kendime biraz zaman tanıdım. Zihnimi boşalttım ve içimde bir yerlerde saklı kalan o İzgi’nin sesini susturdum. Artık sadece İz vardı.

Gözlerimi yeniden araladığımda, görecekləri kadın bambaşka bir kadındı artık. Zayıflık göstermeyecektim. Ne olursa olsun, herkes haddini bilecekti. Bilmeyene yerini de haddini de ben bildirecektim. Kimsenin beni küçük düşürmesine izin vermeyecektim.

Madem bir oyun istiyorlardı, o halde o oyunu ben kurardım. O oyun benim kurallarına göre oynanırdı. Başka türlüsüne müsaadem yoktu.

İdil’in benim için getirdiği siyah mini eteği, pantolonumu üzerimden sıyırdıktan sonra hızla üzerime geçirdim. Saten, siyah gömleğimi de üzerime geçirirken, kazağımı çıkarır çıkarmaz bir ürperti vücudumu esir aldı. Bozulan atkuyruğumu düzelttim. Saçlarımı elimle dağıttıktan sonra salık bıraktım ve bordo topukluları da ayağıma geçirdim.

Eski İz bu kıyafetleri asla giymezdi. Ama benim aşağıda İzgi’nin zekâsına ve sivri diline ihtiyacım vardı. Ve onlar da bunu bilir gibi benim için bu kıyafetleri seçmişti.

Omuzlarımı dikleştirdim. Bakışlarımdaki o acıyı, özlemi sil-dim. Maskemi kuşandım ve o odadan başım dik çıktım. Koridora çıkar çıkmaz korumaların yüzünü kaplayan tedirginliği oku-

dum. Hepsi temkinli duruyordu. *Durmak zorundalardı.* Adımlarım uzun koridor boyunca ilerledi. Topuklu ayakkabılarım boş koridorun zemininde yankılandı. Kendinden bir iz bıraktı.

Buradaydım. Ve sen bunu bu sefer biliyorsun. Burada olduğumu biliyorsun.

Merdivenlerden inerken ayakkabılarımdan çıkan tok ses evin içini doldurdu. Etrafımı saran koruma ordusu ve İdil'in varlığı artık güven vermiyordu.

Son basamağı indiğimde, beni zamanında koruyan birçok tanıdık yüzle karşı karşıya geldim. Hepsi beni sapasağlam görüp rahat bir nefes aldı. Fark ettiğim bir diğer şeyse hiçbirinin üzerinde silah olmamasıydı. İçeriye silahsız nasıl girmişlerdi?

Alexander yanıma yaklaşmak için bir hamlede bulunduğunda, bana doğru atacağı bir diğer adımın havada asılı kalmasına sebep olan şey İdil'in karşısında belirmesi oldu.

İngilizce konuşarak, "Geri bas," dedi.

"Onunla konuşacağım," dedi düz bir sesle. Altın sarısı saçları loş ışığın altında parlıyor, ela gözlerini ortaya çıkarıyordu. Kemikli çehresindeki yara izi onu ürkütücü kılıyordu.

"Yasak," dedi İdil, ikaz edercesine.

"Senden izin almıyorum," dedi Alex, bir şeyi hatırlatır gibi. "Onunla konuşacağım ve sen buna engel olamayacaksın," dedi sertçe.

"Onunla yapacağın tek konuşma son veda konuşman olur." Sesi rahat ve toktu. Alex onu umursamadan bana doğru gelmek için yeltenmişti ki, "Bir adım," dedi İdil sertçe. Gözlerindeki vahşilik sesine yansıdı. "Tek bir adım daha atacak olursan kalbinin hedefinde olan bıçağım göğsünü deler."

Alex'in bakışları İdil'in sol tarafında, göğüs kafesine yasladığı bıçağa kaydığında dudakları belli belirsiz kıvrıldı. Sadist ve psikopatça bir gülümsemeydi. Sanki İdil'in tavrından zevk almış gibiydi. Hasta adamın tekiydi.

İdil'in kaşları çatılırken, bıçağı geri çekti. Yüzünde buz gibi

bir ifade hâkimken, “Yanlış bir harekette bulunacak olursa...” Alex’in kaşları havalandığında ne söyleceğini merakla bekledi. “Kalbini söküp bana getirin.” Dehşetle ona bakarken onun yüzünde mimik oynamadı. “Ya da vazgeçtim,” dedi alayla. “Koleksiyonumu böyle kirli bir kalple mahvetmek istemem.”

İşte belki de iki yıldır tanıdığım Alex’in ve buradaki birçok kişinin afallamasına sebep olan sözleri beni güldürdü.

Yüzündeki alay dolu ifade hızla silindiğinde, arkasını dönmeden hemen önce, “Kimseyi yaklaştırmayın,” dedi katı bir sesle. Yanımda yer aldığı anda gözlerini bana değdirmeden dümdüz karşıya baktı. “Gerekirse öldürün.”

Alex alayla gülüp dilini ağzının içinde yuvarladı ve damağını şaklattı. Gözlerimi kapatıp açtığımda başını salladı sadece.

Salonun içine doğru ilerlediğimizde oldukça geniş olan odanın ortasında bir masa gördüm. Etrafındaki sandalyelere dizilen meclisin önemli üyelerine ve Türk istihbaratının yetkililerine baktım.

Masada Adeline, Theo ve Zemon da vardı. En baştaysa o oturuyordu.

Lider.

Keskin Ardıç Alacahan.

Üzerimde dikkatle dolanan bakışlara aldırmadım. Benim için ayrılan köşeye oturmak için bir hamlede bulunmadım.

İdil eliyle Zemon’un yanındaki yerimi işaret ederken, “Buyurun,” dedi. “Siz oturduktan sonra herkes başlayacak.”

Gözlerim masadaki her üyede tek tek gezindi ama ona uğramadı. Uğrayamadı. Abimi gördüm. Hemen yanında oturan Egemen’i, Simay’ı ve Şebnem’i gördüm.

Ailem... Hepsi ailemdi.

Birbirlerinin aileleriydi onlar ama benim ailem değillerdi.

Şebnem, annene de bana da hizmet ettiği vatanına da ihanet etti, İz.

Boğazım düğümlendi. Saatlerdir almadığım maddenin etkisi

titreyen ellerimde kendini belli ettiğinde, ellerim hızla yumruk halini aldı. İçime çektiğim nefes, Şebnem'in üzerine uğrayan gözlerimle beraber kanımdaki öfkenin kaynamasına sebep oldu.

Onu öldürecektim.

Bugün değil ama bir gün. Yemin ederim, onu öldürecektim. Çünkü içimdeki acının göğüs kafesimde açtığı boşluk bir türlü dolmuyordu.

Kurumuş dudaklarımı dilimle ıslatırken, "Böyle iyi," dedim buz gibi bir sesle. Meclis üyelerinin alay ve küstah dolu bakışlarını üzerimde hissettim. Türk istihbaratının yetkilerinin oturmamı istercesine bakan uyarı dolu bakışlarına ise aldırmadım. Onlarla çalışmıyordum.

"Evet," dedim derin bir nefes alarak. "Sizi dinliyorum." Merakın yuva edindiği yeşillerim hepsinin üzerinde dolaştı.

Olmayacaktı. Hiçbir şey asla eskisi gibi olmayacaktı. Bir kere dağıldığında bir daha toparlayamıyordun.

"Neden burada olduğumuzu çok iyi biliyorsun, İz." İstihbaratın kıdemli üstlerinden olan Kadir Lerza'nın sesiyle gözlerim onu buldu.

Annemi seçen adam.

Yaşının getirdiği kırışıklıklar, çehresinde yavaş yavaş kendini belli etmeye başlamıştı. Ama her şeye rağmen saçında tek bir beyaz tel bile yoktu çünkü her zaman boyardı. Yaşlılığın, otoritesini sarstığını ve ciddiyetsiz gözüktüğünü söylerdi. Halbuki bilmediği şey çok korktuğu o makamın bir gün elinden alınacağıydı.

"Elimizde olanlara göre Keskin Alacahan'ın onlarla yaptığı işbirliğinde, operasyon için seçilen savcısın," diyerek söze başladı. *Bizim için bir piyonsun.* Sözlerinin altında yatan ima bundan ibaretti.

Ben artık savcı değilim, demek istedim ama Zemon'un gözleriyle karşı karşıya gelince susmak zorunda kaldım.

"Douglas Vancen'in bütün dünya için oluşturduğu tehdit

bariz,” dediğinde onay almak ister gibi masadaki üyelere göz gezdirdi. “Meclise yaptığı ihanet de.” Sözleri zaten üzerimde olan gözlerin daha çok üzerime mihlanmasına sebep oldu. “Bu masada olma sebebime gelecek olursak eğer... Ülkeler arasında çıkacak iç savaşı başlamadan bitirmek. Elimizde olan bilgileri incelediğimizde, seneler evvel Aliye Aşan Kara’nın da bize teslim etmiş olduğu belgelerden çok daha fazlasının elinde olduğu belli. Eşi benzeri olmayan algoritmalar, formülü olan ama imhası imkânsız olan zehirli gazlar ve ülkeleri savaşa sürükleyecek şantaj belgeleri...” diye sıraladı. Herkes pürdikkat onu dinliyordu.

“Neden ben?” dedim sorgu dolu bir sesle. “Neden bir istihbarat ajanınız değil de bir savcı seçtiniz?” dediğimde öfkelenildiğini görebiliyordum. Onun sözü bana işlemezdi.

Söylediklerimi duymazlıktan gelerek, “Keskin Ardıç Alaca-han’la tekrar bir operasyon gerçekleştireceksin,” dedi. Güldüm, alay dolu uzun bir gülümsemeydi bu. Ve buradaki herkesin sinir dolu bakışlarını üzerime toplamama sebep olmuştu. “Yapacağımız operasyonlarda onu koruyacak ve ona yardımcı olmak için yanında olacaksın. Meclisteki yerine tekrar kavuştu ama düşmanları çok. Kırmızı bültenle aranıyorsun. Bu operasyonda bir dahilimiz yoktu. Bundan sonra tek başınasın.”

“Kadir Lerza,” dedim dilimi damağıma vurarak. “Sorduğum soru bu değildi,” dediğimde kahvelerine yerleşen öfke, yerini kızgınlığa bıraktı. “Beni bunlarla sindiremezsiniz. Sorduğum soruyu görmezlikten gelmek yerine bana doğru dürüst bir cevap verin!” Suratımdaki ciddi ve katı ifade sertleşti. Gözlerime ördüğüm duvar, karşımdaki kişinin beni okumasını imkânsız kıldı.

“Meclisin içinden geliyorsun.” Gözlerim Zemon’u buldu. Bana bir yabancıya bakar gibi bakıyordu. Kaşlarım çatıldı. Resmîyetin sırası mıydı? “Baban tarafından yıllarca bunun için yetiştirildin. Bir vâris gibi,” dediğinde çoğu üyenin bilmediğini, yüzlerinden uğradıkları şaşkınlıkla fark ettim. “Adaletten yana olup defalarca kez meclisi karşına almana rağmen ve sana gelen

reklifleri reddetmene rağmen meclis hakkında her daim bir şeyler öğrendin,” dedi imayla. “Yapılacak olan operasyonlarda sana ihtiyaç duyuyorlar. İz çünkü meclisin içindeydin. Onlarla büyüdün. Her şeyi sen yaptın, her şey senin gözetimin altındaydı ve o dünyayı biliyorsun çünkü o dünyanın içinden geldin. Bir başkası bunu yapmaz, uyum sağlayamaz. Bu yükü sırtlayamaz.”

Alay dolu bir gülümseme yerleşti dudaklarıma. “Makam için operasyonlarımı sabote eden adamlar için kılımı kıpırdatmam ben.” Masanın köşesinde böbürlenerek oturan, bir zamanlar başsavcı şimdi ise başmüfettiş olan adamın gözleri öfkeyle parladı. “Güldürmeyin beni,” dedim alayla. Başsavcı’yı sözlerimin hedefi. “Operasyonum başarısız olduysa bunun sebebi sizsiniz.”

Sözlerim zoruna gitmiş olacak ki bir anda, “Kes!” diye bağırdığında oturduğu yerden ayaklandı. “Kendi beceriksizliğinin suçunu benim üzerime atma,” dediğinde gülümsemem büyüdü. “Sana verilen görevi yerine getirmedin. Başarısız oldun ve bedelini ödedin. Şimdi herkes hak ettiği yerde.”

“Beni aptal mı sanıyorsun sen?” dedim alayla. “Ben sen değilim, boş atıp dolu tutturmak gibi hedeflerim yoktur. Ağzımdan çıkan her bir kelime yemin değerindedir. Hepsinin bir delili, sebebi vardır.” Hareleri korkuyla genişledi. “Hadi ama!” Kalçamı arkamdaki tekli koltuğa yaslariken kollarımı göğsümde birleştirdim. “Operasyonumu batırdın. Keskin Alacahan’la ilgili onu müebbetle mahkûm edecek onca delili sana verdim ama sen sırf rütbe için beni yok saydın. Bir katili, suçluyu serbest bıraktın.”

“Suçlu dediğin adama âşık olan sen mi söylüyorsun bunu?” dedi alayla.

“Yine de...” dedim öfkeyle. “Ne o ne de bir başkası, bana verilen görevi yerine getirmeme engel oldu. Ne pahasına olursa olsun, istediğiniz her şeyi size teslim ettim. Ailemi, onu, dostlarımı kandırdım. Onlara ihanet ettim ama siz...” dedim işaretparmağımla onu göstererek. “Delilleri yetersiz buldunuz. Operasyonu başarısız bir şekilde sonuçlandırdınız ve ailemle bir suçluya

âşık olmamı öne sürerek bana iftira attınız. Sizin yüzünüzden mesleğimden oldum! Şimdi bir bahane uydurarak zorla buraya gelmeme sebep oldunuz çünkü bana ihtiyacınız var!” dedim gerçekleri bir bir yüzüne vururken. “Her ne yapacaksanız ben olmadan başaramayacağınızı biliyorsunuz. Bu yüzden çağırıldım çünkü benden istediğiniz her ne ise buraya kendi rızamla gelmeyeceğimi biliyorsunuz. Ama hayır, bu sefer sizinle aynı yolda yürümeyeceğim,” dedim kendimden emin bir sesle.

Kadir Lerza buz gibi bir sesle, “Tek bir operasyon,” dedi. “Tek bir görev. Onu hiç görmeyeceksin bile. Sadece vakti geldiğinde davetin yapılacağı salonda olmanı istiyoruz. Sadece senden tek bir gününü istiyorum. Özgürsün, dilediğini yap. İstedğin kişiyle birlikte ol. Sadece tek bir operasyon, İz.”

Yeşillerim geldiğimden beri üzerimden ayrılmayan ama benim bakmaktan kaçındığım kara gözlere tutundu. “Bu operasyonda yokum,” dedim sertçe. “Bana sunduğunuz şartlar ne olursa olsun, hiçbirini kabul etmiyorum!”

Kadir, “Keskin,” diyerek araya girdi. Kaşlarım çatıldı. “Türk istihbaratıyla bir anlaşma yaptın. En kısa sürede buradaki işini bitir. Ülkeyi terk et ve Türkiye’ye dön. Sizin sorunlarınızın ülkeler arası iç savaşa sebep olması taraftarı değilim.” Kesin ve net tavrım tedirgin olmasına sebep olmuştu. “Anlaşmayı kabul etmemen ve işbirliğini bozman demek, sana verdiğimiz sözden dönmek demektir,” diyerek son kozunu oynadı.

“Hiçbir zaman sizinle aynı fikirde olmam,” dedim kendimden emin bir sesle. Söylediklerimi umursamadı.

“Douglas Vance, kendisinin baş düşmanı ve siz onunla işbirliği içinde değilsiniz, öyle değil mi?” dedi rahatça sandalyesine yaslanarak. “Douglas Vance’nin, İsviçre’de kendine paravan olarak kurmuş olduğu uyuşturucu ve örgüt çeteleri, silah kaçakçılığı ve savaşa sebep olabilecek belgeler ve daha nice... Meclis size sürdüreceğiniz operasyonlarda yardımcı olacak.”

“Ne gibi?” diye sordum merakla

“Bunu bilmenize gerek yok,” dedi sertçe.

“O halde hakkında hiçbir şey bilmediğim bir operasyonda bir hiç için yer almama da gerek yok,” dedim sertçe. “Bunu neden yapayım? Size neden yardım edeyim?”

“Karşılığında vatandaşlığını ve makamını tamamen geri alabileceksin. Bu operasyondan sonra hiçbir şekilde Türk istihbaratı tarafından rahatsız edilmeyeceksin. Düşmanlarına karşılık bizzat korunacak ve hayatına özgür bir şekilde devam edeceksin. Hakındaki bütün suçlamalar düşücek.” Bunları zaten Zemon’dan duyduğum için buradaydım. İtibarımı kurtarmak için her şeyi yapardım. *Makamımı geri almama ihtiyacım yoktu.*

“Benden ne yapmamı istiyorsunuz?” diye sordum bıkkınlıkla.

“Keskin Alacahan’la birlikte çalışacaksın. Kendisi avukatı olan Helin Arkan’la bir evlilik gerçekleştirecek,” dediğinde nefes almayı unuttuğumu hissettim. Ne demişti o? *Sakin, İz.* “Sen de ona her şey için yardım edeceksin. Türkiye’de operasyonu başarılı bir şekilde tamamlarsan sana söz veriyorum, seni kimsenin bulamayacağı bir yerde saklayacağım, İz.” *Umursama. Sakın şimdi umursama.* “Sadece olası bir toplantıda bir araya geleceksiniz, fazlası yok.”

“Beni tekrar kullanacaksınız yani?” dedim alayla. Kalbim göğüs kafesimi parçalamak istercesine atıyordu. Yine, yine ve yine. Ne bekliyordum ki? Sözkonusu o olduğuunda her daim harcanırdım.

“Şafağa giden yolda onlara yardımcı olacaksın sadece,” dediğinde alayla güldüm. “Karşılığını istediğin şekilde alacaksın.”

Gözlerim onu bulduğuunda, “Kendisi böyle bir şeyi asla kabul etmez,” dedim kendimden emin bir sesle.

“Yanılıyorsun, İz çünkü kendisi çoktan kabul etti,” dediğinde işlerin benim için hiç de iyi gideceğini sanmıyordum.

O evde geçirdiğim o beş ayda, her günümü gözlerinin içine bakarak geçirdiğim ve bana baktığuında koca bir yalan gördüğu-

nü yüzüme vuran o adamın dudaklarının arasından çıkan alay dolu kelimeler yüzüme tokat gibi çarptı.

“Bana Vance’yle yeniden bir işbirliğinde olmayacağının garantisini verebilir misin?” Sessiz kaldım. “Bir ihanetle daha mı karşı karşıya kalacağım yoksa?” dediğinde, içimde saklı kalan yaraya tuz bastı.

“Bile bile kabul eden sensin,” dedim buz gibi bir sesle.

“Doğru,” dedi. “O zaman da her şeyi bilmeme rağmen seni kabul etmiştim, şimdi de ediyorum.”

Bana her ne yaparsan yap, geri döndüğünde hiçbir zaman sana merhamet eden, seni anlamaya çalışan, seni seven o adamı bulamayacaksın, demişti. O yüzden gitme, kal.

Geride bıraktığım bir yıl geçti gözümün önünden. Göğüs kafesimde yarım kalmışlığın, yaşanamayan ama yaşanması gereken şeylerin acısı kendine yer buldu.

Hak etmemiştik.

“Yapılacak olan davette Douglas Vance’le bir araya geleceksiniz. Kendisi henüz tam olarak aranmadığı için geziyor, eğleniyor ama peşinde olduğumuzun da gayet farkında,” diye devam etti birisi.

Öfkeyle Türk istihbarat ajanlarından adını bilmediğim adama döndüğümde, “Zamanında beni dinleseydiniz şimdi hiçbirimiz buna mecbur olmazdık,” dedim sertçe. Haklılığım karşısında sessiz kaldı. Onları uyarmıştım. Defalarca kez.

“İz,” dedi Zemon. Gözlerim onu bulduğunda, “Hâlâ görevi kabul etmeme konusunda kararlı mısınız?” diye sordu imayla.

Bir an bile düşünmeden, “Evet,” dedim. Kara gözlerinde hiçbir ifade yoktu. Yüzünde mimik bile oynamadı. “Bu yolda sizinle beraber yürümeyeceğim,” dedikten hemen sonra daha fazla orada duracak cesareti bulamadım kendimde.

Yaslandığım yerden doğruldum. Zemon buz gibi bir sesle, “Bir hafta içinde bütün Avrupa ülkelerine girişin yasaklanacak,” dedi. Gözlerim gözlerini buldu. “Görüldüğün ilk yerde öldürü-

leceksin. Operasyonu kabul etmediğin sürece Türkiye'ye girişin yasak. Gideceğin her yerde seni bulurum. Bulduğumda da yataşmamam."

Gölümsedim. Alayla, ukalaca.

Salondan çıkmadan önce gözlerim son kez ona uğradı. "Nikâhınız için tebrik ederim," dedim. "Dilerim çok mutlu olursunuz." Arkamı döndüğümde, dudaklarım bir parça nefes alma ihtiyacıyla aralandı. *Öl sen, İz.* Derin derin nefesler almaya çalıştım. Olmadı. Titreyen ellerimi dizginlemeye çalıştım. Yine olmadı. Zihnimde birbirine fısıldayan sesleri susturmaya çalıştım. Yine başaramadım.

Bana eşlik eden MİT ajanlarından biriyle birlikte, kendimi beni boğan evin kasvetinden dışarıya attığımda genzime dolan ılık hava ciğerlerimin açılmasına sebep oldu. *Evlениyordu.*

Karanlığın içinde seçtiğim silüet tanıdıktı. Kırmızı cipine yaslanmıştı Drew. Dudaklarının arasına sıkıştırdığı zehirli dumandan bir nefes daha çektiğinde, yanım bıraktığı sigarasını beni fark etmesiyle ayaklarının altında ezdi ve adımlarını bana doğru attı. Etraf onun adamlarıyla çevrelenmişti ama bir dolu koruma ordusu buradaydı. Ama benim için değil.

Ben de adımlarımı ona doğru atarken yanıma ulaşan Drew beklemediğim bir harekette bulundu. Bir elini aniden belime dolarken bedenimi kendine doğru çekti ve yüzünü kulağıma doğru yaklaştırdığında anlamsız hareketi kaşlarımın çatılmasına sebep oldu. "Ne yapıyorsun?" dedim sinirle.

Gözlerim hemen karşımda kalan arabanın camına takıldığında, camın yansımalarına düşen ve hemen arkamda dikilen, karanlık gözlere sahip adamın yansımalarını buldu.

Peşimden mi gelmişti?

Kara gözleri kısıldığında, başını sağa doğru eğdi. Kötülüğü yuva edinmiş bakışları belime sarılan ele düştüğünde çenesinin kasıldığını gördüm. Yansımadan, gözlerindeki gazap dolu ifadenin hedefinin Drew olduğunu seçebildim.

Sadece onun duyabileceği şekilde, “Saçmalıyorsun,” dedim.

Geri çekildiğinde göz kırptı. “Sadece yardımcı oluyorum,” dediğinde kaşlarım çatıldı.

Geriye doğru bir adım attığında geçmem için yolu açtı ve avuçlarındaki anahtarı bana uzattı. “Sen eve geç. Ben bir saate yanında olacağım.” Sorgulamadan, arabanın anahtarını çekip aldığımda, arkamdaki adamın varlığını umursamadan arabanın kapısını açtım ve sürücü koltuğuna bindim. Anahtarı kilide takıp arabayı çalıştırdım.

İçinde bulunduğum bahçeden ayrılmadan önce dikiz aynasından seçebildiğim tek bir şey vardı.

Keskin’in yumruğu, Drew ona her ne söylediye suratında patladığında, bu sefer gözlerindeki o gazaptan farklı olan bir şey vardı. Çehresindeki vahşilik, ruhundaki karanlıktan bile korkutucuydu.

Saçlarımın arasına sızan rüzgâr yüzümü yalıyor, saçlarımın havalanmasına sebep oluyordu. Birkaç tutam önümü görmemi zorlaştırıyordu. Ayaklarım ıslak kuma gömülmüş, dalgalar halindeki su, bedenimin yarısını ıslatmıştı. Bakışlarım uçsuz bucaksız denizdeydi. Zihnimde büyük bir kargaşa hâkimdi. Düşüncelerimi toparlayamıyor, bir türlü kendime gelemiyordum.

“Amacın soğuktan yataklara düşüp, havale geçirip, geberip gitmekse doğru yoldasın.” Vance çıplak omuzlarıma ceketini bıraktığında, bunun ne kadar saçma bir hareket olduğunu düşündüm.

*Bedenimin yarısı sıırılsıklamken, kalbim buz gibi bir soğuklukta-
tayken omuzlarıma örttüğü ceket ne bedenimi, ne de kalbimi ısı-
tırdı.*

Tepemde dikilen adamın tanıdık mavi gözlerine baktım. Ona bakmamla birlikte bana gülümserken, “Seni özledim,” dedi içimi ısıtan sesiyle. Kusmak istedim.

“Beni nasıl buldun?” diye sordum cılız bir sesle.

“Ben seni hep bulurum,” dedi. “Ne de olsa arkadaş sayılırız.”

"Ben senin hiçbir şeyin değilim, Vance!" dedim sertçe. "Ağzıma sığtığın yetmedi mi? Daha ne istiyorsun?"

"Bunları sonra konuşuruz," diye kaçamak bir cevap verdi.

"Buraya neden geldiğini biliyorum," dedim. "Eğer benimle konuşmayacaksan ben de seni dinlemeyeceğim."

Hiç beklemediğim bir anda, "Keskin'e karşı birlik olalım," dediğinde hızla ona döndüm. "Yeniden."

"Ne?"

"Benimle evlen ve ona karşı dur," dediğinde gözlerindeki karanlık, üzerime sıçradı.

Geçtiğimiz günlerde yaptığımız konuşmanın bir kısmı daha zihnimde belirmişti.

Her şey bitti.

Her şey geride kaldı.

Her şey bir daha bana hiç uğramadı.

Kıyametin habercisi olan çanlar zihnimde çalarken bir bir yıktığım o domino taşları yeniden dizildi önüme. Zihnimde sessiz sedasız bekleyen tilkilerin kulakları dikleşti.

Başla, diyorlardı. Yine beni oyna ve eskisinden daha çok dağıt, diyorlardı. Yak ve yık. Çünkü sana bu yakışır. Sen yıkımsın. Acılara gebe olansın. Sana gülümsemek yakışmaz.

"Zemon'a haber ver." Avuçlarımin arasında döndürdüğüm şarap kadehini izledi gözlerim. Drew'in meraklı gözlerini üzerimde hissettim. "Operasyonu kabul ettiğimi bildir." Drew uzandığı koltuktan doğrulurken doğru duyduğunu tartmak ister gibi bana baktı. "Karşılığında Zeynep'le Sinan'ı istiyorum. Buraya gelecekler." Sırtımı cama yasladığımda, şarabımdan keyif dolu bir yudum aldım ve yüzümde tehlikeli bir tebessüme sebep oldu bu.

"Başka?" dedi, sanki bir isim söyleyeceğimi daha bilir gibi. "Başka kimi istiyorsun?"

Gözlerim onun gözleriyle buluştuğunda, "Yüzbaşı Devrim

Ali Özkan,” dedim buz gibi bir sesle. Drew anlam veremeyerek bana baktı. “Onu istiyorum. Burada, yanımda.”

Douglas Vance madem bir oyun istiyordu, o halde o oyunu benim kurallarıma göre oynamak zorundaydı.

Bilmediği şeyse bana güvenerek hayatının hatasını yapmıştı.

11. BÖLÜM

İçimize oturan cümleler olurdu. Kafamızda sevdiklerimizimizin bıraktığı ve sürekli dönüp duran kelimeler. Zihin bir dehliz kadar sakın ve sessiz ama aynı zamanda bir vaveylayı taşırdı içinde. Sessiz ve çaresiz bir vaveyla. Kimsenin duymadığı, duyanların kulaklarını tıkadığı ve görmezlikten geldiği.

Ruhumda yaşamın yorgunluğu vardı.

Belki sonsuz bir uyku, ruhumdaki acıyı unutmamanın en kolay yoluydu.

“Nerede benim aslanım? Uyuyor mu?” Dün gece evden ayrılan ve sabaha karşı gelen Drew’e çevirdim bakışlarımı. Saçları dağılmış, gözleri uykusuzluktan kızarmıştı.

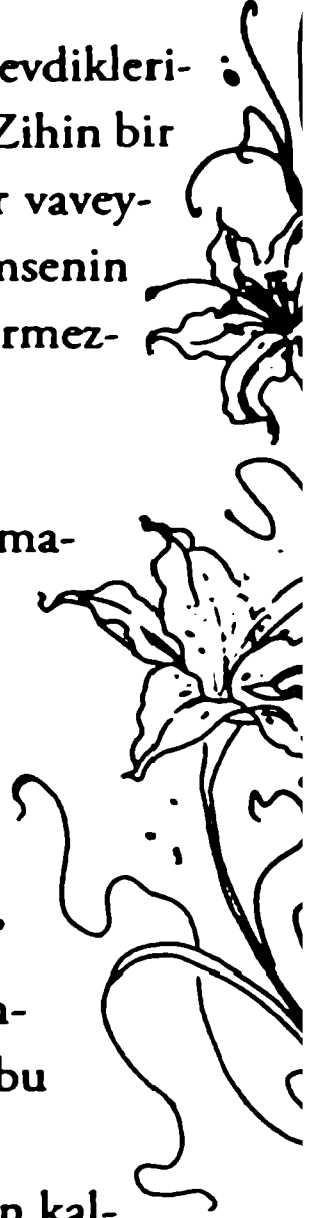
“Operasyonu kabul ettiğimi bildirdin mi?” diye merakla sordum. Gözleriyle beni onayladığında, “Bir sorun çıkmadı, değil mi?” diye sordum bu sefer.

Bedeninin bütün ağırlığını kanepeye bırakırken kalamı tezgâha yasladım. “Yok,” dedi başını koltuğa yaslar-ken. “Oğlum nerede?”

“Uyuyor,” dedim düz bir sesle.

“Baba!” Neşeli bir çığlık sesi kulaklarıma ulaştığında, dudaklarıma huzur dolu bir tebessüm yerleşti. Bakışlarım omzumun üzerinden onları bulduğunda, Rowan resmen koşarak babasının üzerine atladı. Drew’in dudaklarından gür bir kahkaha kaçtı.

Gezegenlerin olduğu lacivert pijaması üzerine yapışmıştı. Terlemiş olmalıydı. Alnına dökülen kahverengi saçlarını babasından almıştı. Çoğunlukla babasına benziyordu ama gök gözleri kesinlikle annesinden mirastı. Drew bu yüzden Rowan’ı izlerken, dalıp giderdi bazen.

Onlar eğlenirken ben ikimize sert bir kahve yaptım. Mutfağa geldiklerinde Drew, Rowan'ı sandalyesine oturttu. Beni fark etmesiyle küçük ellerini havaya kaldırarak bana doğru uzattı. Ne yapacağını bildiğim için gülümsedim. Yüzümü küçük avuçlarının arasına alırken masum gözleri önce yüzümü inceledi. Ellerinin baskısını yanaklarımda hissederken dudaklarının baskısını da eşzamanlı olarak yanaklarımda hissettim. İçim huzurla dolar-ken gülümsemem büyüdü.

Rowan bunu hep yapardı. Saçlarının arasına küçük bir öpücük kondurduktan sonra o uyanmadan hazırladığım kahvaltısını önüne koydum ve yanındaki sandalyeye çöktüm. Bana iyi gelen tek şey bu bebektir. *Senden de senin bebeğini aldılar, İz.*

Sabah olmak üzereydi. Masanın üzerindeki tabakları ve bardakları toplarken geceliğimin etekleri çekiştirildi. Tabakları tezgâha bıraktığımda küçük bedenini kucakladım. İşaretparmagımla burnuna bir fiske vurup, "Birileri beni mi özlemiş bakalım?" dedim.

Ağzından onaylayan mırıltılar çıktığında yanaklarına sulu sulu öpücükler kondurdum. Sabahları genelde pek konuşmaz, huysuz olurdu. Henüz bir yaşında, çok küçüktü. Doğduğundan beri onu herkesten saklıyor ve koruma içgüdüleriyle gidip geliyordum.

Varlığı bana Uraz'ı hatırlatıyordu. Kim bilir nasıl büyümüştü şimdi o da. Zeynep'i özlemiştim. Son bir yıldır ondan hiç habirim yoktu. Keskin'e ona verdiklerimi vermiş miydi? Verdiyse bile buna rağmen mi bu kadar nefret doluydu bana?

"Daldın yine," diyen Drew'in sakın sesi zihnime sızdığı anda, gözlerimi Rowan'dan çekip ona çevirdim. "Yine ne düşünüyorsunuz?" Az önce kalktığım sandalyeye geri çökerken Rowan'ı kucağıma aldım ve göğsüme yatırdım. Dün gece tekrar kısalttığım saçlarımla uçlarıyla oynarken keyfi yerinde gibiydi.

"Abimi ve kız kardeşimi," dediğimde kaşları çatıldı.

"Onlar zaten buradalar?" dedi sorgu dolu bir sesle.

Yüzümde manidar bir gülümseme yer edinirken, “Zeynep ve Sinan’dan bahsediyorum, Drew,” dedim iç çekerek. Maziye duyduğum derin özlem yüreğimi esir aldı. “Kanımdan olmayan ama canımdan olanlar. Bir yıldır onlardan haber alamadım. Nerede olduklarını, neler yaptıklarını bilmiyorum,” dedim dudak bükerek.

En önemlisi boşanmışlar mıydı? *Boşanmışlardır, İz.*

“Neyse,” dedim beni anlamadığını fark edince. “Benden sonra olanlardan bahset biraz. Ne dediler?” diye sordum merakla.

Sandalyesinde rahatça geriye yaslanırken, “Yeni bir evlilik gerçekleştirilecek,” dediğinde dikkatle onu dinlemeye başladım. “Bunu zaten biliyorsun. Bilmediğin şey evliliğin basit bir nikâhla geçirilmeyecek olması, İz.” Kaşlarım çatıldı.

“Anlamadım. Nasıl yani?” dedim.

Yüzünde keyif dolu bir ifade belirirken, “Anlı şanlı bir düğün yapılacak,” dediğinde ona bakakaldım. *Ne?* “Düğün burada, Londra’da yapılacak. Hazırlıklara çoktan başlandı bile. Bir hafta içinde bütün ülkeleri temsilen meclisin üyeleri ve cemiyetten herkes burada olacak.” Alay dolu gülümsemesi büyüdü. “Düğünü özellikle Lider istedi,” dediğinde şaşkınlığım kat kat arttı.

İçinde bulunduğum duruma hayret edemezken, “Düğün mü?” dedim. Hayal kırıklığı sesime yansıdı. “Emin misin peki? Gerçekten düğün mü yapacak?” *Biz sadece nikâh kıymıştık.*

“Maalesef, İz. Tam da bahsettiğin gibi olacak,” dediğinde buruk bir tebessümle ona baktım. Kucağımda Rowan’la birlikte ayaklanırken huysuzlaşan oğlunu ona verdim ve telefonumu alıp salondan ayrıldım. “Yine uyuşturucu mu alacaksın? Arama boşuna kimseyi. Bende yeni bir mal var, vereyim sana.”

“Kes sesini!” diye bağırdım sinirle.

“Başıma kalacaksın diye korkuyorum,” dedi alayla. “Bok iç, İz.” Salondan çıkarken kanepenin üzerindeki yastığı ona fırlatmak için hamlede bulunmuştum ki Rowan’ı kendine siper etti gülerek.

“Korkak herif,” diye homurdandım. Yastığı yerine fırlatırken parmaklarım telefonda tanıdık bir numarayı buldu. Bu işin aslı astarı neydi, öğrenmem lazımdı.

Arama meşgule düşerken kaşlarım çatılmıştı ki burnumun dibine sokulan telefonla Theo’ya ters ters baktım. Dün gece Theo ve Adeline beni yalnız bırakmak istememişti. “Zemon,” dedi buz gibi bir sesle. “Seninle konuşmak istiyor.”

Elindeki telefonu sertçe çekip aldım ve konuşmak için tekrar salona doğru yöneldim.

“Orada işler nasıl gidiyor, İz?” Özlediğim kalın ses kulaklarıma ulaştığında gülümsedim. “Beni özledin mi?” devam etti. “Umarım özlemiştir.”

“Senin neyini özleyeceğim, üçkâğıtçı herif? Yine ne işler çeviriyorsun?” dedim sadede gelmesini istercesine. “Oldukça sabırsız biri olduğumu biliyorsun. Beni oyalamak istemezsin. Senin gibi satılıklara da ayıracak vaktim yok.”

“Pekâlâ, o zaman iyi dinle çünkü İtalya’ya dönmüyorsun.” İtalya, daha önce üzerine konuştuğumuz ve benim için güvenli olan ülkelerden bir tanesiydi. Bir an önce gitmek hedefimdi ama başarılı olamamıştım.

“Anlamadım, neden?” dedim şaşkınlıkla.

“Ne duyduysan o,” dedi katı bir sesle. “Bir süre daha Londra’da kalacaksın. Senden istedikleri her ne ise yapacaksın,” dedi itiraz kabul etmez bir şekilde.

“Bir dakika, bir dakika, anlamaya çalışıyorum.” Bulduğum yerde volta atarken hiçbir şey anlamamıştım. “Ne demek istiyorsun?”

“Lider’in emri bu,” dediğinde içimde bir yerlerde yer yerinden oynadı. “Düğün burada yapılacak ve sanırım bu kez gerçek bir evlilik olacak.”

Yutkunmakta zorluk çekerken, “Umarım mutlu olur,” dedim. Ayaklarımı yere sertçe basıp gözlerimi tavana diktim. Tırnaklarım her zamanki gibi avuçlarımda hilal izlerini bıraktı.

“Üzme kendini,” dedi sıkıntılı bir sesle. “Seni anlıyorum, İz.”

Telefonu öfkeyle yüzüne kapatmadan hemen önce, “Senin bir bok anladığın yok!” dedim. “Kimsenin bir bok bildiği yok!”

Demek ki bir ömür değilmiş. Her sevdanın bir zamanı varmış. Herkes bir gün geçip gidermiş.

Karanlıkta kaldığım ilk an, bir daha asla ışığına ulaşamayacağımın farkında olduğum andı.

Geçmiş, geçmemişti. Geçmiyordu. Öyle bir haldeydim ki yaşadıklarına alışmak dahi istememiştim. Geçmiş hep bir yerlerde karşıma çıkıyor, yakama yapışlıyordu.

Göğüs kafesimde izi kalmış yara ilk günkü gibi oluk oluk kanıyor, her geçen gün acısı katlanarak artıyordu. Bu acıya hasta kalbim ne kadar dayanır, bilmiyordum.

Attığım her adımda bir sonraki adımımı hesaplıyorum, on adım ötesinin planını yapıyordum. Her olasılığı düşünmüş, her şeyi hesaba katmışım ama varlığından bihaber olduğum kalbim ona tutulmuş, hiç olmamam gereken birine âşık olmuştum.

Yürüdüğüm yolda, yaptığım planlarımda, operasyonlarımda her daim kendimden emin ve kararlı duruşumu sergilemiştim. Ama günün birinde hesap edemediğim o şey gelip kapımı çaldığında, yapacağım şeyin acısı göğsümde çoktan yerini bulmuştu.

Adımlarım onların bana konumunu attığı binadan içeriye girdi. İzbe bir yerdi. Dik omuzlarım ve sarsılmaz duruşumla kapıdaki adamlara doğru adımladım.

“İz Aşan,” dedim düz bir sesle. Bakışları beni bulduğunda beni tanıdığını gördüm. *İzgi yok. Kara yok. Alacahan yok.*

“Herkes sizi toplantı odasında bekliyor,” dedi düz bir sesle. “Size eşlik edeyim.”

Oturduğu yerden ayaklandı ve önümde yürümeye başladı. Topuklu ayakkabılarımdan çıkan tok ses içeride yankılanıyordu. Üzerimde kalçalarımı saran, straplez, siyah bir deri elbise vardı. Evden çıkmadan önce üzerime geçirdiğim kabanımı sıcakladı-

ğım için arabada bırakmıştım. Dudaklarımda, beyaz tenimle bütünleşen kırmızı bir ruj varken ten makyajımı hafif tutmuş, gözlerime sadece rimel uygulamıştım.

Elbisenin sırt kısmı tamamen açık olmasa da yaptırdığım dövmemi kısmen belli ediyordu. Omzumda küçük bir yılan dövmesi vardı ama önemli olan bu değildi. Ensemdeki pusulaydı. Kırık ve küçük bir pusula. Neyse ki saçlarım pusulayı kapatıyordu.

“Efendim...” Bakışlarım toplantı odasının kapısında dikilen adamı buldu. “İz Hanım geldi.” İçeriden olumlu yanıt almış olacak ki kenara çekildi ve geçmem için izin verdi.

Toplantı odasından içeriye girdiğimde birçok bakış üzerime döndü. Katran karası gözler ok gibi üzerime saplandı. Ne ona ne de yanındakilere baktım.

“Seni tekrar aramızda gördüğüme sevindim, İz,” dedi Başsavcı. Bir zamanlar yol göstericim, sırtımı yasladığım, çoğu zaman karşımda dursa da zorda kaldığımda yanımda beliren o adamdı. Sığdırdığım birçok sıfat, şimdi hiç olmamış gibi zihnimdeki boşlukta asılı kalmıştı.

“Ben sizin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim, Başsavcı’m,” dedim dudak bükerek. Kadir’in bakışlarını üzerimde hissettim. “Neden buradayım?” dedim merakla. “Toplantı yarın yapılacaktı, niye bugün çağırdınız?”

“Ben öyle istedim.” Konuşan yabancı adama döndü bakışlarım. Onu tanıımıyordum.

“Hep böyle emrivaki mi yaparsınız?” Kaşları çatıldı. “Yoksa sabırsız mısınız?” dedim alayla.

“Bir hafta sonra yapılacak olan ve bütün dünyadan önemli isimlerin katılacağı düğün için buradasınız,” dedi sözlerimi duymazlıktan gelerek. *Tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim. Canım yansın ama içim yanmasın. Kalbim ağrmasın artık.* “Douglas Vance düğünden önce sizinle görüşmenin yollarını arayacaktır.”

Zihnime sızan geçmişin acısı, canımı hiç olmadığı kadar yak-

11. Biz onunla hiçbir zaman birbirimizi sevdiğimiz için mecbur bırakılmadan o nikâh masasına oturmamıştık. Ne önce ne de sonra.

“Nikâhtan sonra Türkiye’ye dönülecek. Siz de tekrar eski hayatınıza kaldığınız yerden devam edeceksiniz. Sadece olası bir durumda size ihtiyaç duyarsak çağıracağız.” Geride bıraktığım bir yıl geçti gözümün önünden. Göğüs kafesimde yarım kalmışlığın, yaşanamayan ama yaşanması gereken şeylerin acısı kendine yer buldu.

Hak etmemiştik.

“Douglas Vance’nin varlığı hem bizim için hem de Keskin Bey, aileniz ve dostlarınız için tehdit,” dedi sıkıntılı bir sesle.

“Benim bir ailem yok,” dedim kesin bir dille. “Bir babam yok, dostlarım yok.” Bıkkınlıkla bana baktı. “Benim bu hayatta sadece bir kız kardeşim var.” Varlığı dudaklarımın kıvrılmasına sebep oldu. “Ailem dediğim de o, kardeşim dediğim de.”

“Sen her ne kadar kendi içinde yok sayarsan say, biyolojik ol-”

“Biyolojik olarak bir ailem olduğu doğru.” Bakışlarım abimin yorgun düşen kahvelerine, Egemen’in ve Simay’ın gözlerine değdi. “Ama bu hayat bana, sana kan bağıyla bağlı olmasa bile insanların senin ailen olabildiğini gösterdi. Kanımdan değil belki ama kanımdan olanlardan daha çok kardeşlik yaptı bana. Kan bağı falan umurumda değil,” dedim sertçe. “Benim ailem dediğim, canınımı yakacak olsalar uğruna can alıp can vereceğim tek bir kişi var bu hayatta.” Buz gibi sesim içimi üşütüyordu. “Ölmek istemiyorsanız ona yaklaşmazsınız.”

Helen. O benim her şeyimdi. Tırnağı kırılrsa ortalığı ayağa kaldırırdım. Yanımda hiç kimse yokken, bir hastane odasında-ken, acılar içinde kıvrılırken, krizler geçirip, kendime zarar verirken, psikolojik tedavi alırken, ağlama krizlerine girdiğimde, kendimi boşlukta bulduğumda, ölmek istediğimde, intihar ettiğimde o hep benimleydi. Babam yoktu, abim yoktu, kız kar-

deşim yoktu, Keskin yoktu. Arkadaşım dediğim kimse yoktu. Annem... O zaten hiç olmamıştı.

Buraya ilk geldiğimde tekrarladıkları şeyleri tekrarlamaktan başka bir şey yapmamışlardı. Sadakatimden, Douglas Vance'yle işbirliği yapıp onlardan intikam almamdan korkuyorlardı. Bana güvenmiyorlardı. Bu zaten bilindik bir gerçektir ama zamanında sırtını yasladığın insanların karşısında düşmanınmış gibi durması haksızlıktı. *Haksızlık değil, İzzet*. Ben de sevdiklerime ihanet etmiştim. Şüphesiz benim yaptığım daha ağırdı. Sözkonusu bana, makamıma verilen görevdi ve benden istediklerini yapmak benim mesleğimdi.

Odalardan birindeki küçük bir balkonda sigara içerken içtiğim sigara hasta kalbime hiç iyi gelmiyordu.

“Yani şimdi... Basbayağı onunla evlenecek mi?” diye sordu Helen. Güneşten bir parça aldığı sarı saçlarını sıkı bir atkuyruğu yapmış, güzel yüzünü ortaya çıkarmıştı.

“Öyleymiş. Çok sevdi herhalde,” dedim geçiştirerek. “Doldursana.” Kadehimi ona doğru uzattım. Şarabın yakıcı hissi boğazımı yaktı. Boğazımı yakan şarap şubat ayının ayazında paramparça olmuş bir rahmin, bir kurşun yarasının bıraktığı acı dolu hissin, yardım çığlıklarını atan İzzet'in ruhunu saran acıydı.

Şömineden gelen çıtırlar, gevşememe sebep oluyor, ruhumdaki kadına huzur veriyordu.

“Nasıl olacak peki?” Mavileri endişeyle bana bakıyordu. Onun da pek sağlam olduğu söylenemezdi. En az benim kadar yarımdaydı.

“Bilmiyorum,” dedim. “Sözkonusu o olduğunda ben hiçbir şey bilmiyorum, Helen. Öylece kalakalıyorum sanki. Kelimelerimi toparlayamıyorum, söyleyecek bir şey bulamıyorum.” Hüzünle gülümsedim. “Söylemese de bana hiç güvenmedi. Billiyordum ben, hissediyordum. İnsan hissetmez mi? Hissettim işte. Hiçbir zaman söylediklerime inanmadı, hep bir şeyler aradı arkasında. Kendime küstüm, hayata küstüm, herkese ve her şeye

küstüm. Aynaya her baktığımda gördüğüm o kadını tanıyamaz oldum artık. İzgi'den hiçbir şey bulamaz oldum. Bambaşka biri olup çıktım. Ben onlar için kendimden geçtim ama onlar bir kez olsun bana inanmayı, güvenmeyi seçmedi, Helen. Haksız da değiller ki. Yine de bir kez olsun, bir kez olsun inanmadı babam bana. Onu korumak için kapısını çaldığımda bile.” Derin bir nefes çektim içime. “Bir insana ailesi inanmazsa hiç kimse inanmaz.” Dudaklarım titredi. Ailem dediklerim bana hiç inanmamıştı. “Artık öyle bir hal alır ki zamanla sen bile kendine, yaptıklarına, hayallerine inanamaz olursun. Hayata dair her şeyden vazgeçersin,” dedim. “Sonra bir gün artık dayanamazsın ve geçirirsin o urganı boynuna.”

“Geçecek.” Başımı göğsüne yasladığında elleri saçlarımı buldu. “Geçecek, güzelim. Hepsini, her şeyi geride bırakacaksın. Acıtmayacak eskisi kadar.”

“Geçmiyor,” dedim gözyaşlarımın arasından. “Yemin ederim, Helen, her şeyi denedim ama geçmiyor.” Sıkı sıkı sardı kolları bedenimi. “Alışırın diyorlar ama ben hiç alışamadım bile,” diye sızlandım. “Bir yıl oldu ama ben bir gün olsun unutamadım, bir gün olsun geçmedi benden. Bir gün olsun alışamadım hiçbirinin yokluğuna. Hak ettim mi Helen?” diye sordum. “Ben hak ettim mi bunları?” *O günü asla unutmayacaktım.*

“Hayır,” dedi kesin bir dille. “Sayısız hatasına rağmen her seferinde affettin onu, aileni. Görmezlikten geldin, yok saydın ama sonunda doğru olanı yaptın diye sildiler seni. Senin doğrun onların yanlışlığı diye, güç uğruna yok saydılar seni.” Mavileri, yeşil harelerimi buldu. “Ben yetmez miyim?” diye sordu. “Ben olurum senin her şeyin. Sen oldun bana, ben de sana olurum.”

“Yetersin,” dedim gözyaşlarımın arasından. “Yetersin.”

Kollarını tekrar vücuduma dolarken, “Seni seviyorum,” dedi. Kimsesi yoktu bu hayatta. Öksüz, yetim büyümüştü. Onu büyüten Zemon’u babası bilmiş, yoldaşı olarak gördüğü beni kardeşi kabul etmişti.

“Ben de seni seviyorum, Helen,” dedim içli bir sesle. “Çok seviyorum.”

Bir süre birbirimize sığındık. Sessizce, hiç konuşmadan. Biraz olsun sevginin, merhametin sıcaklığını yeniden hissedebilmek çok iyi geldi. Bu hissi tatmayalı uzun zaman olmuştu.

Zeynep... Onu çok özlüyordum. Onu o kadar çok özlüyordum ki burada kime sığınırsam sığınayım asla yetmiyordu. Yetmeyecekti.

“Bölüyorum ama...” Adeline’in sesi aramıza sızdığında ikimiz de toparlandık. Gözlerim kapıda, üzerinde siyah kıyafetleriyle dikilen kadını buldu. “Lider’in dostları burada,” dediğinde kaşlarım çatıldı. *En güvendiği adamlarına ihtiyaç duymuştu.*

“Ben tanıyor muyum?” diye sordum merakla. Yere attığım siyah topuklularımı ayağıma geçirirken sızlayan ayak tabanlarımı umursamadım. Yukarıya sıyrılan deri elbisemi düzelttikten sonra kapı ağzında dikilen Adeline’a döndüm.

Helen de saçına geçirdiği tokayı çözdü ve sarı saçlarının omuzlarına dökülmesini sağladı. Onun da üzerinde siyah, mini bir etek ve siyah bir bluz vardı. Helen renkleri sevmezdi. Dolaşmada siyahtan başka renk yoktu.

“Sanmıyorum, İz,” dedi geçmemiz için yol açarken. Balkondan ayrıldıktan sonra koridora adımlarımı attım ve çıkışa doğru ilerledim.

“Neden bu kadar çabuk geldiler?” diye sordu Helen. “Düğün günü zaten bütün meclis burada olacaktı,” derken çok gergindi.

Adeline sıkıntıyla iç çekip, “Bilmiyorum, Helen,” dedi. “Lider’in işlerine akıl sır ermez.” İkisi de sessiz kaldıklarında büyük bahçeye çıktık.

Bahçe kapısından içeriye giren siyah minibüsü karşılamak için önde bekleyen İdil’i gördüm. Üzerinde kırmızı, mini bir elbise ve siyah deri trençkot vardı. Turkuaz gözlerindeki buz gibi ifadeyi bu mesafeden bile seçebildim. Etrafta gözlerimi gezdirdiğimde Keskin’den bir ize rastlayamadım.

Minibüs durduğunda aracın kapısı otomatik olarak açıldı.

Oldukça iriyarı, uzun boylu, kumral tenli bir adam aşağıya indiğinde kaşları çatıldı. Amber gözlerindeki bilinmezlik etrafta gezindi. Lacivert takım elbisesinin içinde çok şık görünüyordu.

“Kim bu adam?” diye sordum merakla. Yanımda dikilen Adeline’in bakışları bana döndü.

“Onu tanımıyor musun?” diye sordu şaşkınlıkla. “Adını duymuşsundur en azından.”

Tek kaşım havalandığında, “Tanımam mı gerekiyordu?” dedim. Onu daha önce mecliste görmemiştim. Keskin de bahsetmemişti. Yeni bir üye miydi?

“Giray Kara Arkan,” diye söze girdiğinde, bu ismi daha önce duyduğumu anımsadım ama hatırlayamadım. “Yirmi sekizinci meclis üyesi. Aynı zamanda Karadeniz’in sahibidir kendisi. Dünyanın en iyi boksörlerinden. Çıktığı ringlerde deviremediği kimse olmamıştır. Fazlasıyla kurnaz ve dikkatlidir. Gözünden hiçbir şey kaçmaz. Bir yıldır Lider’le birlikte.”

Babanın yerine geçen adam bu, İz. Nasıl unutursun?

İlaçlarımı almam lazımdı.

Gözlerim kısılırken, “Neden burada?” diye merakla sordum.

“Lider için buradalar,” dediğinde kaşlarım çatıldı. Çoğul kelimesini anlamaya çalışırken az önce Giray’ın indiği minibüsten inen iki adamı ve kadını fark ettim. İki tanıdık sima vardı sadece. Isabelle ve Hector da buradaydı. Yanlarındaki yabancıyı çıkaramamıştım ama bakışları ölümün soğukluğunu taşıyordu.

Parıldayan açık yeşil gözleri, sağ gözünün altındaki dikiş izi ve bir ölüyü andıran bembeyaz bir teni vardı. Siyah saçları alına doğru dökülürken keskin yüz hatları ve içe çökük elmacık kemikleri dikkat çekici ve korkutucuydu.

Bu adamı daha önce görmüş müydüm? Bilmiyordum. Hatırlamıyordum.

“Venom Andrei Boris,” dedi Adeline. Kim olduğunu sor-

gular gözlerle adama baktığını fark ettiğinde Helen buz kesti. “Kırmızı bültenle her yerde aranan, bütün dünyada adını duyurmuş bir seri katil,” dedi hayranlıkla. “İşlediği cinayetler hayranlık uyandırıcı.”

Helen öğürür gibi bir ses çıkardığında, “Sadist herifin teki işte,” dedi yüzünü buruşturarak. Adeline ona ters ters baktığında aynı şekilde karşılık aldı.

“Kimse bir Ares İvanov değil, doğru,” dedi Adeline imayla. Bu sefer ters ters ona bakan Helen’di.

“Ah,” dedi beni fark eden Isabelle. Güzel çehresine yerleşen keyif dolu gülümseme, koyu mavi gözlerine yansıdı. “Sanırım bizi güzel günler bekliyor,” dedi gülerek. “Kaosun kokusunu alıyorum,” dediğinde çocuk gibi ellerini çırpı.

Bu hareketi Adeline ve Helen’le birbirimize bakmamıza sebep oldu.

“Kanın ve ölümün kokusunu es geçme, Belle,” dedi adının Venom olduğunu öğrendiğim adam. Helen’in buz gibi gözleri onun üzerindeydi.

Hector’un kaşları çatıldı. Burnundan sert bir nefes verirken, “Isabelle,” dedi sertçe. Venom’un gözleri ağır ağır ona döndü. “Adı Belle değil. Isabelle,” dedi kelimelerin üzerine basarak.

“Kendisi bundan bir rahatsızlık duymadı,” dedi ve ellerini pantolonunun cebine koyarken Hector’a doğru döndü. “Seni rahatsız eden ne?”

Hector öne doğru bir adım attığında, “Beyler,” dedi Isabelle’nin sakinleştirici ve yatıştırıcı sesi. “Hadi ama! Benim için birbirinizi sonra yersiniz. Kimse İzgi Kara’yı bekletmek istemez, öyle değil mi? Onu daha fazla kızdırmayalım.” Adımlarını bana doğru atarken dikkatleri üzerime çekti. “Kendisinin beklemekten nefret ettiğini duymuştum.”

“Öyle,” dedim düz bir sesle.

Isabelle karşımda dikildiğinde, “Seni görmek güzel, İz,” dedi. Gözleri yüzümde ve saçlarımda gezindi. “Yıllar sana acımış. Es-

kisinden daha da güzelleşmişsin.” Sanki içimdeki yangını bilir gibi, “Saçlarına kâkül kestirmekle en doğru kararı vermişsin,” dediğinde gülümsedim.

Kollarımı kaldırıp, “Hoş geldin,” dedim ona kucak açarak. Aynı şekilde sarılışıma karşılık verdi. İdil’i, Hector’u, Giray’ı ve Venom’u suratlarında ciddi bir ifadeyle konuşurken gördüm.

“İyi ki geldin, Isabelle,” dedim en içten bir şekilde. *Çünkü oyunum sensiz eksik olurdu.* “Sana çok ihtiyacım var.”

“Bir süre buradayım,” dedi. “Uzun bir süre.” Başımı sallayarak onayladığımda geri çekildi. *Seninleyim,* diyordu. *Ne pahasına olursa olsun.*

Omuzlarımı dikleştirirken adımlarını bana doğru atan üç adama karşı ifadem katı ve sertti. “Hoş geldiniz,” demekle yetindim sadece. Hepsi başlarıyla selam verdi. “Ziyaretinizi neye borçluyuz?”

“Beyler!” Yabancı bir ses ama tanıdık bir sima görüş açıma girdiğinde, öfke kanımda kaynadı. Damarlarımda bir zehir gibi dolaştı. Parmağındaki alyans yutkunmama sebep oldu. Helin, salına salına bize doğru gelirken yüzünde geniş bir gülümseme vardı. “Abiciğim, hoş geldin,” diyerek Giray’ın boynuna atladığında, şaşkınlığım kadanarak arttı ama ifadem değişmedi. Mimiklerim ifadesiz ve düzdü.

Giray’ın elleri kardeşinin sırtını bulurken, “Hoş bulduk, güzelim,” dedi. Sorgu dolu gözlerle Adeline ve Helen’e bakarken onların da bir şeyden haberleri olmadığını anladım.

“Sizler de hoş geldiniz,” dedi abisinden ayrılırken. “Buyurun, Keskin sizi bekliyor,” dediğinde kaşlarım havalandı.

Hepsi gitmek için hareketlendiğinde, “Henüz sözümü bitirmedi,” dedim sertçe. Bu hepsinin adımlarının durmasına yetti. Kimse beni görmezlikten gelemezdi. “Ayrıca soruma da bir cevap alamadım.”

Helin’in kahveleri beni bulduğunda, suratında yapmacık bir gülümseme belirdi. “Ama Kes-”

“Sen sus,” dedim sözünü sertçe keserek. Ortamda gezinen gerginlik elle tutulur cinstendi. “Muhatabım sen değilsin,” dediğimde öfke gözlerinde yer edindi. “Size gelince...” dedim yeniden bizi izleyen dörtlüye dönüp. “Sorduğum soruya hâlâ bir yanıt alamadım. Neden buradasınız?”

“Sadece Lider’e hesap verimiz,” dedi Venom bir anda. Gözlerimin bir bıçak gibi ona saplanmasına neden oldu.

Dudaklarım konuşmak için aralanmıştı ki biri benden önce davrandı. “Gerekirse ona da hesap vereceksin, Venom.” Sert ve emir veren sesinden önce varlığını hemen arkamda hissettim. Ani hareketi nefesimin kesilmesine sebep olurken sözleri zihnimde bir zelzeleye de sebep olmuştu. Onun karşısında hepsinin duruşlarının nasıl değiştiğini izledim. “Bir Kara’yı görmezlikten gelmek, hele onu hafife almak, hayatının hatası olur,” dedi öğüt verir gibi. Venom’un kaşları çatılırken açık yeşil gözleri bana döndü. “Nefretini kazanmaksa en son isteyeceğin şey olsun,” dedi uyarı dolu bir sesle. “Sonuçta iş yapıyoruz.”

Her ne kadar aramızda sorunlar da olsa kimsenin karşısında beni ezdirmez, küçük düşürmezdi. Keskin bu kadar aşağılık bir adam değildi. Bizim aramızdaki sorunu dışarı yansıtmayacağına emindim.

“Sizinle evde görüşeceğim,” dedi düz bir sesle. “Burada görüşme sağlamak, bizim için iyi olmaz.” Sözleri itiraz kabul etmiyordu.

Hemen arkamdaki varlığı aklımı karıştırırken, “Keskin,” diyen sese çevirdim bakışlarımı. Sinirlerimi zıplatıyordu. Bir kaşık suda boğmak istiyordum onu. “Toplantıların da bugün. Ne kadar sürer, bilmiyoruz. Eğer istersen üyelerle yarın bir görüşme sağla,” diye bir teklifte bulundu.

“Toplantılarını sen halledebilirsin,” dedim buz gibi bir sesle. Yüzündeki gülümseme dondu. “Avukatı olarak buna yetkin var. Toplantılarına sen girerken o da üyelerle görüşür.” Yüzümde, tatlı bir gülümseme yer edindi. “Nasıl olsa avukatı olarak meclisin

toplantısına dahil olman doğru olmaz. İşleri halletsen yeterli.” Gözlerimi yanımdaki adama çevirdiğimde, onun gözlerinin kâ-küllerimde takılı kaldığını gördüm. “Öyle değil mi?”

Ona yönelik sorumla birlikte gözleri saçlarımdan zorlukla kopup beni buldu. Katran karası gözleri, kendine bir yurt arar gibiydi. Kaybolmuş gibiydi. *Pusulası kayıp*. Ensemdeki dövme-nin kaşındığını hissettim. Bu hissi deli gibi özlediğimi fark etti-ğimde, burnumun direği sızladı. “Öyle,” dedi beni onaylayarak. Muhtemelen neyi onayladığını da bilmiyordu ki kaşları çatıldı.

Gülümseyerek onlara döndüğümde, “Çözülecek başka bir sorun yoksa bir daha görüşmemek dileğiyle!” dedim.

Giray gülerken diğer üçü tip tip bana baktı. Muhtemelen anlamamışlardı ama pek umurumda olduğu da söylenemezdi zaten.

“Biraz konuşabilir miyiz?” Helin’in sesiyle neredeyse gözleri-mi devirerek ona dönecektim ki kendimi zor tuttum. Keskin’den cevap alamayınca elleri ceketinin üstünden koluna dokundu ve bende olan dikkatini kendisine çekmeye çalıştı. “Keskin?” dedi bir kez daha. Kara gözleri üzerimden ayrıldığında içimi sıkıştı-ran huzursuzluk hissi göğsümü kamçıladi. “Önemli,” dedi vur-gulayarak.

“İdil,” dedi Keskin. Arkamdaki varlığı çekildiğinde kendimi boşluğa düşmüş gibi hissettim.

İdil, gözlerini ona dikerken ondan aldığı sessiz komutla bir-likte, “Buyurun,” dedi üyelere. “Size eve kadar eşlik edeyim.”

Isabelle arkasını dönmeden hemen önce, “Uğrayacağım ya-nına!” dedi. Ona tebessüm ettiğimde kısa süre içinde yanıma-ndan ayrıldılar.

“Bekliyorum ben.” Gözlerimi devirdiğimde, sesi her seferin-de beynime sinyal veriyor gibiydi. *Öldür gitsin!* Bahçede bizden uzak bir tarafa doğru ilerlediğinde, yaklaşık elli metre ilerideki banka oturdu ve gözlerini ayırmadan bizi izlemeye başladı.

Keskin de gitmek için bir hamle yapmıştı ki kolundan tutarak gitmesine engel oldum. “Eğer onun yanına gidersen...”

“Gidersem?” dedi üzerime doğru bir adım atarak. “Ne yaparsın?” dedi alayla. “Sana ne oluyor, İz?”

Tırnaklarımı koluna saplarken, “Mahvederim seni,” dedim öfkeyle. “Delirtir, aklını alırım. Öldürürüm seni. Yaparım bunu.” Sinirden betim benzim atmıştı. İçimde uyanan kıskançlığı bastıramamıştım. Kendimi tutamamıştım.

Kalın, kemikli ve damarlı elleri elbisemin kemerinin tokasına kanca gibi takıldı ve kendine doğru çektiğinde bedenimi bedene yasladi. Başını hafifçe eğdiğinde dudaklarını dudaklarıma hizaladı. “Ona ne şüphe,” dedi dilini damağına vurarak. Sıcak nefesi dudaklarımin üzerine çarptı. “Ama beni öldürmek konusuna gelecek olursak bunun için bir emanete ihtiyacın yok.” Parmakları kıskaç gibi kemerin tokasına dolandığında bedenimi iyice kendine doğru çekti. Ani hareketi nefesimin kesilmesine sebep oldu. “Biliyorsun, değil mi?”

Tırnaklarımı kollarına geçirirken, gittikçe koyulaşan hareketlerini ve az önce yüzündeki alay dolu ifadenin yerini ciddi bir ifadeye bıraktığını zevkle izledim. İyice dibine girerken dudaklarımız arasında bir karışlık bir mesafe vardı ama ikimiz de bir hamlede bulunmadık. “Biliyorum,” dedim kışkırtıcı bir sesle. “Bir de neyi biliyorum, biliyor musun Keskin?” Yeşillerimi katran karası gözlerine sabitledim. Gözlerinin en içine diktim gözlerimi. “Nişanlı bir adam olarak bir daha herhangi bir kadınla bu kadar yakınlaşmamaya dikkat etmen gerektiğini.” Dudakları iki yana doğru kıvrıldığında, bu tavrım hoşuna gitmiş gibiydi. Geri çekildiğimde, “Git,” dedim kendimden emin bir şekilde. “Avukatının bugün sesini, yarın selasını duyarsın artık,” dedim alayla.

Başını geriye doğru attığında ellerini beline yasladi ve sabır çekti.

Arkamı döndüğümde onu bahçede bıraktım. Gitmeyeceğinden emindim.

Ve öyle de oldu.

Nasıl yapıyordu? Nasıl hâlâ canımı bu denli yakabiliyordu? Yıl oldu, eskimiyordu.

Unutmak istedim. Bu acıyı, sebep olanı unutmak istedim. Sebebim olmuştu.

Bilseydi şu bir yıl içinde yaşadıklarımı, elleri sarıp sarmalar mıydı yine beni? *Aptal*, dedi içimdeki ses. *Hâlâ umut mu ediyorsun?* Kalbim acıyla kasıldı.

Kendini tekrar etme, İz. Şu ilaçlarını al artık!

İyice kafayı yemeye başlamıştım. Kendi içimde kendimi o kadar çok tekrar eder hale gelmiştim ki zihnimdeki sesleri susturamaz olmuştum. Her şeyi unutuyordum, her şeyi.

Telefonumun sesi beni ana döndürürken bakışlarım tezgâhın üzerindeki telefonumu buldu.

Meyra.

Parmaklarım hızla telefonumu kavrarken bardağı tezgâha bıraktım. Aramayı yanıtlarken mutfaktan bahçeye çıkmıştım.

“Meyra!” dedim İtalyanca. “Aylardır aklım çıktı! Telefonlarımı neden açmıyorsun?” diye sordum merakla.

İtalya’da bana kalacak yer ayarlayan, uyuşturucuyu bırakmam ve kendimi toparlamam için beni çeşidi kilinliklere yatıran, daha doğrusu iyi olmamı isteyen o kadındı. Bir yıldır yanımda olan ve acıma ortak olan -yarı Türk, yarı İtalyan- sayılı insanlardandı.

Her deliğe girer, arkasında hiç iz bırakmazdı. Hayalet olarak bilinirdi. Varlığı bilinen ama görünmeyen. Annemin eski dostuydu. Beni koruyordu.

Gülen sesi kulaklarıma doldu. “Beni bu kadar özlediğini bilseydim daha erken arardım,” dedi alayla. Sesi iyi geliyordu. Tok ve düzdü. “Öncelikle seni endişelendirdiğim için özür dilerim. Kabalık ettim. Beni affedecek misin?”

Çocuk gibi çıkan sesi gülümsememe sebep oldu. “Sana küs

kalmayacağımı biliyorsun. Bile bile benimle oynamak hoşuna mı gidiyor?”

“İz, İz, İz,” diyerek adımı tekrar etti. Adımı tekrar etmeyi seviyordu. Bunu hep yapardı. “Seni nasıl özlediğimden haberin var mı?”

“Ben de seni çok özledim,” dedim yumuşacık bir sesle.

“Bana o şekilde seslendiğini göre pek özlememişsin.” Sıkıntılı nefesini duydum. “Yardıma mı ihtiyacın var, İz?” Ne zaman ona kullanmadığı ve kimliğinden sildirdiği ismiyle seslensem ya başım dertte olurdu ya da çıkmazda olduğumu bilir gibi imdadıma yetişirdi.

“Sadece sana ihtiyacım var,” dedim özlem dolu bir sesle. Bahçedeki korumaların birçoğunun tanıdık yüzler olduğunu fark ettim. Drew’in evini dolduran korumalar onun korumalarıydı. “Arkadaşımı özledim.”

“Hâlâ Londra’da mısın?” diye sordu merakla. Birkaç hışırtı sesi duydum. “Günaydın, bebeğim,” dediğinde muhatabı kesinlikle kocasıydı. Ondan başkası olamazdı. Onları çok özlemiştim.

“Evet,” dedim düz bir sesle.

“En kısa zamanda orada olacağız,” dediğinde sesi boğuk çıkıyordu. “Bunu yapmak istemezsin. Telefondayım, lütfen.”

“Neyi?” diye sordum saf saf. Neyden bahsediyordu? Değişik değişik sesler işitirken Meyra’nın inlemesi kulaklarıma doldu. Gözlerim yuvalarından çıkacakmış gibi fırladı.

“İğrençsiniz!” diye bağırdım. Hâlâ İtalyanca konuşuyordum. “Sizi kaç kere bastım, bir kere olsun yüzünüz kızarmadı! Ben sizden daha çok utandım!” Meyra’nın inlemeleri gittikçe arttı. “Ben yanınızdayken zaten her halı yiyorsunuz! Bari telefondayken yapmayın!” Herhangi bir cevap alamadım. Telefonu sinirle suratına kapadığımda daha çok onlar benim suratıma kapatmış gibi hissettim. Gerçekten doyumsuzun tekiydiler.

Çalan zille oflaya oflaya yerimden ayaklandım. Ayaklarımı

sürüye sürüye kapıya doğru ilerledim. Hızlı adımlarla kapıya ulaştım ve ikinci kez zilin çalmasının ardından kapıyı açtım.

Kapıda Alexander'la karşılaştım. Üzerinde siyah bir gömlek ve siyah bir pantolon vardı. Bakışlarım gömleğinden gözüken açıklığa kaydı. Dövmeleriyle süslediği vücudunun altında sakladığı yara izlerini seçebiliyordum.

“Quoi de neuf?” dedi içeriye girerken. Geçmesi için izin verdim ve kapıyı arkasından kapadım. Onu birkaç aydır tanıyordum. Londra'da bulunduğum zamanda bana arkadaşlık etmişti. Kendimi oyalamak için bir ara resme merak salmıştım. Evdeki odalardan biri tuvalle doluydu ve duvarlar hep boyaydı. Bazen iyi gelirdi. Uzun zamandır yapmıyordum. Alex'le de tesadüfen bir dükkânda karşılaşmıştık.

“Que faites-vous ici?” dedim kaşlarımı çatarak.

“Qu'il y ait de l'amour,” dedi koridorda ilerlerken. “Seni özledim, geldim. Olamaz mı?” Gözlerimi devirdim.

“Beni özlediğin için gelmezsin sen buraya.” Bedenini çuval gibi koltuğa bıraktı ve sehpanın üzerindeki likörlü çikolatalardan birini açıp ağzına attı. “Yine ne oldu?”

“Nasıl olduğunu merak ettim,” dediğinde bakışları üzerimde gezindi. “Gördüğüm kadarıyla iyisin.”

“Siktir git o zaman,” dedim tekli koltuğa kurulurken.

Bir şeyleri sorgulamayı ve anlamaya çalışmayı bırakalı çok oluyordu. Sorguladıkça yara aldığımdan artık hiçbir şeyi düşünmemeye başlamıştım.

“Nasıl gidiyor hayat?” Ona boş boş baktım. “Londra'ya alıştın mı?” diye sordu merakla.

“Birçok şeye alıştım, Alex,” dedim buz gibi bir sesle. “Yalanlara...” Kaşları havalandı. “Sırlara, hayal kırıklığına, ihanete ve acıya.” Derin bir nefes aldım. “Bir şehre alışmak benim için sandığın kadar zor olmadı.”

*Ne var ne yok?

**Burada ne yapıyorsun?

***Aşk olsun.

“Senin adına sevindim,” derken içten içe şüpheyeye düştüğünü biliyordum.

“Kahve?” diye sordum oturduğum yerden ayaklanırken.

“Sert olsun,” dedi düz bir sesle.

Ben kahveleri hazırlarken, telefonuyla uğraşıp, saçma sapan magazin haberlerinden bahsedip durmuştu.

“Maria’yla aranız nasıl?” diye sordum kahvesini ona uzatırken. “En son bayağı kötüydü aranız.” Tekli koltuklardan birine kuruldum ve henüz sıcak olan kahvemden bir yudum aldım.

“Beni aldattı,” dediğinde boğazıma kaçan kahve yüzünden öksürmeye başladım. “Ben de şaşırmıştım.”

Boğazımdaki yakıcı sıvıyı öksürerek, temizlerken kıpkırmızı olmuşum.

“Gerçekten mi?” diye sordum merakla. Maria’nın böyle bir şey yapacağını düşünmemiştim. “Ona evlenme teklifi edecektin hani? Gelip benden fikir aldın hem de!”

Dudaklarına hayal kırıklığı dolu bir tebessüm yerleştiğinde ona üzüldüm.

“Bir adam her şeyle başa çıkabilir, İz. Her şeyi affedebilir. Yalanları, sırları ama ihaneti asla,” dediğinde boğazıma oturan yumru yutkunmamı engelledi. *Bunu bana hep söylerdi.* Bakışlarımı kaçırdım. Kaçtığım gerçek bir kez daha suratıma tokat gibi çarpıldığında kalbim yaptığım şeyin acısıyla kasıldı. Buruk bir gülümseme yüzünde yer edindiğinde, “Özüne dönmüşsün, iyi gördüm seni,” dedi. “Saçların çok yakışmış,” diye devam ettiğinde gülümsedim. “Ama asıl konu gözlerin işte. İnsanın baktıkça bakası geliyor. Garip bir şekilde içine çekiyor insanı. Bağımlılık gibi bir şey.”

“İzgi,” diye fısıldadı. Sesi zihnimdeki duvarlara çarparak beni sersem etti. “Ne kadar güzel ve büyüleyici gözüktüğünü bilseydin, benim her seferinde gözlerinin güzelliği karşısında aklımı yitirdiğim gibi kendi güzelliğinin karşısında aklını yitirirdin.”

Kirpiklerim titrediğinde gözlerimiz yeniden buluştu ve karanlığında kayboldum.

"Gülümsemeni gözlerinde saklıyorsun sanki," dedi. "Kısılan gözlerinde, yanaklarında oluşmayan gamzelerin oluşuyor sanki." Bakışları sürekli gözlerim ve dudaklarım arasında gidip geldi. "Gülümsemeni izlemeyi seviyorum ama gülünce gözlerinin kenarında beliren o küçük, belli belirsiz göz gamzelerini izlemek benim için paha biçilmez, izlemeye doyamayacağım eşsiz bir sanat eseri." Ona bakakaldım. "Keşke gülünce oluşan bu görüntünü resmedebilsem ama zihnimde bile zaman zaman öyle silikleşiyor ki her gün yeniden gülümsemeni görmek için sebepsizce can atıyorum."

Geçmiş zehirli bir sarmaşık gibi dolandı boynuma. Dikenleri boğazıma battı, zehirli bir virüs gibi damarlarıma işledi, kanımda yer edindi.

İçinde bulunduğum bu durumun içinden nasıl çıkacaktım, bilmiyordum. Onun kiniyle, öfkesiyle, nefretiyle nasıl baş edecektim, bilmiyordum. Bana nefretle bakan gözlerini görmek istemiyordum.

Bak, Keskin. Sen bilmesen de bir gün affedeceksin beni. Ben o gün belki toprağın altında olacağım, belki de hayatta, bilmiyorum ama affedeceksin beni. Belki barışacağız seninle ama hep kırgın kalacağız birbirimize. Asla tamamlanmayacağız.

O yüzden, yüzmeyi bilmediğimi bildiğin halde bir köşeye geçip nasıl boğulduğumu izleme.

Alex'le uzun uzun sohbet etmiş, daha sonra onu yollamıştım. Şimdi evimdeki balkonda tek başıma otururken, caddede gidip gelen insanlara değiyordu gözlerim. İçim derin bir özlemle yanıp, tutuşurken onu aramaya dahi yüzüm yoktu.

Ama yanımda olmasına ihtiyacım vardı.

Ay batmış, şafak sönmüş, gün doğmuştu. Rowan ve Drew uyuyalı saatler oluyordu. Bahçedeki korumların gözleri sürekli

etraftaydı. O yollamıştı. Hepsi olası bir duruma karşı tetikteydi. Üzerimde siyah, saten, düz bir gecelik vardı. Üzerime geçirdiğim sabahlığımı ne kadar sarılırsam sarılayım buz tutan kalbimi ısıtmıyor, yaralı ruhumun akıttığı kanı durdurmuyordu.

Her olasılığı düşünmüş, her şeyi hesaba katmışım ama ihanetimi gölgeleyen aşkı hesap edememiştim. Onu bu kadar çok seveceğimi düşünmemiştim. Birini gerçekten sevmek, sanırım onu her şeye rağmen kabul etmektir. Bu hayatta gerçekten sadece onu sevmiştim.

Dilimden dökülen şarkının sözleri balkonda yankılandı. Ciğerlerimi sıkıştıran acı, bir zehir gibi içimi yaktı.

"Hayat bazen öyle insafsız ki

Küçük bir boşluğundan yakalar.

Hissettirmez en zayıf anında,

Seni ta yüreğinden yaralar."

Sol gözümde akan bir damla yaş, dudaklarımın üzerinden süzüldü. Sus, dercesine ama susmadım.

"Ellerin kolların bağlansa da

Başında kasırgalar kopsa da

Sen tüm gücünle karşı koysan da

Seni acımasız sevdaya salar."

Bir ruhun vaveylası, kendini hiç duyulamayacak bir boşlukta duyurmaya çalıştı. Devam ettim söylemeye yine de.

"İz'in sesi çok güzeldir. Bir kere dinlersen bir daha vazgeçemezsin. Hep söylesin istersin."

O sesimi hiç duymamıştı. Ben ona sesimi hiç duyuramamıştım.

"Haklısın biraz geç karşılaştık,

Oysa hiç konuşmadan anlaştık.

Bazı şeyler var ki söylenmiyor,

Biz senle sözleri susarak aştık."

Şarkıyı içli içli söylerken gözlerimi kapamış, bahçede beni izleyen gözlerden kaçınmıştım. Adım sesleri duydum. Balkonun kapısının açıldığını ve içeriye birisinin girdiğini.

Drew olmalıydı. Sesime uyanmış olmalıydı.

Bir beden kuruldu yanıma. Başımı omzuna yaslarken elini omuzlarıma sardı. Bir dost gibi ve acımı görür gibi sırtımı sıvazladı ama geçmedi. Boğazımdaki o yumru, kalbimdeki o sancı geçmedi. Acı bana nefes aldırmadı.

Son nakarata devam edemedim. Sağ elimle yüzümü kapatırken Drew'in omzunda hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Güçsüz düşmek istemiyordum. Gardımı indirmek istemiyordum ama bugün aldığım bir mail bütün dünyamın yeniden başına yıkılmasına sebep olmuştu.

Çok üzgünüm, Iz, demişti Becca, telefonun ucundan. Raporları gördüğümü bilmiş olmalıydı. Durumun iyice kötüye gidiyor. Bir kliniğe yatmalısın.

Yanımda Douglas Vance vardı. Benden bir can aldığı yetmiyormuş gibi acımı da görmek istemişti. Bir bilseydi... O sözlerin nasıl canımı yaktığını, saatlerdir kafamda dönüp durduğunu ama kimseye belli etmemeye çalıştığımı, içimdeki acıdan nefes alamadığımı bir bilseydi, bu haberi bana hiç vermezdi.

"Çok üzdüm. Hiç anlayış göstermedim sana. Hep kafamın dikine gittim, seni hiç dinlemedim. Bebeği bilmeye hakkın vardı, evet ama onu doğurmamı istemeye hakkın yoktu. Annem hakkındaki gerçekleri benden saklamaya da hakkın yoktu," dedim ağlamalarımın arasından. "O da gitti işte. Kendi isteğiyle gitti o da. Ben bir şey yapmadım ki. Benim yüzümden mi oldu? Aldırmadım ama düştü o," dedim kendimi açıklama ihtiyacına girerek. "Düştü, ben bir şey yapmadım. Aldıracağım, dedim ama aldırmadım. Acıdım sana. Kürtaj gününe de senin yüzünden gitmedim zaten." Ellerimi kıracakmış gibi sıkarken, "Ben gitmedim ama o gitti işte," dedim. Yaşlı gözlerimi kaldırarak gözlerimi katran karası gözlerine diktim. "Sen de gideceksin, biliyorum. Kabul ettin zaten boşanmayı. Sen de gideceksin işte onun gibi. Herkes gibi sen de bırakacaksın beni."

Geçmiş bir kurum lekesi gibi ruhumda izini bıraktı. Tertemiz bir ruha sahip değildim artık.

"Sana beni affet, diyemem," dedi yutkunarak. "Buna hakkım yok. Ama sen beni yanında istesen de istemesen de ben hiçbir yere gitmiyorum, İzgi." Başını iki yana doğru salladı. "Boşanmak mı istiyorsun? Ona da tamam ama senden boşanacak olmam, hayatından çıkacağım anlamına gelmiyor. Evliliğimizin kâğıt üzerinde sonlanacak olması da senin, gönlümdeki yerini değiştirmiyor. Tıpkı bir kâğıt parçasının verdiği hüküm yüzünden senin benim karım olduğun gerçeğini hiçbir zaman değiştiremeyeceği gibi." Dışlerini sıktığını belirginleşen çene kaslarından anladım. "Bir kadın birinin yüreğine bir kez uğrarsa o yürekte o kadını atmak zordur. Ne yaşanmış olursa olsun, seni atmıyorum yüreğimden." Kalbimin ortasına konan kanadı kırık kelebeğin sargılarının arasından zift sızdı. "Çünkü bu hayatta bana yeniden dönmeni hevesle bekleyecek o adamım ben. Seni beklemekten bıkmayacak, sabredecek o adamım."

Başımı omzuma doğru eğerken, "Yapma," dedim acıyla. Yaşlar yanaklarından çeneme doğru bir yol çizdi. "Kırık bir pusula, Alacahan erkeklerinde iş görmez," dediğimde vurgun yemiş gibi kaskatı kesildi.

Başımı Drew'in omzundan kaldırırken nefes almaya çalıştım ama çok zordu. Tırnaklarım boğazımı çekiştirdi ama nefes alamadım. Soluk boruma uzanan görünmez eller, geçmişin sancılı izini taşıyordu.

Evleniyor, İz. Gerçekten nefret ediyor senden. Bitirmiş her şeyi. Drew'in telaşla, "İz!" dediğini duydum.

Sol yanıma saplanan ağrıya iki büklüm olurken dudaklarımın arasından acı dolu bir, "Ah!" inlemesi firar etti. Acı katlandığında titremelerim arttı.

"Sikeyim! İlaçlarını almadın mı?" diye gürledi. Sesi bütün evi inletecek kadar güçlü ve gür çıkmıştı.

Rowan'ın ağlama sesi kulaklarıma ilişti ama çöktüğüm yerden ayağa kalkamadım. Yerimden kalkıp onu korkutan şey her ne ise ondan kurtarmak için koşa koşa yanına gidemedim. Bu daha çok, omuzlarım sarsıla sarsıla ağlamama sebep olmuştu.

Sandalyesini çekip, bana doğru yaklaşıp, "Ölürüm sana, kadın," dedi. Dudaklarının sert baskısını alnımda hissettiğimde gözlerim kapandı. "O gülen gözlerinin güzelliğine ölürüm," dedi dudaklarını alnımdan çekmeden.

Koluma saplanan şırınganın bıraktığı küçük sızıyı hissettim. Sol tarafımı esir alan acının bir zehir tarafından uyuşturulduğunu ve ana dönmemi sağladığını.

Boşlukta asılı kalan gözlerim Drew'in gözleriyle buluştuğunda, vücuduma enjekte ettiği şeyin bir ilaç olmadığını biliyordum. Acımı, zihnimi uyuşturacak ve bir süre beni uykuya mahkûm edecek o zehri bana verdiğini biliyordum.

Bunu yaparken gözlerindeki pişmanlığı ve çaresizliği de görebiliyordum ama onu bana vermek zorunda olduğunu da. Başka türlü beni krizin eşiğinden döndüremezdi.

Artık gülen gözlerim yok. Ruhunun vaveylasında yaşamak için çırpınan İzgi'nin ölü bakışları var gözlerimde.

Oysa ben senin için anne olmanın belki de o kadar kötü bir şey olmayacağını düşünmüştüm.

Şimdi de nasip olmuyor işte.

Kulaklarımı esir alan uğultu, kafamın içinde zihnimi allak bullak edecek bir zonklamayla bir oldu. Gözkapaklarımın üzerine bindirilen tozlu sayfalar gözlerimi açmamı zorlaştırıyordu. Kirpiklerimin arasından sızan ışık bulanıktı.

"İz," dediğini duydum endişeli tok sesinin. Gözkapaklarım ağır ağır aralanmaya başladı ama geri kapandı. "İz," dedi bir kez daha ısrarla. "Aç gözlerini, hadi." Sıcak ellerinin baskısını yüzümde hissettim. *Adım İzgi*, diye haykırmak istiyordum.

Adım sesleri duydum. Birkaç ses kulaklarımda uğultulu bir

şekilde yankılandı ama kime ait olduğunu seçemedim. “Neden uyanmıyor?” dedi telaşlı sesi.

“Bilinci açık ama uyanmakta zorluk çekiyor,” dediğini duydum yabancı bir sesin. “Yeni yeni kendine geliyor. Birazdan uyanır ama bir süre evde dinlense iyi olur.”

Hışırtı sesleri duydum. Yattığım yerde kıpırdandığımda avuçlarımı yatağa yaslardım ama hissettiğim acıyla dudaklarımın arasından boğuk bir inleme kaçtı ve açmakta zorlandığım gözlerim hızla açıldı.

“Dur, dur,” dedi onun sakinleştirici sesi. “Elini kesmişsin, yüklenme avuçlarına.” Gözleri tedirgin bir şekilde üzerimde geziniyor, nasıl olduğumu anlamaya çalışıyordu.

Buraya ne zaman gelmişti? Nasıl haberi olmuştu? Elimini nasıl kesmiştim? En önemlisi, neden bu haldeydim?

Gözlerim etrafta dolandığında hâlâ Drew’in evinde olduğumuzu fark ettim. Bana ait olan odada, bana ait olan yatakta uzanıyordum. Göğsüme bağlı olan kablolar ve kolumda bir serum vardı. *Ne zaman bitecekti?*

Yattığım yerde doğrulmama yardımcı olduğunda parmaklarının yakıcı etkisini sırtımda hissettim. “İz.” Drew’in sesi kulaklarıma ulaştığında başımı ağır ağır ona çevirdim ve kucağında ağlamaktan kızarmış ve korku dolu gözlerle bana bakan Rowan’ı görmek, kalbimin kasılmasına sebep oldu. Büyük ihtimalle çok korkmuştu.

“Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?” Yabancı bir erkek sesinin sahibi yanımda bittiğinde, onun benimle ilgilenen doktor olduğunu anlamam çok uzun sürmedi.

“Sol kolumu hissetmiyorum,” dedim dürüst bir şekilde. Parmaklarımı kıpırdatmaya çalıştım ama beceremedim. “Hiçbir şekilde kıpırdatamıyorum,” dedim kuru bir sesle. Doktorun gözleri onun gözleriyle buluştuğunda, sözlerimle buradaki herkesin buz kestiğini hissettim. “Başım,” dedim sitemle. “Başım çatlıyor.”

“Bir hastaneye gitsek iyi olacak,” dedi gizlemeye çalıştığı tedirgin haliyle. “Orada yapacağım tetkikle-”

“İstemiyorum,” dedim kestirip atar gibi.

“İz,” dedi Helen kızarcasına.

Gözlerim onun gözleriyle buluştuğunda, “İstemiyorum, Helen,” dedim anlaması için. Hastaneye gidersem her şey ortaya çıkardı.

“İz,” dedi onun sert ve katı sesi. *Yeter*, diye bağırmak ve ortalığı birbirine katmak istiyordum. Bana *İz*, demekten ne zaman vazgeçecekti?

“Su verir misin?” dedim gözlerini üzerimden çekmeyen Helen’e. Gözlerindeki kızgın ifade silinirken arkasındaki komodin-den bana bir bardak su doldurdu. Kesik olan avcumu uzattığımda almama izin vermedi ve yanıma çöktüğünde suyu bana içirdi. Suyu içtikten sonra sağ kolumu Rowan’a doğru uzattım. “Ver, Drew.”

“Hadi, git bakalım anneye.” Drew’in sözleriyle birlikte onun hâlâ sırtımda olan elinin buz kestiğini fark ettim.

Hector ve Isabelle birbirlerine bakarken Venom ve Giray’ın kaşları çatıldı. Aylin ve İdil’in gözleri fal taşı gibi açılırken abimin ağzı da açık kalmıştı.

Drew, Rowan’ı bana doğru uzatmak yerine yanımdaki boşluğa bıraktı. Rowan bu hareketiyle huysuzlanırken kucağıma tırmandı. Küçük elleriyle bana sarılıp sağ yanağını göğsüme yasladı ve sessizce kucağımda kendine yer edindi.

Yüzümde buz bir gülümseme yer edinirken yaralı elim onun saçlarının arasında gezindi. Kimin ne düşündüğü zerre umurumda değildi.

Sırtımdaki elin varlığı çekildiğinde, üzerimdeki gölge de çekildi. Gözlerim hareketiyle ona dönerken kara gözlerindeki buz gibi ifade aramıza koca bir duvar ördü. Soğuk, hissiz bir bakıştı. Başlarda gözünde olan o nefretin emaresi bile yoktu artık göz-

lerinde. Öylece baktı. Yılların izini taşıyan ve açıkta kalan sol kolumdan şahdamarıma uzanan yaraya değdi gözleri.

Geri çekildiğinde, “Gidiyor musun?” diye sordum merakla. “Kalsaydın biraz daha,” dediğimde sessiz kaldı. Kalbimdeki ölü kelebek, heyecanla kanatlandı.

Geri çekildiğinde karanlığın içinden gelen derin bir sesle, “Kalamam,” dedi. Umutla parıldayan yeşillerim bir bir söndü. “Helin evde beni bekler.” Kelimeleri bir kurşun görevini gördü. Kalbimi delip ruhuma saplandı. “Bekliyordur nişanlım.” Hayal kırıklığını kuşanan gözlerim onun gözlerinde takılı kaldı. “Sargını değiştirmeyi unutma.”

Ve gitti.

Arkasına bile bakmadan odadan çıktığında Venom, Giray ve Hector da onun peşinden ilerledi.

Benden gitmişti.

Bizden gitmişti.

Bir daha da asla geri gelmeyecekti. *Hak ediyorsun, İz. Her şeyi hak ediyorsun.*

Ölümün ucunda bile olsam merak etmeyecekti. Belki öldüğümde mezarıma bile uğramazdı. Hem zaten kimse çiçek de bırakmazdı mezarıma. Bir mezarlıkta, toprağın altında bile yalnız kalacaktım çünkü karanlıktan korktuğumu bilen hiç kimse sabaha kadar başımda beklemeyecekti.

Hak ediyordum ama.

Her şeyi hak ediyordum.

Isabelle halimden anlar gibi, “Geçmiş olsun, İz,” dedi. Onlarla birlikte gitmemiştii ama o da gidecekti. “Bir telefon uzağındayım,” dedim gülümseyerek.

Gitmek için hareketlendiğinde, “Isabelle,” dedim boş bir sesle. Merakla bana döndü. “Lider’e söyle, bu operasyonda yanımda Zeynep’i ve Sinan’ı istiyorum.” Kaşları çatıldı. “Onlar yoksa ben de yokum. Ali de gelecek. Öncesinde haber yolladım ama hiçbir cevap yok. Onlar yoksa bu operasyon olmayacak. Kabul

ettiğim anlaşılmayı ne pahasına olursa olsun feshedeceğim.” Önüme dizilen hayali domino taşlarından birkaçı devrildi. Resmin tamamını henüz göremesem de yaşanacakları biliyordum. “Aksi halde, Douglas Vance’nin teklifini kabul etmekten geri durmayacağım.”

Sana söz. Bir daha hiç gülmeyeceğim. Çünkü hak etmediğimi bana çok güzel öğrettin.

12. BÖLÜM

Gecenin karanlığı kara bir çarşaf gibi üzerime çökerken bakışlarım yabancı olduğum evin manzarasındaydı. Oldukça büyük, yeşilliklerle dolu bir bahçesi vardı. İki katlı, ihtişamlı ve şirin bir evdi. Ormanın girişine yapılmış olan bu ev baktıkça içimi karartıyordu. Burayı hiç sevememiştim.

Drew'in, Grace'in ölümünden sonra yerleştiği evdi. Grace'in anılarının olduğu evde zamanla yaşayamaz hale gelmişti. Kalbinde sevdiği kadını kaybetmenin acısını taşıyordu.

Göz görmeyince gönülden de ırak olur insan, derlerdi. Ben bir yıl gözüm görmeyince gönlüm de artık görmez, görse de ona kaymaz sanmıştım. Öyle olmuyormuş, çok sonradan anladım.

Göz görmeyince gönülden de ırak olmuyormuş insan, sevgilim. Gözlerine bakınca anladım.

Zihnim anın gerçekliğini sorgularken geçmişe duyduğum özlem, ruhumun acıyla kasılmasına sebep oldu. Bize, geçmişimize duyduğum özlem göğüs kafesimdeki yangını harladı. Sigaramın izmaritini avcuma bastırıp söndürdüğümde avuçlarımın arasında yer edinen koca kesikten yangının izi belli bile olmazdı.

“Kendini yakmaktan ne zaman vazgeçeceksin?” Helen'in nahif sesi kulaklarıma sızdığı anda, gözlerim gökyüzüne döndü. “Nasıl yandığını gördüm. Nerenden yandığını da. İçindeki acının sana nefes aldırmadığını, seni mahvettiğini de gördüm. Ama daha ne kadar fedakârlık yapacaksın? Daha ne kadar seni, acını, yararı umursamayan insanlar için kendini mahvedeceksin?”

“Sen ne zaman beni sıkboğaz etmeyi bırakırsan o zaman,” dediğimde gülen sesi kulaklarıma ulaştı.

Arkamı döndüğümde onu üstü başı kan içinde bulmak beni şaşırtmadı. Muhtemelen bir saha görevinden dönmüş olmalıydı. Bir istihbaratçı olmanın en zor yanı, gerektiğinde her şeyi kabullenmekti.

“Öyle bir şey hiçbir zaman olmayacak desene,” dediğinde yüzümdeki ifadesizlik değişmedi. “Ne yapmayı düşünüyorsun?” Dalgın halim gözünden kaçmamış olmalıydı. “Gerçekten Douglas’la işbirliği yapacak mısın?” diye merakla sordu.

“Saçmalama, Helen,” dedim gözlerimi devirerek. “Sadece Zeynep’i, Ali’yi ve Sinan’ı yanımda istiyorum, o kadar. Bunu sağlamak, onların buraya gelmesini sağlamak neden bu kadar zor, anlamıyorum.” Sıkıntıyla iç çekerken sesim sorgu dolu bir şekilde çıkmıştı. “Yanımda güveneceğim birilerini istemek hakkım değil mi?”

“Elbette hakkın,” dedi sıcak bir sesle. “Lider neden onları burada istemiyor, bilmiyorum ama elbette bunun da bir açıklaması vardır,” dediğinde zihnimdeki karmaşıklık arttı.

Günler öncel Isabelle’le yolladığım teklifin cevabı kesin bir hayır olmuştu. Bugün buraya geleceğini ve aramızda çıkacak olan tartışmayı düşünmekse huzursuz olmama sebep oluyordu.

“Sonuçlarını gördüm,” dediğinde kaşlarım çatıldı.

“Ne sonuçları?” dedim sorgu dolu bir sesle.

“İz...” Gözlerine yerleşen dehşet iyice huzursuz olmama sebep oluyordu. “Kendini mahvediyorsun,” dediğinde şaşkınlıkla ona baktım. “Geçenlerde hastanede çıkan sonuçlardan bahsediyorum. Hatırlamıyor musun?”

“Hayır,” dedim dumura uğramış gibi. “Hayır, hatırlamıyorum. Ben hastaneye gitmedim ki. Ne sonuçları?”

Kendini tekrar ediyorsun, İzgi ve eğer bunun önüne geçemezsek yakında tamamen aklını kaybedeceksin.

Zihnimin daha çok karıştığını ve allak bullak olduğumu hissettim. Nasıl hatırlamazdım? Daha önce yaşadığım bir şeyi nasıl hatırlamazdım?

Kullandığım ilaçlar ve uyuşturucu yüzünden uzun zamandır zihnimdeki anıların çoğunun silikleştiğinin farkındaydım ama bu kadar ileri gittiğini düşünmemiştim. Biraz olsun geçmişini düşünmeye kalktığımda bile çok fazla silik şey vardı zihnimde.

Zihnim bir dehlizden ibaretti ve ben o dehlizin içinde kaybolan, benden uzaklaşan anılarıma tutunurken şimdi onları da kaybetmiştim. Bu belirsizlik aklımı yitirmeme sebep oluyordu.

Her gece kâbuslarıma ev sahipliği yapan o kara günü unutmak için ne kadar çabalasam da başarılı olamıyordum. Kullandığım psikolojik ilaçlar zamanla birçok şeyi unutmama sebep olmuş, beni gün geçtikçe hissizleştirmişti. Durumum gittikçe kötüye gidiyordu ve bir çare bulmak için çabalamıyordum.

“Helen, ben hastaneye gitmedim,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Hiç gitmedim.”

“Yapma artık,” dedi. “Olmuyor böyle. En iyisi bir süre bir kliniğe yatman. Belki senin için böylesi daha iyidir. Kendini kaybediyorsun, İz.”

İz.

İz.

İz.

Yara keskinse izi kalır.

Duyguları hissetmek çok farklıydı. Hayatınızın her anında size eşlik eden, karmaşık duygular. Bedeninizi ve ruhunuzu ele geçiren, acı verici ya da mutluluk dolu duygular birer güzel hatıraya dönüşürdü.

Bazense hissettiklerinizi açıklayamazdınız. İçinizde sizi kemiren duyguyu tarif edemezsiniz. Mutluluk verici ya da acı verici olsun, fark etmezdi. Ama şüphesiz ki boğazınızı düğüm düğüm eden şey çok daha acı vericiydi.

Bazı yarım kalmışlıklar, bir araya gelmemeliydi. Geçmişin sancılı acısı, geleceğin üzerinize karabasan gibi çöktüğünde, bir yer-

lerde saklı kalan acının, yarım kalmışlığın eksikliği bir çift gözde yeniden var olurdu yoksa.

Bahçedeki verandada oturmuş, parmaklarının arasında içkisini yudumlayan adama baktım. Üzerinde siyah bir gömlek ve siyah bir pantolon vardı. Siyah saçları dağınıktı. Kara gözleri ise geldiğinden beri üzerimdeydi.

“Ne istiyorsun?” dedi buz gibi bir sesle.

“Kardeşlerimi,” dedim tereddüt bile etmeden. “Zeynep’i ve Sinan’ı. Bir de Ali’yi. Onlar olmadan bu operasyonu yürütmeyeceğim.”

“Ali mi?” dedi alayla gülerek. “Ali,” dedi başını sallayarak. İçkisinden büyük bir yudum aldı.

Blöf yapıyordum. Ona sahip olmak istediği özgürlüğü vermek için canımı bile verirdim ama şimdi kardeşlerimi yanımda istiyordum.

“İyi,” dedi ifadesizliği mesken edinmiş bir yüzle. Gözlerindeki boşluk ve buz gibi soğukluk içimi üşütüyordu. “Beraber yürüteceğimiz bir operasyon olmayacağına göre Zeynep’e ve Sinan’a da ihtiyacın yok.”

Kaşlarım çatılırken yüzüme sorgu dolu bir ifade yerleşti. “Anlamadım. Ne?”

“Bu savaşta karşımda olmayı göze almadın mı?” dedi alayla. “Ben de sana istediğini veriyorum işte. Seninle bir operasyon yürütmeyeceğim. Madem Douglas’ın sana sunduğu teklif daha cazip, karşımda olmak da senin tercihin.”

“Ha, sen gerçekten ölmek istiyorsun?” dedim alayla. Her şeyden vazgeçmesi ve özgürlüğü için çabalamaması kalbimin kasilmesine sebep oldu. “Hapse gireceksin, Keskin.”

“Varsa uğurunda ölmek...” dediğinde ne söyleyeceğini tahmin edebiliyordum. “Bu uğurda canım fedaydı sana,” dedi kendinden emin bir şekilde. “Ama artık değil, İz.” *Yeter*, diye bağırarak istiyordum yüzüne. *Yeter, canımı yakıyorsun, dur artık*, demek istiyordum. “Hapse girmem seni memnun eder sanmıştım.”

Sözleri içimde bir zelzele başlattı. Bir kurşunun bedenimde açtığı yara bile sendeletmezdi belki ruhumu ama onun tek bir sözü altüst olmama sebep oluyordu.

“Keskin,” dedim, *lütfe*n, dercesine.

*Lütfe*n yapma.

*Lütfe*n. Çok dağıldım. Toparlanacak gücüm yok. Yapma bunu bana, ne olursun.

“Yarın Türkiye’ye dönüyorum.” Avuçlarım saten elbisemi toparladı. “En azından birbirimize küs kalmayalım istiyorum, İz. Olur ya, bir gün karşılaşsak ve hayat bir kez daha bizi bir araya getirirse birbirini çok eskiden tanıyan iki dost gibi olalım seninle.” Gözlerim onu bulduğunda gülümsedi. Gülümsemesi içimi yaktı. “Sana küs kalmak istemem. Ama senin bana küs kalmana da dayanmam. Bana bir Alacahan sözü borçlusun. Unutmadım.”

Boğazıma takılan hayali yumru kalbime oturdu. Ağlamak istedim.

“Hep böyle mi olacak?” Titreyen ellerime, titreyen sesim eşlik etti. “İki yabancı gibi.”

“Bunu sen istedin. Ben sensiz uyuyamıyordum, nefes alamıyordum, yaşayamıyordum ama sen yoktun,” dedi acımasızca. “Yeniden denemek istemiyorum çünkü seni artık sevmiyorum.”

Ben sana bir söz verdim. Alacahan sözü ama tutmayacağım. Tutmadığım ilk söz de bu olacak. Çünkü belki de bir daha asla karşılaşamayacağız, sevgilim. Hayalim, rüyalarından silinecek. Varlığım mahşerde bile haram olacak sana. Biz seninle mahşere bile kalamadık.

Dolan gözlerimi yukarıya diktim.

“Seni seviyordum,” dedim ve kendime engel olamayıp ellerine sarıldım. “Seni çok seviyordum.” *Hâlâ seviyorum.*

“Ben de seviyordum,” diyerek kalbimi yaktı. “Ama artık değil, İz,” diyerek beni mahvetti. Elleri ellerimin arasından sıyrıldı. Avuçlarım boşluğa düşerken içimde bir kıyamet başladı. “Artık değil.”

“Operasyon peki?” dedim, sesime ulaşabildiğimde. “Operasyonu kiminle yürüteceksin?”

Bir an bile beklemeden, “Helin’le,” dediğinde kalbime bir kurşun yemiş gibi sarsıldım. “Güvenebileceğim biriyle.”

Yapma, dercesine baktım gözlerine. Zorlukla yutkundüğumda, “Böyle olsun istemezdim,” dedim boğazıma oturan yumruya inat. Sesimde, geçmişe olan özlemin derin manası vardı. “Özür dilerim, her şey için.”

“Ben de bizden olsun isterdim,” dediğinde her sözü kalbime kıymık gibi battı. “Yani bir zamanlar,” dedi buz gibi bir sesle. “Eskiden. Çok eskiden.”

Bizim için bir ihtimalin olduğu zamanlar.

Boğazıma oturan yumru genzimi yakı. Nefesimi kesti. *Geri de kaldım*, diyordu bana. *Bizden olmaz*, diyordu.

“Ben...”

Bir anda sözümü bıçak gibi keserek, “Umarım hâlâ bir şeyleri telafi etmek için umut etmiyorsundur,” dedi. “Çünkü artık hayatımda geçmişten gelen hiç kimseyi istemiyorum.” *Seni silip attım*. Sözlerinin altında yatan mana bundan ibaretti.

“Senden nefret ediyorum, İz.”

“İz mi?” deme gafletinde bulundum. *Niye şaşıırıyorsun? Alışmış olmam lazım.*

Her sözıyla kalbime batan kıymığın içimi daha çok eşelediğini ve canımın daha çok yandığını hissettim. “Benim buraya dönmem bile saçmalıktı.”

Boğazıma oturan yumruya inat tok bir sesle, “Peki,” dedim. “Bir daha asla karşına çıkmayacağım.”

“Boşandık zaten. Bizi bağlayan hiçbir şey yok. İyi ki hamile değildin de bir de bebekle uğraşmak zorunda kalmadık.” Sözleri nefesimin kesilmesine, kalbimin acıyla sıkışmasına sebep oldu. Sol yanımda derin bir sızı belirdi. Onun yüzüne bakakaldım. “Benim seni hayatımdan silip attığım gibi sen de beni sil kendinden.”

Titrememesi için büyük bir çaba sarf ettiğim ve başarılı olduğum düz bir sesle, “Onunla...” dedim. Titreyen ellerimi ondan gizlediğimde, sağ elimin parmakları, sol kolumdaki acıyı söküp almak ister gibi sıkı sıkı sol koluma sarıldı. “Benimle olduğu gibi bir amaç için mi evleneceksin yoksa onu gerçekten sevdiğin için mi?” diye sordum içimdeki korkuya rağmen. Titreyen ellerim bana hiç yardımcı olmazken tırnaklarım avuçlarıma battı.

“Kendini onunla bir tutma. Bana cenneti yaşatan bir kadınla cehennemi yaşatan bir kadını kıyaslama. Hayattayken bana cenneti verebilen tek kadındın. Şimdi sadece cehennemi yaşıyorum. Meğer cehennemin görünmeyen o yüzünü cennet sanmışım ama hayat işte, yanılıyor insan,” dedi acımasızca. Canımı yakarak. “Belki de o, doğru yolu bulmamda bana yardımcı olur.”

Vay be, dercesine dudak büktüm alayla.

Hak ettin.

Her şeyi hak ettin, İz. En çok da sevgisiz kalmayı.

Sessiz kaldım. Sesiz kalmak zorunda kaldım. Sessiz bırakıldım. Bir bıçak gibi göğsümü delen sözleri lal kesilmeme sebep oldu.

Ağır ağır kalktı oturduğu verandadan. Gözlerim boşluğa takılı kalmışken gidişini izlemeye yüreğim el vermedi.

Yürüdüğüm hiçbir yolda, sana sırtımı dönmem. Seni ardımda bırakmam. Her daim yanımda görmek isterim. Her daim yanımda ol isterim. Her daim yanında olurum.

Beni hep önüne katardı. Eve gidene kadar bekler, her daim gözü üzerimde olurdu. Yanımdan geçip gittiğinde yüzüme bile bakmadı. Bana sırtını döndü. Beni arkasında bıraktı. Ardına bile bakmadı. Bu sözleri işiteceğime keşke ölseydim.

Birkaç adım sesi duydum. Biraz ileride bizi dinleyen, hemen sonra karşımda abisinin yerini alan Aylin’in nefret dolu gözlerini seçtim.

“Mutlu musun şimdi?” dedi öfkeyle. “İstediğin oldu işte. Mahvettin bizi.” Cevap vermedim. Transa girmiş gibi kilitlen-

miştım. “Bak!” diye bağırdı. “Darmadağın olduk, bak!” Karşımda çömeldiğinde elleri omuzlarımı kavradı ve ona bakmaya zorladı.

Canlılığını yitirmiş ve ölümü kabullenmiş gözlerim onun yaşlarla dolu gözleriyle buluştu. Bedenimi sarstığında cansız bir bez bebek gibiydim. Hareket edemiyordum.

“Abim seni ilk gördüğünde gelip bana anlatmıştı, biliyor musun? Aylarca emin olamamıştı kalbini ele geçiren şeyden ama seni her gördüğünde kalbini ele geçiren o histen de kaçamamıştı. Dedemin yanına gitmiş, aile yadigârımız olan yüzüğü de kolyeyi de almıştı ondan. O zaman anlamamıştım ama şimdi anlıyorum. Meğer seni bekliyormuş vermek için. Senin için gidip almış dedemden. Şimdi de onca şeye rağmen hâlâ emanet diye taşıyor yanında işte.”

Boynumdaki zincire astığım yüzüklerim birbirine çarptı.

“Aylin.” Ne diyeceğimi bilemez bir haldeydim. “Defol git,” dedim buz gibi bir sesle. Kavga edecek halim yoktu.

“Biraz olsun hak etmiyorsun ya abimi,” dedi acımasızca. “Neyse.”

“Benden nefret ediyor!” diye bağırdım. Dayanamamıştım. “Biliyorum, benden nefret ediyor! Tamam, anladım! Şimdi defol, git!”

“Aptal!” diye bağırdı. “Senden nefret etseydi yıllarca her yerde seni arar mıydı? Sadece canını yakmak istiyor. Sadece nasıl yandıysa yan istiyor! Bir kez olsun bencillik yapma da etrafında olup bitenlere bir bak!” Elleri bedenimden çekildiğinde sendeledim. “Bir kez olsun çabala, İz,” dedi hayal kırıklığı içinde. “Bir kez olsun çabala. Hep kaçırıyorsun. Hep dağıtıyorsun.”

Ve gitti.

Herkes gibi.

Yine kimse görmedi.

Sebepe olduğum şeylerin sonuçlarına katlanıyordum ve bunun için şikâyet etmeye bile hakkım yoktu.

Alışacaksın, İz. Alışmak zorundasın.

Neden?

Çünkü zorunda bırakıldın.

Ellerimi yüzüme kapatıp yüzümü sıvazladım. Mahvetmek için gönderilmiştim ama mahvolmuştum. Kimsem yoktu. Anem yoktu. Babam yoktu. Abim yoktu. Kardeşlerim yoktu. Keskin yoktu. Kimsesizliğime kimse olan o adam yoktu.

Sesimde eksik bir kız çocuğunun, kimsesiz bir kadının yardım çığlıkları vardı.

Yüzümdeki ellerimin üzerine sıcacık bir çift el sarıldı. Küçük eller ellerimi yüzümden çektiğinde birkaç damla gözyaşı yanaklarıma süzüldü.

“İz,” dedi Rowan’ın sesi. Üzerinde pijamalarıyla yataktan kalkmış, neden ağladığımı anlamak istercesine gözlerini kocaman açmış, bana bakıyordu. Onu en savunmasız anımda karşımda görmek, daha çok ağlamama sebep oldu. Küçük elleri yanaklarıma akın eden yaşları sildiğinde, “Ağlama, ağlama,” dedi telaşla. Dudaklarımın arasından bir hıçkırık daha firar etti. “İs,” dedi korkuyla. Dili sürçmüştü. Üzgün bakan gözleri dolu doluydu şimdi.

Ben senin hiçbir şeyin değilim, diye bas bas bağırmak istedim.

Ellerini yanımdaki koltuğa yasladığında bedenini yukarı iterek kucağıma tırmandı. Küçük elleriyle bana sarılmadan hemen önce yanaklarımdan öperken kafasını boynuma yerleştirdi ve kucağımda küçüldükçe küçüldü.

Sanki ne kadar yalnız ve kimsesiz olduğumu, varlığına ihtiyaç duyup muhtaç olduğumu bilir gibi en savunmasız anımda çıkıp gelmişti. Kısa sürede her şeyim olmuştu.

Bahçede kısa bir süre, öylece birbirimize sığınmış bir halde durduk. Hava soğudukça Rowan’ın hasta olma düşüncesi içimi kemirdiği için kucağımda onunla birlikte korkuyla bana bakan Helen ve Drew’i görmezlikten gelerek içeriye girdim. Kucağımda mayışan Rowan’ı odasına götürüp uyuttuktan sonra ayakla-

nımı sürüye sürüye banyoya doğru ilerledim. Saten elbisem yerlerde süründü.

Banyoya girdim. Kapıyı arkamdan kilitledim ve aynadan günler önce kestiğim saçlarıma baktım. Kâküllerim perde şeklinde geliyordu.

O döndüğünde görmek istediği kadını görecektir karşısında. Siyah saçlı ve çam yeşili gözleri olanı.

Artık onun hiçbir şeyi değildim. Geçmişten gelen hiçbir şeyi hatırlamıyorsa benim de geçmişin izlerinden kurtulmam lazımdı.

Gözlerim aynadaki aksimi bulduğunda sol gözümde akan bir damla yaş yanaklarımdan süzüldü. Dudaklarımı birbirine bastırduğimde zorlukla yutkundum.

Parmaklarım benden beklenmeyecek bir sakinlikle banyo dolabındaki demir makası kavradı. Sağ elimle belimi geçmeye başlayan saçlarımı ikiye ayırıp, makası tereddüt etmeden geçirdim. Birkaç tutam ayaklarımın dibine düştü. *Biraz fazla tutamlar...*

Kestikçe kestim. Kısaldıkça kısalıp omuzlarımda kaldılar. Canımdan can gitti. Ruhumda saçlarına âşık bir kadının vaveylası yankılandı. Kalbim kaburgalarımın altında sıkışıp ezildi ama elim titremedi. Dokundurtmadığım saçlarıma makası geçirirken ellerim bile titremedi.

Makası gürültüyle lavabonun içine atarken cansız gözlerle şimdi omuzlarıma değen saçlarıma baktım. Titreyen ellerimin arasından sıyrılan saçlar da makasın yanına düştü. Şimdi Londra'nın soğuğu bile içimdeki ateşi söndürmezdi. Rowan'ın elleri bile ölü kalbimi saramazdı artık.

Bekledim. Bir saat banyoda bekledim. Helen kapımdaydı. Defalarca kez çaldı kapımı ama açmadım. Drew geldi sonra. Ses vermedim. Kapının arkasında benim için endişelendiklerini biliyordum. Birini aradıklarını da duymuştum ama kim olduğundan haberim yoktu.

Saçlarımı yıkayıp güzelce kuruttuktan sonra makası son kez

saçlarımdan geçirip yamuk yerleri düzelttim. Adımımı dışarıya attığım an Helen ve Drew'in korku dolu gözleri, yerini dehşete bıraktı. Beni asıl şaşırtan onların tepkisi değildi. Koltukta rahatça oturan Zemon'du. Beni kızından ayırmayan hep yanımda olan o adamdı.

"Zemon," dedim, onu görmenin verdiği heyecanla. Adımlarımı ona doğru atarken oturduğu yerden ayaklandı ve karşımda dikildi. "Nasıl olmuş?" diye sordum merakla.

Kahvelerindeki acı dolu ifadeye inat dudaklarında çok güzel bir ifade hâkimdi. "Sen mi kestir?" diye sorduğunda başımı salladım. Bana doğru bir adım attığında nasırlı avuçları yanaklarıma sarıldı. "Çok güzel olmuş," dediğinde dişlerimi dudaklarıma geçirdim.

Saçlarımin üzerine bir öpücük kondururken kolları beni sıkı sıkı sardı. Titreyen ellerim omuzlarına tutunduğunda, tırnaklarım kıyafetine battı. Çenemi omzuna yaslarırken gözlerimi havaya diktim ama gözlerimden firar eden birkaç damla yaşa engel olamadım.

"Beni o gün öldürmeliydin." Yaşlar artıkça kalbimdeki sızı çoğaldı.

"Şşt!" Elleri şefkatle saçlarıminı okşadı. Bir baba gibi. Babam saçlarıminı okşamayalı, bana sarılmayalı yıllar olmuştu. "Yaşayacak güzel günlerin var, kız çocuğu," dedi teselli dolu bir sesle.

O gün, ben o namluyu kalbime yasladığımda bana engel olmamalıydın.

Bir kadının yarım kalmışlığını taşıyan gözlerimde ne o çocuğun emaresi vardı artık ne de acı.

Gülümsedi. Yüzündeki gülümseme, alay dolu bir gülümsemedir. "Umursamıyorum zaten," dedi düz bir sesle. "Aksine acıyı mesken edinen gözlerini ve bir başına, yapayalnız kaldığını görmek mutlu ediyor beni," dediğinde vurgun yemiş gibi ona bakakaldım.

"Senden nefret ettiğim konusuna gelecek olursak eğer... Evet." Nefes alamadım. "Başlarda senden nefret ediyordum. Ama artık sana baktığımda içimde uyanan bir nefret bile yok. Her şeyinle bittin bende, İz."

Kimse, kafasında sürekli dönüp duracak kadar kırıcı cümleler kurmaması gerekiyor birine. O cümlelerin altından kalkamayınca kırıklar göğüs kafesime batıyor, nefesimi kesiyordu.

Eskiden belime kadar uzanan, hafif dalgalı saçlarım vardı. Gecenin karanlığıyla bütünleşir sırtımdan aşağıya doğru salınırdı.

"Şimdi omuzlarıma geliyor saçlarım," diye cılız bir sesle fısıldadım.

Yaşamak için çırpınıyordum ama sevgisini esirgemeyip bir damla su verdim de yoktu. Ölümün getirdiği can havliyle son çırpınışlarımı sunuyordum ama bakan birinin kurtarmak için zahmete girmek istemeyeceği kadar da ölüydüm aslında.

Birbirine kaşan kirpiklerimi araladığımda, odayı dolduran yakıcı ışık gözlerimin sızlamasına sebep oldu. Yattığım yerden doğrulup ayaklarımı sarkıttım ve banyoya girip hızlı bir duş aldım. Ev buz gibiydi. Üzerimi değiştirdikten sonra aşağıya indim.

Topuklu botlarımdan çıkan tok ses evde yankılandı. Adımlarım salonu bulduğunda, herkesin burada olduğunu gördüm. Kanepelerde kendi halinde oturan herkesin kahvaltı için neyi beklediğini merak ettim. Ben de gelmiştim ama kimse yerinden kıpırdamamıştı. Salondaki tekli koltuklardan birine otururken kimseyle muhatap olmadım ve telefonumla ilgilenmeye başladım.

Gelen mesajları cevaplarırken Becca'nın attığı sonuçlara umutsuz bir bakış attım. Acı gerçek bir kez daha tokat gibi yüzüme çarptı.

Ekranıma gizli numaradan bir çağrı düşünce kaşlarım çatıldı. Kapanmadan aramayı yanıtladım.

“Alo?” derken merakla karşı taraftan alacağım cevabı bekledim.

“Günler sonra sesini duymak beni ne kadar mutlu etti, bilmezsin.” Douglas Vance’nin kalın ve tok sesi kulaklarıma sızdı. Sessizce söyleceklerini bekledim. “Seninle görüşmek istiyorum,” diyerek hızla konuya girdi.

“Hayır,” dedim düz bir sesle.

“O zaman önce sevdiklerine mi uğramam gerekecek?” Öfkeyle yerimden doğruldum. “Hangisinden başlasam? Şu yeni arkadaşın?” Alay dolu gülümsemesi kulaklarıma doldu. “Eskisi gibi sırt sırta verir miyiz yine, İz?”

Helen’den bahsediyordu. Manevi kız kardeşimden bahsediyordu ama kaçırdığı bir şey vardı. Helen asla aptal bir kadın değildi. Onu hafife alıyordu.

“Tamam,” dedim istediğini kabul ederek.

“Peşindeki adamları atlattığın ilk anda adamlarım seni bulacak,” dedi, rahat bir sesle. “Tekrar görüşmek için sabırsızlanıyorum.”

Adım sesleri işittiğimde omzumun üzerinden gelene baktım. Bakışlarım, üzerinde siyah bir gömlek ve pantolonla dikilen Zemon’u buldu. Kahve gözlerindeki tereddütü seçtim. Endişesi nedendi?

Kollarımı göğsümde birleştirip, tekrar manzaraya dönerken, “Uyumamışsın,” dedim.

“Seni merak ettim,” dediğinde küçük masanın üzerine kırmızı bir şarap bıraktı. “Yine uyuyamayacağını tahmin edebildiğim için sana eşlik etmek istedim.” Kâbuslarımdan haberi yoktu. Sadece uyku sorunları çektiğimi biliyordu.

Uyuyamadığımı değil.

“İyi yapmışsın,” dedim. Ben sandalyelerden birine otururken o, içeriye gitti ve elinde bir pikeyle geri döndü. Üzerimde sadece siyah bir pantolon ve yine siyah, kalın askılı bir bluz vardı. Pikeyi omuzlarıma bırakıp karşıma oturdu. “Teşekkürler.” Pikeye sıkı sıkı sarılırken üşüdüğümü fark etmiştim.

Geçmişin sancılı acısı göğüs kafesimde yerini bulduğunda, zihnimde hatırlamak istemeyeceğim bir anı belirdi.

"Bu soğukta neden üzerine bir şey almadan balkona çıkıyorsun?" dedi sert sesiyle. Omuzlarıma bırakılan şalla birlikte kollarını arkadan sıkıcı belime dolamıştı. "Buz gibi olmuşsun," dediğinde kollarının arasından ona döndüm ve kara gözleriyle karşı karşıya geldim.

"Fark etmemişim." Kollarımı boynuna sardım. "Hem sen ısıtırsın beni her zaman. Sen yanımdayken üşümem," dediğinde dudakları alnımı buldu.

"Hmm," dedi şuh bir sesle. Bedenimi iyice bedenine yasladığında nefesini dudaklarımdan üzerinde hissettim. "Isıtalım o zaman güzeller güzeli karımı." Dudakları büyük bir hızla dudaklarıma yapışırken aynı şekilde karşılık verdim.

"Daldın yine." Zihnime sızan ses, beni daldığım yerden çekip çıkardığında bakışlarım kahve harelerde durdu.

"Pardon," dedim düz bir sesle.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Onunla görüşmeyecek misin?" diye sordu.

"Kiminle?" dedim merakla. Neden bahsettiğini anlamamıştım.

Derin bir nefes aldı. "Kocanla," dediğinde ona bakakaldım.

"Ne?" dedim büyük bir şaşkınlıkla.

"Daha ne kadar kaçacaksın ondan? En azından onunla yüzleşsen sürekli geçmişe takılıp kalmayacaksın," dediğinde kaşlarım çatıldı.

"Boşanalı bir sene oldu," dedim buz gibi bir sesle. "Her seferinde ondan bu şekilde bahsetmen sinirlerimi bozuyor."

Kalbim korkuyla tekleğinde, titreyen ellerimi ondan gizledim. Bu aralar çok sık olmaya başlamıştı.

"Bilmeye hakkı var," dediğinde öfkeyle ona baktım.

“Neyi bilmeye hakkı var?” dedim sinirle. “Neden yaptığımı mı?” Tırnaklarım avuçlarıma battı. “Aileme ihanet ettim,” dedim acı dolu bir sesle. Gözlerim doldu. “Ona ihanet ettim. Bana sordu, defalarca kez bana sordu. Yardım etmek istedi. Ondan bir şeyler gizlediğimi içten içe biliyordu ki zaten o şerefsiz herif operasyonu batırdığında benim için, bizim için her şey çoktan bitmişti,” dedim bir nefeste.

“Doğru olanı yaptın,” dedi yumuşak bir sesle. “Bir savcı olarak sana verilen emir neyse onu yerine getirdin. Görevini başarıyla tamamladın. Her ne kadar başkaları buna engel olsa da gerçek bu.”

“Biliyorum,” dediğimde dudaklarımı birbirine bastırdım. “Doğru olanı yaptım ama o halde neden bu kadar acı çekiyorum?” Sol gözümünden bir damla yaş aktı. “Neden bu kadar acıtıyor?”

Sessiz kaldı. Beni teselli etmekle uğraşmadı ki Zemon bunu çok sık yapmazdı zaten.

“İz,” dedi dalgın bir sesle. “Kendini tehlikeye atacak bir şey yapma, olur mu?” dediğinde gözlerim yavaşça gözlerini karşıya dikmiş adamı buldu. “Sen her ne kadar kimsesiz hissetsen de bizler senin için buradayız. Her daim.”

“Sana bu konuda söz veremem, Zemon,” dedim sitemle. Defalarca kez intihar girişiminde bulunmuştum. Tekrar kalkışmam onu korkutuyordu. “Kolay bir hayatım yok, bunu sen de çok iyi biliyorsun.”

“Yine de...” dedi derin bir nefes alarak. “Arkana her baktığında seni bir dosttan öte, canı gibi bilen, kardeşi yerine koyan insanlar olduğunu sakın unutma.” Bahsettiği sadece kendisi değildi. Helen’den de bahsediyordu.

“Unutmam,” dedim, boğazıma oturan hissi görmezlikten gelerek.

Umarım, Zemon.

Umarım.

Sigaramın izmaritini avcuma bastırıp söndrdğmde derin bir nefes aldım. Bugün bu kaçıncıydı, bilmiyordum.

Gözlerim yabancı olduğum evin içinde gezinirken yaklaşık on dakikadır beklediğim adam, bulunduğum odanın girişinde gözüktü. O mavi hareleri görüp tanımamam imkânsızdı.

“Hoş geldin,” dedi tok ve neşeli sesi. “Seni yeniden yanımda görebilmek büyük bir şeref, İz,” derken karşımdaki koltuğā oturdu. Ortamızıdaki masada dizüstü bir bilgisayar vardı. Bir flaş bellek de hemen onun üzerindeydi.

“Neden buradayım?” dedim bezmiş bir halde. Dakikalardır buradaydım ve beklemek, sıkılmama sebep olmuştu. “Yine neyin peşindesin, Vance?”

“Hiçbir şeyin,” dedi kollarını iki yana açarak. “Sadece sana istediğini vermek için buradayım,” dediğinde kaşlarım çatıldı. Gözleriyle bilgisayarın üzerindeki flaş belleği işaret etti. “Anneden.” Harelerime damlayan koyuluğun yakıcı hissini kalbimin en derinlerinde hissettim. “Sana küçük bir hatıra. İtiraf etmek gerekirse onu bulmak ve ele geçirmek benim için bir hayli zordu ama senin için riskleri göze aldım.”

Büyüyünce geçer, unuttur, derlerdi hep. Yine yalan söylemişler bize.

Hareketsiz kaldığımı görünce, “İzlemeyecek misin?” diye sordu. “Gerçi o titreyen ellerinle kaydı başlatmayı başarabilir misin emin değ-i-”

“Sen bir zavallı gibi yıllarca nasıl yaşadıysan ben de titreyen ellerimle çoğu şeyi başarabilirim elbette, Vance,” dedim, sertçe sözünü keserek. “İstersen bunu kalbine saplayacağım kr bir bıçakla sana ispatlayabilirim. O zaman ellerimin titremediğinden şüphe duymayacaktır.”

Ona meydan okumam hoşuna gitmiş gibi dudakları kıvrıldı. Benim açmamı beklemeden bilgisayarı açtı ve flaşı taktı.

 dakikaydı. Sadece üç dakika.

Hiç tanımadığım annemle bana reva görülen şey sadece üç dakikaydı.

Kâbuslarıma ev sahipliği yapacak yeni bir üç dakika.

Benim güzel kızım, diye başlıyordu kayıt. Annemin güzel, gülümseyen yüzü ekrandaydı. Muhtemelen bu kaydı doğumdan sonra çekmişti çünkü karnındaki o şişlik yerli yerinde değildi artık. Şimdi kaç yaşındasın, bilmiyorum. Büyümüş, serpilmiş, çok güzelleşmişsindir kesin, dedi gülümseyerek. Ciğerlerime doldurduğum hava nefesimi kesti.

Sen bilmiyorsun, anne ama ben senin öldüğün yaşı geçtim.

Ben, seni benden kopardıkları o yaşı geçtim.

Yaşım otuz oldu belki ama kalbimde hâlâ o iki günlük bebeğin kimsesiz bırakılışının acısı var.

Oğlum, dediğinde annem, nefes alamadım. Bende misin hâlâ canım oğlum, diye sordu. Abim burada olsaydı ne düşünürdü, merak ettim. Hâlâ nefret eder miydi annemizden? Hâlâ annenin oğlu musun? Hâlâ benim için babanı alıyor musun karşına?

Güldüm. Alay dolu, uzun bir gülümsemeydi bu.

Oğlun hiç sende değildi ki anne. Oğlun hiç senin için babamın karşısında durmadı ki. Oğlun hiç annesi öldürüldü diye üzülmeydi, ağlamadı ki.

Yanımda oturan Douglas'a bakmadım. Annemin abimi sevmesine ama abimin annemle büyümesine rağmen ona düşman kesilmesine ağladım.

Ben annemi hiç tanımadım. O, annemle büyüdü. Onun tarafından büyütüldü.

Bazı insanlar seilmeyi hak etmiyordu.

“Devam edemeyeceksen eğer-”

Bilgisayarı kapatan eline engel olup titreyen sesimle, “Bırak,” dedim. “Bırak, izleyeceğim.”

Kaydı tekrar başlattım. *Kardeşini koruyorsundur, değil mi oğlum, dediğinde dişlerimi dudaklarıma geçirdim. Bana söz vermiştin. Onu hep koruyacağım, çok seveceğim, demiştin. Yapmadı.*

Sen bana verdğin sözleri tutarsın, oğlum. Tutun, değil mi? Tutmadı. () daha çok küçük, dediğinde içimin ezildiğini hissettim. Sen onun elinden tut, olur mu? Sakın yalnız bırakma onu. Hep yanında ol. Ben yanında olamadım. Sen ol, dedi zorlukla gülümsemeye çalışarak. Gözleri etrafta gezindi. Korkuyordu. Acısını gülümsemesinin arkasına saklamaya çalıştı ama başarılı olamadı.

İzgi, dedi heyecanla. () kadar güzelsin ki sana baktıkça bakışım geliyor. Melek gibisin. Seni öpünce huysuzlanıyorsun hemen. Ama öpmeye kıyamıyorum. Yutkunamadım. Seni büyütmeyi, seninle büyümeyi o kadar çok istedim ki. İlk adımlarını bana atmanı çok istedim. İlk anne mi yoksa baba mı diyeceğini çok merak ediyorum mesela. Hangi mesleği seçeceksin? Kimin izinden gideceksin? Nasıl bir hayatın olacak? Bensiz nasıl büyüceksin, çok merak ediyorum ama bunları görebilmek için vaktim yok.

Sensiz büyüyemedim, anne.

Sadece şunu bilmeni istiyorum. Yüzünde eşsiz bir gülümseme hâkimdi. Ne yapmış olursan ol, annen seninle hep gurur duyacak. Bu sözler sıkıştığım bedenimin serbest kalmasına sebep oldu. Seninle de abinle de gurur duyuyorum. Nerede olursanız olun, kalbim hep sizinle. Benden nefret bile etseniz, kalbim hep sizinle. Başını sağına doğru yatırdığında gülümsemesi büyüdü. Bir bebeğin çığlık kıyamet ağlama sesi geldi kulaklarıma. İkizinizi de canımdan çok seviyorum.

Ve kayıt bitti.

Annemin gülün yüzü bilgisayardan silindiğinde hıçkırıklarıma boğazıma dizildi. Tuttum kendimi. Tırnaklarımı avuçlarıma geçirirken bu acıya bağışıklık kazanmış gibiydim.

İyileşemiyordum. Yaramı ne gören vardı ne de saran. Ben de titreyen ellerimle değil dikiş atmak, bir yarabandı bile yapıştırmazdım o yaraya. Bir süre durulur, daha sonra yeniden kanar ve eskisinden daha çok acıtırırdı.

“Kendini hemen koyverme.” Kulağımın dibinde hissettiğim sesi ürpermeme sebep oldu. “Annenin sana bıraktığı bu hatıra

canını yaktı, evet ama daha fazla yakacak başka bir şey var elimde,” dediğinde ürperdim.

Daha ne olmuş olabilirdi? Daha ne kadar kötüsü olabilirdi? Bulanık gördüğüm için ceketinin cebinden çıkardığı siyah zarfı zar zor seçebildim.

“Sinan sana yazmış,” dedi keyifli bir sesle. “Keskin’in onları istememesinin sebebi burada yazılı.”

Üzerinde *kardeşime*, diye yazan zarfta takılı kaldı gözlerim. Titreyen ellerimle mektubu ondan aldığımda yüreğimi esir alan korku genzimi tıkadı. Bu mektubun bir benzerini ben de Keskin’e bırakmıştım.

Okumuş muydu? *Okusaydı sana merhamet ederdi, İz.*

Mektubu açarken mürekkebe boyanmış sayfalarda gezindi gözlerim. Her satırda canımdan can gitti. “Kardeşim,” dedim yüreğimden kopup gelen acı bir fısıltıyla. “Zeynep!” dedim canhıraş. Dilimden dökülen ismi ruhumun vaveylasını taşıyordu. Yakamadığım ağıtım, gözyaşlarımın yanaklarımdan kor bir ateş gibi süzülmesine sebep oldu.

“Hayır, hayır, hayır,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Hayır.”

Kardeşim...

Yüreği kendinden büyük, acısı göğüs kafesine sığmayan ve kan dolan göğsünü dudaklarından kusan, benim bir türlü rahat nefes alamayan güzel kardeşim.

Sen gideli bir sene oldu. Bir koca senede yokluğun öylesine belli ki adliyede, karakolda, olay yerinde, baktığımı her yerde seni görür oldum. Seni bir gün yeniden görebilmenin hayaliyle yaşar olduk.

İyi misin? Nasılsın? Bilmiyorum ama umarım iyisindir. Umarım mutlusundur. Yaraların vardı, biz saramadık. Sen de sardırmasın zaten kimseye. Güvenmezsin öyle kolay kolay. Yarayı açarsan eğer birine, seni bir gün oradan vuracağını iyi bilirsin çünkü. Belki bu yüzden hep sivri dikenleri olan ve dokunanı kanatan, acımasız bir kadındın ama aykırı bir çiçek kadar da güzeldin hep.

Büyüdün mü kardeşim? Acınla başa çıkabildin mi? Ruhunu dinlendirebildin mi? Vakti bir günden az olan kelebek gibi son ömrünü bir yarım nefese sığdırdın mı? En önemlisi, canın hâlâ acıyor mu kardeşim? Hâlâ yanıyor musun cayır cayır? Hâlâ kızgın ve küskün müsün hayata?

Seni bilmiyorum ama benim canım çok yanıyor, İz. Ben cayır cayır yanıyorum kimsesizliğimde. Ben hayata çok kızgın ve sana da küskünüm.

Beni seven, ne yaparsam yapayım yanımda olan, elimi sıkı sıkı tutan Zeynep yok artık. Gözlerimin toprağına gömdüm ben onu. Kimsesiz, öksüz, yetim bir piş gibi ortada kaldım.

Oğlum annesiz kaldı. Oğlum, anne yarısından mahrum kaldı. Ben karımdan, Zeynep'ten mahrumum artık. Bir de senden mahrum kaldım, kardeşim.

Beni sarıp sarmalamana, geçecek, abi, demene öyle çok ihtiyacım var ki seni şu satırlara sığdıramıyorum. Tıpkı Zeynep'i hayat-tayken yanıma sığdıramadığım, kaybettiğimde ise bir avuç toprağına sığdırmak istemediğim gibi.

İz...

Zeynep öldü.

Uraz'ım annesiz kaldı, ben kimsesiz kaldım, kardeşim.

Geri dön, lütfen.

Oğlumun ona annelik edecek birine, benim de kardeşimin varlığına ihtiyacım var be kızım.

Yalvarıyorum sana, Uraz için dön.

Abin.

Sinan.

Kalbimde öyle derin bir sızı meydana geldi ki bu acının beni öldüreceğini sandım. Nefes alamadım. Titreyen dizlerim bana hiç yardımcı olmazken yere çakılacağımı hissettim.

“Nasıl?” Fısıltım yürek yakan cinstendi. “Nasıl?” dedim bir kez daha can havliyle. “Yalan bu!” diye haykırdım avazım çıktığı

kadar. Ellerim yakasına yapıştı. “Yine yapıyorsun! Yine ona olan hırsını benden çıkarıyorsun! Zamanında da yaptın!”

“Meclis,” dediğinde beynimden vurulmuş gibi sarsıldım. “Yaptığın ihanetin bedeli olarak. Zeynep ve Sinan’la yaptığın işbirliği yüzünden. Hedef Sinan’dı.” Her bir kelimesi zehir gibi vücuduma işledi. “Zeynep eğer Sinan’ı korumak için ona siper olmasaydı, bugün yaşıyor olurdu.”

Güçlü durmalıyım. Onun yanında kendimi zayıf düşürmemeliydim ama yapmadım. Artık dayanamıyordum.

Farkına vardığım şeyle birlikte, “Benim yüzümden öldü,” dedim.

“Senin yüzünden oldu,” dedi tok bir sesle. “Etrafında kim varsa hepsinin sebebi sen oldun, İz.”

Aklımı kaçıracığımı hissettim. Haklıydı. Etrafımda kim varsa hepsinin ölümüne ben sebep olmuşum. Beni korumak için yanımda duran sevdiklerimin ölümüne ben sebep olmuşum.

Önce annem, daha sonra babam. Şimdi de kardeşim, Zeynep.

Sana bir can borcum var artık, demişti yıllar evvel.

Yok bana can borcun falan! Kardeşler arasında can borcu olmaz!

Ben bununla nasıl yaşayacaktım?

Her koşulda, her daim, dedik aynı anda. Ne pahasına olursa olsun, ölüm bizi ayırana dek.

Bir arkadaştan öte, bana kardeş olan Zeynep’i kaybetmiştim. Sözü o bozmuştu. Bizi ölüm ayırmıştı.

Zeynep öldü.

Bir ölüm. İki ölüm. Üç ölüm.

Üç can. Üç yürek. Üç yara.

Tırnaklarımin arasında kendi kanım vardı. Onun yanında geçirdiğim bir kriz yüzünden boğazım ve kollarım çiziklerle doluydu. Bu sefer kimse görmezlikten gelmezdi yaralarımı. Kaybımı görürlerdi, değil mi?

İçinde bulunduğum araba Drew'in evinin önünde durduğunda, yorgun ve cansız gözlerim cama düştü. Bahçeye doluşan adamları fark ettim. İnmek bile çok zor kaldı.

Kaç saattir ortalarda yoktum da burası mahşer alanı gibi olmuştu? Avuçlarımin arasında tuttuğum zarf buruş buruş olmuştu. Abime getirdiğim o flaş bellek ise zarfın içindeydi. Tırnaklarım köklerinden kırılmıştı. Çehrem katı ve buz gibiydi.

Onu gördüm. Endişeli ve telaşlı gözleri, içinde bulunduğum arabadan beni bulduğunda rahat bir nefes aldığını gördüm. Oturduğum tarafın kapısı, beni bırakan koruma tarafından açıldığında inmemde yardımcı oldu. Dizlerimde derman kalmamıştı artık.

"İz?" Korkuyla çıkan sesi, buz gibi bakan gözlerimin ona saplanmasına sebep oldu. "Ne bu halin?" dedi öfkeyle. Gözleri saçlarıma düştüğünde dudakları aralandı. "Saçlarına ne yaptın?" dedi dehşete düşmüş bir halde. Eve geri döndüğümde beni bu halde görmeyi beklemiyordu.

"Sana geçmişti hatırlatan her şeyi silip attım işte," dedim omuz silkerek. Düşmemek için beni sıkı sıkı tutan korumaya daha çok tutundum. "Artık bana baktığında İzgi'ye dair hiçbir şey göremeyeceksin. İstedğin bu değil miydi yoksa?" Artık gözlerimi de bir lensin arkasına sakladığımdan olsa gerek bana ulaşamıyordu. "*Çıkma*, dedin karşıma. Peki, sen neden buradasın?"

Kalakalmış bir haldeyken, "İz," dedi ve bana doğru bir adım attı.

Geri çekildim. Çoğu kez ona giden ben olurken bu sefer geri çekildim. *İz ondan nefret ederdi.* Artık savaşmaya gücüm kalmamıştı. Göğüs kafesimdeki acı bana yetiyordu.

"Emri sen mi verdin?" diye sordum. Buz gibiydim. Kalbim bir kelebeğin son kanat çırpışı gibi atıyordu. Öleceğini bile bile uçmak için çabalayan bir kelebek gibi. Kanadı kırık ama yine de devam etmekten vazgeçemeyen bir kelebek gibi.

"Neden bahsediyorsun?" diye merakla sordu.

“Zeynep’in ölüm emrini sen mi verdin?” diye sorduğumda kaskatı kesildi. “Onun buraya gelmesini bu yüzden istemedin, değil mi? Çünkü neler olduğunu biliyordun!” diye bağırdım.

“Ben vermedim,” dedi sadece.

“Senin haberin olmadan kuş uçmaz o binada be!” diye haykırdım. Onu göğsünden sertçe ittiğimde arkaya doğru sendeledi. “Senin izin vermediğin hiçbir şey olmaz! Emri sen vermediysen Zeynep nasıl öldü? Kim verdi o zaman o emri?”

“Ben verdim,” diyen tanıdık sesin sahibi buz kesmeme sebep oldu. Arkamı döndüğümde, mavi gözlerindeki nefreti yıllarca yalanlarının arkasına saklayan o kadını gördüm. “İhanet affedilmez.”

Şebnem Kara.

Annem bildiğim kadın.

Ona olan son minnetimi de kendi elleriyle yok etti. Dikti çenem ve omuzlarım. Gözlerimdeki nefret, içimdeki hayal kırıklığından daha güçlüydü.

“Ben de senin ihanetini affetmeyeceğim, Şebnem,” dedim buz gibi bir sesle. Merakla bana baktı. “Anneme, Zeynep’e yaptıklarının bedelini ödemeyeceğini mi sandın?” dediğimde kaskatı kesildi.

“İzg-”

Ona doğru bir adım atarak nefretle, “Seni kendi ellerimle öldüreceğim,” dedim. “Yemin ederim, Şebnem, seni ben öldüreceğim.” Buz gibiydi sesim ama içim yanıyordu.

Keskin’in, “Şebnem’i götürün,” dediğini duydum. Adamları aynı hızda önüme geçerken ona ulaşmamı engelledi. “Hemen.” Onlar Şebnem’i götürürken onu benden koruduklarını sandı ama yanıldılar. O kadını öldürecektim. Ne pahasına olursa olsun, ölecekti. Bunun sonucunda benliğimi kaybedecek de olsam ölecekti.

Keskin bana doğru bir adım atarak, “İzgi...” dedi.

“Sakin,” dedim ona dönüp. Ruhumda bir yangın vardı. İçimi

yakan, bana nefes aldırmayan bir yangın. “Sakın bana yaklaşma.” dediğimde kaskatı kesildi. “Sakın bana dokunmaya kalkışma.” Gözleri vücudumda gezindiğinde bana ne olduğunu merak ediyordu. “Bitti!” dedim öfkeyle. “Al işte, bitti!”

“Bunu sana o mu yaptı?” dedi öfkeyle. Gözlerindeki gazap dolu ifadenin kendine yönelik olması lazımdı, Vance’ye değil. O bana sadece gerçekleri vermişti. Kanıtlarıyla.

“Sen yaptın,” diye yakardım. Dilimden dökülen o iki kelimenin onu dumura uğrattığına şahit oldum. “Bunu bana sen yaptın.” Gözlerim hemen arkasında dikilen abimi bulduğunda nefretle ona baktım. “Sen!” dedim öne doğru atılarak. Beni tutan korumanın kollarından kurtuldum ama onun bedenimi sıkı sıkı yakalayan ellerinden kurtulamadım. Avazım çıktığı kadar, “Allah belanı versin!” diye bağırdım. “Ya, ben senin kardeşinim! Sen ne zaman beni yok saymaya başladın, abi?”

“Sen benim hiçbir şeyimsin!” dedi öfkeyle. Gözlerindeki endişe silinmiş, yerini bambaşka bir adamın nefretine bırakmıştı. “Seni gözden çıkardığım ilk an meclisin, hakkında verdiği evlilik kararıydı!” dediğinde kelimeleri zihnime saplandı. Ruhum kanadıkça kanadı. “*Ya İzgi ya Simay*, dendi ve ben seni seçtim!” dediğinde Simay’ın dehşetle abime döndüğünü fark ettim. Haberi yoktu.

Bir abi, iki kardeşi arasında bırakılmıştı ve kanından olanı ateşler içine atmıştı.

Simay üvey olmasına rağmen benden daha kıymetliydi onun için. Ben sırf o kadının kızıyım diye ayırım yapmıştı aramızda. Beni tutan kolların arasından sıyrılmak istedim ama başarılı olmadım. Tırnaklarım beni tutan kolları çizdi.

“Bir gün...” dedim nefretle. “Bir gün bana söylediğiniz o yalanların altından kalkamazsam soluğu mezarlıkta, mezarımın başında alırsınız.” Beni tutan adamın bedeninin kaskatı kesildiğini, teninin buz kestiğini hissettim.

“O günü bekliyor olacağım,” dedi umutla.

“Öldüğüm gün...” Her sözü içime oturdu. “Öldüğüm gün, o toprağın altına girdiğim gün seni affettiğim gündür. Hayattayken yok say beni şimdi. Yokken ayrılmayacaksın o mezarın başından,” dedim ağlamamak için kendimi zor tutarken. “Ama unutma. Seni affeden ben değilim. Yoksa ben ölsem affetmem seni!”

“Sen annenin kızıydın,” dedi nefretle. “Aynı onun gibisin. Aynı hırs, aynı kin, aynı öfke!” dedi karşımda durarak. “İşte bu yüzden hiçbir zaman önceliğim olmayacaksın!”

“Nasıl bu kadar kötü olabiliyorsun?” dedim hayretle. “Aklım almıyor benim!” diye bağırdım avaz avaz. “Annemizdi o bizim! Sen ona yapılanları nasıl görmezlikten gelirsin? Bir çocuk, annesini neden sevmez?”

“O kadın benim annem falan değil!” diye hiddetle gürledi. “Benim öyle bir annem yok, senin gibi bir kardeşim de yok!” dediğinde ona bakakaldım.

Dudaklarım aralandı. *Abi*, demek istedim. Dilimin ucuna gelen ve benim için artık hiçbir şey ifade etmeyen o kelimeyi yuttum. O bir kelime boğazımı düğüm düğüm etti. Kalbime oturdu. Abim, izi hiçbir zaman geçmeyecek bir yara bıraktı kalbimde.

“Sonun babamın ellerinden olamadı ama benim ellerimden olacak,” dedi nefretle. “Hayatımızın eskisi gibi olması için senin ölmen gerekiyorsa öleceksin!”

Tırnağım kırılrsa ortalığı ayağa kaldıracak o adamı aradım gözlerinde. Benim abimden eser yoktu artık o kahve gözlerde.

O, Aliye Aşan Kara’nın büyüttüğü çocuk değildi. Babasının yalanlarla kandırdığı bir oğlan çocuğuydu.

O, babasının oğlu. Ben, annesinin kızı. Birbirine düşman olan kadınla adamın, birbirine düşman kesilen iki çocuğuyduk artık.

“Seni mahvedeceğim,” dedim nefretle. “İyi bak bana. Unutma bugünü. Hepinizi tek tek mahvedeceğim. Yemin ederim, yapacağım bunu! Ucunda ölüm de olsa yapacağım!”

Beni tutan kollar serbest kaldığında, Keskin bedenimi Egemen'in kollarının arasına bıraktı ve dağ gibi abimi deviren yumruğu, abimin yanağında patladı.

"Senim ecdadını sikerim!" dedi yakasına yapışıp. "Seni burada sike sike gebertirim, Mert!" dediğinde bir karabasan gibi abimin üzerine çöktü. Kimse engel olmadı. "Bir daha benim sevdiğim kadını canıyla tehdit edecek olursan ve olur ki bir daha canını yakmaya kalkacak olursan canından önce alacağım ilk şey dilin olur," dedi, ölümü fısıldayan bir sesle. "Yemin ederim, bu sefer seni kayırmam, kendi ellerimle ibret için öldürürüm," dedi gazap dolu bir sesle.

Beni tutan Egemen çaresizce, "Abla," dedi. Dilinden dökülen tek bir kelime kollarının arasında hıçkırıklara boğulmama sebep oldu. Kimseden utanmadım, çekinmedim.

"Bırak, Egemen," dedim yorgun bir sesle. Bu halde olmamın sebebi onlardı. Keskin'in, Sinan ve Zeynep'i neden istemediği de belli olmuştu. Çünkü Zeynep'in öldürüldüğünü biliyordu. Öğrenmemi istememişti.

"Abla, özür dilerim." Sırtım göğsüne yaslıydı ve beni sıkı sıkı tutuyordu. "Sana yalvarıyorum, ağlama. Böyle ağlama. Sen ağlayınca ben ne yapacağımı bilemiyorum."

Daha çok ağladım. Durduramadım kendimi. Öyle çok ağladım ki Egemen'in kollarının arasından dizlerimin üzerine düş-rüm. Egemen ona rağmen beni bırakmadı.

"Abla!" Simay'ın sesini işittim belli belirsiz. Yara bere içinde olan ellerimi kavradı elleri. Yaşlar o kadar çoktu ki önümü göremiyordum. "Yapma, ne olursun. Biz her şeye rağmen küs değiliz sana," dedi çaresizce. İkisi de ne yapacağını bilmiyordu. "Yemin ederim ki çok seviyoruz biz seni. Yalnız değilsin sen. Biz varız."

"Zeynep ölmüş!" diye yakardım acıyla. "Haberim olmamış. Hiçbir şeyden haberim olmamış!"

Ben her gün kandırılmışım.

Baba, demiştim yıllar evvel. Şimdi babama seslensem de beni duyamazdı. Annem öldüğünde kaç yaşındaydı?

Yirmi sekiz, demişti. Gözleri dalgalanmış, yüreği sıkışmış gibi nefesi kesilmişti.

Anne... Ben şimdi senin öldüğün yaşı geçtim. Niye ölmüyorum hâlâ? Babam seni nasıl aldıysa benden, beni de sana kavuştursaydı ya gitmeden.

O affetmemiş ya seni. Beni de affetmez kesin. Silahından çıkan kurşun, delip geçerdi göğsümü ama kanayan yer ruhum olurdu kesin.

O flaş belleğin yanında olan, babamın anneme yazdığı ufak bir kâğıt parçası Douglas'ın yanında geçirdiğim krizin başlangıcıydı.

"Bir isim yazılmış kaderime. Adı Aliye diye bilinen, gözlerinde cenneti taşıyan ama bana cehennemi vaat eden. Bilseydim, cennetin yansımasını gözlerinde taşıyan ama cehennemi saklayan o gözlerle kanar mıydım hiç?"

Niye yaptın, baba? Niye?

Bak, öyle bir çakıldım ki yere, ayağa kalkamıyorum bile.

Önce annem, daha sonra sen, şimdi de kardeşim...

Bir kaybı daha kaldıramazdım. Zaten en büyük kaybımı seneler önce vermiştim.

13. BÖLÜM

*"Madem sensin o,
Madem sevmeksin, gülmeksin, yaşamaksın,
Madem yüzün yüzümde, sesin sesimde, yüreğin yüre-
ğimde,
Madem milyarlarca ihtimal varken rastladık birbiri-
mize,
Kal böyle. Değişme, gitme, yaşlan benimle."*

Cemal Süreyya

Karanlığın içinde yaşamayı öğrenen bir ka-
dın vardı.

Karanlığın içinde yaşamayı öğrenmek zo-
runda bırakılan bir kadın vardı.

Bir zamanlar yaşamayı çok seven, cıvıl cıvıl
hayatı olan bir kadın vardı. Yüreğinde sadece an-
nesinin giderken geride bıraktığı eksikliğin acısını
barındıran bir kadın...

Şimdilerde bin bir acıyı benimser olmuştu.

"Bilerek istemedin," dedim ruhsuz bir sesle. Gözleri-
mi karşıya sabitlemiş, ellerimi kucağımda birleştirmiştım.
Avuçlarımın arasında yarım bir şekilde duran şarap bardağın-
daydı gözleri. Yadırgamıştı. "Onların gelmesini bilerek isteme-
din." Gözlerimi kırıştırdım. Kirpiklerim sıırılsıklamdı ama akı-
tacak gözyaşım yoktu.

"Canın yansın istemedim," dedi düz bir sesle. Çaprazımdaki
tekli koltukta oturmuş, bir ölü kadar cansız bedenimi izliyordu
kara gözleri.

"Canımı en çok yakan sen olduğun halde mi?" Sözlerine gül-
mek istedim ama ona bile takatim yoktu.

"Kendinde değilsin," diyen sesi zihnimdeki boşluğun içinden

süzölüp parçalara ayrıldı. Aklımda sadece Zeynep vardı. Sinan'ın gözyaşlarıyla mürekkebin aktığı o mektup vardı.

Aklımda Uraz vardı. Ellerimle büyüttüğüm oğlum vardı. Ne annesi vardı ne teyzesi. Kimsesiz kalmıştı. Benim gibi.

“Neden buradasın, Keskin?” Kan çanağına dönmüş gözlerim, onun üzerimden ayrılmayan gözlerini buldu. “Bugün Türkiye’ye dönmüş olman gerekiyordu. Şimdiden operasyon için evlilik hazırlıklarına başlaman gerekiyordu,” dedim alayla.

Kara gözlerindeki buz gibi ifade çatırdadı. Gözleri tırnaklarımla kanattığım ellerime ve çıplak kollarıma değdi. İğne izlerini fark etmemesi imkânsızdı ama bu şu an için umursayacağım son şey bile değildi.

Karanlığa takla attıran bir sesle, “Senden haber alamadım,” dedi.

“Benden haber aldıktan sonra gidebilirdin.” Aramıza ördüğü o kalın duvar ona ulaşmamı engelliyordu. Duvarların arasındaki çatlaklar filiz vermiş, dikenli sarmaşıkları çıkarmıştı ortaya. Ben ona her dokunmaya kalktığımda kanıyordum. “Neden gitmedin?”

“Kıyamadım,” dedi tereddüt bile etmeden. O kesinliği kasatı kesilmeme sebep oldu. “Seni öyle görünce de gidemedim.” Aldığım nefes ciğerlerimi ilk kez sıkıştırmadı belki de. Uzun zaman sonra yakmadı sözleri canımı.

“Umursamamalıydın,” dedim buz gibi bir sesle. “Sonuçta hayatında geçmişten gelen kimseyi istemiyordun,” dedim kırık bir sesle.

“Evet,” dedi başını sallayarak. “Öyle yapmalıydım ama yapmadım.” Sanki bunu yapmayı çok istemişti ama ona engel olan bir şeyler olmuştu içinde. Gidememişti benden. Onca şeye rağmen.

“Ben çok yorulдум,” dedim sıkıntıyla. “Bu ikilemden, kafamı karıştıran sözlerinden, benden sürekli bir şeyler saklanmasından çok sıkıldım,” dedim bıkkınlıkla. “Senden özgürlüğünü

aldım. Birçok şeyi daha aldım. Sana bunun için yardımcı olacağımı da söyledim. *Bu operasyonda yanında olmam gerekiyorsa olacağım*, dedim. *Operasyondan sonra beni görmek istemezsen seni rahatsız etmem*, dedim. *Seni özgürlüğüne kavuşturur, daha sonra ortadan yok olurum*, dedim ama kabul etmedin. Ben her şeyi yapıyorum. Bak, deniyorum. Çabalıyorum. Ama belirsizlikte bırakılmak istemiyorum. Bu operasyonu benimle yürüteceksen benimle yürüt. Araya başkalarını sokma. İkimiz de mesleğimiz gereği profesyonelce yapmamız gerekeni yapalım, bu süreçte gözünün olduğu yerde durmam. Kulağının işittiği yerde konuşmam ama en azından bir şeyleri telafi etmemde de yardımcı ol bana,” diye yakardım. “*Tek bir operasyon, tek bir davet*, dedik. Bitsin artık. Çok istiyorsan sık bana. Al intikamını.”

Yaslandığı yerden doğrulduğunda gözlerimin içine şefkatle baktı. “Aramızda ne yaşanırsa yaşansın sen benim sevdiğim kadındın, İz.” Kaburgalarımın altında hareketsiz duran kalbim tekledi. “İhanetinin bile değiştiremediği bir şey bu. Seni affedememek çok ayrı bir şey. Sana olan sevgimle kıyaslanamazdı bile. Kalbimle aklım arasında bir savaştaydım seni bulmadan önce. Araftaydım. *Eğer olur da sana olan sevgim galip gelirse bu savaşta, bizim için hâlâ bir umut vardır*, diyordum kendi kendime ama denedim,” dedi umutsuzca. “O savaş biteli çok oldu. Ben, seni affedemiyorum,” dediğinde sözleri beni yıktı. “Affedemiyorum, İz.”

Aldığım nefes soluğumu kesti. Sözleri kıymık gibi kalbime battı. O kıymığın acısı bir kesğin açtığı yaradan daha derin, daha acı vericiydi.

Parmaklarım şarap bardağının etrafında belirli bir ritim tutmuşken üzerimde olan bir çift göze çevirdim bakışlarımı. Bakmaya korktuğum kara gözlerine baktım korkuyla. “Unutmuş gibisin,” dedim yarım bir gülümsemeyle. “Her şeyi silip atmış, geçmişini yakıp gitmiş ve kendine yeni bir sayfa açmış gibisin. O kadar kolay mıydı? Hani unutmayacaktın?”

Öylece baktı bana. Kara gözlerinde hiçbir duygu yoktu. O başlarda gözlerini mesken edinen nefretin emaresi yoktu gözlerinde. Sırtını yavaşça koltuğa yasladığında bir yabancıya bakar gibi baktı bana.

Yüzümdeki yarım tebessüm, yerini kırık bir gülümsemeye bıraktı. Yüzüme gelen saçları çekerken gözleri bir süre saçlarımda oyalandı. “Vazgeçmiş gibisin, Keskin.”

Sahiden öyle mi?

Sorgu dolu gözlerle kısa bir an bana baktı. Kara gözleri kısıldığında, “Senden mi?” dedi alayla.

İçimi yakan bir nefes çektim ciğerlerime. “Bizden,” dedim geçmişe vurgu yaparak.

Biliyorum. Biliyorum ama kabullenmek istemiyorum.

Dudakları belli belirsiz kıvrıldı. Acı ve yarım bir tebessümdü. “Vazgeçtim zaten.” Bana bir yabancıya bakar gibi bakacağına keşke öldürseydi. “Ben bizden vazgeçeli çok oldu,” dedi buz gibi bir sesle. Yüreğime bir vurgun yaptı her şeyden habersiz. Nefes alamadım. “Ben senden geçeli çok oldu. Ben seni unutalı çok oldu, İz,” dedi zehir gibi bir sesle. “Sen hâlâ ne için çabalıyorsun?” dedi alayla. Yutkunamadım. Her sözü boğazıma dizildi. Kalbime oturdu. “Ben senin sevgine de sadakatine de inanmıyorum. Sen ne için çabalıyorsun?”

Canın yansın istemedim, diyen, kıyamadım, diyen o adam şimdi beni lime lime etmişti.

“Keskin,” dedim kırılgan bir sesle. Adıyla seslenmem oturduğu yerde taş kesilmesine sebep oldu. Ona adıyla seslenmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Bu yüzden her seferinde garipsiyor ve yanındaki varlığını sorguluyordu kendi içinde. Sanki bir şeyden emin olmak istiyordu. “Ben seni çok seviyordum,” dediğimde katran karası gözleri gözlerimde donup kaldı. Gözlerime dolan yaşları geri itemedim. Sol gözümünden bir damla yaş süzüldü. “Yemin ederim, çok seviyordum,” dedim titreyen sesimle. *Anla, ne*

olursun. Dişlerimi dudaklarıma geçirirken korkuyla çarpan kalbim göğüs kafesimi sızlattı.

O benim göğüs kafesi oluğumdu.

Kalbimdeki sızıydı.

Ve ben tedavi olmak istemiyordum.

Hareket eden âdemelmasından yutkunduğunu anlarken buz gibi bakan gözleri içimi üşüttü. “Ben de seni çok seviyordum, İz. Deli gibi aklımı kaybetmişçesine çok seviyordum,” dediğinde görünmez bir elin kalbimi avuçları arasında tuttuğunu ve tırnaklarını kalbime geçirdiğini hissettim. “Ama artık değil,” dedi yanık sesiyle. “Artık değil, İz,” dedi aklıma kazımak ister gibi. “Bittiğini kabul et artık.”

Halbuki hiç unutmayacağımı biliyor olması gerekiyordu.

Lime lime oldum. Yandım. Bittim. Kül oldum.

Canevim üzerime yıkıldı. Altından kalkamadım.

Öldüm.

“Dediğin gibi olsun,” dedi oturduğu yerden ayaklandığında. Öylece kalakalmıştım. “Beni mahkûm ettiğin bu hayattan kurtar, daha sonra nereye istersen git. Bu operasyon bittiğinde artık seni aramayacağım.” Acıdan kaburgalarımın ezildiğini hissettim. “Sinan, Ali ve Uraz. Bu akşam Londra’da olacaklar. İstediyin gibi.” Avuçlarımda tuttuğum kadehi öyle sıkı tuttum ki parçalara ayrılacağını hissettim. “Yanında güvenebileceğin birilerini istedin madem bu operasyonda onlar da bizimle olacak.” Gitmek için arkasını dönecekti ki sözlerim durmasına sebep oldu.

“Keskin,” dedim zorlukla yutkunarak. “Lütfen.” İçimdeki ateş ruhumu yakıyordu. “Sadece bir kez...” dedim ihtiyaçla. “Gitmeden evvel, sadece bir kez bana sarılır mısın?” dediğimde karşımda kaskatı kesildi. “Lütfen,” dedim. “Buna çok ihtiyacım var.” *En azından kaybım için birine sığınabileyim.* “Sadece birkaç saniye.”

Karşısında perişan bir haldeyken halimi umursamadı. Gardı-

nı indirmede. “Hayır,” dedi buz gibi bir sesle. Kırık bir gülümseme dudaklarımda yer edindiğinde sol gözümde akan bir damla yaş hızla akıp gittiği için bunu göremedi.

Peki, sevgilim, peki.

“Umarım bir gün, bu birkaç saniye seni pişman etmez,” dediğimde siyah harelerinde bir hareketlilik oldu. “Çünkü ben bunu senden istediğim için çok pişmanım.” Kırgındı sesim.

Yüzündeki ifadesizliğin kısa bir an için sarsıldığını gördüm ama bana arkasını döndüğü için bundan emin olamadım. Holde hızlı adımlarla ilerlerken öfkeyle açtığı kapıyı arkasından gürültüyle kapadı.

Ama olsun, sevgilim. Sen bana sarılmak istemiyorsan sarılma. Yeter ki senin gönlün olsun. Benim gönlüm kırılrsa da bir şey olmaz. Ben nasıl olsa alışığım zaten.

Sanırım bu hayatta alışamayacağım tek şey Zeynep’in zamansız gidişi olacaktı. Kardeşim ölmüştü. Ben onun için ağlayamamıştım bile. Acısını yaşayamamıştım.

Başka bir yer varsa orada tekrar görüşürüz belki. Öyle bir yer yoksa da var olarak hatırlayacağım. Çünkü sen orada belki hayatta olursun, Zeynep.

Bana öldüğünü söylediler. Ama ben hatıralarımda yaşatacağım seni.

Hatırladığım kadarıyla.

Bir kanadım kırık. Bir tarafım buruk.

Yarım kalmışım.

Hayır.

Yarım bırakılmışım.

Haberim de yokmuş.

Maşayı kısacık saçlarımdan son tutamına sardım. Isının saçlarıma yakıtığını hissettim. Bu, maşayı daha sıkı kavramama sebep oldu.

Kimse sana sarılmadı, değil mi? Kardeşi ölmüş, yanında olalım, demedi kimse, değil mi?

Demedi.

Şekil verdiğim saçlarımdan maşayı ayırdım. Saçlarım kalın ve doğal bukleler halindeydi şimdi ve oldukça güzel gözüküyorlardı. Kaküllerim kaşlarıma doğru süzülürken dağınık değil, düzgün duruyordu. Üzerimde siyah, straplez bir elbise vardı. Elbisenin boyu hemen kalçalarımın altında biterken bütün vücudumu yeni bir deri gibi sarmıştı. Hava estiği için üzerime deri bir trençkot almıştım. Elbiseyi tamamlayan uzun ve ince topuklu ayakkabılarım bacaklarımı ortaya sermişti. Saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yaptım. Omuzlarıma kadar ulaştığı için herhangi bir dağılma olmamıştı. Küt kesseydim bağlayamazdım bile.

Dövmen açıkta, İz. Umurumda değildi.

Helen, birkaç yer araştır. Operasyon biter bitmez bir kliniğe yatacağım.

Yüzümde yok denecek kadar az makyaj varken dudaklarımdan bordo rujumu eksik etmemiştim. Zihnimdeki her ses birbirine karıştı.

Maşanın fişini çektikten sonra banyodan ayrıldım. Salonun ortasında, etrafında dağıttığı oyuncaklarıyla oynayan Rowan'ı görmek gülümsememe sebep oldu. O da beni fark ettiğinde dişlerini göstererek gülümsedi. "Merhaba," dedim. Adımlarımı ona doğru atıp yavaşça yanına çömeldim. "Ne yapıyorsun?" dedim merakla.

Yaralı ellerim oyuncaklarını kavradı ve yapmaya çalıştığı kulenin son parçasını en tepeye ekledi.

Rowan'ın küçük elleri ellerimin üzerine kapandığında, "Bak," dedi. Gözleri bana döndü. "Uf olmuş," dedi dudak bükerek.

"Evet, bir tanem," dedim gülümseyerek. "İz biraz dikkatsiz son günlerde." *Hem de çok dikkatsiz.*

Boynunu büktüğünde az önceki neşeli halinin yerini hüznü hali aldı. Birkaç gündür gözlerinin önünde yaşadıklarım ve geçirdiğim ağlama krizleri onu etkilemiş olmalıydı. Normalde

bana yaklaşıırken asla çekinmezdi ama şimdi çekindiği bir şeyler var gibiydi.

Henüz çok küçüktü. İleride ona aslında annesinin ben olmadığımı nasıl anlatacağımı bilmiyordum ama bunun için yardım almam gerektiğinin farkındaydım. Beni yanlış tanımamalıydı.

Benimle büyümüştü. Ben büyütmüştüm. Ben bakmıştım. Hastalandığında günlerce başında ben beklemiştim. Onunla oyunlar oynamıştım. Ninniler söylemiş, göğsümde uyutmuş-tum. Rowan olmasaydı belki de şimdi yaşamıyor olurdum.

“Hemen geleceğim, bebeğim,” dedim gülümseyerek. “Gelir gelmez de oyunlar oynarız birlikte, söz,” dedim göz kırparken.

“Tamam,” dedi uslu uslu. Bir süre ayrılmadım yanından. Öylece izledim.

Eğer yıllar önce düşük yapmasaydım ve o çocuğu doğursay-dım şimdi nasıl bir anne olurdum acaba diye düşündüm.

Sana anne olmak çok yakışırdı.

Gözlerimi yumduğumda başımı iki yana salladım. Zihnimi esir alan sözleri kalbimi deşti. Artık istesem de olamazdım.

“İz?” Drew’in adımı söylerken çıkan aksanlı sesi doldu kulaklarıma.

Ondan bana İzgi dememesini özellikle rica etmiştim. Bana ait olmayan bir isimle var olamazdım. Parçalarının bile kalmadığı o kadını, İzgi’yi ne pahasına olursa olsun anmayacaktım. Görünüşüm ne kadar farklı olursa olsun, İzgi içimde bir yerler-deydi. Tehlikeli zihninden geçenlerse akıllalmaz şeylerdi. Özüme dönmek için ona ihtiyacım vardı ama ona ulaşamıyordum.

“Çıkmayacak mısın artık?” diye sordu yanıma gelirken. Ali’yi, Sinan’ı ve Uraz’ı karşılamak için havaalanına gidecektim.

Hazırlanmıştım ama o eşikten geçemiyordum bir türlü. Dışarıda bana eşlik edecek korumaların ve onun da beklediğini biliyordum ama oyalanıp duruyordum.

Beni korkutan Ali ve Sinan değildi. Beni asıl korkutan Uraz’dı. Karşılaşacağım şeyin ne olduğunu bilmiyordum.

Annesini kaybetmiş bir oğlan çocuğuydu şimdi. Acısı acıma, yüreği yüreğime denkti şimdi.

“Çıkıyordum ben de şimdi,” dedim oturduğum yerden ayaklanırken. “Rowan sana emanet,” dedim ima dolu bir şekilde.

Sakin. Sakin onun yanında o zehri kullanma.

Sözlerimin altında yatan ima bundan ibaretti.

“Aklın kalmasın,” dedi güven veren bir şekilde ama ona güvenmiyordum. Ona asla güvenmeyecektim.

Onları salonda bırakırken çantamı aldım ve çok geçmeden kendimi dışarıda buldum. Soğuk hava tenime çarptığında rüyelerim diken diken oldu. Üzerime geçirdiğim trençkota sarıldım.

“İnmişler,” dedi yanımda biten Adeline. “Çıksak iyi olacak.” İçimi sıkıştıran bir nefesle doldurdum ciğerlerimi. Aldığım her nefes göğüs kafesimdeki görünmez çatlaktan sızdı. Görünmez bir elin boğazıma sarıldığını hissederken dimdik durdum.

Helen’i gördüm. Biraz ilerimdeydi. Karşısında yer alan Venom’la konuşuyordu ve çok öfkeliydi. Kaşlarım çatıldı. Sanki ikisi de bir adım atmak için çırpıyorlardı ama yapamıyorlardı.

“Beni sevebilir misin?” dediğini duydum Venom’un. Sözleri şaşkınlıkla onlara bakakalmama sebep oldu. “Bize yeniden bir şans verebilir misin?”

Gülümsedi Helen. Yarım bir gülümseme idi bu. “Seni sevmek, bir ömür ister. Benim sana harcayacağım, sana adayacağım bir ömrüm yok, Boris,” dedi Helen sertçe.

“Helen,” dedi yorgun bir sesle. “Sadece yakıp yıkıyorsun, toparlamak aklıma bile gelmiyor, değil mi?”

“Seni, beni yıktığından daha fazla yıkamam, Boris,” dedi hayal kırıklığı içinde. “Her neyse,” dedi geri çekilerek. Kendini zor tuttuğunu görebiliyordum. Dudaklarındaki sahte gülümseme titriyordu. “Dön arkanı ve git, Boris,” dedi gözlerini gözlerinin en içine dikerek. “Daha fazla benimle konuşarak parmağında yüzüğünü taşıdığın kadına da haksızlık etme,” dedi sertçe. Bunu

söylerken elleri her iki yanda yumruk halini almıştı. Tırnaklarının avuçlarında bıraktığı izler ve hissettirdikleri tanındıktı.

“Zamanında birbirlerini çok sevmişlerdi,” dedi yanımda dikilen Adeline. “Evleneceklerini duymuştum,” dediğinde, Helen’in gözlerindeki acı benim göğüs kafesime oturdu. “Ta ki Venom meclise katılmak için nişanı atıp oranın kurallarına uymak zorunda olduğu için meclis üyelerinin kızlarından biriyle evlenmek zorunda kalana kadar.”

“Bu kadarına gerek var mıydı?” dedim hayretle. “Bu çok acımasızca.”

“Meclis dışı evliliklerin sonu ölümdür. Mecliste boşandıktan sonra yaşayan ve hayatına devam edebilen tek kadınsın. Meclisten ne pahasına olursa olsun, ölüm dışında ayrılamazsın. Keskin Alacahan ve kuralları işte. Venom o kadınla evlenmeseydi ve Helen için meclisi bıraksaydı yine ölecekti,” dedi buruk bir şekilde. “Helen sevdiği adamın yaşamasını, mutlu olmasını istedi ama her gün kendisi öldü.” İç geçirdi. “Bakma güldüğüne, kalbi yara bere dolu onun.”

Yarım kalmamışlardı. Yarım bırakılmışlardı. İkisi de zorunda bırakılmıştı.

“Dikkat et kendine,” dedi Helen gülümseyerek. “Malum, bekleyenin var senin,” dediğinde bu cümleyi kurmanın onun için ne kadar zor olduğunu gördüm.

Venom’a arkasını döndüğünde yüzündeki gülümseme alaşağı oldu. Yaşlarla dolan gözlerini havaya dikti ama sol gözünden akan bir damla yaşa engel olamadı. Dudaklarını birbirine bastırduğunda kısa sürede yanımda bitti.

“Helen,” dedim sadece onun duyacağı bir şekilde. Dolan gözlerine inat gülümsedi. Başını omzuna doğru eğdiğinde bu hareketi içimi sızlattı.

“Gidelim mi artık?” dedi. “Fazla oyalandık.”

“Kendini iyi hissetmiyorsan kalabilirsin,” dedim bir elimi koluna sararken. “Gelmek zorunda değilsin, Helen.”

Yüzünü kaplayan ifadesizliği gözlerine yansıtamadı. Acının derin emareleri mavi gözlerini mesken edinmişti. Mavi irislerinden hiçbir şey silemezdi o ifadeyi, biliyordum çünkü çok tanıdık.

Koluna sardığım elimin üzerine sardı elini. “Ben alışığım, İz,” dedi yumuşak bir sesle. “Üstesinden gelirim. Şimdi önemli olan sensin. Senin yanında olmam gerek.”

“Helen...”

“Hadi,” dedi. “Yoksa karşılamadan vaz mı geçtin?” Öfkeyle ona döndüğümde bir kez daha arabayı işaret ederek sertçe, “Hadi,” dedi.

Sakinleşmek için gözlerimi yumup açtım. Derin bir nefes aldıktan sonra hepsini es geçip adımlarımı arabaya doğru attım. Omurgamda bir ürperti meydana geldi. Bütün vücudum buz kesti. Trençkotuma daha çok sarıldım.

Birkaç gündür düzenli uyuşturucu almıyordum. Bunun vücuduma yan etkileri çok daha kötü bir şekilde bana geri dönüş yapacaktı ama bırakmak zorundaydım.

Kendim için değil, Uraz için.

Yutkunurken, benim için açılan yolcu kapısından süzülüp arabaya bindim. Titreyen ellerim kemere sarıldı. Takmak için harekete geçecektim ki çok kısa bir an parmaklarımı hissedemedim. His kaybı yaşadım. Oturduğum yerde kaskatı kesilirken gözümün önünde beliren siyah benekleri, gözlerimi kapatıp açarak dağıttım ve kemeri hızlıca taktıktan sonra arkama yaslandım. Önümüzde ve arkamızda bize eşlik eden arabalar eskisine göre daha fazlaydı.

“Bu kadar tedbire gerek var mıydı?” diye sordum merakla.

“Arkanda bıraktığın enkazdan beri çok daha fazlasına ihtiyacım var,” dedi direksiyonu sağa kırarken.

Kapılmadım sözlerine. İnanmadım da. Çünkü yine kıracaktı. Yine mahvedecekti.

“Umursamaman gerekirdi,” dedim düz bir sesle. Gözlerim

akıp giden yolu izledi. “Nasıl olsa senin için eskisi gibi bir anlam ifade etmiyorum artık.”

Sessiz kaldı. İnkâr etmedi. Kırgınlığımı gidermeye çalışmadı.

Kader birleştirmişti yollarımızı yeniden. Beraber bir yola çıkmıştık yine ama o yolun sonunda mahvolan yine ben olacaktım. Bu sefer bile bile hem de.

“O çocuk...” dedi sorgu dolu bir sesle. Kollarımı göğsümde birleştirmiş, başımı cama yaslamıştım. Ona bakmamakta ısrarcıydım.

“Rowan,” dedim buz gibi bir sesle. “Onun bir adı var.” Derin, içli bir nefes aldığım anda acının arkasına gizlediğim gözlerim gözlerini buldu. “Ne soracağını tahmin etmek zor değil,” dedim ruhsuz bir sesle. “Ama hayır, Rowan benim oğlum değil,” dediğim anda direksiyonu sıkı sıkı kavrayan parmakları çözüldü. Rahat bir nefes aldı. “Zaten artık istesem de bir çocuğa anne olamam,” dediğim anda kaskatı kesildi. Gözlerimi ondan ayırıp yeniden cama çevirdim.

“Doğru,” dedi gaza yüklenirken. “Anne olmak senin hayallerinin arasında yoktu,” diyerek yıllar evvel söylediğim sözlerle beni vurdu. “Zaten hak ettiğini de düşünmüyorum,” dediğinde dudaklarım aralandı. Göğsümün tam orta yerine saplanan derin acı öylece kalakalmama sebep oldu.

Bir cümle, beş kelime. Silinmemişti zihninden. Ben sebep olmuştum.

“Doğru,” dedim yutkunarak. Afalladığını camın yansımasından fark ettim. “Anne olmayı hiçbir zaman hak etmemiştim zaten. Bunu bir de senden duymak, tekrar farkına varmama sebep oldu. Teşekkür ederim.” Boğazıma takılan yumru genzimi yaktı. Nefes alamadım. “Peki, ya sen?” dedim merakla. Canım yanarken tırnaklarım avcumda hilal izlerini bıraktı. “Hâlâ baba olmak istiyor musun? Hâlâ hayalin mi?”

Dudakları iki yana kıvrıldı. Gülümsemesi hayal kırıklığı ba-

rındırıyordu. “Annesinin senin olduğu bir çocuğa mı?” dedi acımasızca. Gözlerimi acıyla yumdum. “Asla.”

Sözlerinin kalbimde açtığı yara ruhumu deldi. “Keskin,” dedim, *yapma*, dercesine. Ona defalarca kez böyle seslenmiş, böyle bakmışım ama her seferinde beni görmezlikten gelmişti. “Yeter artık.”

O kurşun yarasının bıraktığı iz kasıklarımdaydı. Yaramı deşen sözleri, sızım sızım sızlamasına sebep oldu.

Bilmiyorsun. Öğrenince pişman olacaksın, biliyorum. Yapma.

“İlk giden sen oldun,” dedi nefretini kusarak. “Hep giden sen oldun. Bu sefer kalan ben olmayacağım, İz.” İçimi sıkıştıran bir nefes aldı. “Seni affetmeyi çok denedim ama başaramadım. Olmadı,” diyerek yaktı yüreğimi. “Sen de bittiğini kabullensen iyi edersin.”

Zeynep’in acısı yüreğimi yakmıyormuş gibi bir de o yaktı.

Bak, sevgilim. Belki bir gün yeniden oturacağız o nikâh masasına. Tekrar beraber olacağız ama bu sefer hiç olmadığımız kadar kırgın olacağız birbirimize ve yarım. Çünkü bizden geriye aşk diye bir şey kalmayacak.

Omuzlarım düştü. Kalbimin sızısı sol yanıma felç bıraktı. Hak ettiğim her bir söz ruhumu katletti. Sessiz kaldım. Yol boyunca gıkımı bile çıkarmadım. Ruhumdaki kadının vaveylası soluğumu tıkadı.

Tırnaklarım yine kanattı avuçlarımı. Ama hiçbiri o depoda öğrendiğim gerçekler kadar yakmadı canımı. Hiçbiri sol avcumdan başlayıp, kolum boyunca ilerleyip şahdamarımda biten yara kadar acıtmadı.

Öksüz bir kadın olarak açmıştım bu hayata gözlerimi. Şimdi yetim ve kimsesizdim.

Araba havaalanının önünde durduğunda, daha elim kapıya gitmeden korumalar tarafından açıldı. Oyalanmadan adımımı dışarıya atarken duruşumu dikleştirdim ve ifadesizliğimi bir maske gibi kuşandım.

Kapının önünde beklerken ruhumu saran ürperti bedenimi üşüttü. Gözlerim kapının arkasındaki üç bedene saplı kaldı. Sinan'ı gördü gözlerim önce. Uraz kucağındaydı. Uyuyordu. Ali ise hemen yanındaydı. Kalbim korkuyla çarparken öne doğru bir adım attım.

O kapıdan ilk çıkan, beni ilk fark eden Ali oldu. Gözleri üzerime saplı kalırken adımları havada asılı kaldı. Koyu kahvelerindeki parıltıyı seçtim. Beni ne halde bulursa bulsun, bulduğuna şükreder gibiydi ve biraz ilerimde Keskin olmasına rağmen ondan bir çekince duymuyordu.

Bir adım daha atamadım. Herkes gibi o da beni iter diye korktum. Bir arkadaş olarak beni kabul etmezdi belki. Bir arkadaş olarak bana sarılmaz, kardeşimin acısına merhem olmazdı belki.

Gülümsedim. Dudaklarıma yerleştirdiğim o gülümsemeyi korumak öylesine zordu ki bunu fark etmemesi imkânsızdı.

Bir adım attı. Peşinden diğer adımları da geldi. Benden bir hamle beklemeden, çekince duymadan bedenimi kollarının arasına aldığı anda kaskatı kesildim.

“İz,” dedi aşına olduğum sesi. “Seni bir daha asla göremeyeceğimi sandım,” dediğinde kolları bedenime daha sıkı dolandı. Yüzü kısacık saçlarımin arasına gömüldü. Hiç çekinmeden kolumu içine çekti. “Çok şükür. Çok şükür, gördüm seni.”

“Ali,” diye sızlandım. Çenemi omzuna yaslarırken ellerim çaresizce omuzlarına tutundu. “Zeynep...” dedim ama gerisini getiremedim. Hazırda bekleyen yaşlar gözlerimden süzüldüğünde gözlerimi havaya diktim. Birkaç yaş. Sadece birkaç damla.

“Engel olamadım,” dedi suçlulukla. “Hiçbir şey yapamadım. Koruyamadım, İz,” dedi kalbimi deşen bir sesle. Tırnaklarım ceketine saplandı. “Hiçbir şey yapamadım.” Derin, genzimden gelen bir nefes aldım. Az ilerimde beni izleyen Sinan'a bakamadım. Kucağında uyuyakalan Uraz'a bakamadım.

“Senin bir suçun yok,” dedim kuru bir sesle.

“Senin de yok,” dedi hızla. “Sakin kendini suçlama.” Başımı sağa doğru yatırdığımda tebessüm ettim.

“Kimse sarılmadı sana, değil mi?” dedi kalbimi deşen bir sızıyla. “Kimse acına merhem olmaya çalışmadı, değil mi?” Sessiz kaldım. Dudaklarımı birbirine bastırırken hıçkırığımı yuttum ama ne akan yaşlar durdu ne de titreyen ellerim. “Olmamışlar,” dedi cevabını bilir gibi. “Yoksa ellerin böyle sıkı sıkı eskisi gibi asla tutunmazdı omuzlanma,” dediğinde buz kestim. “Söylese ne. Uğuruna saçlarından bile vazgeçtiğin o adam hiç mi görmedi gözünün ferini senden nasıl çaldıklarını?” Tırnaklarım *sus*, dercesine ceketine saplandı. “Oysa benden saklansan da o gözlerini görür görmez anladım nasıl mahvolduğunu.”

Tebessüm edip, geri çekilerek, “Yüzbaşı, beni sarıp sarmalamasını beklemek aptallık olurdu,” dedim. “Kanayan yarasına tuz basacağına, kangren olan yeri kesip attı.” Yüzlerimiz karşı karşıya geldiğinde, kahvelerindeki burukluğu fark ettim.

Başını iki yana sallarken alay edercesine güldü.

“Hâlâ yüzbaşı olduğum doğru. Ama kurmay yüzbaşı, Sayın Savcı’m,” dediğinde afalladım. “Artık böyle.”

“Gerçekten mi?” dedim saf bir merakla. “Senin adına çok sevindim. Dilerim en kısa sürede binbaşı olursun.”

“Onun vakti var daha ama yemin töreninde yanımda olmanı isterim,” dedi başını sallarken. Gözlerimin en içine dikti gözlerini. “Orada olman beni memnun eder,” dediğinde sessiz kaldım.

“Eğer hayatta olursam söz, geleceğim,” dedim düz bir sesle.

Ellerim omuzlarından çekildi. “Hâlâ aynısın. Hiç değişmemişsin.”

“Hâlâ mı yoksa?” dediğimde bu sefer gülümsemesi gerçikti. “Hâlâ mı Yüzbaşı?”

“Hâlâ Sayın Savcı’m,” dedi yemin eder gibi. “Hâlâ ölesiye,” derken kimse duymasın ister gibi sessizce söyledi. Kahvelerinde yer edinen hayal kırıklığını okudum. “Senin aksine hâlâ ölesiye. Hiç eskimedi. Hâlâ ilk günkü gibi. Senin için öyle değil, biliyo-

rum bunu. Görüyorum zaten ama senin yerin bende bir milim oynamadı, sen de bunu bil.”

Sadece gözlerine baktığımda bile bunu görebiliyordum. Benim sormama, onun da dile getirmesine gerek yoktu. Benim aksime Ali ne olursa olsun, beni sevmekten asla vazgeçmeyecekti.

Her seferinde sor, demişti bir keresinde. Seninle yollarımız ne zaman kesişirse hep sor bana, demişti. Neden, diye sormuştum ama cevabını alamamıştım.

“Eski savcı,” dedim hatırlatarak. “Artık bir mesleğim yok.”

“Kâğıt üzerinde mesleğinin elinden alınmış olması, seni olduğun kişiden ayırmaz, İz,” dedi dostça. “Benim için hâlâ aynı-sın. İnsan görmek istediğini görür, inanmak istediğine inanır. Ben seni bir savcı olarak görüyorum, ona inanıyorum. Bir kâğıt parçasının önüme sunduklarına değil,” dedi aklıma kazımak ister gibi. “Sen de öyle yap.” Eli omzumu sıvazladığında gözlerim biraz ileride bizi izleyen adamı buldu. “Kendini kirli hissetme. Sen hâlâ tertemizsin,” dediğinde tebessüm ettim.

Gergin ve öfkeli hali gözümünden kaçmadı. Dilini ağzının içinde yuvarlarken bir şeyler geveledi ama bu mesafeden onu duyamadım. Gözleri, Ali’nin tenime temas eden eline değdiği-ne harelerine damlayan koyuluğu fark ettim. Başını sağ omzuna doğru yatırırken gözleri kısıldı. Çenesinde bir kemik seğirdi.

Gözlerimi ondan çekip canlılığını yitirmiş, yorgun ve hissiz bakan bir çift kahveye çevirdim. Saçları darmadağınaktı. Üzerinde siyah bir gömlek ve pantolon vardı. Çok zayıflamıştı. Yüzündeki dolgunluğun yerini çökük elmacıkkemikleri almıştı. Eskisi gibi değildi.

“Ona yine de çok kızma,” dediğinde sorgu dolu gözlerle ona baktım. “Seni hâlâ seviyor.” Alayla güldüm. “Buna inanmayı sakın bırakma.”

“Benden nefret ediyor.”

“Senden nefret etseydi, beni hapisteyken yanına çağırmazdı.”

Anlam veremeyerek ona baktım. “Hapisteyken seni mi çağırdı?” dedim şaşkınlıkla. “İyi de neden?”

“Seni bulmam için,” dediğinde dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. “Seni bulup korumam için. İyi olduğundan emin olmam için. Seni saklamam için.” Bunu yapmış olamazdı. Ali’den bunu isteyecek kadar çaresiz mi kalmıştı? “Bana yalvardı, İz,” derken bunu söylemeye utanıyor gibiydi. “Seni bulmam için bana yalvardı.”

Sertçe yutkundum. Omuzlarına yasladığım ellerimi üzerinden çektiğimde gözlerim onun kara gözlerine tutundu tekrar. *Senden nefret etmiyorum, İz.*

Bu kadar insanın içinde onun gözlerinin içine bakarken çekmedi gözlerini gözlerimden. Aksine ilk kez rahatsız olmadı. Başını hafifçe eğdi.

Her şey yolunda.

Söylemek istediği buydu.

Boynumdaki zinciri çıkarmak ve sakladığım yüzüklerimi görmesini istedim.

Öne doğru bir adım attığımda Ali’nin eli sırtımdan çekildi. Utancından mıdır bilinmez, yüzüme bakamıyordu. Kucağında uyuttuğu oğluna sığınmıştı Sinan. Onlara arkamı dönerken, o fark etmeden zinciri çıkardım ve elbisemin üstünde kendini belli etmesine izin verdim.

Lacivert yakut yüzüğün yanında alyansım kendini gösterdi. Bana verdiği o günden beri hiç çıkarmamıştım. Bir gün tekrar parmağıma takmayı diliyordum.

Şimdi Zeynep olsaydı, içinde olduğu çıkmazdan çekip çıkarır, her şeye rağmen Sinan’ın elini tutardı.

“Sinan.” Küçük adımlarla ona doğru ilerleyip karşısında dikildim. Bir elim koluma sarılırken diğer elim Uraz’ın sırtını buldu ve hafif hafif okşadı. “Abi,” dedim kalbimin sesini dinleyerek.

Bakmaya çekindiği gözlerimle buluştu kahveleri. Koskoca adam o an yıkıldı sanki. O dik omuzları çöktü. Yüzündeki katı ifade sarsıldı.

“İz.” Sıcacık bir tebessüm ettim. Sol elimin parmakları, onun sağ gözünden akan tek damla yaşı sıyırdı.

Titrememesi için büyük bir çaba sarf ettiğim sesimle, “Benden kurtulmak o kadar kolay mı sandın, Sayın Savcı’m?” dedim.

Gülümsemek istedi. Dudaklarını kıvrırmak için zorladı ama başaramadı. İkimiz de güçlü durmaya, gardımızı indirmemeye çalıştık. Sırası değildi.

“İz,” dedi sitemle. Yakarışı kalbimi sıkıştırdı. “Zeynep benim yarımımış, ben gidince anladım.” Gözlerimi kaçırdım. Derin bir nefes alırken bakışlarımı gökyüzüne diktim.

“Sırası değil, Sinan,” diyebilirdim. “Burası ne yeri ne de zamanı.” Kirpiklerim titredi. Alt kirpiklerimde asılı kalan birkaç damla yaş, yüzümde gezinmeden yere düştü.

Başını sallarken dudaklarını birbirine bastırdı. Boynunu bük-tü. Kalbini, ruhunu ele geçiren acının bir benzeri -belki de daha fazlası, belki de daha azı- benim göğüs kafesimde yer edinmişti.

Ali’nin, Sinan’ın, benim... Acımız birbirimize denkti.

Ama Uraz. Onun acısı benim acımdı. Onun acısı benim yü-reğime denkti.

Dokuz yaşında bir çocuktuk şimdi. Bir yıldır annesiz yaşıyor-du. Yaşamaya çalışıyordu. Bir yıldır öksüzdü ama artık değildi. Artık onun teyzesinden de öte, annesiydim.

Uraz bana Zeynep’ten emanet değildi. Uraz benim oğlumdu. Zeynep onu bana emanet etmeseydi bile ben yine de Uraz’ı ölür-düm de bırakmazdım.

Gerekirse senin için ölürüm, İz.

Sanki ruhum karşımda dikiliyordu. Geri döndükten sonra böyle yıkık dökük bir enkazdan ibaret olmama neden izin verdi-ğimi soruyordu bana. O neşeli, her şeye rağmen ufacık bir şeyle bile mutlu olmak için çabalayan, yanında kardeşi olan o kadını arıyordu ama bulamıyordu.

Üzeri kan lekeleriyle kirlenmişti. Ruhu karanlığın zift rengi-

ne bürünmüştü. Sol göğsünde kocaman bir oyuk vardı. O oyukun içi bomboştu. Ruhum artık karanlıkta ve paramparçaydı.

Bakışlarım yavaşça yaklaşık bir saat önce kanepeye yatırdığım, üzerini örttüğüm, o bilmese bile saçlarını defalarca kez öpüğüm, gözyaşlarımı üzerine akıttığım oğlan çocuğunu, Uraz'ı buldu. Yavaş yavaş kararmaya başlayan hava odanın içini de soğuk bir griliğe bırakmıştı ve bu karanlıkta huzurla uyuyan çocuğun yattığı kanepenin önüne çömelmiş, uyanmasını bekliyordum.

Belki kâbus görürdü. Korkup etrafına bakar, ilk Zeynep'i arardı böyle zamanlarda. Şimdi Zeynep yoktu. Uyandığında yanında anne yarısını görmek ona iyi gelirdi belki.

Arkamda dağ gibi dikilen Sinan'ın omuzları düşüktü şimdi. Başı öne eğikti.

"Mutlu musun şimdi?" diye fısıldadım boşluğa doğru. "Yere göğe sığdıramadığın Leyla'ya kavuştun. Artık bir engel olarak gördüğün Zeynep de yok hayatında," dedim dudak bükerek. Parmaklarım Uraz'ın saçlarının arasında gezinirken gözlerim boşluğa dalmıştı.

"İz, yapma," dedi genzinden gelen boğuk bir sesle. "Yalvarıyorum, bari sen yapma."

"Hiç sevmedin onu," diye devam ettiğimde kendimden geçmiş gibiydim. Her şey o kadar üst üste gelmişti ki neye nasıl davranacağımı şaşırır olmuştum artık. "Sen Zeynep'i hiç sevmedin ki Sinan," dedim öfkeyle. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Yanaklarımın içini dişledim ve gözlerimi yukarı diktim. "Çok mu umurundaydı sanki? Neyine üzülüyorsun şimdi?" Kirpiklerimde asılı kaldı yaşlar. "Her gün gözünün için baktı senin. Sen benim kardeşimi bir kez olsun görmedin."

Nefesimi dudaklarımın arasından zorlukla verebildiğimde boğazımdan acı bir inlemeye benzer ses yükseldi.

"İz," dedi, *yapma*, dercesine. "Benim canım yanmıyor mu sa-

niyorsun? Ben mahvolmadım mı sanıyorsun? Zeynep öldü, İz! Zeynep öldü! Dünyam başıma yıkıldı benim!"

"Çok mu umurundaydı sanki?" Hiddetle oturduğum yerden ayaklanırken bir hışımla karşısında dikildim. Göğsüne vurduğumda geriye doğru sendelemişti. "Zeynep sana her elini uzattığında, her sana ihtiyacı olduğunda ona arkayı dönmeseydin, benim kardeşim şimdi yaşıyor olacaktı!"

Bir kez olsun sevmemişti. Sevgisini, merhametini, her şeyini esirgemişti ondan. "Haklısın," dedi çaresizce. "Herkesi sıgdırdım şu küçük dünyama ama bir Zeynep'i çok görmüşüm ben. Benim sıgdıramadığımı da kara toprağa sıgdırdılar." Gözlerinden akan yaşların, boğazına takılıp yutkunmasını engelleyen yumrunun bir benzeri bende de vardı. "İz, kapalı alan korkusu vardı onun," dediğinde dudaklarımdan kaçan hıçkırıya engel olamadım. "Zeynep orada nefes alamaz."

Gözlerimden akan yaşlar dur durak bilmezken içimdeki acı ciğerlerimi sıkıştırdı. Bir gerçeği kendime itiraf ederek, "Bizim yüzümüzden oldu," dedim acımasızca.

"Koruyamadım," dedi kendinden geçmiş bir halde. Omuzları çöktüğünde karşımda hıçkırığa hıçkırığa ağladı. "Koruyamadım, İz. Koruyamadım," dedi transa girmiş gibi. "Kollarımda öldü, lan! Kollarımda öldü! Hiçbir şey yapamadım!" dedi. Elini alnına vururken kahveleri beni buldu. "Zeynep olmadan ne yapacağım ben?" diye sordu.

Başımı iki yana salladığımda yaşlar önümü görmemi zorlaştırdı. Yorulmuştum. Bir ölümü daha sırtlayacak kadar güçlü değildi omuzlarım.

Dizlerinin üzerine düştüğünde sırtını kanepeye yasladı. Bir elini yüzüne kapatırken sessiz sessiz ağladı. Hiçbir şey yapamadım. "Gidemedim cenazesine," dediğinde ona bakakaldım. "Ölümünü bile kabullenememişken cenazesini kaldıramazdım." İçimdeki acı öylesine büyüktü ki bana nefes aldırmiyordu. "Bu acı öyle bir acı ki etimi kemiğimden sıyırsam geçmez," dediğinde

içimdeki acıya ses oldu. “İz?” dediğinde sessizce yanına çömeldim. Başını omzuna doğru eğerken, “Çok acıtıyor be kızım,” dedi. Sol gözünden akan bir damla yaş şakaklarına doğru yol çizdi. Parmaklarım o yaşı sildi sessizce. “Neden bu kadar çok acıtıyor?”

Birbirine bastırduğım dudaklarımın arasından, “Bilmiyorum,” dedim. Gözlerimi ağlamamak için yukarıya diktim ama başaramadım. “Bilmiyorum.” Birkaç damla yaş avuçlarıma düştü. “Bildiğim tek bir şey var,” dedim burnumu çekerken. “Zeynep onu unutmanı, sanki o hiç olmamış gibi yaşammanı istemezdi.”

Gülümsediğinde, “Nasıl unutayım be kızım?” diye yakardı. “Ben ölürüm, yine de Zeynep’i unutmam,” dedi yemin eder gibi. “Kollarımda can verdi. Onca şeye rağmen giderken bile bana hâlâ hiçbir şeyi unutturmadı,” dedi bir çocuk gibi ağlayarak. “Ben de unutmayacağım. Unutturmayacağım.”

Dudaklarım titredi. Titreyen dudaklarımın arasından büyük bir nefes çektim ciğerlerime ama yetmedi. Aldığım her nefeste boğuldum çünkü. Aldığım her nefes hayali bir organ gibi dolandı boynuma.

Bir süre sonra olduğum yerde kulum bile kıpırdatmadım. Sinan bana yaslanmış halde, ikimiz de göğüs kafeslerimizde aynı acıyla birbirimize sığındık. Başka kimsemiz yoktu. Birbirimizden başka kimsemiz yoktu.

“Anne.”

Kalbimin durmasına sebep olacak bir ses kulaklarıma ulaştığında, oturduğum yerde buz kestim. Acı beni ezip geçti, un ufak etti. Sinan’dan ayrıldığımda gözlerim koltuğun üzerinde, yüzünde huzursuz bir ifadeyle ter içinde uyuyan ve sayıklayan Uraz’ı buldu.

Oturduğum yerden sarsılarak toparlandığımda Sinan da benimle birlikte ayaklandı ama ben Uraz’ın yanına ondan önce vardım. Ellerim Uraz’ın yüzüne dokunmak için uzandı ama yapamadım. Yüzünde oluşan ağlamaklı ifade yüreğimi deşti.

“Anne,” dedi bir kez daha. Sesi yalvarır gibi çıkmıştı. Gerçekleşmesini istediği bir dilek gibi. “Anne.”

“Uraz,” dedim titreyen sesimle. Tir tir titreyen ellerim yanaklarına dokunduğunda huzursuzluğu arttı.

Başını öfkeyle iki yana doğru salladığında, “Anne, lütfen,” dedi. “Anne, gitme lütfen.”

Onu hafifçe sarsıp, “Bebeğim,” dedim. Ağlamaları durmuyordu. “Uraz.”

“Hayır, hayır, hayır!” dedi.

“Uraz!” dedim bu kez daha yüksek bir sesle. Ellerim yüzünü okşadı. Kirpikleri titrediğinde eskiden ıslıl ıslıl parlayan gözleri korkuyla açıldı. “Buradayım, bebeğim,” dedim yatıştırıcı bir sesle.

Yüzü düştüğünde gözlerine yaşlar doldu. Beni fark ettiğinde ağlamaklı sesiyle, “Teyze,” dedi.

“Canım.” Onu yavaşça doğrulturken, saçlarının arasına birkaç öpücük bırakıp sarıldım. Sinan ayaklanıp bizim yalnız kalmamıza karar vermiş olacak ki yavaşça yanımızdan ayrıldı. “Buradayım, bebeğim. Buradayım, bir tanem.”

“Gideceksin yine,” dedi. Hıçkırığa hıçkırığa ağlarken kucağımda kuş gibi titriyordu. Ter içinde kalmıştı. “Bırakacaksın beni annem gibi.”

“Hiçbir yere gitmiyorum,” dedim daha sıkı sarılırken. “Duydun mu beni? Hiçbir yere gitmiyorum,” dedim söz vererek. “Seni asla bırakmayacağım.”

“Annem de hep öyle söylerdi,” dedi burnunu çekerek. “Ama gitti. Bıraktı beni.” Ona sokuldum.

“Anneler bazen verdikleri sözü tutamayabilir, bebeğim,” dedim. Saçlarını okşarken titreyen bedenini yatıştırmaya çalıştım. “Bu istemeyerek olur. Annen seni isteyerek bırakmadı. Bırakmak zorunda kaldı. Biliyorsun, değil mi?”

“Biliyorum,” dediğinde kollarını sıkı sıkı bana doladı. “Biliyorum.”

Tırnaklarım avuçlarımı kanatırken ağlamamak için gözlerimi yukarı diktim. Sessizce içime akıttım acımı. “Ama gitti işte.”

“Uraz,” dedim dikkatini dağıtmak için. “Annen yanında olmayabilir ama seni sürekli izliyor, biliyor musun? Hep gözü üstünde,” dediğimde sakladığı yüzünü göğsümden kaldırdı ve yaşlarla ıslanmış kirpiklerinin arasından bana baktı.

“Nasıl?” diye sordu merakla. “Annem çok uzağa gitti ama. Görmez ki beni,” dedi dudak bükerek.

“Hayır,” dedim gülümseyerek. Elinden tutarken koltuktan benimle birlikte indi. Perdeleri çekip büyük, uzun camların ardından yıldızlarla süslenmiş karanlık gökyüzünü gösterdim ona. “Bak,” dedim umutla. “Yıldızları görüyor musun?” diye sordum. Merakla gökyüzüne bakıyordu. “İşte annen orada,” dediğimde gözleri bana döndü. “Her gün güneş battığında, anneni özlediğinde gökyüzündeki en parlak yıldızı ara, annen orada seni izliyor olacak.”

“Bana bunun yalan olduğunu söylemişlerdi,” dedi umutla bana bakarken. “Gerçek değil ki bu.” Bir şeylere inanması gerekiyordu. Turunacak bir dalı olması gerekiyordu. Çocukken inandığım, geceleri pencerenin önüne oturup annemle sohbet etmeye çalıştığım zamanlar vardı. On altı yaşında, bunun bir batıl inançtan ibaret olduğunu öğrendiğimde ağlaya ağlaya ona ettiğim vedayı hatırladım.

“Bak, hayatta her şey istediğimiz gibi gitmez. Çok sevdiğimiz birini bir gün ansızın kaybedebiliriz. Bize düşen onu hatıralarda yaşatmak ve hep hatırlamak. Bu yüzden her gökyüzüne baktığında anneni hatırla,” dedim gülümseyerek. “Sevdiklerimiz bizden ne kadar uzakta olursa olsun, aslında bir o kadar da yakınımızda. O yüzden bazı şeylere bakmakla kalırsak hiçbir şeyi göremeyiz, bebeğim,” dedim öğüt verir gibi. “Bir şeylere bakmaktan öte, onları görmeyi dene.”

Gözleri yeniden gökyüzüne döndüğünde yere oturup bağdaş kurdu. Bu hareketi gülümsememe sebep olurken bir zamanlar

hep yaptığı şeyi yaptı. Başını dizlerime yaslariken ellerini yanağının altında birleştirdi ve gözlerini gökyüzünden çekmedi.

Küçük adım sesleri işittim daha sonra. Yanımda, kucağında tuttuğu yastığıyla biten Rowan gülümsememe sebep oldu. Uraz merakla ona bakarken, gözlerimi kapatıp açtım ve bu onun için yeterli oldu.

“Gel bakalım sen de,” dediğimde sağ tarafıma kuruldu. Küçük bedenini kucağıma alırken başı sağ göğsüme yaslandı ve elleri göğüs kafesime tutundu. Yarım bıraktığı uykusuna göğsümde devam ederken Uraz bir an olsun kırpmadı gözlerini.

Derin bir nefes alırken buruk bir tebessümle baktım gökyüzüne. Bunu yeniden yapmak, eski İz’e kavuşmuş gibi huzurlu, mutlu ama bir o kadar da eksik hissettirdi.

HELEN AMON

Ayaklarımın altında cam kırıkları. İnce bir ipin üzerinde yürüyorum sanki. Yediğim her darbe sarsılmama ve o cam kırıklarının içine çakılmama sebep oluyordu.

Her yerim yara bere. Her yerim çiziklerle, cam kırıklarıyla ve kan izleriyle dolu. Her bir hareket, her bir eylem derime işleyen o cam kırıklarını ruhuma da saplıyor, yirmi dört yaşındaki kadının ruhundaki acısının her geçen gün katlanarak artmasına sebep oluyordu.

Yaşım şimdilerde otuz iki ama ben yirmi dördümde takılı kaldım.

Yirmi dördümü benden alan bir adam vardı hayatımda. Yıllar sonra gelen, karşıma çıkıp beni altüst eden, hadsizce hesap soran, sebepsizce terk eden, bir başkasına giden.

Yemyeşil gözlerindeki belirsizlik içimi karartıyordu. Bir zamanlar özlediğim, gidişinin ardından neredeyse aklımı yitireceğim yeşilleri şimdi karşımdaydı ve bana hatırlattığı tek şey acı dolu hatıralarımdı.

Yüreğim razı değil senden. Sen bilmesen bile.

“Uzun zaman oldu, Helen,” dedi tok bir sesle. Aldığı nefes rahat mıydı şimdi? Yıllar sonra adımı zikrettiğinde kalbimin nasıl acıdığını bilseydi, bir kez daha söyler miydi? *Helena demiyor ama Helen.* “Seni yeniden görebildiğime çok sevindim.”

“Öyle, Boris,” dedim buz gibi bir sesle. “Sizi görmek beni de mutlu etti.” Ellerim yumruk halini aldı. Tırnaklarım avuçlarıma battığında boğazımı düğüm düğüm eden yumru kalbimi sıkıştırdı. “Bu arada tebrik ederim.” Dakikalar önce öğrendiğim haber elden ayaktan düşmeme sebep olmuştu.

“Ne için?” diye sordu kaşlarını çatarak. Hayal kırıklığı içinde baktım ona. Ağlamaktan kan çanağına döndüğüne emin olduğum gözlerim kırıklarla doluydu.

“Karın hamileymiş, baba oluyormuşsun,” dedim zorlukla. Kalbimi kasıp kavuran acı, bana nefes aldırmadı. “Umarım sağlıklı kucığına alırsın.”

O kadının yüzü gözünün önünden gitmiyordu. Haberi verdiği mutluluğu zihnine kazınmıştı.

Tesisteki koridorda, danışmada elimdeki evrakları okurken gözlerim içeriye giren ufak topluluğa kaydı. X-raydan geçerken, çıkan sesleri aldırmandan içeriye girmeye çalıştıklarında elimdeki dosyayı danışmaya bıraktım ve adımlarımı oraya doğru attım.

“Merhaba,” dedim. Karşılarında durduğumda hepsinin bakışları beni buldu. Üzerimde lacivert kamuflaj kıyafetlerim vardı. Saçlarımı tepeden sıkı bir atkuyruğu yapmış, ellerimi arkada birleştirmişken avuçlarımın arasında tuttuğum bıçağım hazırdaydı. “Üzerinizde emanetlerle içeriye giremezsiniz,” dedim sertçe. “Zorluk çıkarmadan dışarıya çıkın.”

Korumalardan biri öne doğru çıktığında, takım elbisesinin yakasında meclise ait olan broşu fark ettim. Kaşlarım havalanırken, “Kim için buradasınız?” diye merakla sordum. Korudukları kadın oldukça güzel bir kadındı. “Bana meclisten birilerinin geleceği bil-

gisi verilmedi. Bayan Kara da Bay Alacahan da burada değiller."

"Bay Boris için buradaysınız," dediğinde kemiklerime kadar buz kestim. İfademdeki değişikliği ve afallamayı fark etti. Omzunun üzerinden arkasına baktığımda, gözlerim kahve gözlerin sahibi olan güzel bir kadını buldu. Üzerinde beyaz bir etekli takım varken kahve saçları omuzlarına doğru dökülüyordu. "Ariana Boris." Avuçlarımın arasında tuttuğum bıçak etimi kesti.

Oydu.

Onun karısıydı.

"Helen?" Ares'in eli avuçlarımın arasında tuttuğum ve arkama sakladığım elimin üzerine sarıldığında yanımda belirdi. "Bir sorun mu var?" diye sordu merakla. Ariana'nın meraklı gözleri yanında dikilen kadın korumayı bulduğunda gözlerinin içine baktı.

Onunla beraberken de yanında olan korumaydı. Beni tanıyor-du. Gözlerini kapatıp açtığında Ariana'nın meraklı gözlerinin yerini alan ifadeyi gördüm.

Beni tanıyordu.

"Hayır," dedim omuzlarımı dikleştirerek. "Kendilerine, emanetle giremeyeceklerini, aksi takdirde zor kullanacağımı belirttim," dediğimde Benjamin'in kaşları çatıldı. "Buraya bu şekilde hiç kimse giremez," dedim sertçe. "İzin vermem."

Elimin üstüne sarılan elinin baskısı arttığında bıçağın açtığı kesik derinleşti ve gözlerim gözlerine saplandı.

"Sorun değil," dedi nahif sesin sahibi. "Helen, üzerine düşen görev neyse onu yapıyor. Buraya destursuz bu şekilde gelmek bizim hatamız," dedi samimiyetsiz bir şekilde ama ona dönüp bakmadım. Gözlerimi Ares'in gözlerinden ayırmadım.

"Böyle ufak tefek sorunlar olabilir. Önemli olan sorun çıkarmadan halletmek," dedi imayla.

Dişlerimin arasından öfkeyle, "Sorun çıkarmadım," dedim. "Bırak, Ares."

Gözleri üzerimden ayrıldığında, yüzünde oluşan gülümsemeye beraber ona baktı. "Hamileliğiniz nasıl gidiyor, Bayan Boris?"

dediğinde sözleri dumura uğramama sebep oldu. Harelerime damlayan koyuluğun sebebi acıdandı. "Cinsiyeti henüz belli değil diye duydum."

Ariana beklemeden, "Öyle," dedi. "Henüz dört haftalık. Daha çok küçük. Ben de kontrole gidecektim aslında ama Venom beraber gitmememizin daha doğru olduğunu söyledi. Onun için buradayım."

Kalbime saplı olan o hançeri elinde tutuyordu şimdi. Çevirdikçe çeviriyor, beni lime lime ediyordu.

Her bir söz nefesimi kesti. Her bir söz bedenimde bir yara açtı. Keskin bir bıçak görevini gören her kelime ruhuma saplandı.

Cinsiyetinin belli olması için dört aylık olması gerekiyordu. İlk aylar bulantılarla boğuşması gerekiyordu. Onun yanında olacak birileri vardı ama benim yanımda kimse yoktu. Çünkü ben, bir kızım olacağım öğrendikten sadece günler sonra onu kaybetmiştim. Onu kucağıma alacak kadar vaktim yoktu.

"O yüzden buradasınız herhalde, ha?" diye devam etti Ares. O kör bıçak biraz daha derine saplandı. "O halde biz sizi daha fazla tutmayalım," dediğinde gözleri bana döndü ve öylece kalakalmış halimi görmek, ifadesinin alaşağı olmasına sebep oldu. "Bayan Boris'e eşlik et," diye emir verdi.

Avuçlarımın arasındaki bıçak daha derine saplandı. Çok daha derine. Kirpiklerim acıdan titredi ama bir damla gözyaşı dökülmedi gözlerimden.

Kader bağlarımız kopuktu bizim. Dikiş atsam da tutmazdı.

Daha fazla orada duramadım. Eve girmek için geriye doğru bir adım atarken, "Ben gideyim artık," dedim. "Malum, bekliyordur şimdi o seni." Arkamı ona döndüğümde kirpiklerimde asılı kalan yaşlar yanaklarımdan kor bir alev gibi süzüldü.

Hayalini kurduğum her şey üzerime yıkılmıştı. O enkazdan sağ çıkamamıştım.

Titreyen ellerimle kapıyı açıp, içeriye girerken sırtım kapıya

yaslandı. Dizlerimin üzerine düşerken hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Bir elimi yüzüme örterken acım göğüs kafesimde kendine yuva edindi.

“Seni ne kadar çok sevdiğimi, sana nasıl kör kütük âşık olduğumu biliyorsun, değil mi?”

“Hiç aklımdan çıkmıyor ki.”

Benim aklımdan da kalbimden de hiç çıkmamıştı. Ben ondan hiç gidememiştim. Ama o benden gitmişti. Beni aklımdan da kalbinden de silip atmıştı.

Düğüne günler kalmıştı. Günler kalmıştı ve ben ona baba olacağının haberini vereceğim gün, dünyanın başıma yıkıldığı o gündü.

Orada kaç dakika öylece oturup ağladım, bilmiyorum. Sadece saatlerce boşluğa takılı kalmış bir şekilde bakakaldığımı hatırlıyorum. Zihnimin durduğunu ve algımı yitirdiğimi...

Kısa bir an için gözlerim İz’in çekmecesine kaydı. Kalp ilaçları diye bildikleri ama içi uyuşturucu dolu haplarla dolu olan ilaç kutularının olduğu çekmeceyi açmak, o hapları almak ve aşırı dozdan ölmek istedim.

Bunu yapmamak için defalarca kez kafamı yasladığım kapıya vurdum. Çoğu kez zihnimdeki seslerden kurtulmak istediğim için sertçe yaptım bunu. Dermanım kalmadı, çöktüğüm yerde güçsüzce kalakaldım. Düştüğüm o bataklıktan kurtulamadım.

İzi’i hatırladım daha sonra. Yaşadıklarının onu uyuşturucu içmeye kadar zorladığını hatırladım. Defalarca kez intiharın ucundan zor bela aldığım günleri hatırladım. Hatıralarını, zaman algısını nasıl kaybettiğini hatırladım.

Yaşadıklarının çeyreğini bile bilmiyordum. Yaşadıklarının çeyreğini bile yaşamadım. Ama biliyorum. Onun acısı öyle bir acı ki çoğu zaman ona nefes bile aldırmıyordu.

Ben şimdi gidip sığınsam bir İz’e sığınırım. Beni o anlar. Kendi acısını unuttur, beni teselli eder. Eli yanar, ah etmez, ağlamaz. Benim acıma ah eder de ağlar da.

Yaşım otuz iki şimdilerde. Ama ben yirmi dördümde takılı kaldım.

Yazardan...

Helen, akşama doğru soğuk bir duş almış, eve sığamamış, kendini Drew'in evinde bulmuştu. Gözleri, geceleri bir an olsun uyuyamayan ama şimdi uzandığı kanepede sığındığı iki oğlan çocuğuyla birlikte huzurla uyuyan kadındaydı.

Kardeşi.

İz.

O saçlarını kesip Zemon'un karşısında dimdik durduğu anı unutamıyordu Helen. Saçlarını kesip attığı an ruhundan birçok parça kopardığı andı. Eksikti. Yarımdı. Hafızası yerinde değildi. Sürekli bir şeyleri unutuyor, hatırlayınca acısı ilk günkü gibi göğüs kafesinde yer ediniyordu.

Kalbine bir zehir gibi işleyen uyuşturucuyu birkaç gündür kullanmıyordu belki ama uykusunda bile titreyen elleri, iyi olmadığının büyük bir göstergesiydi.

Helen, çalan kapının sesiyle yerinden hızla ayaklanırken, uyanmamaları için bir koşu kapıya gidip açtı. Karşısında Keskin'i bulduğuunda istemesizce tereddüt etti ama kapıyı araladı.

"İçeride mi?" diye sordu düz bir sesle. Katı ve sertti. Onu hiç gülerken görmemişti. İçeriye doğru adım attığında kapıyı arkasından kapadı.

Boş bir sesle, "Uyuyor," dedi. Arkasından ilerlerken adımları salonun girişinde bıçak gibi kesildi.

Katran karası gözleri, gördüğu tabloda takılı kaldı. Kelimeleriyle İz'i her yaraladığında, İz de böyle kalakalıyordu.

"İyi bak," dedi Helen, acımasızca. "Annesiz büyüyen iki çocuğa sığınan kadına iyi bak, Keskin." Hatırladıkları içinin acımasına sebep oldu. Kardeşinin acısı boğazını düğüm düğüm etti. "Anne olmayı hak etmediğini yüzüne vurduğu kadına bak,"

dediğinde kaskatı kesildi. Kara gözleri yanındaki kadına döndüğünde, acı gerçek bir tokat gibi yüzüne çarptı. “O belki senin hayatını mahvetti ama bu senin de onun hayatını mahvettiğin gerçeğini değiştirir mi?” dedi buruk bir şekilde gülümseyerek. “Ali’yle mutluydu. İster kabul et ister etme. Seninle olduğundan beri bütün hayatı mahvoldu. Sen de ona olan hastalıklı sevgini aşk sandın.”

“Senin hiçbir bok bildiğin yok, Helen.” Gözleri koltukta uyuyan kadından ayrılmadı. Yüreğini sıkıştırdı Helen’in sözleri. Sabah ona sarf ettiği sözler çıldırmasına sebep oldu. “İşine bak.”

“Sen ne biliyorsun onun hakkında?” dedi diklenerek. “Bu son bir yılda ne yaşadı mesela, haberin var mı?” Alayla güldüğünde konuşmaya devam etti. “Geçen sene...” diye söze başladı. “Bir saldırıya uğradı mesela. Her şeyi unutmaya başladı. Birazdan uyansa saatler önce ona söylediğin hiçbir şeyi hatırlamaz. Delirme-”

“Sus!” dedi hiddetle sözünü keserek. Kan dolmuştu gözleri. “Dinlemek istemiyorum, kes sesini.” Vücudu gerilmiş, kirpikleri titremişti. İz’e söylediği her sözün altında ezildiğini biliyordu Helen. Geldiği günden beri sadece onu üzmekten, daha beter bir hale getirmekten başka bir şey yapmamıştı.

İnanmıyordu Keskin. Konduramıyordu. İnanmak istemiyordu.

Zaten artık istesem de bir çocuğa anne olamam, diyen sesi zihninde yankılandı. Boğazına sarılan görünmez eller ona nefes aldırmadı.

“Ben de zamanında bebek bekliyordum.” Biraz olsun içini dökmek istedi Helen. “Bir kızım olacaktı.” Ayakta duracak hali kalmadığında tekli koltuklardan birine çöktü yavaşça. Başını eğdiği yerden kaldırmadı. Sözleriyle paramparça ettiği adamı göremedi. “Dört aylıktı düşük yaptığımda, kucağıma bile alamadım. Sen anlamazsın belki onun acısını ama ben anlarım. Aynı yerden yaralıyım ben onunla. O zaten sana yaptığı şeyin altında eziliyor

her gün. Gözünün içine bakıyor ama sen içinde kalan son şeyi de öldürüyorsun bilmeden. O kadın seni terk ettiğinde yeni düşük yapmıştı zaten.”

Omuzları çöktü. Kendini zor tutarken dudaklarını birbirine bastırdı Keskin. Bugün öyle bir yakmıştı ki sevdiği kadını, ölse unutturamazdı ona.

“İz zaten paramparça,” dedi sitemle. “Sen de daha fazla kırıp dökme artık,” diye yakardı. “Bak, dayanacak gücü kalmadı o kızın. Bir gün bu kapıyı açtığında, yerde kanlar içinde görürsen onu, geri getiremezsin. Geçmişini telafi etmeye çalışıyor, çabalıyor. Sen de görmezlikten gelme artık. Sen nasıl meclis diye tutturduysan o da görevini yaptı.” Derin bir iç çekti. “İz hasta, Keskin.” Bir çift kara göz koltukta uyuyan kadının üzerinden ayrıldı ve Helen’in mavi harelerini buldu. “Hasta,” dedi tarazlı bir sesle Helen. “Psikolojisi iyi değil. Operasyondan sonra bir kliniğe yatacak.” Göğsünün sıkıştığını hissetti. “Git. Onu bırak ve git. Belki atlatması daha kolay olur.”

Dinleyemedi daha fazla. Duramadı orada. Arkasını dönüp, evden çıkarken bağladığı kravatu nefesini kesti. Hiç kimse bütün gece deli gibi içtiğini, aklını yitirecek kadar kendini kaybettiğini, Helen’in sözlerinin altından kalkamadığını ve deli gibi ağladığını bilmedi. İz için ağladı.

Bütün gece zihninde bunlar dönüp durmuştu. Yaşarken ölmenin ne demek olduğunu bir kez daha anlamıştı.

İZGİ KARA ALACAHAN

Bir şeyler oldu.

Sana anlatamadım.

Yanına gelmedim beni istersin diye.

Bir şeyden vazgeçtim. Acısı hâlâ içimde. Sen bilmesen de beni suçlasan da ben senin için istedim, kabul ettim ama olmadı.

Anlatmak istedim.

İzin vermediler.

Mecbur kaldım saklamaya.

Mürekkebe boyanan parmaklarımın arasından sızan boya, günlüğümün sayfalarına aktı. Dün gece deliksiz bir uyku çekmiştim. Bu sabah gün ağarmadan uyansam da en azından biraz da olsa uyuyabilmiştim.

Sabahın köründe kapımı çalan avukat da ayrı sinirlerimi bozuyordu. Zaten sevmiyordum. Bir kaşıқта boğazlayasım geliyordu ama o da rahat durmuyordu.

“Sözleşmeyi imzalamanız gerek, İz Hanım,” dedi düz bir sesle. “Aksi takdirde operasyon süreciniz biraz sancılı geçecek.”

“Bak, Helin,” dedim. Oturduğum yerden ayaklanıp, karşısında dikilirken ona üstten üstten baktım. “Buradakiler, onu özgürlüğüne kavuşturacağın için sana saygı duyuyor olabilir. Buradakiler, o istiyor diye seni koruyor olabilir ve sen buna dayanarak kafana göre işler yapıyor olabilirsin ama atladığın bir şey var,” dediğimde kaşları çatıldı. “Bunlar o istiyor diye yapıyor. Aksi halde onlar için hiçbir önem ifade etmeyen bir avukata saygı da duymazlardı onu korumazlardı da. İşte seninle aramızdaki en büyük fark bu. Ben bunlar için ona ihtiyaç duymadım. Ben zaten bunlara sahiptim. Senin aksine,” dedim alayla.

Kollarımı göğsümde birleştirirken rahat bir nefes aldım. “Unuttuğun bir diğer şeyse o istiyor diye burada olabilirsin. Ama ben ne zaman istersem o zaman gideceksin, ben ne zaman öl, dersem işte o zaman öldürüleceksin ya da öldüreceğim.”

Sözlerimin etkisiyle bir anda öfkeyle parlayarak, “Sen bana ne yapacağımı söyleyemezsin,” dedi. “Başlarım sana da senin tavrına da. Ne oluyor ya?” Üzerime doğru atılmak için hamle yaptığında İdil onu kolundan yakalayıp hızla geri çekti.

“Deneme bile,” dediğini duydum.

“Size ihanet eden kadını mı korur oldun şimdi, İdil?” dedi alayla. “Bu kadından mı çekiniyorsun cidden?”

“Belanı sikip atacak, hâlâ artistlik taslıyorsun,” dedi öfkeyle.

“Sen de çekinsen iyi edersin. Karşındaki kadın herhangi biri değil, İzgi Kara,” dedi sertçe. “Ne abin engel olabilir ne de Keskin.”

“Fahişenin teki işte.”

Gözlerimi yumduğumda öfkenin karnımda kaynadığını hissettirdim. Dudaklarım iki yana doğru kıvrılırken gözlerimi açtım. *Yeter.*

Gözlerim masada durduğunda, adımlarımı oraya doğru attım ve avuçlarımın arasına aldığım vazoyu öfkeyle masaya vururken parçalanan büyük bir cam parçasından birini kavradım. Sıkı sıkı tuttuğum cam parçasını Helin’in boğazına yaslarken diğer elim kolunu sıkı sıkı kavradı.

“En iyisi ben sana neler yapabileceğimi göstereyim,” dedim. Camı iyice boğazına bastırırken derisinde küçük bir kesik açıldı. “Uygulamalı olarak hem de!”

“Bırak!” dedi debelenirken.

“Niye?” dedim alayla. “Konuşuyorduk. Senin anladığın dilden.” Gözbebekleri korkuyla genişledi. “Çok sıkıldım, biliyor musun? Seni boğsam rahatlamam, Helin. O kadar söylüyorum bak.”

“Ne oluyor burada?” diyen onun sert ve öfkeli sesini duydum ama umursamadım. Helin’in yüzünde alay dolu bir gülümseme oluştu. Kurtulduğunu sanıyorsa aptalın tekiydi.

“Bencilin tekisin,” dedi öfkeyle. “Onu hak etmiyorsun!” İdil’in dudakları alayla kıvrılırken Isabelle gülümsedi.

Alayla güldüm. “Kim hak ediyor onu? Sen mi?” dedim dudak bükerek, küçümsercesine.

“İz!” dedi o, ikaz edercesine.

“Yeniden seninle bir yola çıkacak olması seni ümitlendirmesin.” Parmaklarımın karıncalandığını hissettirdim. “Bu onunla yapacağın ikinci işbirliğin ve değişmeyen tek şey seninle isteyerek değil, mecbur kaldığı için olması.”

Kendimi zapt etmekte zorlanırken, o daha ne olduğunu anlayamadan boğazından çektiğim cam parçasını avuçlarımın ara-

sına aldım ve sağ elimi saçlarının arasına geçirdiğimde suratını önümdeki yemek masasına çarptım.

Bu kez daha yüksek bir sesle, “İz!” diye bağırdı.

Öfkeyle arkamı dönerken, “Ne?” dedim. Beyaz masa kana bulandı. Omuz silkerken, “Avukatın çok konuşuyordu, ben de susturdum,” dedim küstahça. Kızgın kızgın bakan gözleri zerre umurumda değildi. “Yanlış bir şey mi yaptım yoksa?” dedim alayla.

Isabelle arkadan kafasını uzatıp, “Kesinlikle doğru olanı yaptın,” dedi. Bana destek çıktığında gülümsedim. “Kan görmeyeli uzun zaman olmuştu. Ellerin dert görmesin,” dedikten hemen sonra bana öpücük attığında, aynı şekilde karşılık verdim.

“Bir kişi, ulan!” diye gürlediğinde ona aldırmadan yanından salına salına geçtim ve Isabelle’nin yanına oturmadan hemen önce uzattığı eline çaktım. “Bir tane akıllı yok lan etrafımda!” dedi kendine kızar gibi. “Ya sen?” dedi sinirle bana dönerken. “Sen kime benzedin böyle? Bu halin ne senin?”

Bacak bacak üstüne atarken, “Huyum kurusun,” dedim keyifle. Sıyrılan eteğimden dolayı ortaya serilen uzun bacaklarımda gezindi gözleri. “Gitgide anneme benziyorum sanırım.” Burnundan sert bir nefes verdiğinde, sözlerimin hoşuna gittiğini biliyordum. “Ve bundan zerre şikâyetçi değilim.”

“Dışarı,” dediğinde kaşları havalandı. Küçük sehpanın üzerindeki çerezlerden birkaçını ağızma attım. “Hepiniz!”

“E daha yeni geldik!” diye isyan etti Isabelle. Keskin itiraz istemiyormuş gibi ona baktığında, oturduğu yerden oflayarak ayaklandı. Helin’i yerlerden toplayan korumaları görmezlikten gelirken Isabelle, İdil’in yanında yer alıp, “Sen ne zamandır işe çıkmıyorsun?” diye sordu.

“Beş aydır,” dedi İdil huzursuzca. Bahsettikleri iş, İdil’in soğan doğrar gibi adam doğramasıydı.

Hayret bir şey!

“Gelelim sana,” dediğinde bakışlarım onu buldu. “Öncelik-

le...” Dilini damağına vurdu sertçe. “Drew denen o piç adamlaranda ne var?” diye sorduğunda kaşlarım çatıldı.

Oturduğum yerde hafifçe doğrulup, “Anlamadım, ne?” dedim. “Sana ne bundan?”

“Onunla aranda ne var?” dedi bir kez daha. Ne duymuştum, bilmiyordum ama sert ve tok sesi kaşlarımın çatılmasına sebep oldu. Oturduğum yerde bacak bacak üstüne atmıştım.

“Bu seni ne kadar ilgilendirir?” dediğimde kaşları havalandı. “Ben sana Helin’le ne halt ediyorsun diye soruyor muyum? Ya da Olivia’yla ne bok yediğini?” dedim öfkeyle. “Yatıyorum belki adamlar. Sana ne, Keskin?”

Dikkatimi dağıtan damarlı ve kaslı kolları oturduğum kolruğun kolçaklarına yaslandığında üzerime doğru eğildi. “Karım olduğunu unutuyorsun,” dedi öfkeyle.

Gülümsediğimde, üzerime yüklendiği için alttan alttan ona baktım. “Eski karın.” Kara gözleri kör bir kuyu gibi genişlemişti. “Ben senin karın falan değilim. Ah!” dedim yeni hatırlamış gibi. “Doğru ya, senin sınırların vardı. Ayrıca eski karından *karım*, diye bahsetmen sence de yanlış değil mi?” dedim alayla. “Ve sen şu anda sınırlarımı aşarak hata yapıyorsun, Alacahan. Sen hata yapmayı sevmezsin,” dedim çenemi havaya dikerek.

Burnundan öfkeyle bir soluk verdi. “Sınırlar...” dedi sertçe. “Siktiğimin sınırları,” dediğinde ona ayıplarcasına baktım. Yüzü gittikçe yaklaştığında, “O sınırlar senin karım olduğun gerçeğini değiştirmiyor ama,” dedi. Beni buna ikna etmek ister gibi her kelimenin üzerine basa basa söylemişti. Dudaklarımızın arasında bir karışlık mesafe vardı.

“Hmm,” dedim genzimden gelen derin bir sesle. Yutkundüğünü, hareket eden âdemelmasından anladım. “Öyle mi? Sanırım karın olduğumu son bir yıldır hiç hissedemediğimden olsa gerek,” dedim alayla dudak bükerek. Gözleri dudaklarıma saplandı. “Sürekli unutuyorum.”

Güzellikle olmuyorsa ben de kudurturdum.

Dudaklarının arasından bir küfür savurduğunda gelecek olanı biliyordum. Kolu belime dolandığında, bir anda bedenimi koltuktan kaldırıp kendisi az önce oturduğum yere oturdu. Bedenim kavrayamadığım bir hızla kucağında, dudaklarım dudaklarında yer bulduğunda, başarmanın verdiği hazla dudakları dudaklarımın üzerindeyken gülümsedim. Öpüşü sert, özlem dolu ve öfkeliydi.

Elleri belimin kavisini belli belirsiz okşadı. Bir diğer eli saçlarımın arasına sızarken öpüşü derinleştirdi ve kucağında daha rahat oturmamı sağladı.

Ellerim anında ensesini bulurken ona karşılık verdim. Eteğimin izin verdiği kadarıyla bacaklarımı aralayıp, kucağına yerleşirken beni daha çok bastırdı kendine. Öpüşü gittikçe derinleşirken benimle birlikte oturduğu yerden ayaklandı. Bacaklarımı ona doladığımda, kucağında benimle birlikte hareket ederken, öpüşü hız kesmeden devam etti.

Yılların acısını çıkarıyordu.

Sırtım duvara sertçe çarptı. Bedenim duvara yaslandığında beni tüketmek istercesine, delicesine öptü. Dudaklarımı dudaklarının arasında ezerken ona yetişmekte zorlanıyordum. Durmadı. Kendini durdurmaya çalışmadı ve ben de onu durdurmak için bir girişimde bulunmadım.

Nefeslerimiz birbirine karıştı. Elleri bedenimi sıkı sıkı tutarken bacaklarım beline dolanmış haldeydi. Eteğimin izin verdiği kadarıyla bacaklarımın arasına sızdı. Büyük bir hırsla talan ettiği dudakları ve dil darbeleri aklımı başımdan aldı.

Nefes nefese birbirimizden ayrıldığımızda, bana da ona da yetmediğini biliyordum. Gülümsemeden edemezken, “Hata yapıyorsun, Alacahan,” dedim alayla. “Bu seni korkutmuyor mu?”

Alnı alnıma yaslı bir haldeyken, “Bile isteye yaptığım bir şey hata olarak gösterilemez,” dedi sertçe. “Özellikle de sen benim hatalarımdan biri değilsin.” Dudakları dudaklarıma sürttüğün-

de, ikimizin de dudaklarının arasından titrek bir nefes kaçtı.

“Hiç olmadın,” diyerek beni dumura uğrattı.

“Sadece bir gece,” dedik ikimiz de aynı anda.

“İki yabancı gibi,” dedim nefes nefese.

“İki yabancı gibi,” dedi bana katılarak.

Gözlerinde yansımama rastladım. O kadar silikti ki hayal gördüğümü sandım.

Sözü bozdum ve ona gülümsedim.

14. BÖLÜM

Ay batmış, şafak sönmüş, gün doğmuştu.

Saatler önce dudakları dudaklarımın üzerindeydi. Nefesi boynuma vuruyordu ve bana bir hata olmadığını söylüyordu. Dudakları ensemdeki, omuzlarımdaki dövmeye dokunuyordu. Boynumdaki yüzüklerin soğukluğu, göğüs kafesimin ortasına vuruyordu.

Saatler önce, onu yıllar sonra gördüğüm o günden beri belki de ilk kez kalbimin heyecanlı bir kuş gibi kanat çırpmasına sebep olmuştu.

Saatler önce yanımdaydı ve hiç olmadığı kadar yumuşak davranmıştı bana. Gitmeden önce kalbimi kırmamıştı mesela. Dudaklarını saçlarıma bastırmış, gideceğini ama geri döneceğini söylemişti. Geri döndüğünde konuşacağımızı da dile getirmişti.

Belki de hallederdik.

Dudaklarımda aptal bir tebessümle beşiğinde uyuyan Rowan'ı izlerken o gülümsemeyi ne olursa olsun silememiştim yüzümden. İçim kıpır kıpırdı.

“İz?” diye seslendi Helen içeriden. “Hadi, yemek yiyeceğiz! Seni bekliyoruz!” diye bağırdı.

Ben Rowan'ı uyuturken o Uraz'la beraber mutfağa girmiş ve ona alışmasını, yadırgamamasını sağlamıştı.

Rowan'ın uyanmaması için sessizce beşiği bir kez daha yavaşça salladım. Dudaklarımı saçlarına bastırırken kaşlarım çatıldı. *Ateşi mi vardı sanki biraz?* Tekrar kontrol ettiğimdeyse az önce dudaklarıma değen o sıcaklıktan eser yoktu.

İçim huzursuzlanırken üzerini güzelce örttüm ve yavaşça odadan çıktım. Üzerimde siyah, saten, uzun bir gecelik vardı. Sabahlığımı da üzerime geçirip öyle çıkmıştım odadan ama ses

yapmasın diye terliklerimi giymemiş, çıplak ayakla mutfığa doğru ilerlemiştim.

Oldukça güzel gözüken kahvaltı sofrası iştahımı açarken üstü başı un içinde kalmış olan Helen ve Uraz'a şaşkınlıkla baktım. "Bu haliniz ne?" diye sordum gülmeden edemezken. Gözlerim ada tezgâhın üzerindeki kirli görüntüde gezindi. "Mutfakta savaş çıktı da haberim mi yok?"

"Ortalığı birazcık dağıtmış olabiliriz," dedi Helen göz kırparak.

Gözlerim Uraz'a kaydığında dudaklarını dişlediğini gördüm. İşaret ve başparmağını yan yana getirirken, "Şu kadarcık," dedi. Yüzündeki ve saçındaki unlarla fazla tatlı gözüküyordu. "Şu kadarcıktan bir şey olmaz, değil mi teyze?"

Mutfaktaki bulaşık yığınınına bakılırsa olurdu ama ona olmazdı.

"Olmaz, bir tanem," dedim ve küçük yüzünü avuçlarımın arasına aldım. Gözleri uykulu uykulu bakıyordu. "Gece uyumadın mı sen?" diye sordum merakla. Gözlerinin akı kıpkırmızı olmuştu.

"Uyumadım," dedi dudak bükerek. "Annemi izledim," dediğinde dudaklarımdaki tebessümüm donup kaldı. Bütün vücudum buz keserken zorlukla gülümsemeye çalıştım.

Belli etmemeye çalıştım ama sanırım başarılı olamamış olacağım ki, "Biz üzerimizi değiştirene kadar teyzen de sana portakal suyu koysun, olur mu?" dedi Helen araya girerek.

Uraz başını sallarken, teşekkür edercesine Helen'e baktım. Gözlerini kapatıp, açarken Uraz'ı tezgâhtan indirdi ve birlikte mutfaktan çıktılar.

Gözlerimi yukarı diktiğimde, yaşlar kirpiklerimde asılı kaldı. Zeynep'i hiç unutmuyacaktım. Unutamazdım.

Derin bir nefes alırken kasıklarım aniden saplanan acıyla birlikte aldığım nefes soluğumu kesti. Bir elim kasıklarım tutunurken diğer elim kaskatı kesilen vücudumun yere çakılmaması

için tezgâha tutundu. Ani acıya karşılık boğuk bir inlemeyle, “Ah!” dedim. Kirpiklerim acıyla titrerken gözbebeklerimin büyüdüğünü, kanımın çekildiğini hissettim. Hareket etmek istedim ama sanki donup kalmış gibiydim. Kıpırdayamadım. Nefes alamadım. Kasıklarım saplanan acı olduğum yere çakılıp kalmama sebep oldu.

Bekledim. Hareket etmeden, nefes almadan bekledim. Acının geçmesini ve vücudumu terk etmesini bekledim ama aksine katlanarak arttı. Daha büyük bir acı kasıklarım yeniden saplandığında, bağırmamak için dilimi ısırip tezgâha sıkı sıkı tutundum ama elimin altında olan bardağın devrilip parçalara ayrılmasına engel olamadım. *Alışkınsın, İz. Daha önce de yaşadın bunu.*

Her iki elim de kasıklarımındaki acıyı silip atmak istercesine baskı uyguladı. İki büklüm bir halde kıpırdayamadan öylece kalakaldım.

“İz?” dedi Helen endişeyle. Sesi duymuş olmalıydı. “Ne oldu?” diye sordu. Bir eli koluma dokunurken yüzüme bakmaya çalıştı ama dudaklarımın arasından çıkan boğuk inlemeyle beraber öne doğru büküldüğümde ellerini ateşe değmiş gibi çekti. Derin derin nefesler alırken kirpiklerime tutunan birkaç yaş yanaklarım süzüldü. Korkuyla karşımda çömelip, “Ne oldu?” diye sordu. “Neren ağrıyor? Bir şey mi oldu? İz!” dedi ben sustukça.

Başımı iki yana doğru sallarken, “Bilmiyorum,” dedim ağlamaklı sesimle. Konuştukça, nefes aldıkça acı bütün bedenime bıçak gibi battı. “Ah!” dedim yeni bir ağrıya.

“Anlamıyorum, ne oldu birdenbire?” dedi panikle.

“Ka- Kasığım,” diyebildim zorlukla. “Çok kö-” Sözümü bitirmeden, yeni bir ağrıya daha yüzleşince öne doğru eğildim. Helen dizlerime koyduğum ellerimden birini ellerinin arasına aldığı anda tırnaklarım eline saplandı.

“Hastaneye gidelim,” dedi hızla. Başımı *hayır*, dercesine iki yana salladım. “Doktorunu duydun! Ne zaman ağrın olursa gel-

meni söylemişti!" diye kızdı. "Sana kolay atlatmayacağını söylemişti!"

"U- Uraz," dedim titreyen sesimle. Boncuk boncuk terlemeye başladığımı hissettim. "Korkar," diyebildim zorlukla. "Beni görmezse korkar. Onu bıraktım sanar," dedim aldığım nefeslerin arasından. "Drew evde yok. Hastaneye gidersek Rowan tek başına kalır."

"Kapıda bir ordu kadar adam var!" dedi öfkeyle. "Sözkonusu sağlığın!"

Hastaneye gidemezdim. Hastaneye gidersem kayıtlara geçecek her şeyin bedelini ağır öderdim. Hastaneye gidemezdim. Hastaneye gidersem o gelirdi. Hastaneye gidemezdim.

Helen'in yardımıyla ayaklanarak, "Biraz dinleneyim," dedim. "Biraz dinleneyim, geçer."

"Hayır," dedi inatla. "Hastaneye gideceğiz!"

"Eğer ağrım geçmezse söz, gideriz," dedim onu ikna etme çabasına girerek. "Söz, Helen," dedim bana öylece bakmasına karşılık.

İstemeye istemeye beni odama götürürken hastane konusu tekrar açılmasın diye beni elden ayaktan kesecek ağrıya rağmen inatla normal adımlar attım. Üzerimdeki sabahlığımı çıkarırken sırtımın ve bütün vücudumun terlediğini hissettim.

Helen beni yavaşça yatağa yatırırken oturduğumda saplanan acı dudaklarımı dişlememe sebep oldu.

"Ben sana sıcak bir şeyler kaynatayım," dedi ve üzerime pikeyi örttü. "Merak etme. Uraz'ı ben hallederim," dediğinde minnetle gülümsedim. Gönülsüzce odadan çıkarken derin bir nefes aldım ve biraz olsun acımı unutmak için gözlerimi kapadım.

Uykunun derin kollarına atılırken acı bedenimi terk etti, ruhuma işledi.

Acı içindeydim.

Hayır.

Acı benim içimdeydi.

Kalbimi, ruhumu ele geçiren çaresizlik, elden ayaktan kesilmeme sebep olmuştu.

Kaç saattir uyuduğumu bilmiyordum ama çok uyumamıştım. Uzandığım yatakta kan ter içinde kalmıştım. O kadar çok terlemiştim ki sırtım yataktan ayrıldığında çarşafın ter içinde olduğunu fark ettim. Fark ettiğim bir diğer şeyse buz kesmeme sebep olmuştu. Bacaklarımın arasından bir günah gibi süzülen kor kızıl kan beyaz çarşafa bulanmıştı.

Kanamam mı olmuştu?

Neden?

Başımı iki yana doğru sallarken gözlerimin karardığını fark ettim ama tutuna tutuna yataktan kalkmayı becerebildim.

Rowan ağlıyordu. Rowan o kadar çok ağlıyordu ki Helen onu sakinleştiremiyordu çünkü koca evde Rowan'ın ağlamaları dışında hiç ses yoktu.

Güçbela yataktan kalkarken holdeki ışığın açık olduğunu, odamın kapısının altından sızan ışıktan fark ettim. Birkaç adım sesi duyduğumdaysa elim yatağımın yanındaki çekmeceyi buldu. Ses çıkarmamaya özen göstererek çekmeceyi yavaşça açtım. Zemon'un bana verdiği, tek bir kesikte bile oldukça derin bir yara açabilecek olan keskin bıçağı sıkı sıkı kavradım.

Geceliğimin uzun olması işime gelirken en azından içeride kim varsa durumumun kötü olduğunu fark etmezdi.

Çıplak ayaklarım buz gibi zeminin üzerinde ağır ağır hareket ettiğinde ellerimi duvara yasladım. Kapının arkasına geçmek yerine diğer tarafa geçtim. Sağ elimde tuttuğum bıçağı arkama saklarken sol elim içeriye giren kişiyi tutabilmek için hemen duvara yaslıydı ama vücudumdaki hissizlik elimi ayağımı birbirine dolandırıyordu.

Helen neredeydi?

Kapı kolunun yavaşça eğildiğini fark ettiğimde biraz daha geri çekilip bekledim.

“Sessiz ol!” dediğini duydum yabancı bir sesin. “Dışarıdaki adamları başımıza mı toplayacaksın?” dedi ikaz edercesine.

“Sen çocuğu sustur,” dedi başka bir ses. “O kadın uyanmadan çocuğun da işini bitir yoksa bütün herkesi başımıza o velet toplayacak?” dediğinde öfke kanımda kaynadı.

Kapı yavaşça aralandığında, ucunda susturucu takılı olan silahı seçtim. Bedenimi iyice duvara yaslariken kapıyı açan kişi kapıyı sertçe bir anda duvara doğru itti. İçeriye doğru hamle yapmasıyla sol elim silahı tuttuğu eline sert bir darbe uyguladı ve silahın yere düşmesini sağlarken afallamasını fırsat bilerek elimi boynuna doladım. Arkama sakladığım bıçağı boğazına yasladığımında açılan kapıdan yüzü kar maskesiyle kaplı iki adamın silahının namlusunun hedefi ben oldum.

“Sakin ol,” dedi aralarından biri. Sesleri ve gözleri tanıdık değildi. İkisi de kalıplı ve uzundu. Gözlerim yerde baygın yatan Helen’i bulduğuunda kalbim korkuyla kanat çırttı.

Yaralı mıydı?

Uraz bir köşede sessiz sessiz otururken kollarını vücuduna dolamış, bir köşeye sinmişti. Rowan diğerine göre daha uzun olan adamın kucağındayken silahının namlusu ona yaslıydı.

“Kılına zarar gelsin, arkadaşının boğazını keserim!” dedim öfkeyle. Yanındaki diğer sözlerime karşılık silahını Uraz’a doğrulttuğuunda bıçağı daha sert bir şekilde tutup adamın boğazına yaslardım ve hareket etmesine engel oldum.

Zeynep sana emanet etti, İz.

İkisi de emanetti. İkisi de canımdı. Yerde yatan kadınsa kardeşim dediğim kadındı. Tek hatam, hepsini kaybetmeme sebep olabilirdi.

“Bırak,” dedi öfkeyle. “Bırak yoksa hepsi ölür.” Gözlerim hepsinin üzerinde gidip geldi. Kalbim korkuyla çarparken ne yapacağımı düşünmeye çalıştım ama kasıklarımıdaki sızıyla becerebilir miydim bilmiyordum.

Tek bir şansım vardı. Benim canımdan önce onlar geliyordu.

Kucağında oldukça korkmuş olacak ki Rowan çıtını bile çıkarmıyordu ama küçük kollarını da bana uzatmaktan çekinmiyordu.

Al, diyordu. Beni al. Korkuyorum.

“Teyze,” dedi Uraz titreyen sesiyle. İçim sıkıştı. “Bu adamlar annemi alan adamlar mı?” dediğinde bıçağın sapını daha sıkı kavradım. “Seni de mi almaya geldiler?” dediğinde ikisinin de yüzünde yer edinen gülümseme, nefretle onlara bakmama sebep oldu.

“Akıllı davran, teyzesi,” dedi Uraz’ı işaret ederek. “Ya sen öleceksin ya onlar,” dediğinde gözlerim yavaş yavaş ayılmaya başlayan Helen’i buldu.

“Kimin itisiniz?” dedim öfkeyle. “Buraya nasıl girebildiniz?” İçeriye öylece girmeleri imkânsızdı. Muhtemelen içimizde olan hainler vardı.

“Bizi Lider gönderdi,” dediğinde ona asla inanmadım. “Sizi korumamız için,” dediğinde buz kestim. “Nereden bilebilirdi, canını korumamız için gönderdiği yerde canınızı alacağımızı?” dedi gülerek.

İkisi de gülümseyip birbirlerine baktı. O ufacık boşluk benim için yeterliydi. Tuttuğum adamı, silahını Uraz’a doğrultan adamın üzerine doğru atarken avuçlarımın arasındaki bıçak arkadaşının sırtına saplandı ve ikisi birlikte yere devrilirken yerdeki silahı hızla kavradım.

“Yavaş!” dedi Rowan’ı tutan adam. Az önce Rowan’ın alnına dayalı olan silah şimdi bana doğrultulmuş haldeydi. Elimde tuttuğum silahla doğrulmama izin vermezken, “At silahını,” dedi. Temkinli adımlarla bana yaklaşırken Rowan’ı yavaşça Uraz’ın yanına bıraktı. “At!” dedi bu kez sertçe. Az önce üzerine devrilen arkadaşının altında kalan adamın toparlanmasına izin vermeden, silahını yüzüme doğrultan adamın eline sağlam bir tekme geçirip sersemlemesine sebep oldum. Kasıklarımındaki sızı bana nefes aldırmıyordu. Silahı yere düştüğü için karşımda savunma-

sız kalmasına karşılık karnıma savurduğu tekme yüzünden acıyla öne doğru büküldüm. Son kalan gücümle silahı yere düşürmeden hemen önce kurşunum bacağına saplandı ve acıyla bağırarak yere serilmesine sebep oldum.

Helen dizlerinin üzerindeyken duvara tutunmuş, toparlanmaya çalışıyordu. İkisini halletmişken, diğeri arkadaşını yana devirerek üzerinden attı ve hızla toparlandı. Silahının hedefinde şimdi hem ben hem de Helen vardık.

“Seni canlı istemeselerdi şimdi şuracıkta alırdım canını,” dedi bana. Gözleri Helen’e döndü. “Ama senin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim,” derken parmağı tetiğe baskı uygulamıştı ki ona doğru atılmamla gözleri beni buldu. Dikkati dağıldı.

“Bas geri!” dedi hızla.

Kasıklarımdaki sızı öyle bir hal aldı ki dizlerimin üzerine düşecektim. Karnıma attığı o tekme beni mahvetmişti.

“İz!” Onun sesi. Onun güven veren sesi kulaklarıma sızdığında rahat bir nefes aldım. Silah seslerini duymuş olmalıydı. Dış kapının zorlandığını duydum.

Venom da bas bas, “Helen!” diye bağıırıyordu. Kapıya indirilen art arda tekme seslerini işittim. Çelik kapıydı. Kolay kolay kıramazlardı.

Bacağından vurduğum adamın yere düşürdüğü silahını aldığını ve bana doğrulttuğunu gördüm.

“İkiniz de öleceksiniz,” dedim nefretle. “Sizi yaşatmayacaklar,” dedim yemin eder gibi.

“İz!” diye bağıırıyordu avaz avaz. Kapı çelikten diye kıramamışlardı.

“Öyle mi?” dedi alayla. Gözlerinde çıldırmış gibi bir ifade vardı. Korkudan çığlık kıyamet ağlayan Uraz ve Rowan’ın önüne geçtim. “O halde buradan hiçbirimiz sağ çıkmayacağız.”

“Helen!” diye bağırdı Venom.

Kısa bir süre Helen’le buluştu gözlerimiz. İkimiz de sessiz bir

komut verdik birbirimize. O, yerde silahını ona doğrultan adama doğru hamlesini yapacaktı ben de karşımda dikilene.

Gözlerimiz birbirinden ayrılıp hedeflerini bulduğunda her şey bir anda oldu. Elimle silahı kavradığı elinin altına silahın kabzasına vurduğumda sendeledi. Helen'in eğildiğini, kurşundan kaçtığını ama kayarak elindeki bıçakla yerdeki adama doğru atıldığını ve bıçağını göğsüne sapladığını gördüm. Yumruğum yanağında patlarken onun tekmesi karnımı buldu. Acıdan nefesim kesilirken canhıraş bir çığlık koptu dudaklarımın arasından ama yine de durmadım. Kasıklarımıdaki acıya rağmen tekmemi karnına savurduğumda iki büklüm oldu. Çenesine attığım bir diğer tekmemle birlikte yere devrildi. Geriye doğru sarsak adımlar atmak zorunda kaldım.

Kalkmak için hareketlenmişti ki Helen'in alnını delen kurşunuyla doğrulduğu yere geri serildi. Camın kırılma sesi kulaklarıma ulaşırken iki büklüm kaldığım yerde dizlerim daha fazla bedenimi taşıyamadı. Bütün bedenimi uyuşturan acı, yere çakılmama sebep olurken kılımı bile kıpırdatamıyordum.

Gözlerim tavanla buluşurken Helen'in narin elleri yanaklarıma sarıldı. Omzu kanıyordu. Kirpiklerimde asılı kalan yaşlarım vardı. Yattığım yerde ağlamaya başlarken her nefes aldığımda kasıklarımıdaki sancı arttı.

"İz, bana bak!" diye bağııyordu. "Bana bak, yalvarıyorum sana! Yalvarıyorum, kapama gözlerini!" Yanımdan ayrılmaya korkar gibiydi. Omzunun üzerinden başını arkasına doğru çevirdiğinde, "Yardım edin!" diye bağırdı avaz avaz. Helen'in yüzü yaşlardan sırılsıklam olmuşken, "İz, ne olur," diye yalvardı. Bacaklarımın arasından süzülen kanları gördükçe dehşete kapılıyordu. Şiddetli bir şeyin çarpma sesini duydum. Gözlerim salonun giriş kısmını bulduğunda adım seslerini işittim. "Ciddi bir şey değil," dedim kesik kesik.

"İz!" diyen telaşlı ve endişeli sesini duydum.

Venom, "Hel-" demişti ki iki koca adamın gölgesi devrildi

odanın içine. Her ikisinin de göğsü hızla yükselip kalkıyordu. İkisinin de gözlerinde aynı endişe, aynı korku ve yetişememiş olma korkusu vardı.

Lakin beni asıl endişelendiren kara gözlerin sahibi olan adamdı. Öylece baktı. Donmuş gibiydi. Böyle bir şey görmeyi beklemiyormuş gibiydi.

İçeriye doğru bir adım attığında ayaklarının altına batan cam kırıkları onun için endişelenmeme sebep oldu. O tereddüt dolu adımının yerini, sağlam ve hızlı adımları aldı. Helen'in yanında yerini alırken dizlerinin üzerine çöktü.

"İz," dedi sitemle. Öylesine donuktum ki bu halim karşısında bocalıyordu. "Bir şey söyle," diye yakardı öylece bakmama karşılık. "Susma öyle, neyin var?"

Venom'un Keskin'in arkasından geldiğini, Helen'i çekip kollarının arasına aldığı ve ağlayan kadının saçlarına dudaklarını bastırdığını gördüm. Helen mecali kalmamış bir halde ona tutunurken, hıçkıra hıçkıra ağladı ama Venom buna bile şükreder gibiydi.

"Bana bak." Titreyen ellerini gördüm. Sanki dokunsa acıdan çığlık çığlığa bağıracaktım gibi temkinliydi. "Canım, bana bak," dediğinde zaten ona bakıyordum. Aldığım nefesle beraber karnım kasıldığında kirpiklerim titredi. "Şşt," dedi panikle. "Yaralandın mı?" diye sordu korkuyla. "Nerede yaran?" derken gözleri vücudumu taradı ve etrafta gezindi. "Çok kan var," dediğinde gözleri yeniden beni buldu. "Kan içinde kalmışsın, nerede yaran? Çok kan var, göremiyorum yaranı. Nerede yaran?" diye sordu ısrarla.

"Karnım," diyebildim zorlukla. Nefes alırken bile kasıklarıma sanki bir ağrı saplanıyordu ve bu yüzden konuşmakta zorluk çekiyordum. Konuşamayacağımı anlamış olacak ki vazgeçti.

Karşımda el pençe, çaresiz bir haldeydi. Ambulansın gelmesini beklemeyecekti. Bir kolu bacaklarımın arasından geçtiğinde bedenimi kucığına almaya çalıştı ama karnıma saplanan acı yü-

zünden attığım çılgınlıkla birlikte doğrulduğu yerde kaskarı kesildi. Hareket edemedi.

“Ne yapacağımı bilmiyorum ki,” dedi korkuyla. “Elimi kolumu bağladın,” dedi sitemle. Acının bedenimi uyuşturduğunu hissettim.

Simay’ın endişeyle, “Ne oldu?” dediğini duydum. “Çekil!” diye bağırdı. “Çekil, göreceğim!” dedi öfkeyle. “Bir şey oldu, değil mi?” dedi ağlamaklı sesiyle. “O yüzden izin vermiyorsunuz, bir şey oldu çünkü!”

“Simay, lütfen,” dedi İdil. “Zaten zor durumdayız, bari sen yapma,” dedi ricada bulunarak. “Ablanın iyiliği için.”

“Çok ağlıyor,” dediğini duydum Egemen’in telaşla. “Neden bu kadar çok ağlıyor? Ne oldu?” Sorusu yüreğimi yaktı.

“Her yer kan olmuş!” diye bağırdı Simay öfkeyle. “Silah sesi duydum! Ne oldu!”

“Yarası çok mu derin?” diye sordu Egemen.

Bir gün bana söylediğiniz o yalanların altından kalkamazsam soluğu mezarlıkta, mezarımın başında alırsınız, demiştim abime.

Hatırlamış mıydı?

Kirpiklerim acıyla titredi. “Hayır! İz!” dedi onun tok sesi. “Bana bak! Bak bana, kapama sakın gözlerini!” Yeşillerim geriye doğru kaydığı anda, bedenim kucağına bir çuval gibi çöktü. Dudaklarının baskısını alımda hissederken, “Lütfen,” diye sayıklıyordu. “Yalvarıyorum sana.” Aralık kalan gözkapaklarımin üzerinde bir ıslaklık hissettim. “Yapma,” diye yalvardı. “Yalvarıyorum sana, yapma bunu bana.”

Alnı alnıma yaslandı. “Özür dilerim,” derken dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı.

“Ağlama,” dedi dişlerinin arasından. “Ağlama, iki gözüm. Ağlama.” Sağ gözünden akan bir damla yaş çenesi boyunca bir yol çizdi. “Yalvarıyorum sana, İz. Yalvarıyorum, yapma. Lütfen.” Bilincim bir boşlukta savruldu. Karanlığa hapsoldüm.

Hâlâ İz mi?

İzgi'nin gözkapakları, gözlerinin üzerini tamamen örtmüştü. Aldığı serumlar birkaç saattir huzurlu bir uyku çekmesini sağlıyordu.

Katran karası gözlere sahip olan adamın kalbini ele geçiren korku, sevdiği kadın gözlerini açmadığı sürece geçmeyecekti. Yatakta sırtüstü uyuyan kadının yanına devrilmiş, bir eli saçlarındayken dudakları sürekli olarak alnına, saçlarına ve her santimini ezbere bildiği yüzüne dokunuyordu.

Tam iki saattir bu şekildeydi. İki saattir kaybetmekten korktuğu kadına sığınmış, özlediği kokusunda yaşam bulmuştu. Bu kadının yanında güvende ve huzurlu hissediyordu. Ona baktığı, ona güldüğü hiçbir anı silememişti hafızasından.

Ara ara uykusunda huzursuzlanıyor, kıpırdadıkça yüzünü buruşturuyordu. Canı yanıyor olmalıydı. Acısını söküp almak istese de doktora ısrarla *ağrı kesici ver*, demekten başka bir şey gelmemişti elinden.

Neden bu haldeydi? O kanama nasıl başlamıştı, bilmiyordu ama o uyanınca öğrenecekti. Doktorun ona sorduklarından sonra emin olacağı sonuçla her şeyi öğrenecekti.

Çalan telefonun sesi odayı doldurduğunda, "Hay sikeyim!" dedi ve aceleyle komodine uzanıp telefonu hızla kapadı. Gözleri İz'in boynundaki zincire kaydı. Alyansını ve yüzüğünü boynunda taşıyordu.

Yeniydi. Bir başkasının ruhu sinsin istememişti üstüne. Sadece onun ruhu sinsin istemişti ve bu yüzden yenisini yaptırmıştı. Ona verdiğinden beri hiç çıkarmadığını söylemişti.

Yerinde kıpırdanan sevdiği kadını fark ettiğinde, onu uyardığı için içten içe bir küfür savurdu kendine. Acıyla yüzünü buruşturduğunu fark ettiğinde, "Şşt," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Uyu," diye fısıldadı huzursuzlanmasına karşılık. Şefkatli elleri saçlarında gezindi. Yeni uykudan uyandığı için tekrar uykuya

dalması zor olmadı ama çalan zil ve yükselen birkaç sesle birlikte kollarının arasındaki kadın sıçrayarak uyandığında öfkeyle yerinden doğruldu.

“Ne oluyor?” diye sordu kuru bir sesle.

Yerinden doğrulmaya çalıştığında, “Uyu sen, yavrum,” dedi. “Ben geliyorum şimdi.” Yataktan kalkarken ağzının içinde söve söve odadan çıktı ve kapıyı sessizce kapadı.

“Ne oluyor, lan?” diye gürledi huysuz huysuz. Salonda karşı karşıya duran Helen ve Venom’u gördüğünde başını sallayıp, “Hayırdır?” dedi. “Ne bağıırıyorsun, amma koyayım?” derken o da bağırdığının farkında değildi çünkü içeride sırtını yatak başlığına yaslayan kadın bu haline gülmüştü.

“İz uyandı mı?” diye sordu Helen hemen. “Ağrısı falan var mı? Sordun mu?”

“Sormadım, Helen!” dedi hiddetle. “Sormadım! Bil bakalım niye?” dedi sitemle. *Niye*, demeye çekindi Helen. “Uyutmadınız ki anasını satayım!” dediğinde İz’i uyandırmalarına bir hayli sinirliydi. “Neyi paylaşamıyorsunuz?” diye sordu ikisine bakarak. “Söyleyin!”

“Evime gideceğim,” dedi Helen hızla.

“Gidemez!” dedi Venom anında. “Canınıza kastetti adamlar! Evinizin içine kadar girdi! Dışarı çıksan akbaba gibi üşüşecekler üzerine. Ortalık durulana kadar hiçbir yere gidemezsin!” dedi inatla.

“Keskin...”

“Haklı, Helen,” dedi bıkkınlıkla. “Ne derdiniz varsa gidin dışarıda halledin. Çıt istemiyorum. İz uyuyor, uyandıranın belasını sikerim,” dedi kelimelerin üzerine basa basa.

Venom, Keskin’in sözlerine karşılık, “Dışarıda konuşalım,” dedi.

“Benim bununla konuşacak hiçbir şeyim yok!” Helen öfkeyle ona bakarken, “Siktir git, Boris,” dedi. “Cehenneme kadar yolun var! Adi herif!”

Bir kadın sevmiştii hayatında Venom. Akla mantığa sığmaz gibi Helen'e tutunmuştu. Birbirlerini deli gibi sevmiş, evlilik yoluna girmişlerdi zamanında. Venom eğer Helen'i düğüne günler kala terk etmeseydi, belki de şu anda evli olacaktardı. Ama Venom, yarı yolda bıraktığı Helen'e sırtını dönmüş, aylar sonra başkasıyla bir evlilik yapmıştı.

Helen haberi aldığıında büyük bir kriz geçirmiş, demişti Zemon. Helen aylarca kendine gelemedi. Günlerinin çoğunu yediği serumlarla, hayattan bağları kopmuş bir halde hastanede geçiriyordu, demişti. Aklını kaybedecek diye her gün korkuyla bekliyordum başında.

Kader bağları kopuk iki insan bir araya gelse de fayda etmezdi.

Yarı yolda bırakılan hiçbir sevda tamamlanmayı hak etmiyordu.

Onlar gibi.

Her ikisine de arkasını döndüğünde az önce çıktığı odaya yöneldi. Helin hızla araya girerek, "Keskin, bir konuşsaydık," dedi.

"Sonra Helin," dedi kestirip atarak.

"Önemli ama," diye belirtti.

"Hiçbir şey İz'den daha önemli değil," dedi sertçe. İz'in yüzünde bir tebessüm oluşurken içeriye giren adamı buldu yeşilleri.

Gözlerini açtığını görmek, içten içe şükretmesine sebep olsa da uykusunu alamadığını düşündüğü içinde huzursuzdu. Doktor *güzelce uyuyup dinlensin*, demişti.

"Hiç kimseye tolerans göstermiyorsun. Kimseye tahammülün de yok," dedi duyduklarına karşılık.

"Senden başka," dediğinde ona bakakaldı. "Senden başka kimseye tahammülüm yok. Senden başkasını dinleyesim, izleyesim, göresim yok. O yüzden haklısın. Senden başka kimseye tahammülüm yok benim," derken şaşkınlıkla ona bakan kadının yanına kuruldu yeniden.

"Bir anda ne oldu da bu kadar iyi davranmaya başladın

bana?” diye sordu merakla. “Hani geçmişten gelen hiç kimseyi istemiyordun hayatında?” dedi sözlerini hatırlatarak.

Yanına uzanıp onu kolunun altına çekmesi, kalbinin teklemesine sebep oldu. Dudaklarının baskısını saçlarında hissedince kısa bir an için nefes almayı unuttu.

“Ağzımdan çıkan her sözün seni böyle yaralayacağını tahmin etmemiştim,” dediğinde kaşları çatıldı. “Kendine zarar verecek, saçlarından tamamen vazgeçecek kadar hem de ve buna ben sebep oldum.”

İz merakla, “Anlamadım, ne?” diye sordu.

“Özür dilerim,” dedi bir anda.

Öylece kalakalırken hiçbir şey söyleyemedi İz. Böyle yapmasının verdiği his gözlerinin dolmasına ve boğazının düğümlemesine sebep oldu. Sesini çıkaramadı. *Neden*, diye sormadı. Ama özrünün altında ezildi.

Derin, içli bir nefes aldı İz. Kollarını yanındaki adamın vücuduna doladı. Gözlerini pencereden sızan ay ışığından ayırmayıp karanlık gökyüzünü izledi. Onun kara gözlerinin üzerinde olduğunu hissediyordu.

“Ölmek istiyorum,” dedi bir anda. Bir anda söylenilmemişti aslında. Üstüne oturup çoğu zaman düşünmüştü İz.

Elinin altındaki beden kaskatı kesildiğinde, yeşil hareler katran karası gözleri bulduğunda öylece kalakaldığını fark etti. Bir anda sarf ettiği sözler dumura uğramasına sebep olmuştu.

“Yaşamak azap gibi geliyor artık,” dedi düz bir sesle. “Kimse için savaşıacak, yakacak gücüm kalmadı,” dedi buruk bir tebessümle. İçini kavuran kasvet, ruhunu sarıp sarmaladı. Hiç iyi hissetmiyordu. “Çok yorulдум.”

Sevdiği kadının sözleri kalbini sıkıştırırken kelimelerini toparlamakta zorlandı. Dudakları aralandı ama geri kapandı. En sonunda, “Benim için yaşa,” diyebildi. İzgi’nin sözleri yüreğine korku salmıştı. “Seni seven insanlar için yaşa.”

“Keskin,” dedi sitemle. “Eğer Uraz olmasaydı ben şu an ya-

şamıyor olurdum,” dediğinde kaskatı kesildi koca bedeni. Her bir sözünde kalbine bir kıymık baktı. Eşeledikçe eşeledi yarasını. “Ve bunun sebebi *intihar* olurdu,” diye devam ettiğinde nefesi kesildi. İz bunu hareketsizleşen göğsünden anladı.

“Ben buna izin verir miyim sanıyorsun?” dedi öfkeyle. Yüzünü avuçlarının arasına aldı. Sözleri onu bir hayli kızdırmıştı. Ölümü düşünmesi bile haksızlıktı. Ona ölüm hiç yakışmazdı. “Ben izin verir miyim böyle bir şeye? Sana zarar gelmesine izin verir miyim sanıyorsun?”

“Keskin,” dedi sitemle.

“Böyle bir şey asla olmayacak,” dedi yemin eder gibi. “Asla izin vermeyeceğim.”

Beni sen öldürüyorsun zaten, diyemedi.

Ben o intiharları çok kez gerçekleştirdim ama hiçbirinde engel olamadın, diyemedi.

Haberin bile yoktu, diyemedi.

Ve sevgilim... Ben bir gün senden öyle bir gideceğim ki senin gücün yetmeyecek beni durdurmaya, diyemedi.

Dilinin ucuna gelen her bir kelimeyi zehir gibi yuttu. İçine attı.

“Ben sana âşıktım, İz,” dediğinde İz’in bedeni kollarının arasında kaskatı kesildi. Dumura uğradığını hissetti. “Kimseye değil. Bir başkasına değil, sana. Sana âşıktım. Senin için yaşıyordum. Senin için ölecektim,” dedi dürüstçe. “Elbette ikimizin de konuşması gereken şeyler var. Bir şeyleri halletmemiz ve açıklığa kavuşturmamız gerekiyor artık ama bugün değil. Sen önce iyileş, toparlan, daha sonra uzun uzun konuşuruz. Ne varsa halledilir, bir çaresi bulunur elbet. Bu sözlerim seni oyalamak için değil. Bil diye söylüyorum. Bil ve anla diye.”

Gülümsedi İz. En azından belki ikisi de sakın sakın konuşursa birbirlerini anarlardı. Ya da anlamaya çalışırlardı.

“Malihulya ne demek?” diye sordu. Göğsünden hafifçe doğrulurken onu izleyen adamın gözlerinin içine baktı. “Bana söyleyip

duruyorsun hep ama hiçbir zaman anlamını söylemedin. Merak ediyorum, ne demek?” dediğinde derin bir iç çekti Keskin.

Söylemişti ona. Hatırlamıyordu.

Ezbere bildiği yüzünün her santimini tekrar tekrar izledi. Bıkmadan, usanmadan zihnine kazıdı meftunu olduğu gözlerini.

“Karasevda demek,” dediğinde merakla söyleyeceklerini bekledi İz. “Sen benim karasevdamsın. Kavuşamadığım, içimde ukde kalansın.”

Boğazı düğümlenirken, “Beni hiç umursamamalıydın,” dedi İz. “Geldiğin günden beri hiç umursamamalıydın.”

“Öyle yapmalıydım,” dedi sözlerine katılarak.

“Neden yapmadın?” diye sordu.

“Kıyamadım,” dedi içinden gelen sese kulak vererek. “Ne yaparsan yap, o tek bir yaş mahvediyor beni. Kıyamıyorum. Çok denedim ama yapmadım.”

“Neden peki?” diye sordu. Bu kadar büyük bir sevgiye anlam veremiyordu bir türlü. “Neden?” İhanetini bile ona unutturan bu sevgi, nasıl bu kadar büyüktü, anlamıyordu.

“Ailemi kaybettiğimde sekiz yaşındaydım,” dedi bir anda. Ondan bir şeyleri saklamak istemedi. “Bir trafik kazasında kaybettim ikisini de. Kırkları çıkmadan gittiğim yetimhanede bir koruyucu aile çıktı.”

Kaşları çatıldı İz’in. Düşündüğü gibi olmamasını diledi. Kalbi huzursuzlukla kanat çırpı.

“Berna ve Rıza Alacahan,” dedi buz gibi bir sesle. İkisinden de nefret ediyordu. Onları hiç sevememişti. Derin, içli bir nefes aldı Keskin. Göğüs kafesindeki sancıyı kollarının arasında olan kadın dindiriyordu. “Onlar benim ailem değil, İz,” dediğinde ona bakakaldı İzgi. “Sekiz yaşındaydım yetimhaneden alındığımda. On yaşındaydım omuzlarıma yüklenen yüklerin altında kalıp tek başıma ayağa kalktığımda. Ne annem vardı ne babam. Evlat edindiler belki ama boşluğu doldurmak için uğraşmadılar

bile. Mecbur bırakıldım ben bu hayata. On iki yaşında işledim ilk cinayetimi. Çocuktum daha. Kurtulmak için çabaladığım hayatta, müebbetle mahkûm ettin sen beni.”

Dudakları aralandı. Konuşmak istedi ama ne söyleyeceğini bilemedi. Katran karasındaki eksikliğin nedeni şimdi belli oluyordu.

Aynı yerden yaralıydılar. Yaraları nasıl birbirine denkse yürekleri de birbirinden razıydı. Dile getirmeselerde öyleydi.

“Yıllarca çocuğu olmamış Berna Hanım’ın. Hamile kaldıktan sonra da doğumda kaybetmiş bir bebeğini.” Hatırladıkları Keskin’in göğüs kafesinin kasılmasına sebep oldu. “Bebeğin öldüğünü kimseye söylemediler. Berna Hanım yurtdışına çıkıp sözde gözden ırak büyütmüş. Bazen kucağında bir bebekle röportaj vermiş ama asıl mesele Türkiye’ye döndükten sonra başlamış, beni yetimhaneden aldıklarında.”

Düşük kelimesi kalbini delip geçti İz’in. Hatırladıkları yüreğini sıkıştırdı. Kaybını hatırlamak, kasıklarını sızlattı.

İz, o bebeği istemişti. Kürtaj için gittiği o hastane odasında kalp atışlarını duyduğu an onu koruyacağına yemin etmişti.

Annesiydi. Nasıl korumaz da kıyardı?

Hem koruyamamış, hem de kıymıştı.

“Rıza Alacahan neden kabul etmiş peki?” diye sordu merakla.

“Onun kanından da değilim canından da,” dedi düz bir sesle. “Bu yüzden ikizler doğduktan aylar sonra veliaht olarak beni göstermiş. Çünkü bana ne olursa olsun umurunda olmadı hiç.” Parmakları İz’in çıplak omuzlarını tüy gibi okşadı. Kollarındaki izleri daha önce de görmüştü ama bir türlü anlam verememişti. Her gördüğünde içi huzursuz oluyordu. “Sırf bunun için özel olarak yetiştirdi beni. Zayıf düşmeyeyim diye.”

“Keskin...”

“İlk cinayetimi işlediğimde on iki yaşındaydım.” Her bir kelimesi kollarının arasındaki kadının bir kurşun yemiş gibi sarsılmasına sebep oldu. “İz,” dedi sesini çıkarmayınca. Ondan kork-

tuğunu düşündü. “Zorundaydım,” demekle yetindi sadece. O kelime sevdiği kadının geçmişe süzülmesine ve bir ameliyathanede gözyaşlarıyla kalakalmasına sebep olmuştu. “Ne anne bildim ne baba. Babamın sırtımda bıraktığı izler bedenimden silinse de ruhuma saplı haldeler. Annemin bir kez saçlarımı okşamışlığı, dizlerine yatırmışlığı yoktur. Mesela senin gittiğin, benden uzakta olduğun o zamanda ondan karalahana sarması istemiştin,” dediğinde boğazı düğüm düğüm oldu İzgi’nin. “Yapmamıştı,” dedi buruk bir şekilde.

“Ben yaparım yine sana. Hep iste, ben hep yaparım. Parmaklarıma jilet de vursalar yaparım,” dedi İz. Kırıldığı yeri onarmak, sarmak istedi.

“Biliyorum,” demekle yetindi sadece Keskin. İstememişti ama bugün kalkıp o sarmayı yapacağını adı gibi biliyordu. “Keskin benim asıl adım. Ardıç’ı Berna Hanım koymuş. Kullanmadım hayatım boyunca. Kullanmayacağım da. Sen de sakın kullanma.”

Derin bir nefes alırken konuyu dağıtmaya çalıştı ama başarılı olamadı. “Koltuğa geçmek için babanı devirdiğini duymuştum.” Parçaları yavaş yavaş zihnine oturtuyordu.

“Sabırsız biriyimdir,” demekle yetindi sadece. “Ama İz...” dedi içli bir nefes alarak. “On sene olacak neredeyse ama benden ayrı kaldığın, seni göremediğim o bir yılı saymıyorum ben. Gözümden de gönlümden de ıraktın çünkü.” Sarıldığı kadına daha sıkı sarıldı. Onu kaybetmekten ölesiye korkuyordu Keskin. “Sonra sen gittin. Sen öyle bir gittin ki ben yolumu kaybettim. O zamanlar henüz daha yirmilerimin başındaydım. Meclise girmek istemiyordum. Yurtdışına kaçma planlarım vardı. Sonra seni gördüm,” dediğinde dudağında silik bir tebessüm belirdi. “On sene evvel,” dediğinde kaskatı kesildi İz. “Seni gördüm ve hayat benim için seni gördüğüm o an başladı. Gidemedim.”

Kendi hatırlamadığı sürece Keskin ona bunu asla söylemeyecekti.

İZGİ KARA ALACAĞAN

Kana bulanmış hatıralar, kanadı kırık kuşlar, üzeri yalanlarla süslenmiş sırlar, kalbi hasta kadınlar ve kırık pusulalar.

Babası dik omuzlarını, annesi çocukluğunu, ben de pusulasını almışım elinden.

Bir çıkmazda kalmış, yolunu şaşırmış, arkasına baktığında görememiş kimseyi.

Yanmış, çok yanmış ama kimseye göstermemiş. Kimsesi yokmuş ki. Bana sığınmış, sığındığı yuvanın başına yıkılacağını hesaba katmamış.

Tepeme dikilen doktor, gözlerimin içine diktiği ışığı dikkatle izlerken sıkılmama sebep olmuştu. Olası bir durum için hastaneye götürmemişlerdi. Evin içine kadar girdilerse hastaneye de girerlerdi.

Doktor üzerimden çekildiğinde rahat bir nefes aldım. Daralıyordum böyle şeylerde. Gözleri bendeyken, “Daha önce kürtaj oldunuz mu?” dediğinde buz kestim. Dudaklarım aralandı ama donup kaldım. Böyle bir şey söylemesini asla beklemiyordum.

Keskin benden önce, “Hayır,” dedi. Gözlerimi yumdum sıkı sıkı. “Yıllar evvel düşük yapmıştı.”

“Eşinizin ilk kanaması değil bu. Geçirdiği operasyondan sonra da kanamaları olmuş, raporlarını çıkan tahlilleri ve ultrason görüntülerini de inceledim ama gördüklerim kürtajdan şüphelenmeme sebep oldu. Neden diye soracak olursanız eğer sürekli olarak sık sık kanama yaşaması normal değil. Bir kürtaj operasyonu geçirmiş olması lazım. Çünkü ultrason görüntülerine göre rahmindeki yırtığın ve dikiş izlerinin başka bir açıklaması olamaz. Bu sadece kurşun yarası değil, kürtajın izlerini tanırım,” derken emin olmak istercesine bana baktı.

“Zamanında düşük yapmıştı,” dedi ısrarla. Yutkunamadım. “Belki geçirdiği operasyon yüzünden rahmine bir zarar gelmiş olabilir. Kurşun yarasının e-”

“Düşük yapmadım,” dedim bir anda. Odanın içini kaplayan ölüm sessizliği bakışlarının üzerime saplı kalmasına sebep oldu. Artık saklamak istemiyordum.

Bahsettiğim şeyin o olduğunu düşünmemiş olacak ki, “Hatırlamıyor musun?” diye sordu endişeyle. “Çarpmadan dolayı hafıza kaybı yaşamış ola-”

“Keskin,” dedim susması için. Ağlamaklı sesim ve dolan gözlerim buz kesmesine sebep oldu. “Düşük yapmadım çünkü o bebeği aldırđım,” dediğimde kelimelerim göğüs kafesine saplandı ama ruhunu delip geçti. Sıkı sıkıya tuttuğı elimin içinden eli kaydığında dili lal kesilmiş gibiydi.

“Nasıl?”

Her sözüm bir kıymık gibi battı göğsüne, biliyordum. Ben göğüs kafesimdeki o oyukla o bilmeden iki yıldır yaşıyordum.

Helen her şeyi bildiğı için ve çıkacak kavgayı da tahmin ettiği için, “Biz dışarı çıkalım,” dedi. “Hadi Isabelle,” dedi donup kalan kadının koluna girerek.

Kimseden başka bir söz çıkmadı. Herkes odadan çıkarken yaslandığım yatakta iyice doğruldum. Dehşetle bakan kara gözleri bocalamama sebep oluyordu.

Çıldırırmama sebep olacak bir sakinlikle, “Ne yaptın?” diye sordu.

Yutkunmakta zorlanırken, “Aldırmak zorundaydım,” diyebilirdim.

“Zorunda mıydın?” dedi hayretle. “Lan, o sana tutunan küçücük bir candı! Sen o cana kıymak zorunda mıydın?”

“Keskin.”

“Lan, kafam almıyor benim!” diye bağırdı. Bir elini saçlarının arasından geçirirken odanın içinde volta attı. Yerde duramadı. “Yalan söylüyorsun! Sürekli yalan söylüyorsun! Ne gerçek ne yalan, ayırt edemez oldum senin yüzünden!” dediğinde kirpiklerime tutunan yaşlardan birkaçı yanaklarıma süzöldü. “İz...” dedi çaresizce. İki eliyle de yüzünü sertçe sıvazladığında gözlerinin

kızardığını gördüm. “Tehdit mi ettiler seni?” diye sordu avuçlarımı sıkı sıkı tutarak. İhtiyacı vardı. Yalan söylediğimi kabul etmeme ihtiyacı vardı. “Bu kadarını da yapmış olamazsın,” dediğinde konduramıyordu. “Bu kadar vicdansız olamazsın. Hırsını küçücük bir bebekten çıkaracak kadar acımasız olamazsın.”

Gözbebeklerim titriyordu. Tir tir titreyen kirpiklerimin arasına sıkışan gözlerimin dolduğunu hissettim. Titrek bir nefes çektim içime ama boğazımdaki yumru buna izin vermedi. En acısı da dolan gözlerimden akmasını beklediğim gözyaşlarımın akmamasıydı.

Sustum. Sessizliğim ona büyük bir cevap olurken hayal kırıklığı içinde bana baktı. Elleri ellerimden ayrıldı.

“Lan, sen o iki çocuk için mahvettin kendini!” dedi öfkeyle. “Onun ne suçu vardı? O da bir can değil miydi?”

Boş bakan gözlerim endişeyle bakan kara gözlerle buluştu. “Onlar emanetti,” dedim dudak bükerek. Kirpiklerime tutunan yaşlar gözlerimden süzüldü. “Keskin, ben mecburdum,” dedim başımı iki yana doğru sallayarak.

“Senin mecburiyetini sikeyim! Sen neye mecburdun?” diye bağırdı yüzüme doğru. “Neye mecburdun, anasını satayım? Neye?” Ben sessiz kaldıkça çıldırıyordu. “Lan, benim içim gidiyor gözümün önündeki her çocuğa!” diye yakardı. “Küçücük, lan!” diye bağırdı avaz avaz. “Küçücüktü! Senin sevgine, merhametine, seni hissetmeye ihtiyacı vardı onun, onu katletmene değil!”

“Özür dilerim,” diyebildim sadece. “Yaşattığımı her şey için çok özür dilerim.” Fısıltım cılızdı.

Hayal kırıklığı içinde bana bakarken, “Sadece ailem olsun istedim,” dedi içimi yakan bir sesle. “Sadece seninle güzel bir aile kurabilmek ve baba olmak istedim!”

“Keskin...”

“Sen onu bile çok gördün bana!” dedi öfkeyle. Gölgesi üzerimden çekildiğinde, “Allah benim belamı versin, İz,” diye ya-

kardı sitemle. “Allah seni benim karşıma çıkardığı gün benim belamı verseydi de ben seni hiç tanımasaydım, bilmeseydim, böyle tutulmasaydım.”

Sadece ailesi olsun istemişti. O aileyi ona verememiştim. Belki de hiç veremeyecektim.

Vaktim gelseydi de geberip gitseydim keşke.

“Keşke başkalarının çocuklarına annelik edeceğine biraz olsun kendi çocuğunu düşünseydin,” dediğinde buz kestim. “Belki şimdi bu halde olmazdık seninle.”

Gergindi vücudu. Bir hayli kızgın ve öfkeliydi. Sığamıyordu hiçbir yere. “Senden nefret ediyorum,” dediğinde yadırgamadım bu sefer. Kara gözlerindeki nefret gerçektir. “Keşke hiç tanımasaydım seni. Keşke hiç sevmeseydim. Sevda diye senin adını bilip gözlerine ölmeseydim hiç.” Öfkeliydi. Öfkeliydi ve bu sözleri de öfkedendi. Canı yandıkça can yakıyordu.

Bunu öğrenmem gerekiyordu. Ödediğim bedelin sonuçlarını bilmem gerekiyordu.

“Zamanında sana *ihanetin bende affı yoktur*, demiştim,” dedi geçmişe öne sürerek. “Sen ne söylemiştin peki, hatırlıyor musun?” dedi hayal kırıklığı içinde.

Ben sana asla ihanet etmem, diyen, geçmişten gelen ses zihnimde yankılandı. O ses bana aitti.

“Ettin,” diye yakardı acıyla. “Sana inanmıştım,” dediğinde yüzüne bakmaya utandım. Acıyla harmanlanmış kara gözleri beni o uçurumun kenarına sürükledi. “Keşke inanmasaydım. Keşke kanmasaydım sana,” dedi hayal kırıklığı içinde. “Senin bu yaptığın ihanetten daha fazlası.”

Omuzlarıma yük diye bindirdiğim, kalbimde yara diye taşıdığım acının adı tek bir kelimeydi: Keşke.

Kalbimi deşen bir sızıyı ruhumun tam ortasına bırakarak, “Seni affettiğim gün, senden vazgeçtiğim gündür,” dedi.

“Affetme o zaman,” dedim gözyaşlarımın arasından. “Beni

affetmen için benden vazgeçmen gerekiyorsa beni asla affetme, Keskin.”

Benden vazgeçmesindense yarım kalmaya razıydım. *Birinin keşkesi olmak, hayal kırıklığı olmak çok acı veriyormuş. Bilmiyordum. Öğrendim ama. Sen bunu da bilme.*

“Bir keresinde *bunlar reva mı bana*, diye sormuştun ya, İz,” dedi kalbimi deşen bir sızıyla. “Hak ettin!” dediğinde ona bakmadım. “Başına gelen her şeyi hak ettin!”

Neyi hak etmiştim? Bir ameliyat masasında, sevdiklerim bir namlunun ucundayken sırf senin için kabullendiğim o candan vazgeçmek zorunda kalmayı mı? Bir karar vermek zorunda kaldığımda yarayı kendime alıp sen zarar görme diye bıçak altına yatmayı mı?

Neyi hak etmiştim ben?

Yaşadığım neyi hak etmiştim?

“Beni hiç anlamayacaksın,” dedim hayal kırıklığı içinde. “Çünkü beni anlamak için hiç çabalamadın.” Omuzlarım çöktü. Ruhumun enkazı üzerime devrildi. “Sana yaptıklarımın bedelini misliyle ödüyorum şimdi. Ödemeye de devam ediyorum ama benim yaşadıklarım? Senin benden sakladıkların? Sen ihaneti nasıl hak etmediysen ben de yaşadığım hiçbir şeyi hak etmedim, Keskin.”

Sözlerimi umursamadı. “Senin bendeki kredin bugün doldu. Yok operasyon falan. Bak başının çaresine. Seni koruyacak birileri vardır illa.” Bana arkasını döndü ve hızlı adımlarla kapıyı arkasından çarparak odadan çıktı.

Başımı geriye atarken gözlerimi kapadım. Derin derin nefesler almaya çalışırken titreyen ellerim boğazımı tırmaladı. Kendimi tutmaya çalıştım ama günlerdir kullanmadığım şeyin beni tetiklemesi ve benim yeniden kullanmam ne kadar doğrudu, bilmiyordum ama içimi sıkıştıran, bana nefes aldırmayan şeyi aramak için gözlerim açıldı.

Helen’in kapıyı tıklamadan önce, “İz?” dediğini duydum.

“Git, Helen,” dedim. Ayaklarımı yataktan sarkıtıp buz gibi zemine ayak bastım ve yatağa tutunarak ayağa kalktığımda dönen başım yüzünden sendeledim.

“İyi misin?” diye sordu kapının ardından.

Cevap vermedim. Ayaklarımı sürüye sürüye banyoya doğru attım adımlarımı. Halsizliğimden ötürü duvara tutunurken, nefes almak oldukça zordu. Kasıklarımıdaki hafif sızı bir sancı gibi boğazıma batıyordu sanki.

Kapının açılma sesini duyduğumda, “Yalnız kalmak istiyorum, Helen,” dedim ısrarla. Aralıklı kapı açılmadı. “Lütfen,” dedim ısrar etmemesi için ama kapı hâlâ aralıktı. Birkaç saniye daha o şekilde kaldı. Tereddüt etti ama en sonunda o kapı kapandığında önce gidip kilitledim, daha sonra banyoya doğru attım adımlarımı. Bir elim kasığımdayken titremelerim o kadar arttı ki kirpiklerime kadar titredim, saç diplerime kadar ürperdim.

Damarlarımdaki bütün kan çekildi sanki. Gözbebeklerimin hareketini hissettim. Titreyen ellerimle klozetin sifonunun mermer kapağını kenara çektiğimde mermer ayaklarımın altına düştü ve parçalara ayrıldı. Birkaç küçük cam parçası ayaklarımı çizdi ama umursamadım.

Gözlerim bir bıçak gibi poşete sarılmış, içi kırmızı bir zehirle dolu olan iğnelere kaydı. Ellerimle duşa kabine tutunurken dudaklarımı dişledim.

Ona ihtiyacın var, dedi içimdeki ses. Zihnindeki o seslerden kurtulmak istiyorsan kalbindeki ağrının dinmesini ve ruhunun huzura kavuşmasını istiyorsan onu kullanmak zorundasın, İz.

Gözlerimden yaşlar boşaldığında dudaklarımı birbirine bastırdım.

Unutmak mı istiyorsun?

Evet.

O halde kullan onu.

Boynumu gererken gözlerim kendiliğinden kapandı. Terle-

meye başladığımı hissettim. Nefes alıp verişlerim sıklaştı ve titremelerim arttı ama elim gitmedi.

Yapma, dedim kendime. Sen bu değilsin, İz. Sen bunlara ihtiyaç duymazsın, yapma.

Dizlerimin üzerine çömelirken ellerim kaydı. Birbirine bastırduğım dudaklarım aralandığında sesim özgürlüğüne kavuştu ve bir hıçkırık firar etti dudaklarımdan. Saçlarım yüzüme dökülürken, gözyaşlarım dur durak bilmeden aktı.

Öylece çöktüğüm fayansta, zorunda bırakılmışlıklarımınla kalakaldım.

Bir başıma.

Hiçbir şey hissedemediğim zamanlardan birindeydim. Kimseyle konuşmadığım, günlerimi sadece Rowan ve Uraz'la geçirdiğim, kapımı herkese kapadığım günlerdeydim.

Zeynep'i özlüyordum. Bana yol göstermesini, nasihatlerini, saçlarımı okşamasını ve gözyaşlarıma ortak olmasını çok özlemiştim.

Yanına gelmeyi çok istiyorum, kardeşim ama gelemiyorum da. Omuzlarıma bıraktığın yük öyle ağır ki dün gece elimin gittiği o jileti senin emanetin için bırakmak zorunda kaldığımda, yaşamak zorunda olduğumu anladım.

"İz!" diye bağırarak Uraz'ın sesi, daldığım yerden irkilerek ayrılmama sebep oldu. Bana teyze demeyi bırakmıştı. Omzumun üzerinden ona baktığımda yerdeki oyuncaklarla oynayan Rowan'ın yanında oturduğunu ve ona eşlik ettiğini gördüm.

"Sabah seni uyandırmaya gelmiş. Ne kadar çağırırsa çağırsın uyanmamışsın. Bahçeye öyle bir geldi ki nasıl hissettiğimi anlata-mam sana. İz uyanmıyor, dediğinde aklım çıktı!" dedi Helen. Ona sadece boş ve hissiz gözlerle baktım. "Neyin var, İz?" diye sordu tereddüt içinde ama bir cevap alamadı. Sıkıntıyla iç çekerken, "Bu geceki daveti sakın unutma," dedi. "Orada kuracağımız ve Doug-

las'a karşı alacağımız ittifaklar bizim için büyük avantaj. Keskin'in kesin emri var, hepimiz orada olacağız. Akşama hazır ol."

"Operasyon iptal değil miydi?"

"Değilmiş."

Davet bizzat Keskin tarafından düzenlenmişti. Oraya gelecek her insana yeniden kendini kanıtlaması gerekiyordu. Yanına beni alarak ihanetini gölgelemeyi ve onu kıskırtmak istiyordu. Emin olduğum tek şey o davete katılan herkes onun yanında olduğunu kanıtlamak için orada olacaktı.

"Benden sakladığın bir şey var mı Helen?" diye sordum. Anlamamıştı. "Senin, Zemon'un ya da Keskin'in? Adeline ve Theo da son zamanlarda ortalıklarda gözükmüyor. Özellikle Zemon başıma gelenleri bilmesine rağmen neden burada değil?"

Kaşları çatıldı. Yüzünde anlamsız bir ifadeyle bana baktı. "Bilmiyorum," dedi sadece. "Yani haberim yok. Saha görevindedirler muhtemelen."

"Eğer senin ya da diğerlerinin benden sakladığı bir şey varsa bunu öğrenmememi sağlayın ya da geç olmadan siz söyleyin," dedim. "Yeni bir yalanı ve sırrı kaldıramam artık."

"Yemek oldu mu?" diye sordu Uraz. "Çok acıktım. Hem o da acıkmıştır," dedi Rowan'ı göstererek. Rowan önce anlam veremeyerek Uraz baktı ve daha sonra gözleri beni bulduğunda gülümsedi.

Buruk bir tebessüm ettiğimde, "Birazdan olur, bir tanem, az kaldı," dediğimde başını sallayıp onayladı ve yeniden önüne döndü.

Çorbanın altını kısarken çalan kapıyı açtım ve kim olduğuna bakmadan, kapıyı aralık bırakarak, arkamı dönüp yeniden içeriye doğru ilerledim.

"Çocuklar için geldim," diyen Belatrix'in sesini duydum.

Eski bir arkadaşım. Onu özellikle bu gece beni idare etmesi için çağırmıştım. “Bir hoş geldin yok mu İz?” dedi sorgu dolu bir sesle. Normalde onu hep güler yüzle karşılardım.

“Üzerine gitme. Bu aralar pek iyi değil,” dedi Helen’in sesi. O da mı gelmişti?

“Nesi var?” diye sordu Belatrix. “Berbat gözüküyordu. O iyi mi?”

“Anlatırım sonra.”

Boynumu geriye doğru atarken tahta kaşığı tezgâhın üstüne bıraktım ve gözlerimi yumdum. Yeni bir krizin eşiğine gelmek istemiyordum. Derin bir nefes aldım ve ciğerlerimi sıkıştıran acıdan kurtulmaya çalıştım.

“İz?” Belatrix’in sesini yanı başımda duyduğumda elleri omuzlarıma dokundu. O kadar hızlı bir şekilde ürkererek geri çekildim ki az kalsın içi kaynar çorbayla dolu olan tencereyi devirecektim. “Benim,” dedi şaşkınlıkla. “Korkuttuysam özür dilerim,” dediğinde tavrıma anlam verememişti.

Bakışlarından kaçarken, “Ben üzerimi değiştireceğim,” dedim buz gibi bir sesle. “Yemekler hazır. Çorba da biraz soğusun, öyle kurun sofrayı. Helen, ocaktaki sarmanın altını da yarım saat sonra kapa. Odamdayım.” Yanlarından kaçır gibi ayrılırken kendimi nasıl odaya attığımı bilemedim.

“Sakin,” dedim kendi kendime. Nefes alamadıkça tırnaklarım boğazıma sürtündü. Derimi çekiştirip durdum yırtmak istercesine. “Tamam, yok bir şey. Yok bir şey, İz. Sakin olmalısın.” Derin derin nefesler alırken sakinleşmeye çalışıyordum.

Nefeslerimi düzene sokana kadar bir süre odanın ortasında dikildim. Her şeye sağır oldum ve sadece bir elim göğsümde bir elim boğazımda nefes alıp verişlerimi dinledim. Bir süre sonra rahat rahat nefes aldım. Yumduğum gözlerimi açtığımda, boy aynamda yansıyamla karşılaştım.

Zavallı gibi gözüküyordum. Savunmasız ve ürkektim. Bu halim midemi bulandırıyor. Soğuktan burnum ve yanaklarım

kızarmıştı. Dudaklarım ise bir ölünün dudakları kadar kuru ve solgun gözüküyordu. Bir mezarlığa ev sahipliği yapan yeşil harelerimin ışığı söneli çok oluyordu.

Tırnaklarımla kızarttığım ve çizikler bıraktığım boynuma kaydı bakışlarım. Günlerdir rüyalarımından çıkmayan, çoğu zaman nefesimi kesmek için boğazıma sarılan nasırlı eller geldi gözümün önüne. Ürperdim.

Düşük omuzlarım dikleşti. Yerini dik ve kendinden emin omuzlarım alırken çenemi de dikleştirdim ve gözlerimdeki o ölü toprağını silip attım.

Önce güzel bir duş aldım ve saçlarıma fön çekip makyajıma giriştim. Saçlarımı elimle hafifçe düzelttiğimde yeşil gözlerimi öne çıkartacak hafif birkaç farı karıştırıp gölgelendirdim ve siyah bir *eyeliner* çektikten sonra uzun kirpiklerime bolca rimel uyguladım. Göz altlarıma bulaşan farı temizledim ve ten makyajıma geçtim. Cildime uygun bir fondöteni yüzüme oturtuktan sonra şeftali tonlarında bir allık ve yüz hatlarımı belirginleştirmek için kontür uyguladım. Güzelce dağıtıp pudrayla makyajımı sabitledim. O hafif şeftaliliği dudaklarımda da kullanırken, makyajımı tamamlayıp mücevherlerimi taktım.

Tercihim siyah, straplez, kadife bir elbise oldu. Elbise bütün vücudumu yeni bir deri gibi sararken etekleri, ayağıma geçirdiğim siyah topuklularıma rağmen yine de hafifçe yere değiyordu. Doğrulduğumda elbisenin katlanan yerlerini düzelttim. Sol bacağımdaki derin yırtmacı oldukça yukarıdaydı ve bütün bacağım tamamen ortadaydı. O kardelen dövmesiye yerli yerindeydi.

Onların yurdu benim göğüs kafesimdi belki ama benim yurdum bir adamın kolları, o adamın yurduysa benim gözlerimdi.

Bir zamanlar öyleydi tabii. Benim için hâlâ öyleydi ama onun için nasıldı artık bilmiyordum.

Hazır bir halde çantamı ve telefonumu alıp salona doğru çıktım. Helen üzerine gözlerinin rengini taşıyan, lacivert bir elbise giymişti. Vücudunu saran elbisenin göğüs kısmı V şeklinde aşağı-

Ėıya iniyordu ve derin bir göğüs dekoltesi oluşturmuştu. Elbise bütün vücuduna tam oturmuş, ona çok yakışmıştı. Sarı saçlarını kendi haline bırakmış, hafif bir makyajla yetinmişti. Elbisesindeki hafif potluk silahını fark etmeme sebep olmuştu. Ben yanıma silah almamıştım.

O da beni beğeniyle süzerken, “ıkalım mı artık?” dedi. “Davetin sahibi olarak geç kalmak istemezsin, değil mi?”

“O burada mı?” diye sordum sadece.

“Burada,” dedi gülümseyerek. “Az önce geldi.”

“Boşuna gelmiş,” dedim. Helen’e arkamı dönüp, kapıya doğru ilerlerken, arkamı dönmeden önce kaşlarını çattığını gördüm. “Onunla gitmeyeceğim.”

“Anlamadım.”

“Sonuçta karısı değilim. Aramızda hiçbir şey olmamış gibi onunla o davete gitmeyeceğim,” dedim kesin bir dille.

“Ama...”

“Hepsinin canı cehenneme, Helen,” dedim öfkeyle. “Ben sustukça tepeme çıktı herkes ama yeter. Sessizliğim herkesi cesaretlendirmiş olacak ki karşıma geçen herkes bana hesap sorma hakkı buluyor. Bu zamana kadar sustum ama artık yeter,” dediğimde şaşkınlıkla bana baktı. ıkışıma anlam veremedi. “Sonuçta ne yaparsam yapayım yaranamıyorum kimseye. Ne yaparsam yapayım günah keçisi hep ben olacağım, bu yüzden çok da gerek yok. Ben bir şeyleri düzeltmeye çalıştıkça herkes üzerime üzerime geldi. Tamam, hatalı olabilirim ama hatasının farkında olan ve bunun için çabalayan da benim. abamı görmezlikten gelen kimseye acımayacağım.” Rahat bir nefes aldım. “Madem karşılarında eski İz’i görmek istiyorlar, bugün hepsine kim olduğumu çok güzel hatırlatacağım.”

“Nasıl yani?” diye merakla sordu.

“şöyle...” dedim omuzlarımı dikleştirerek. “Bırak da kötü olayım. Karşılarında bir Alacahan yok artık. Bir Kara kadını

yok. Üzerime yükledikleri hiçbir sıfatla girmeyeceğim o davete,” dediğimde merakla bana baktı.

“Ya nasıl girmeyi düşünüyorsun?” dediğinde lacivert harele-
rindeki derin merakı okudum.

Çenemi havaya dikip, “Bir Aşan olarak gireceğim,” dediğim-
de kaşları çatıldı. “Aliye Aşan’ın kızı İz Aşan olarak.”

“Bunu yapamazsın,” dedi inanamıyormuş gibi. “Buna asla
izin vermezler.”

Kaşlarım havalandı. Alayla güldüm. “İzin istediğimi kim söy-
ledi, Helen?” dedim alayla. “Ben bir şeyi istiyorsam ne pahasına
olursa olsun alırım. O davete Aşan olarak gireceğim diyorsam
Aşan olarak gireceğim.”

“Lider buna izin vermez.”

“Lider artık umurumda değil,” dedim bir an bile tereddüt
etmeden. “Onun da meclisin de canı cehenneme. Bu gece da-
vetten sonra gidiyorum.”

Beni kaybetmeyi göze aldıysa eğer ondan vazgeçmekten geri
durmazdım.

Beni kolumdan tutup durdurduğunda, “Ne demek gidiyo-
rum?” dedi. “Nasıl gideceksin? Bulurlar seni hemen. Hiçbir şeyi
ayarlamadım ki?”

“O bana yardım edecek,” dedim buz gibi bir sesle. Helen
sorgu dolu gözlerle bana baktı. “Douglas Vance.”

Gözleri dehşetle açılırken, “O adam seni öldürür,” dedi. “Ka-
fayı mı yedin sen?”

Cevap vermedim. Rahat bir nefes alırken, “Çıkalım,” de-
dim. Arkamı döndüğümde adımlarımı dış kapıya doğru attım.
Helen’in ne düşündüğü umurumda değildi.

“İz!” diyen Uraz’ın sesi duraksamama sebep oldu. Yemek
masasından atladığında kapıda gitmek üzere olan bana doğru
koştı. “Nereye gidiyorsun?”

“Birkaç işim var, bir tanem,” dedim. Onunla aynı boya gel-
mek için çömelirken korku dolu gözleri huzursuz olmama se-

bep oldu. Bir anda çömeldiğim için kasıklarımıdaki ağrı kendini bana yeniden hatırlattı. “Bir şey mi oldu?” diye sordum merakla.

Dudakları büküldüğünde, “Gitmesen olmaz mı?” dedi huzursuz sesiyle. Bir anda boynuma sarılmasıyla kalakaldım. “Gitme, İz. Sen de gitme.”

Elim ayağım birbirine dolanırken, “Uraz...” dedim tedirgin bir şekilde. “Ne oldu?” Bir anda değişen tavrı bocalamama sebep olmuştu.

Kolları boynuma daha sıkı dolandığında, “Gitme,” dedi. “Annem gitti. Annemi aldılar benden, seni de almasınlar.” Buz kestim. “Sen gidersen annemi alanlar seni de alır.” Nefes dahi alamadım. Yüzüm kireç gibi olurken kalbim atmayı bıraktı. “Ne olur gitme, İz. Seni de almasınlar, ne olur. O adamlar seni yine bulurlarsa ben bir daha göremem ki seni.” Gözyaşları kor bir alev gibi omzuma aktı, ruhumu yaktı.

Kül oldum.

Geçen gün evi basan adamlar yüzündendi bu tavrı ve endişesi. Korkuyordu ki çok haklıydı. Gördükleri onun yaşındaki bir çocuk için çok fazlaydı.

“Bak,” dedim yüz yüze gelmemizi sağlarken. “O zaman bir anlaşma yapalım seninle. Gün doğmadan, yıldızlar hâlâ yerli yerindeyken burada olacağım. Seninle birlikte izleyeceğiz onları, tamam mı?” Yaşlarla dolan gözleri içimi yaktı.

“Söz mü?” dedi burnunu çekerek.

“Söz,” dedim gülümseyerek. Kollarını yeniden boynuma dolarken saçlarının arasına bir öpücük kondurdum. “Oh!” dedim. “Mis kokulum benim.”

Kabullenmesinin sebebi, sözümü tutacağımdan ötürüydü. Ona ne zaman bir söz verdiysem hep tutmuştum. Uraz da hiçbir sözüm için ısrar etmez, altında bir şey aramazdı. Benim sözüm, onun mührüydü.

“Hadi bakalım,” dedim geri çekilirken. “Yaramazlık yapmak yok, tamam mı?”

“Tamam,” dedi.

“Uslu uslu beni bekleyeceksin.”

“Seni bekleyeceğim,” dedi hemen. Gülümsedim. Her iki yanağından da öptükten sonra yavaşça ayağa kalktım. Elbisemi düzeltirken çelik kapıyı açtım ve dışarının havası yüzüme çarptığında akşamın karanlığı gözlerimin önüne serildi.

“Görüşürüz, yakışıklı,” dedi Helen. Hemen arkamdan gelirken Uraz’ın saçlarını karıştırmış, ona göz kırpmıştı.

İkimiz birlikte evin merdivenlerini inerken Helen, “Kulaklığını takmayı unutma,” dedi ve yanımda yürürken adımlarımızı bizi bekleyen adamlara doğru attık. “Ne olacağı belli olmaz. Birbirimizden kopmayalım. İletişim halinde olalım. Bahsettiğin meseleyi sonra konuşacağız.”

“Olur,” demekle yetindim sadece.

“İz,” dedi bir anda önüme geçerek. Gözlerindeki ifadeye anlam veremedim. “Gelmesen mi?” dediğinde kaşlarım çatıldı.

“Anlamadım. Neden?”

“İçimde bir his var,” dedi sitemle. “Geçmiyor. Bir şey olacak diye korkuyorum,” dediğinde gülümsedim.

“Hiçbir şey olmaz bana,” dedim koluna girerken. “Bir düzine adamla gidiyoruz. Ne olacak?”

“Yine de...”

Onu ajanların yanına doğru iterken, “Hadi hadi,” dedim. “Sen git, hazırlığını yap. Kaytardı demesinler sonra,” dedim göz kırparak.

Bana arkasını dönmeden hemen önce gülerek, “Gıcık,” dedi.

Yüzümde bir gülümseyle kendi arabama doğru ilerlerken arabama yaslanan Alex’i gördüm. “Hayırdır?” dedim göz kırparak. Keskin’i görmezlikten gelirken bana attığı anahtarları havada yaladım. “Şoförüm sen mi olacaksın yoksa?”

“Sorma,” dedi alayla. “Dadın olarak beni seçtiler,” dediğinde gülümsedim.

“O kadar da kötü bir yol arkadaşı değilim bence.”

Sözlerime gülerken, “Ona ne şüphe,” dedi alay edercesine. Kolunu belime dolarken, yanağıma bir öpücük kondurup geri çekildi.

Katıldığım araba yarışlarından birinde yanımda olması ve car car konuştuğu için kaybettığım yarış yüzünden arabayı üzerine sürmem, cinnet anıma denk gelmişti. Onu önce arabadan atmış, daha sonra da o sinirle üzerine sürmüştüm.

“Seninki geliyor,” dedi. Gözleriyle arkamı işaret ederken yavaşça yanımdan süzüldü. Sırtımı arabaya yaslarırken yüzünde taş kadar katı bir ifadeyle bana doğru gelen adama baktım.

“Bir şey mi oldu?” diye sordum merakla.

“Benimle geldiğini unuttun herhalde?” dedi buz gibi bir sesle. “Bin arabaya.”

“Seninle gelmiyorum,” dedim inatla. “Açıkçası ayık kafayla seni idare edebileceğimi sanmıyorum, Keskin,” dediğimde kaşları çatıldı.

“Ne saçmalıyorsun sen?” dedi öfkeyle.

“Saçmalayan biri varsa o da sensin!” dedim sinirle. “Bir ne istediğine karar ver artık ya! Gel, İz! Git, İz! Onu yap, bunu yap! Bu şöyle, şu şöyle! Yok yalan söyledin, yok ihanet ettin!” dediğimde ifadesiz bir yüzle suratıma bakıyordu. “Ee?” dedim. “Sen söylemedin mi? Sen benden hiçbir şey saklamadın mı? Oyuncanın mıyım ben senin? Beni yanında istemediğini söylüyorsun ve ben de *tamam*, *İz*, diyorum. *Sus! Sus çünkü haklı! Konuşalım*, diyorsun, yine *tamam*, diyorum. Hayır, sen kendin de ne istediğini bilmiyorsun! Benim de kafamı karıştırıp durma o zaman!” diye bağırdım. Göğüs kafesim öfkeyle yükseldi. “Helin’in bekler seni. Sen en iyisi onunla git!”

“Ne diyorsun sen yine” dedi sinirle. “Yine ne demeye çalışıyorsun, İz?”

“Bir şey demeye çalışmıyorum! Kafan basmıyor mu senin?” Elimle arkasında kalan kadını gösterip, “Yol orada, siktir git, diyorum!” dediğimde afalladı. “Oldu mu? Anlatabildim mi?”

“Delirtme beni! *Benimle geliyorsun*, dedim ve geliyorsun, o kadar!”

“Delir!” dedim göğsünden ittirirken. “Delir! Sen delirttin beni zaten, biraz da sen delir!” diye bağırdım. “Başlarım sana da belirsizliğine de! Gelmiyorum! İnat değil mi gelmiyorum!”

Bir eli kolumu kavradığında öfkeyle kararan gözler fazla yakınımdaydı. Tuttuğu kolumla birlikte bedenimi kendine yaslar-ken yüzümü çevirdim.

“Arabaya. Bin,” dedi kelimelerin üzerine basa basa. “İstesen de istemesen de o arabaya elbet bineceksin! Bana zor kullandırtma!”

“Hangi sıfatla?” diye yükseldim.

“Karım olarak!” diye bağırdı kulağımın dibinde bas bas.

“Eski karın!” dedim. Tutuşundan kurtulmaya çalıştım ama olmadı. “Senin karşında bir Alacahan yok!”

“Bir Kara olarak yine de benimle gelmek zorundasın!” dedi meclisi öne sürerek. “Benim ayarladığım bir davete, ailen hâlâ meclise üyeyken gelmemen sözkonusu bile olamaz!” dediğinde elinde kalan son kozu oynadı ama daha beni tanımıyordu.

“Bir Kara da değilim artık,” dediğimde gözlerim gözlerine saplandı. “Bir Aşan olarak bugün buradayım! Keyfim ve kahyam ne zaman isterse o zaman gelirim! Kiminle istersem onunla giderim!” dediğimde dudaklarının arasından bir küfür savurdu. “Seni ilgilendirmez!”

“Her ne sikimse!” dediğinde hayretle ona baktım. “Bugün o davete benimle geleceksin!” dedi inatla.

Fırsat bu fırsat, dedim kendime. *Kullandın, kullandın, kızım*. Şartımı öne sürerek ani bir gazla, “O kadını gönderirsen gelirim,” dedim.

“Davete gelmeyecek,” dedi anında kabul ederek.

“Temelli!”

“Tamam!” dediğinde zaferle gülümsedim.

“Tamam, bırak beni,” dedim kolumu kurtarmaya çalışarak. “Çek elini! Bırak!” dediğimde bana aklımı kaçırmışım gibi baktı.

“Sen bir şey mi içtin?” diye merakla ciddi ciddi sordu. “Normal değilsin bugün. Ne kullandın?”

Gülümsedim. “Sınırlar, Keskin. Sınırlar. Unuttun mu?” dedim imayla.

Öfkeyle burnundan sert bir soluk verdiğinde çenesinde bir kemik seğırdi. “O sınırları sikeyim!” dedi hiddetle.

“Bir zahmet,” dedim gözlerimi büyüterek. Kolumu elinden kurtarıp, yanından geçerek arabasına doğru yürüdüm. “Önüne gelen her şeyi sikip atıyor zaten. Yarın öbür gün bizi de sikmese bari,” dedim kendi kendime homurdanarak.

Yolcu koltuğına oturduğumda o da ayarlarıyla oynadığım için olsa gerek sinirli sinirli bindi arabaya. Kapıyı sertçe kapadığında, üzerinde anahtarı takılı olan arabayı çalıştırdı ama hareket ettirmedi.

“Kemerini tak,” dediğinde onu umursamadım. Gözlerim camın arkasında ezbere bildiğim evin üzerindeydi. “Kemerini tak, İz,” dedi ısrarla.

“Gerek yok.”

“Gerek var ki söylüyorum,” dedi ama zerre umurumda olmadı kendisi. Kendi kemerini çözdüğünü, camın yansımasından fark ettiğimde bana doğru eğildi.

Eli kemerime uzanmıştı ki ondan önce davranarak, “Bırak,” dedim. “Sana lüzum yok,” dediğimde uzanan eli yumruk halini aldı. “Nasıl olsa geberip gitsem de müstahak bana! Ölümü de hak etmişimdir kesin!” dedim imayla.

Üzerimden çekilirken tekrar koltuğına yerleşti. Kendi kemerini taktığında çalışır halde olan araba evin önünden ayrıldı. Direksiyonu kavrayan ellerinin parmak boğumları bembeyaz kesilmişti.

“Operasyona birkaç gün kaldı,” diye söze girdiğinde kaşlarım çatıldı. “Kendini ona göre hazırla. Ya da istediğin bir şey varsa çocuklarla konuşur, hallederiz,” dediğinde alayla güldüm. “Davette yeniden evleneceğimi de açıklayacağım.”

“Ne operasyonu ya?” dediğimde gözleri o kadar hızlı bir şekilde üzerime saplandı ki afalladım. “Dalga mı geçiyorsun sen benimle? Ne operasyonu? Siktir olup gidiyorsun! *Operasyon yok*, diyorsun! Yakıp yıkıyorsun gemileri! Sonra hiçbir bok olmamış gibi çıkıp nasıl konuşabiliyorsun ya? Unut o operasyonu, yokum ben!”

“Anlamadım,” dedi karanlığa takla attıran bir sesle.

“Önüne bak!” dedim panikle. “Kaza yapacaksın, Keskin!”

“Başlatma yoluna. Ne dedin sen az önce?” dedi hiddetle. Zaten sinirliydi. Bir anda ağızından çıkan sözler onu iyice sinirlendirmiş olmalıydı. Gözleriyle ara ara yolu kontrol ederken tek eli direksiyondaydı.

“Seninle birlikte değilim.” Araba aniden durduğunda, peşimizde olan araçlar da durdu. Korumalar anında araçtan inerken gözlerindeki tedirginliği fark ettim. Bir şey oldu sanmışlardı.

“Asabımı bozma benim, İz.” Alnında belirginleşen damarları fark ettim. “Sabrımı sına ma benim.”

“Sınarsam ne olur?” dedim çenemi havaya dikerek. “Seni zorunda kaldığın bir dertten kurtarıyorum işte. Başından beri bu iş olmayacaktı za-”

Bir elini direksiyona vurduğunda boş gözlerle baktım ona. “Başlarım böyle işin gelmişine, geçmişine!” diye gürledi. “Alay mı ediyorsun lan sen benimle? Çocuk oyuncacı mı bu iş?”

“Bu işin çocuk oyuncacı olmadığı kesin. Sen kendin dedin operasyon falan yok diye. Ama senin benimle bir oyuncak gibi oynadığın apaçık ortada. Benimle çalışmamak senin için çok da büyük bir kayıp olmasa gerek, Keskin. Nasıl olsa bana gelip Türkiye’ye döneceğini söylediğinde sana operasyonu kiminle yürüteceğini sormuştum. Hatıalarsan sorumun cevabını Helin olarak almıştım!” dedim öfkeyle.

Öylece baktı. Öfkeyle harmanlanmış kara gözleri gözlerimi izledi. “Öyle mi?” diye sordu.

“Öyle,” dedim hızla.

“İyi,” dedi ve arabayı yeniden çalıştırdı. “Madem istemiyorsun, seni zorlayacak halim yok. Bu operasyonda yer almayacak olabilirsin ama bu operasyonu kiminle yürüteceğime karışamazsın. Helin temelli gitsin dediğinde *tamam*, dedim. Şimdi beni yarı yolda bırakan yine sen olduğuna göre ben yoluma benim yanımda duranla devam edeceğim.” Kollarımı göğsümde birleştirirken, öylece akıp giden yolu izledim. “O halde bu gece davete Helin’le katılmam, senin için bir sorun teşkil etmeyecektir,” dediğinde yutkunamadım.

Onunla olmayacaksın. Eğer olursan bu sefer senden alacağım tek şey bir can olmaz. Bin can olur.

“Olmaz,” dedim açık vermemek için. Gülümsedi. Dudaklarında yer edinen gülümsemede rastladıklarım sadece hayal kırıklığıydı. “Davete gelmeme gerek yok o halde?”

Ondan uzak durmam gerekiyordu. Ben ondan uzak durmadığım sürece Douglas peşimi bırakmayacaktı. Bana verdiği zararın haddi hesabı yoktu. Birimiz yanarken diğerini de yakıyordu ve ben onun yanmasındansa onun için kül olmayı tercih ederdim.

“Yok,” dedi buz gibi bir sesle.

Başımı sallamakla yetindim sadece.

Davetin yapılacağı sokağı aştık. İkimizden de tek bir ses çıkmadı. Dört katlı bir binanın bodrum katından yer altına inen o geçitten gidecektik.

Gideceklerdi.

Araba binanın önünde durduğunda, beklemeden hızla dışarı attım kendimi. Ciğerlerime dolan hava kaburgalarımı sıkıştırdı.

Heybetli ve uzun bedeni karşımda dikildiğinde, gözlerimi ona diktim. Yorulduğumu hissediyordum.

“Binadaki bütün evler bize ait. İstedğinde geçip dinlen. Davet bitene kadar buradan ayrılmayacaksın,” dedi itiraz kabul etmeyerek. “Uslu dur.”

“Ya bir şey olursa?” diye sordum saf bir merakla.

“Başının çaresine bakarsın sen,” dediğinde donup kaldım.

İfademin nasıl alaşağı olduğunu ve paramparça olduğumu göremeden, yanımdan geçip gitti. Bir taş oturdu göğsüm tam ortasına sanki. Aldığım cevabın altında ruhum paramparça oldu.

Derin bir nefes alırken, arkamı dönüp içeri girenlere baktım. Boğazımı temizledim ama yutkunamadım. Tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim sertçe.

Venom’u gördüm. Sol elinin yüzükparmağında bir alyans, sol tarafında da yüzünde güzel bir gülümseme olan ve etrafa merakla bakan, elini tuttuğu bir kadın vardı. Karısıydı.

Bu kadını tanıyordum. Ariana Vance’ydi. En son hatırladığım kadarıyla nişanlıydı. Douglas Vance’nin kuzeni değil, kız kardeşiydi.

Gözlerim o kadar hızlı bir şekilde Helen’e döndü ki karşılaştığım şey kalbimin korkuyla kanat çırpmasına sebep oldu. Dimdik ayakta duruyordu. Dudaklarını birbirine bastırmış, elleri yanında yumruk halini almıştı. Gözleri dolu doluydu.

Yanına gittiğimde sadece onun duyabileceği bir şekilde, “Helen,” dedim. Gözleri bir zamanlar evlilik yoluna girdiği adamdan ayrılmadı. Buz gibiydi. Kimse fark etmedi.

O an anladım.

Bugün buradaki görevi, sevdiği adamı ve karısını korumaktı.

Bunun ne kadar zor olduğunu, onun içini nasıl yaktığını tahmin bile edemezdim.

“Sonra İz,” dedi. İfadesini değiştirirken benden başka kimse- nin görmesine izin vermedi. “Sonra,” dedi ve o da yanımdan ayrıldı. Hepsi içeri doluşurken bana eşlik eden korumalarla birlikte dördüncü kattaki daireye çıktım ve tek başıma kaldım.

Çantamı bir köşeye bırakırken günlerdir bitkin olan bedenimi tekli koltuğun üstüne attım. *Başımın çaresine bakardım nasıl olsa ben.*

“Biz dışarıdayız, İz Hanım,” dediler çıkmadan hemen önce.

Hiçbir şey söylemezken biraz olsun dinlenmek istedim ama

kaçırdığım şey gözlerimin önünde belirince, “Siktir,” dedim yerimden doğrularak.

Telefonuma sarılırken herkesin öğrendiği hatta benim bile aylar önce öğrendiğim bir gerçek yüzünden tereddüt etmeden onu aradım.

Açmadı.

O kalabalıkta sesini duymamış ve fark etmemiş olabilirdi. Douglas’ın niyeti iyi olmayabilirdi ama Ariana’nın niyetinden de emin olamazdım. Douglas’ın onu içlerine bilerek yerleştirip yerleştirmediğini bilemezdim. Emin olmam lazımdı. Ariana her ne kadar onunla hiç gözükme bile arka tarafta neler dönmüş-tü, bilmiyorduk.

Bir abi, kardeşinden ayrı kalamazdı. Onun peşini ne olursa olsun asla bırakmazdı. Ariana Vance, Douglas Vance’nin biricik kız kardeşiydi. Bu yüzden yaptığım ilk şey Helen’e ve Keskin’e olayı özetleyen kısa bir mesaj atmak oldu. Daha sonra defalarca kez aradım ama telefon her açılmadığında içimdeki korku büyüdü.

Eve sığamadığımda adımlarımı kapıya doğru attım ve çantamı alıp kapıyı açtığımda boğazıma yaslanan bıçakla beraber kaskatı kesildim.

Karanlıkta seçebildiğim, bir elması andıran masmavi gözle-riydi.

“Sobe,” diyen sesini tanıdığımda ay ışığı çehresine vurdu ve Douglas Vance’nin yüzü karşımda belirdi.

“Burada ne arıyorsun?” dediğimde gözlerim temkinli bir şekilde bıçaktaydı. “İndir o bıçağı.”

“Eğer bana ihanet etmemiş olsaydın belki,” derken bıçağı boğazımda kaydırды ama bir kesik açacak kadar bastırmadı. Gözlerini kuşanan nefret çok büyüktü. “Seni uyardım, İz,” derken gözlerini üzerimden ayırmadı. “Hakkımda vereceğin en ufak bilgi, sonunun o ameliyathanede yaşananlardan daha beter olacığıydı, biliyordun.”

Sözleri geçmişî hatırlamama sebep oldu. Ve hatırlamak delicesine yaktı canımı.

Az önce sözde Ali'nin koma haberiyle yıkıldığım koridordan sonra apar topar ameliyathaneye getirilmiştim. Haberi almadan dakikalar önce bana verdikleri nabzımı düşüren ve dengemin sarsılmasına sebep olacak olan ilacı almıştım.

Kürtaj için gittiğim o odadan kalp atışlarını duyduğum ve onu hissettiğim, kalbime dokunduğu o ilk anda tek endişem ona zarar gelmesiydi. Bambaşka bir histi. İçinde bir can taşımak ve o canı koruyabilmek için savaşmak, onunla büyümek bambaşka bir şeydi.

Douglas, dosyayı bıraktığım için bana bir hayli sinirli ve öfkeli olsa da operasyonu tehlikeye atmaktansa hem dosyayı hem mesleğimi o odada bırakmış ve çıkmıştım.

Yapmayacaktım. Ona bunu yapamayacaktım ve bunu yapmadığım halde o makamda oturmak istememiştim. Aslında her şeyi o iyi olsun diye yapmıştım ve Ali bana bunun için yardımcı olmaktan çekinmemişti.

"İyi mi?" diye sordum ayarladığımız doktora. "Bir şey olmamıştır, değil mi? İlaç zarar vermemiştir değil mi bebeğe?" İçimdeki endişe de kabaran duygu da ona yönelikti.

"Merak etmeyin," dedi gülümseyerek. "Şimdi ultrasonla bakarız tekrar. İçiniz rahat etsin. Siz de biz de sağlığından emin olalım," dediğinde her iki elim de karnıma sarılı bir halde minnetle baktım doktora.

"Bence hiç gerek yok," diyen tanıdık ses ameliyathanenin içinde belirdiğinde, yüzümdeki gülümseme dondu. Kaşlarım çatıldı ve arkasında eli silahlı adamlarla içeriye giren Douglas Vance'ye baktım. "Doğmayacak bir bebeğin sağlığından emin olmamıza ne gerek var, Doktor Hanım?" dedi alayla.

Doktorum Jale Hanım put kesilmişken ona doğrultulan silahlar yüzünden sesini çıkaramıyordu çünkü korkuyordu.

"Sen! Senin burada ne işin var?" dedim nefretle. Niyetini anla-

dığım ilk gün onunla olan irtibatımı kesmiş, hiçbir bağlantı kurmamıştım.

"Sana çok seveceğin bir teklifle geldim," dediğinde kaşlarım çatıldı. Bir elim koruma içgüdüleriyle karnımdayken ürperdiğimi hissettim. Adamlarından biri ona tableti uzatırken adımlarını bana doğru attı. Parmakları tabletin üzerinde hareket etti ve yanımda bittiğinde ekranı bana çevirdi. Kutucuklara bölünmüş ekrana bakarken anlam veremedim bu tabloya.

"İlk kareye bak," dediğinde gözlerim otobanda hızla giden siyah arabayı buldu. Görüntüyü büyüüttüğünde aracın Keskin'in aracı olduğunu fark ettim. "Sana geliyor. Fenalaştığının haberini aldı." Gözlerim onu bulduğunda gülümsedi. "Peşinde ona eşlik eden korumaların benim tarafımda olduğundan ve aracının altında bir bomba olduğundan bihaber sana geliyor," dediğinde buz kestim.

Korku kalbime bir zehir gibi işledi. Ekran yeniden bir sürü kutulara bölündü. "İkinci ekranda Simay ve Egemen var. Keskin nişancılarım onlar için hazırda," dedi keyifle. "Asya'yı kreşten alan korumasının ona yapacaklarından bahsetmiş miydin sana?" dedi alayla. Bütün kanımın çekildiğini hissettim. "Sanırım hayır." Dördüncü ekranda abimi gördüm. Sirtına saplı halde olan kırmızı noktaları fark ettim. Karşısında babam vardı. Yanında Şebnem. Ve hepsinin üzerindeki gözleri, oturdukları restorandakilerin çoğunun ellerinin bellerinde olduğunu ve beklediklerini gördüm ama onlar bunu fark etmediler.

"Sen..." dedim dehşetle. "Sen ne yaptın?"

Ruhumdaki kız çocuğu çığlık çığlığa haykırdı ama hiçbir şey yapamadım.

"Egemen'i, Aylin'i ve Berna Hanım'ı görüyor musun?" dedi altıncı kutucuğu işaret ederek. "Keyifleri pek yerinde. Oysa tek bir kurşunumun annesinin beynini dağıtacağından habersiz ikisi de," dediğinde göğüs kafesimi sıkıştıran şey bana ızdırap oldu. Öyle ki nefes almıyordum artık. "Sana canıgönülden bağlı olanları ne yapacağız peki?" dediğinde gözlerim hastane koridorunda olan Si-

nan'ı, Zeynep'i ve Uraz'ı buldu. "Tek bir sözümlle hepsi ve bu hastanedeki birçok insan parçalara ayrılır."

"Ne istiyorsun?" diyebildim sesime ulaşabildiğimde. Gözleri karnıma kaydığında kirpiklerimde asılı kalan yaşlar bir bir yanaklarımına akın etti. "Onun ne suçu var? Ondan ne istiyorsun?" diye yakardım. "O daha çok küçük."

"Sana iki seçenek sunacağım," dediğinde etrafında kısa bir tur döndü. "O bebek her türlü ölecek, İz. Sen sevdiklerini seçsen de seçmesen de burada, bu ameliyathanede ondan vazgeçmek zorunda kalacaksın ama senden istediğim bu değil," dediğinde ellerim karnıma öyle sıkı sarıldı ki... "Eğer sevdiklerinin yaşamasını istiyorsan önce o bebekten vazgeçeceksin. Daha sonra bıraktığın o dosyayı geri alacaksın ve seninle beraber kaldığımız yerden her şeye devam edeceğiz." Yüzündeki gülümseme şeytaniydi.

"Ona ihanet edemem," dedim gözyaşlarımın arasından. "Beni asla affetmez!" dedim acıyla. Göğsümü dolduran bu acının tarifi yoktu. "Saçmalıyorsun! Hamileyim ben!"

O acı bana kan kustururdu.

"Umrumda değil," dedi sertçe. "O halde önce bebeğini alacağım senden, daha sonra sevdiklerini. Bu hayatta sığınabileceğin hiç kimse kalmayana dek hepsini alacağım senden," dediğinde sunduğu her iki seçenek de benim için ölümdü.

"Beni de öldür," dedim gözyaşları içinde. Tırnaklarım avuçlarımı kanattı.

"Asla," dedi gülümseyerek. "İstediğim çok basit. Düşünmen için sadece on saniye var."

Beni mecbur bıraktığı şey öylesine ağırdı ki... Bu yükün altına girmek istemedim. Hangisini seçersem seçeyim, iki türlü de canım bildiklerimi kaybedecektim.

"Lütfen," diye yalvardım. "Lütfen, ne olursun. Bu kadarı çok fazla." Hıçkırıklarım öyle çoktu ki bana nefes aldırmıyordu. Kalbimde bir yangın vardı. Beni yakıp kül ediyordu.

"Sekiz," dedi beni görmezlikten gelerek. "Yedi. Altı. Beş," dedi-

ğinde iki büklüm oldum ağlamaktan. Yeni kabullenmiştim daha. Yeni hissetmiştim onu. Kalbinin sesini duymuştum. “Eğer süre bittiğinde kararını açıklamazsan yapacağım ilk şey Keskin’i havaya uçurmak olur.”

Yaşamak istiyordu.

Ben nasıl kıyacaktım ona?

“İki!”

“Tamam!” diye bağırdım avazım çıktığı kadar. “Tamam, kabul, dur artık!” Göğüs kafesimdeki acı öylesine büyüdü ki bana nefes aldırmadı. “Tamam, aldıracağım, tamam!” dedim çaresizce. “Ne istersen yapacağım, yeterki onlara zarar verme!”

Keşke öldürseydi beni. Keşke beni buna mecbur bırakacağına öldürseydi. Nasıl ihanet edecektim? Nasıl kıyacaktım o cana?

Az önce sağlığı için endişelenirken şimdi kendi ellerimle öldürüyordum onu.

“Böyle olmaz,” dedi Jale Hanım. “Ben asla yapmam bu ameliyatı!” dedi dehşetle. “Prosedür ge-”

Douglas’ın elleri kadının boğazına yapıştığında, “O kürtaşı yapacaksın!” dedi öfkeyle. “O kürtaşı bilinci açık bir şekilde yapacaksın! Her saniyesini hissedecek! Her saniyesini iliklerine kadar hissedecek ki unutmasın!”

Bir sürünün arasına sızdın. Sıyırdın maskeni yüzünden. Dost göründün, düşman oldun. Söküp aldığın candan geriye sadece hatırası kaldı, Vance.

Dudaklarım yavaşça aralandı ama kelimelerimi toparlayamadım. Dilim lal kesildi. Acı aniden kalkıp kalbime öyle bir oturdu ki bir daha yutkunamadım. Rahat nefes alamadım.

O gün o ameliyathanede bilincim açık bir haldeydim. Öyle bir halde gelmişim ki içimden koparıp alınan o canın hissettirdikleri lime lime olmama sebep olmuştu.

Gözyaşlarım şakaklarımdan süzüldü, çarşafın üzerine aktı defalarca kez.

Yalvardım. Hayatımda hiç kimseye yalvarmadığım kadar çok yalvardım hem de.

Acımadı. Merhamet göstermedi. Kâbuslarımın en büyük korkusu haline geldi ve kalbimi sakat bıraktı.

O masadan kalkamamıştım. Kanla yıkanan o masanın üzerinde bir bebeğin cenazesi vardı ve ben o cenazenin üstünden kalkamamıştım.

Yavru ceylan. Kaçıp koynuna saklandığın annen seni kurdun ininden kurtaramadı mı?

O gün orada öyle bir ölmüştüm ki o ameliyathaneden çıktıktan sonra hiçbir şey olmamış gibi davranmak zorunda kaldığımdaysa kendimden utanmıştım.

Bir bebeğin ninnisi çalındı kulaklarıma. Bir uğultu gibi zihnimde yankılandı.

Özür dilerim, bebeğim. Seni koruyamadığım için.

Belki de ben çok da iyi bir anne değilimdir.

Canımı aldılar benden.

Hatırladıklarım o göğüs kafesimdeki boş oluğun kanla dolmasına sebep oldu. “Öğrenirse ne olacak, biliyor musun?” dedim nefretle. “Sana neler yapacağını tahmin bile edemiyorsun, değil mi?” dediğimde alayla güldü.

“O bana ne yapar, ben bilmiyorum da...” dediğinde içeriye doğru attığı adımlar yüzünden gerilemek zorunda kaldım. Sırtım açık pencerenin korkuluklarına çarpana kadar durmadı. “Ben sana ne yapacağımı çok iyi biliyorum, İz,” dedi büyük bir kinle.

“Bırak!” dedim öfkeyle.

“Asla,” dedi nefretle. “Senin canın umurumda mı sanıyorsun? Bugün burada sen öleceksin ama seninle birlikte o da ölecek. Onun zaafı da onu zayıf düşüren de sensin.”

Bir elim bıçağı boğazıma yaslayan eline sarıldı ama bunun yetmeyeceğini biliyordum. Sırtım korkuluklara yaslandığında

bedenim aşağı doğru eğildi. Dışarıdaki sesleri duydum ama bulunduğum taraf arka tarafa baktığı için seslerin kime ait olduğu-
nu kavrayamadım.

Gözlerim kısa bir an aşağıya kaydığında, boğazıma yaslanan bıçağına elimle alttan bir darbe vurup geri çekilmesi için tek-
memi savuracaktım ki ayaklarını her iki ayağımın arkasından geçirip ellerini üzerimden çektiğinde, bedenim kavrayamadığım
bir hızla boşlukta savrulup yere çakıldı ve ilk başta hiçbir şey hissetmedim.

Sırtstr akıldığım yerde öylece uzanırken bütün vücudum-
da dehşet bir ağrı belirdi ama en acısı kaburgalarımın gelen aç-
rıydı. Genzime kadar kanlarla dolduğumu hissederken kusmak
istedim ama kusamadım.

Dudaklarım aralandı. Bağırmak, haykırmak ve sesimi duyur-
mak istedim ama sadece acı bir inlemeden başka bir şey çıkmadı
dudaklarımın arasından.

Gözlerim asfalttayken bu tarafa ilk gelen Venom'du. Elin-
de tuttuğu silahıyla buraya doğru gelirken, yerde kanlar içinde
yatan beni fark etmesiyle öylece donup kaldı. Gzbebeklerinin
genişlediğini ve dehşete düştüğünü fark ettim.

"Venom," dediğini duydum Keskin'in. "Ne oldu? Ne gr-
dn?" Adım sesleri işittim. Venom az önce çıktığı duvarın ar-
kasına doğru hızlı adımlarını atarken onun önüne geçtiğini ve
görmesini istemediğini anladım.

"Abi, gelme," dediğinde sesi aresizdi.

"Ne saçmalıyorsun, oğlum?" dedi öfkeyle. "Ne oldu? Ne gr-
dn de put kesildin? Ne varmış orada?" diye sordu ısrarla. "Oğ-
lum, bıraksana lan!"

"Bakma, abi! Bakma!" diye bağırdı bir anda. Silahını yere d-
şrdğn gördüm. Bir sessizlik oldu ikisi arasında. "Git, abi!"

"Kim var orada?" diye sordu Keskin. Sesindeki korkuyu sez-
dim. "ocuklardan biri mi?"

Parmaklarım güçsüzce çakıldığım asfalta tutundu. Dudakla-

rımın arasından boğuk bir inleme kaçtığında kaburgalarım acıyla kasıldı.

“Venom,” dedi Keskin korkuyla. “Oğlum, ne oldu, lan?” derken birine bir şey olduğunu anlamıştı ama o birinin ben olduğu aklının ucundan dahi geçmiyordu. “Ne oldu? Ne oldu?”

Kalbimin atışları öylesine yavaştı ki onu duymayı bırak, attığını hissedemiyordum bile.

Venom sessiz kaldıkça onun merakı arttı. “Tamam, çekil, bakacağım,” dediğinde öne doğru atıldığını gördüm ama gözleri buraya değmeden Venom onu geri çekti.

“Bakma, abi,” dedi çaresizce. “Bakma,” dedi yalvarır gibi.

“Lan, bir çekil,” derken bakmak için hareketlendiğini ama Venom’un izin vermediğini gördüm Nafileydi. “Ne saklıyorsun, lan ? Ne olm-” Sözüünü tamamlamasına engel olan şey Venom’u çekmesiyle beraber yerde yatan beni görmesiydi.

Yüzündeki bütün ifade alaşağı olurken belki de ilk kez ayaklarının üzerinde durmakta zorlandığını ve böylesine dehşete kapıldığını gördüm. Gözlerim kara gözlerine tutulduğunda karnım kasıldı. Aralanan dudaklarımın arasından sızan kan çenemde kendine ince bir yol çizdi.

Gelme.

Elindeki silahı yere düştüğünde, saniyeler içinde girdiği şoktan sıyrılmak zorunda kaldı ve bana doğru koştu.

Ayağı kaydığında benim çakıldığım asfalta, yanıma düştü. Kesik kesik nefeslerle konuşamadan ona öylece baktığımı görünce bocaladı. Ellерinin titrediğini ve bana dokunmaya çekindiğini gördüm.

“Zarar verirsin, oğlum, dur,” dedi kendi kendine. Eli alnına vurdu. “Dokunma. Kıpırdatma. Dur, dur, dur.” Çıldırılmış gibiydi. Katran karası gözlerindeki o korku öylesine dehşet vericiydi ki elimi tutmak istedi ama kıpırdatamadığımı görünce avazı çıktığı kadar, “Ambulans!” diye bağırdı.

Bağırışına gelen herkes gördüğü tablo karşısında neye uğradı-

ğını şaşırdı ama benim gözlerimin Keskin'den ayrılmasına sebep olan şey abimdi.

"Ben korurum seni. Sana bir şey olmasına izin vermem. Duydun mu beni? Ne pahasına olursa olsun, İz. Sen beni affetmesen de ben senin abinim, sen benim kardeşimsin."

"Koruyamazsan?"

"Korurum. Abinim ben senin, nasıl korumam? Nasıl gözümün önünden ayırırım?"

Dudaklarımın arasından süzülen kan bana nefes aldırılmazken kıpırdayamıyordum. Karnım kasıldığında genzime dolan kanlar konuşmama izin vermedi. Abim öylece kalakalmış bir halde bana bakarken tepemde bana yalvaran adama bakamadım.

"Titremesin kirpiklerin, titremesin," derken aklım kaçırmış gibiydi. Bana dokunmak için yeniden ellerini uzattığında hızla geri çekti. "İncitirim," dedi kendi kendine. "İncitirim. Dokunmayayım."

Sol gözümünden akan bir damla yaş şakaklarıma doğru süzülürken hıçkırarak ağlamak istedim. Ama ağlayamadım.

Koruyamamıştı.

Hatırlamış mıydı bilmiyordum ama ben unutmamıştım. Abim elini eteğini üzerimden çektiği gün benim mahvolduğum gündü.

Bir adım attı bana doğru ama attığı o adımda yere çakıldı. Metrelerce yükseklikten çakılan ben değildim de oydu sanki.

"İz," diye fısıldadı çaresizce. Sırtımdaki derin sızı çakıldığım yerde hareket etmemi engelliyordu. Genzime dolan kanlar dudaklarımın arasından sızıyordu. Öksürmek istedim ama omurgamdaki acı öylesine büyüktü ki yapamadım. Nefes almaya çalıştım ama genzimden çıkan boğuk ses buna engel oldu. "Şşt," dedi endişeyle üzerime doğru eğildiğinde, ellerini bana doğru uzattı ama dokunmaya tereddüt etti. "Tamam." Beni sakinleştir-

mek için girdiği çabada kendini dizginlemeye çalışıyordu. Parmak uçları nazikçe saç diplerimi okşadı.

Titreyen ellerini gördüm. Kim bilir kaç can almıştı o elleriyle ama ben yara aldığımda, ölümle burun buruna geldiğimde, belki de hayatı boyunca hiç titremeyen adamın elleri titriyordu. Bana dokunurken titreyen elleri başkasının nefesini kesiyordu. Oysa bu sefer nefesi kesilen bendim. Candan edilen bendim.

“Keskin,” diye fısıldadım acıyla. Dudaklarımın arasından sızan kan bir leke gibi vücuduma yayıldı. Yaşlar gözlerimden süzölmeye başladığında aldığım her nefes ciğerlerime battı. “Ben böyle olsun istemedim,” dedim titreyen sesimle. “Yemin ederim, istemedim.”

Gözkapaklarım ağırlaşıyordu. Bu sefer korktuğum karanlıktan çok daha zifiri bir karanlığın içine düşmüştüm. “Yapma, ne olursun,” diye yakardı. Avuçları yanaklarımı kavradığında karnımın üzerindeki ellerim boşlukta savruldu. “Bunu yapma. Bana bunu yapma, yalvarıyorum sana.” Kirpiklerim kısa bir an için gözlerimin üzerini örttü. “Benim buna gücüm yok. Benim omuzlarım bu yükü sırtlanacak kadar büyük değil, İz.”

“Ben...” dedim zorlukla. Bilincim karanlığın kör kuyusunun ucundaydı. “İ- İstemedim.” Dudaklarımın arasından sızan ve genzimi tıkayan kan konuşmamı engelliyordu. Nefes alamıyordum. Ciğerlerimi sıkıştıran acı öyle bir acıydı ki öleceğimi sandım. “Mecbur kaldım,” diyebildim en sonunda.

“Abla!” diye çığlık çığığa bağıırıyordu Simay. Onu tutan ellerin arasında çırpınıyordu ama kurtulamıyordu da. Dudakları aralandığında yeri göğüs inletircesine canhıraş bir çığlık koptu boğazından.

“İz!” diyen Egemen’in sesini duydum tepemde. Ne zaman gelmişti? Gözleri yaşlarla doluydu. “İz, ne olur. İz, ne olur,” derken küçük bir çocuk gibi ağlıyordu.

Simay’ın çığlıklarının yanına birden fazla bağıırış eklendi.

Başımı omzuma yaslayıp hıçkırma hıçkırma ağlayan Egemen'e, "Özür dilerim," diyebildim sadece.

"Egemen, dokunma," dedi kardeşimi geri çekerek. "Dokunma, incitirsin, dokunma." Başıma toplanan herkesi geri çekti. "Canı yanar, dokunma," derken gözleri sürekli vücudumu tarıyordu. "Ambulans nerede kaldı?" diye bağırdı boğazı yırtılırca-sına.

"Keskin," diyebildim zorlukla.

"Konuşma." Titreyen elleri yüzümü sıyırdı. "Zorlama kendini sakın. Bak, ambulans yolda. Kıpırdatmıyorum seni, o yüzden ambulansı bekleyeceğiz, tamam mı? Yorma sakın kendini," dediğinde gülümsedim.

Parmaklarım güçsüzce soğuk ellerini kavradı. Tutunacak bir dala ihtiyacım vardı ve elimi uzattığımda tutunduğum tek dal oydu. Fakat bu sefer ısıtmıyordu. Aksine buz gibiydi. Hem de hiç olmadığı kadar.

"Sana bir mektup bırakmıştım," dedim titreyen sesimle. "Bir de kaset." Nefesim kesiliyor, canım çok yanıyordu. "Onları al. Oku, dinle." Öksürmek zorunda kalırken kirpiklerim titredi. "Lütfen," dedim gücümün tükendiğini hissederken. "Atmadın, değil mi?"

Gözlerini yumdu öfkeyle. Cevap vermedi ama ben anladım. Elleri, yüzüme yapışan saçlarımı sıyırdı.

"Buz tutmuşsun, iki gözüm," derken dudaklarını elimin üzerine bastırdı. "Bu kadar soğuk olmazdı senin ellerin," derken çaresiz hali kalbimi paramparça etti. "Sevgilim, bak bana."

Zorlukla eline sarılan güçsüz parmaklarım ellerinin arasından sıyrıldı. Boşlukta asılı kalan ellerim yanıma düştüğünde parmak uçlarım sızım sızım sızladı. Bir kez daha dokunabilmek için her şeyimi verirdim. Buz gibi de olsa ellerim, varlığını hissetmeye ihtiyacım vardı.

Göğüs kafesim son kez yükseldi ve ağır ağır geri söndü. Ciğerlerimi doldurmak istediğim son nefes sonum oldu.

“Her şey olur, İz,” dediğini duydum çaresiz sesinin. “Her şey olur ama sensiz olmaz,” diye tekrar etti cümlelerini. “Sensiz olmaz,” dedi acıyla. “Ben eksik kalırım. Annesiz kalırım, babasız kalırım. Öksüz, yetim kalırım. Onlar olmadan da yaşarım. Bir yoluna bakarım ama sensiz yaşayamam. Ben seni görmediğim, sesini duymadığım, sana rastlamadığım yerde yolumu şaşırıyorum.” Kirpiklerim ağırlaştı. “Otuz iki yaşında adamım. Bir çocuk gibi yalvarıyorum sana.” Birkaç damla yaş gözkapaklarımm üzerine düştü. “Yalvarıyorum, beni sensizlikle sınama, İz.”

“Be- Ben...” dedim zorlukla. Nefes aldıkça kaburgalarım ciğerlerime battı. Kesik kesik nefes alırken gözümün önü sürekli kararıyordu ama yine de onun korku ve endişeyle bakan gözlerini seçebiliyordum. “Bakamadım,” derken ağzım kanla doldu. “Başımın çaresine bakamadım,” derken gülümsemeye çalıştım ama dudaklarımm arasından sızan kor kızıl kan daha fazla konuşmama izin vermedi. “Özür dilerim.”

“İz,” dedi yüzümü avuçlarının arasına alırken. “Sevgilim, hayır. Hayır, bak bana. Bir tanem, bak bana.”

Boynumdaki zincirin koptuğunu yüzüğümlle alyansımın zeminine düştüğünü gördüm. Geride bıraktığım son şeylerdi.

“Sana söylemiştim,” dedim cılız sesimle. “Kırık bir pusula, Alacahan erkeklerinde işe yaramaz, sevgilim.”

Baktı. Elleri yüzümdeyken, gözleri donup kaldı. Yeşillerim geriye doğru kayarken kirpiklerim ağır ağır gözlerimin üzerini örttü ve tamamen karanlığa büründüm.

Ölümün soğukluğu üzerime örtüldüğünde zihnimdeki sesler sustu. Bedenim kollarının arasında sarsıldı ve başım göğsüne düştü, ellerim karnıma.

Hayat bu kadar yarımdaydı benim için.

Bu kadar ansız ve çabuk.

Devam edecek...

ÖZEL BÖLÜM

KESKİN ARDIÇ ALACAHAN

Karanlığın içinde kaybolmayı seviyorum. Gizlenmeyi, yüreklere korku salmayı ve acımasız olmayı.

İçinde bulunduğum durumda boğazıma sarılan hayali ellerin onun narin, bembeyaz ellerine ait olduğunu biliyordum. Nefesimi kesen de onun elleriydi. Tıpkı ihanetin kanlı hançerini sırtıma saplayanın da onun ellerinin olması gibi.

Bir kadın tanıdım.

O kadını tanıdığım gün hayatımın seyrinden kaydığı ve benim yolumu şaşırdığım gündü.

Yanımdaysa karanlığımı aydınlatır, kaybolduğum sokakta pusulam olur, bana yol gösterirdi.

Şimdi o yoktu ve ben kaybolmuştum.

Ruhum bir yıldır kayıplardaydı. Evini, yuvasını arıyordu. Lakin bulamıyordu. Aradığı bir çift yeşildi ama bir türlü bulamıyordu. Kaybolduğum yerden aydınlığa çıkamıyordum. Teninde can bulduğum, gülüşünde yaşamı tattığım kadın artık yoktu.

Bir kadın tanıdım.

Çam yeşili gözleri olan.

Gülüşü ömrüme ömür katan.

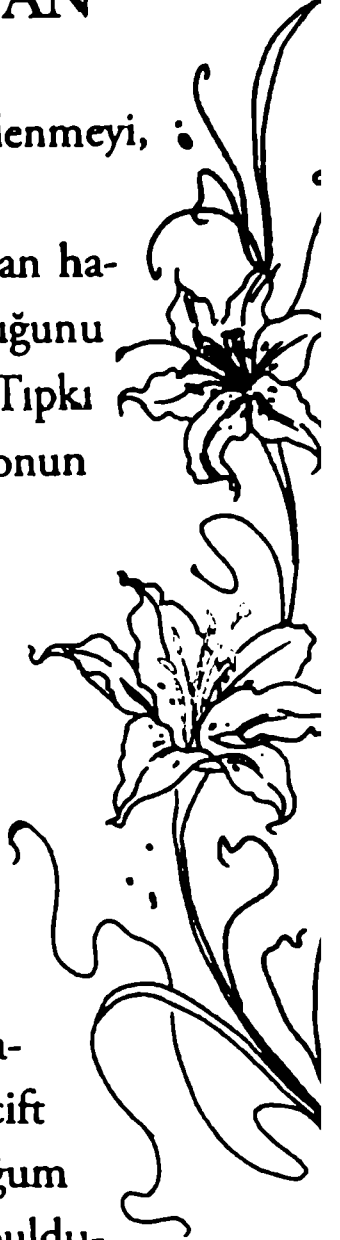
Bir kadın tanıdım yine.

Cennetin yansımasından ibaret olan ama aslında cehennemi yaşatan.

Bana azap olan.

Her gün ölüyordum. İhanetin omuzlarıma yüklediğı ağırlık ruhumu kanatıyordu. Bildiğim ama görmezlikten geldiğim şeyin acısını göğsümde taşıyordum.

“Keskin?” Kulaklarıma sızan nahif ve tok sesin sahibine çe-

virdim gözlerimi. Kara gözlerim, o gözlerin onun gözlerinin olmasının umuduyla dolup taşıyordu her gün.

İzgi ne yaparsa yapsın, onu sevmek çok ağırdı. Yaptığını kabullenememek, konduramamak çok ağırdı. İzgi artık yoktu ve ben ne yapacağımı bilmiyordum.

Kara gözlerim, avukatımın ela hareleriyle buluştuğunda içimi kaplayan kasvet yerli yerindeydi. Bir çift çam yeşiline ihtiyacım vardı. İçimdeki kasveti dağıtması için. Beni bu karanlıktan çıkarması için. Kaybettiğim ruhumu bana geri verebilmesi için.

Bana ihtiyacın olduğu her an yanımdaydım. Ama sen hiçbirinde yoktun.

Ela gözleri kırıldığında merakla bana baktı.

Helin Arkan.

Meclise çalışan sadık avukatlardan biriydi. Sevdığım kadının mahkûm ettiği müebbetten beni kurtaran kişiydi. Eğer zamanında istihbaratla işbirliği yapıp yıllar evvel Aliye Hanım'm FBI'a verdiği nükleer silahın formülünün ve silahın nasıl imha edileceğinin bilgisini istihbarata vermeseydim belki de şu anda parmaklıklar ardında olurdum.

Bir kopyası olmayan formülü, babamın ve dedemin ölmeden evvel bıraktığı defter sayesinde yeniden yazmış ve imhasının formülünü gerçekleştirmiştim.

Yoksa İzgi'nin mahkemeye sunduğu deliller dışarıda olmamı imkânsız kılıyordu. İstihbaratla yaptığım işbirliği sayesinde ilk mahkemede salınmışım.

Yıllar evvel annesinin başaramadığını başarmış, mecliste iç karışıklığa sebep olmuştu.

Sözünü tutmamıştı.

Beni terk etmişti.

Bana ihanet etmişti.

Bütün üyeler tarafından verilen kesin kararlar birlikte liderliğim sorgulanmış ve tam bir sene meclisi toparlamak için uğraşmışım.

Kimse kendini günün birinde ipin ucunda bulmak istemiyordu. Meclisten ayrılmanın cezasının infazlarına sebep olmak da.

Akıllı olanlar zaten beni karşılarına almamak gibi mantıklı davranmışlardı ama akılsızların bir mezarı bile yoktu şimdilerde.

İhaneti, on altı meclis üyesinin ölümüne sebep olmuştu. On altı aile yok edilmiş, soyları kurutulmuş, sorumlu oldukları ülkeler yeni üyelere teslim edilmişti.

Şüphesiz ki İzgi kaçmak yerine mahkemede beni bitirmek için savaşıyor olsaydı, istihbaratın bile gücü beni aklamaya yetmezdi. Ne kadar iyi bir savcı olduğunu çoğu kez duymuştum. Her yerde adından söz ettirirdi. Adaletini gölgeleyen acımasızlığıyla bilinirdi. Meslektaşlarının bile hayranlıkla anlattığı bir kadındı.

Türkiye Cumhuriyeti'nin en iyi savcılarından biri değildi. İzgi Kara Alacahan, Türkiye Cumhuriyeti'nin en iyi ağır ceza savcısıydı. Genç yaşta kendine çizdiği profil ve kariyerindeki başarılar takdir edilesiydi. İstihbarat, yapılan anlaşma tatlı geldiği için normalde yapmaya kalkışsalar asla deviremeyecekleri karımın mesleğini karalamıştı. *Eğer öğrendiyse çok üzülmüştür. Kahrolmuştur.*

Sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdığında bu hareketi kısa bir anlığına gözlerimin önüne onun gelmesine sebep oldu. Gözlerimi sıkıca yumup başımı iki yana doğru salladığımda öfkeyle bir soluk verdim.

Hak etmiyordu.

Sevgimi hak etmiyordu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu merakla. Oturduğu kanepede rahatsızca kıpırdandığını fark ettim.

“Seni ilgilendirmez,” dedim kestirip atarcasına. Yüzüne yayılan şaşkınlığı anbean okudum. “Ondan haber var mı onu söyle sen bana?” dedim öfkeyle.

Şaşkınlığını yüzünden atarken, “Kimden?” diye sordu bilme-

mezlikten gelir gibi. Bana olan ilgisini fark etmemek için kör olmak gerekiyordu. Bir yıla yakındır hayatımdaydı. Kendisi hayatımda olmasını istemediğim insanlardan biriydi.

Dizimin üzerinde duran sağ elim yumruk halini aldığı anda, “Karımdan,” dedim net bir sesle. Ela harelerine yayılan kıskançlığı ve içine çektiği nefesi öfkeyle verdiğini gördüm.

“Eski karın,” dedi üzerine basa basa. “Boşanalı bir sene olacak neredeyse.”

“Damarıma basma, Helin,” dedim. Kan bürümüş gözlerimi üzerine dikerken dişlerimi sertçe birbirine bastırdım. “Sınırlarıma dahil olmaya kalkacak olursan kendini kapının dışında bulursun,” dedim ikaz edercesine. Sözlerimin onu kızdırdığını ve içindeki kıskançlığın giderek arttığını gördüm.

“Sana ihanet eden bir kadın için ne bu ısrar?” dedi sırtını yasladığı kanepeden doğrulturken. “Niye her yerde köşe bucak arıyorsun onu? Sana ihanet eden, yalanlar söyleyen, arkandan iş çeviren bir kadın için ne bu ısrarın, Keskin?” dedi isyan edercesine. “Merak ediyorum,” dedi öfkeyle soluklanarak.

“Neyi?” dedim öylesine sorulmuş gibi.

“Sana böyle bir kötülük yapan kadını hâlâ neden bu kadar çok sevdiğini?” dediğinde susmasım diledim. “Bir yıldır yana yakıla neden onu aradığını?” dedi sitemle. “Onu neden unutmak, geride bırakmak için bir kez olsun çabalamadığını?”

“Sözüm var,” dedim birdenbire. Kelimeler bağımsız bir şekilde dudaklarımın arasından dökülmüştü. “Sekiz seneyi devirmiş bir söz.”

“Unutmam,” dedi sertçe. Çehresine yerleşen kızgın ifade bir hayli şirin gözükmeye sebep olmuştu. “Sen unuttur musun bilmem ama ben seni asla unutmam,” dedi ters ters bakarak.

“Ciğerimi söküp alsalar seni içimden alamazlar. Delik deşik olurum belki ama senin içimdeki yerine kimse dokunamaz. Ben delireceğimi bilsem dahi unutmam seni,” dedim yemin eder gibi.

“Kokusuna sığınanı, gülüşünde yaşam bulanı nasıl unuturum, bilmiyorum ben. Ben unutmam seni. Unutamam.”

“Alacahan sözü,” dedi bir anda, serçeparmağını bana doğru uzatırken.

Bir söz istiyordu benden. Çiğneyemeyeceğim bir söz. Oysa biliyordu ki ben ona verdiğim her sözü tutardım. Önemli olan o sözün kime verildiği.

Gülümsedim ve serçeparmağımı serçeparmağına doladığımda, “Alacahan sözü,” dedim, onun gibi.

Altından kalkamadığım bir söz. Kalkmak istemediğim bir söz.

Açtığım konuya geri dönerek merakla, “Bir haber var mı?” dedim. “Bir iz? Yüzbaşı bir şey bulmuş mu?”

Ondan yardım istemiştim. Bir hapishanede, görüş odasında. Hatta onu bulması için ona yalvarmışım.

“Sana yalvarmam gerekiyorsa yalvarırım. Ama onu bul. Bul ve iyi olduğundan emin ol. Koru onu. Sakla herkesten. Benim buradan çıkamayacağım belli. Onu bulduğunda her şeye rağmen onu affettiğimi söyle. Ve onu sevdiğimi.”

“Yok!” dedi öfkeyle. Bu tavrı kaşlarımın çatılmasına sebep oldu. “Umarım bir daha da karşımıza çıkmak gibi bir aptallık yapmaz!” Öfkeyle ona baktığımda konuşmak için dudaklarımı aralamıştım ki salona yeni giren Aylin benden önce davrandı.

“Umarım,” dedi kuru ve cansız sesiyle. Sarı saçları omuzlarına dökülürken beyaz teni hiç olmadığı kadar solgundu. Mavileri eski canlılığını, yüzü eski neşesini kaybetmişti. Kardeşimin ışığını söndürmüşlerdi. Bu iki yılda Aylin darmadağın olmuştu ve onu nasıl toparlayacağımı bilmiyordum.

“Abi, bu arada...” dedi adımlarını kanepeye doğru atarken. “İz’in eşyaları nerede? Hiçbir şey yok evde. Zeynep’in sana ver-

mem için bana verdiği kaset ve mektup da yok. Ne yaptın?” diye sordu.

“Yaktım,” dediğimde dudakları Ŗaşkınlıkla aralandı. “Hatıralarına çıkmak çıkmısam unutamazdım.”

UnutulmuŖ hatıralar...

“Mektubu okumadın mı?” diye sordu düz bir sesle. Bu konuda üzerime gelmek istemiyordu.

“Okumadım,” dedim buz gibi bir sesle. “EŖyalarıyla birlikte yaktım.”

“Kaset?”

“Dinlemedim, Aylin,” dedim sertçe. “Kurcalama artık.”

Mavilerini gözlerime diktiğinde, içindeki kini ve nefreti ona yönelikti. “Umarım gittiği yerden buraya geri dönmeye kalkıŖtıđında oradan sağ çıkamaz!”

Sözleri sinirlenmeme sebep olurken, “Aylin!” dedim hiddetle. Onun sebep olduğu Ŗeyler yüzünden yaŖadıklarımız Aylin’in masumluğunu kaybetmesine sebep olmuŖtu. Hayata, herkese, her Ŗeye karŖı kin ve öfke doluydu.

“Hâlâ onu mu savunuyorsun?” dedi hayretle. “Hâlâ mı abi ya?” dedi isyanla. Mavilerine dolan yaŖlar içimde kor bir ateŖin baŖlamasına sebep oldu.

Hâlâ.

Aylin benim biriciğimdi. Üzülmelerini istemiyordum ama onu üzmekten öteye de gidemiyordum. Belki de iyi bir abi değildim. İyi bir eŖ de olamamıŖtım zaten.

“Babamız öldü bizim!” diye avazı çıktığı kadar bağırdı. Gözlerimi yumdum sıkıca. “Öldürüldü! Kimin yüzünden peki? Sen birkaç gün içerde kalmana rağmen bütün düŖmanların üzerimize çullanmadı mı?” Mahkûm olduğum bu kâbustan uyanmak istedim. “Sergen peki?” dediğinde kalbim acıyla kasıldı. “Benim abim neden eskisi gibi ayağa kalkamıyor, abi? Babam neden toprağın altında? Annem niye kendini kaybetmiŖ, delirmenin eŖiđine gelmiŖ durumda?” diye bağırdı avaz avaz. “Bak bana! Bana

bak, bana!” dedi büyük bir isyanla. Gözlerimi istemeye istemeye açtığımda yaşların ıslattığı yüzüyle bana bakan küçük kız kardeşimi gördüm. “Senin savunduğun, her yerde yana yakıla aradığın o kadının eseri bunlar!” dedi gerçekleri yüzüme vurarak. İhanet etseydi onun gibi belki canım daha az yanardı. “Ailemiz dağıldı! Yetmedi, kendi ailesinin paramparça olmasına sebep oldu!” Hatırladıklarımla içimdeki nefret katlanarak arttı. “Karalardan eser kaldı mı artık? Atıf Kara onun yüzünden ölmedi mi? Ya Zeynep? En yakın arkadaşı öldü ya! O çocuk annesiz kaldı! Kim sebep oldu bunlara? Söylesene!”

Atıf Kara, kızının yaptıkları yüzünden meclisteki yerini kaybetmiş ve yine kızının sebep oldukları yüzünden infazına karar verilmişti. Mert Kara, üzerine çullanan düşmanlarından ailesini korumak için yıllardır uğraşıyordu. Sahip olduğu güce yeniden kavuşmak için çok çabalamalıydı. Yaşananlar omuzlarına büyük bir yük değilmiş gibi karısıyla boşanmak zorunda kalmıştı. Bir kızı olduğunu duymuştum sadece.

Simay ve Egemen ise içinde bulunduğumuz karanlık dünyaya tamamen hapsolmuştu. Tertemiz çocuklar, körülüğe mahkûm olmuştu. Tertemiz ellerini kana bulamış, kirletmişlerdi. Ablaları yüzünden.

Bütün bunların dışında Şebnem Kara’nın öfkesi herkesi yakacak türdendi. İz’i bulduğu ilk anda canını almaktan geri durmayacağını biliyordum. Bir nevi ona benzediği de bir gerçektir. Onu yalanlarla dolu bir hayata inandırmış, büyütmüştü. Hiçbir zaman ona duymadığı sevgisi de yalandı. Şebnem hiçbir zaman onu sevmemişti. Sevmek zorunda kalmıştı. Çünkü ayağının kaymaması ve bir Kara olarak kalabilmesi için o evin gözbebeğine ihtiyacı vardı.

İz’e.

Keşke Şebnem’in ihaneti ve yalanı sadece bundan ibaret ol-
saydı.

“Odana çık,” dedim itiraz kabul etmeyen bir sesle. Gözlerine

yerleşen hayal kırıklığıyla, bana hayretle baktı. Dudaklarına acı bir tebessüm yerleşti.

“Keskin...”

“Sen karışma!” dedim hiddetle. Yükselen sesim Helin’in irkilmesine sebep oldu. “Senin üzerine vazife değil,” dediğimde susmak zorunda kaldı. “İşini yap, avukat,” dedim sertçe. “Sadece işini yap,” dedim ikaz ederek. Gözlerim yeniden Aylin’i buldu. “Sana odana çık dedim, Aylin!”

Yutkunduğunda, az önceki güçsüz omuzlarının yerini dik omuzları aldı. “Umarım bir gün seni gerçekten seven ve sana gerçekten sadık olan insanları kaybettiğinde bir şeyleri anlamak için geç kalmış olmazsın, abi,” dedi buz gibi bir sesle. “Ve umarım onu bulduğunda çoktan ölmüş olur. Yoksa ben onu kendi ellerimle öldürmekten çekinmeyeceğim.”

Arkasını dönüp salondan çıktığında, öfkeli adımlarının izlerini geride bıraktı.

Kendimi bırakmanın zamanı değildi. Toparlanmam gerekiyordu ve o olmadan bunu nasıl yapacaktım, bilmiyordum.

Kendinizi derin bir vazgeçişte, umutsuzlukta ve korkunun içinde bulurdunuz bazen.

Kalbimde acısı hiç geçmeyecek olan bir yara vardı.

Sevdiğim kadının açtığı bir yaraydı. O yara kâh açılıyor kâh sızlıyordu. Ama öldürmüyordu. Keşke öldürseydi.

Meclisteki odamda otururken gözlerim ellerimin arasında tuttuğum kâğıttaydı ama baktığım zaman görebildiğim hiçbir şey yoktu. Gözlerimi yumup açtığımda kâğıdarı öfkeyle masaya doğru savurdum. Gömleğimin ilk iki düğmesini nefes alma ihtiyacıyla koparıncasına açtığımda, gözlerim karşımdaki koltuğa takıldı.

Zihnime takılan anılar, geçmişe hapsolmama sebep oldu.

“İzgi, bana bak,” dedim, karşısında biterken ortadaki masaya oturdum. Bana bakmamakta ısrarcı olurken bir elim çenesini kavradı ve onunla yüz yüze, göz göze gelmemizi sağladım. Gözlerim istemesizce kırmızı rujla süslediği dudaklarına kaydı. Dolgun ve biçimli dudakları aklımı başımdan alıyordu.

“Daha iyi misin?” diye sordum, sorumun cevabını bile bile. “Sakinleştin mi?”

Çatık kaşlarının altından sinirle bana bakarak, “Oradan bakınca sakinleşmiş gibi mi gözüküyorum?” dedi. Yeşillerinde bariz bir kızgınlık hâkimken, sürekli çocuk gibi debelenip durduğu için yanakları al al olmuştu. Fazlasıyla şirin gözüküyordu.

“Henüz değil,” dedim tok bir sesle. “Ama delirmeni izlemek de ayrı bir zevk.” Bakışlarım yeniden dudaklarına düştü. “Sinirliyken nasıl görüldüğünü bir bilseydin...” Öfkesi etrafını bir ateş gibi sarıyor, cesareti onu daha cazip gösteriyordu.

Dikbaşlılığı ve korkusuz hareketleri bazen çıldırmanın eşiğine gelmeme sebep oluyordu. Fazlasıyla tehlikeli bir kadındı. Ondan uzak durmak benim için çok daha iyi olurdu ama ondan uzak durmak da bir o kadar imkânsızdı.

“Nasıl görünüyorum?” diye sordu.

“Göstermemi ister misin?” dedim boğuk bir sesle. Dolgun dudakları dikkatimi dağıtıyordu. Üzerine doğru eğildiğimde, “Birebir hissettiğimi hissedeceğini garanti ederim,” dedim. Yükselen göğüs kafesiyle birlikte, giydiği takımdan ötürü içinde bir sutyenden başka bir şey olmadığına emin olduğum dolgun ve büyük göğüslerinin kıvrımı ve çatalı gözüme çarptı. “Hem de büyük bir zevkle,” dedim tehlikeli bir sesle.

Gülümsedi.

Gülüşü bana kendimi evimde gibi hissettiriyordu.

Bu kadınla ne yapacaktım, hiç bilmiyordum. Aklımı başımdan alan, tehlikeli bir güzelliği vardı.

“Suratında yer edinecek olan tokatımın keyfini çıkaracağımdan emin olabilirsin,” dedi kışkırtıcı bir sesle. Daha çok yaklaştım. Du-

daklarımızın arasında bir karışık mesafe varken, "Bunu büyük bir zerkle yapacağımdan şüphen olmasın," dedi ve geri çekildi.

Bu hareketi burnumdan sesli bir nefes vermeme sebep oldu. Her daim kaçak dövişmeyi seviyordu. Başımı öne eğerek iki yana salladım ve dudaklarımda yer edinen gülümsememi gizledim.

"Hadi seni çözelim," dedim, sıkıntıyla. Ellerim sandalyenin arkasına bağlı olan bileklerini buldu. Üzerine doğru eğilirken bir anda bacaklarını araladı ve boşluğumdan yararlanıp, onu bağladığım kolsuğa doğru beni çevirirken bir anda kucığıma çıktı.

Narin ve kıvrımlı bedeni kucığımda yükseldiğinde çıplak, biçimli ve uzun bacakları gözüme çarptı. Sert bir soluk verirken, "Siktir!" dedim kalın ve tok bir sesle. Kucığımda yükselirken saçları sol tarafına doğru döküldü ve gerdanı ortaya çıkarken bana üstten üstten baktı. Güzel boynu bana görsel bir şölen sundu.

"Nerede kalmıştık?" dedi alayla. "Ha, sanırım en son beni çözecektin." Kaşlarım havalandı. "Yoksa hiç bağlamamış mıydın?" dediğinde ellerim çıplak bacaklarında yer buldu ve onu iyice kendime doğru çekerken iyice kucığıma yerleşmesini sağladım. Bu yaptığım hareket, dişlerimi birbirine bastırmama sebep oldu.

"Ateşle oynuyorsun," dedim tehlikeli bir tınıyla. Yeşilleri kara gözlerimin en derinlerine doğru yol aldığı anda, gözlerinin güzelliği karşısında nutkum tutuldu. "Dikkat et. Yanarsın."

İyice üzerime doğru eğilirken, "Yanmaya razıysak..." dedi. Dişliyle ıslattığı dudakları içimde bir zelzeleye sebep oldu. "Onu ne yapacağız?"

Yüzümde bir gülümseme hâkim oldu.

Ömrümden ömür gitti.

Hatıralar can yakar, anılar acıtır, derlerdi. O beni gülümsetiyordu. Onunla olan hauraları beni hâlâ gülümsetebiliyordu. Her şeye rağmen.

Bakışlarım masanın üzerindeki çerçeveye düştü. Siyah saçları uçuşan rüzgârdan ötürü yüzüne doğru dökülürken dudaklarında eşsiz bir gülümseme hâkimdi. Yeşillerinin içi canlılıkla, mut-

lulukla parlıyordu. Yüzünde ay gibi bir gülümseme hâkimken nasıl olur da gözleri dudaklarındaki gülümsemeden daha güzel gözükiyordu, anlamıyordum.

O fotoğrafın hemen yanında bir çerçeve daha vardı. Şirketteki odamda da bir benzeri olan ama yüzü ters bir şekilde çevrilmiş çerçeve. Son fotoğrafımızdı.

Gülen gözleri felaketim olurdu bazen. O gülümsediğinde içimdeki kasvetli umutsuzluklar yerini aydınlığa bırakıyor, varlığından bihaber olduğum kalbimin yaşadığını hissediyordum. O gülümsüyordu ve ben yaşamamanın ne demek olduğunu onun gülümsemesiyle tadıyordum.

Derin bir iç çektim. Özlem, isyan ve umut dolu bir iç çekişti. Onu özlüyordum. Gözlerini özlüyordum. Üzerime sinen kokusunu özlüyordum. Varlığını özlüyordum.

Kara gözlerim uzun uzun izledi fotoğraftaki kadının gülen gözlerini, ay gibi parıldayan yüzünü.

Onun gözleri... Onun o çam yeşili, aklımı başımdan alan, gözlerine her baktığımda yeşillerinde boğulduğum, zamanı yitirdiğim çam yeşilleri beni darmaduman ediyordu.

Pusulam oydu. Her yolumu şaşırdığımda istemesizce onu arardı gözlerim. Özellikle bana bakan gözlerini... Gülen gözlerini.

Odanın kapısı açıldığında gözlerimi çerçeveden istemeye istemeye olsa da çektim ve içeriye giren adama çevirdim bakışlarımı.

Atıf Kara'nın yerini alan yeni meclis üyesiydi.

Giray Kara Arkan.

Yeraltı dünyasında acımasızlığıyla, merhametsizliğiyle nam salmıştı. Dünyaca ünlü bir boksördü. Genç yaşına rağmen büyük bir başarısı vardı. Bütün dünyada adını duyurmuş, sayısız şampiyonluklarıyla biliniyordu. Heybetli ve kalıplı vücudu bunu zaten bas bas bağıırıyordu. Acı kahve gözleri, koyu kahve saçlarıyla büyük bir uyum içindeydi. Buğday teni içinde bulun-

duğu takım elbisenin içinde boğuluyormuş gibi duruyordu.

Giray Kara Arkan, hafife alınacak bir adam değildi. Hiç olmamıştı.

Karadeniz ve Fransa'daki bütün bölgelerin yönetimi ve sorumluluğu ona aitti. Oradaki sevkiyatlarla ve meclise çalışan alt üyeleri dize getirmekle meşguldü.

"Lider," dedi kalın ve tok sesiyle.

"Bir iz bulabildin mi?" diye sordum yerimde dikleşirken. "Fransa'da ona ait bir iz var mı?"

Bütün ülkede, kırmızı bültenle aranıyordu. Bir yıldır ondan bir iz rastlamak için çırpınıyordum ama hiçbir iz yoktu.

"Maalesef," dedi umutsuzlukla. "Karın Fransa'ya hiç uğramamış." Parmaklarımla şakaklarıma baskı yaparken, başımdaki ağrı kadanarak arttı. Hangi taşın altına bakarsam bakayım ondan bir iz rastlayamıyordum.

Güzel gözlüm.

İki gözüm.

Gece saçlım.

Malihulyam.

Neredesin?

En azından son bir kez sana sarılmama, kokunu içime çekme izin verseydin. Yine gitseydin. Yine terk etseydin ama böyle gitmeseydin.

"Biriniz de iyi bir şey söyleyin lan artık!" dedim hiddede. Giray sıkıntıyla iç çekerken karşımdaki kanepeye oturdu. "Bir yıl olacak neredeyse ama biriniz bile eğrisiyle doğrusuyla adamakıllı bir şey koyamadınız önüme!"

"Ne yapmamızı bekliyorsun, Keskin?" dedi öfkeyle. "Yer yarıldı, karın içine girdi sanki! Yok anasını satayım, yok! Neyini anlamıyorsun?" dedi beni kendime getirmek istercesine.

"Sizin yapacağınız işi sikeyim!" dedim öfkeyle.

"Sana ihanet eden bir kadından bahsediyorsun, Keskin!" dedi Giray. "Meclisi altüst eden, hayatını sikip atan, babanın,

kendi babasının ölümüne sebep olan, ailesini darmadağın eden bir kadından bahsediyorsun!” dedi sertçe. “Çoktan ölüm emrini vermen gerekirken her yerde neden onu aratıyorsun?”

“Yaşayacak!” dedim sertçe. Öfkeyle bir soluk aldım. “Ölmeyecek! O nasıl yaşarken bana cehennemi yaşattıysa o da hayat-tayken cehennemi yaşayacak! Aman dileyecek ama bir yudum su vereni olmayacak!” dedim acımasızca.

Ona olan nefretim, içimi yakıp kavuruyordu.

“Sana ihanet etti,” dedi, gerçeği bir tokat gibi yüzüme çarparak. Dişlerimi birbirine bastırdığımda gözümün önüne onun silahının namlusunun hedefinde olduğum gün geldi. “Sevdiğin kadın. Uğruna Almanya’yı yok ettiğin, haftalarca bulamadın diye ülkeyi birbirine kattığın kadın sana ihanet etti. Kaç cana sebep oldu, bilmiyor musun? Kaç aile yıkıldı? Kaç çocuk babasız kaldı onun yüzünden?”

Öyle güzel oynamıştı ki beni bile bir yalana inandırmıştı.

“Yana yıkıla her yerde aradığın kadın bir yıkıma sebep oldu.” Alayla güldü. “Ne için peki?” İçimi sıkıştıran nefes boğazıma tıkanı. “Adalet adı altında yaptıkları onu temize çıkarır mı sanıyorsun? Onu geçtim, eğer gerçekten adaleti sağlamak istiyor olsaydı, kaçmak yerine savaşmaya devam ederdi.”

“Böyle olacağı belliydi,” dedim dalgın bir sesle.

“Sen görmezlikten gelmeyi seçtin. O kadının seninle neden evlendiğini bile bile kabul ettin. Göz yumdun.” Haklıydı. Ben görmezlikten gelmeyi seçmişim. “Kimse bunu yapmaya cesaret edemezdi,” dedi. “Ondan başka kimse buna cesaret edemezdi.”

Aldığım her nefes ciğerimi deşti. Soluduğum oksijen bir zehirden ibaretti. Damarıma kadar işlemişti.

“Beş ay, lan!” dedi anlam veremiyormuş gibi. “Beş ay sürdü sadece evliliğiniz! Beş aydır tanıdığın bir kadına nasıl oldu da bu kadar bağlandın?”

Geçmişin gülümsemesi dudaklarımda yer edindi. “Ne beş ayı, oğlum?” dedim, *sen ne anlatıyorsun*, dercesine. “Ne beş ayı?”

Sekiz yıla sığdırmışım ben o kadını, beş ay mı koyacak bana?" dediğimde şaşkınlıkla bana baktı. "Sekiz yıl beklemişim, bir ömür feda etsem ne olur? Sekiz yıl gözümden, gönlümden ırak kalmış, bir yıl yoktu diye silip atarım mı sandın?" Giray'ın hallerine yayılan ifade manidar bir ifadeydi. "Sekiz sene, oğlum, sekiz sene. Kolay mı?"

Beni en iyi o anlardı. Sevda nasıl bir şey en iyi o bilirdi çünkü o da benim gibi hiç sevilmemiş, başı okşanmamıştı. Birine kör kütük âşıktı, bağlıydı, deli gibi seviyordu ama sevdiği onu sevmiyordu. Belki de en ağırı buydu.

Ben de sevdi sanmıştım. Sevseydi, gitmezdi. Sevseydi, böyle yapmazdı. Yarım bırakmazdı.

Giray, "Kendisiyle şahsi olarak tanışma fırsatı bulamadım ama anlatılanlara göre tam sana layık bir kadınmış," dediğinde sesinde ona yönelik merakı sezdim.

Öyleydi. Bir zamanlar.

Sessizlik içeride kısa bir süre yer edindiğinde, "Bundan sonra ne yapmayı planlıyorsun peki?" diye sordu.

"İhanetin affı yok bende," dedim katı bir sesle. "Onu yana yakıla her yerde aramam da akıllara başka bir şey getirmesin," dedim sertçe. Giray'ın acı kahve gözlerine derin bir merak yerleşti. Kaşları çatıldı. "Bu savaşı başlatan o oldu ama bitiren ben olacağım," dedim yemin eder gibi.

"Yaşadıkları kolay şeyler değildi," dedi bir anda. "Az çok biliyorum başına gelenleri. Kendin söyledin zamanında dosyadan vazgeçmiş diye. Belki de gerçekten vazgeçti ama annesi hakkında öğrendikleri, hayatının koca bir yalandan ibaret olduğunu öğrenmesi belki de tetikledi onu."

Keşke. Keşke öyle olsaydı.

İhanetinin bir nedeni yoktu. Bir seçim yapması gerekiyordu ve o, yanımda durmak yerine bana ihanet etmeyi seçmişti.

Bizden geçmişti. Bir daha da asla olmazdı.

"Belki de gerçekten vazgeçti ama bunu yapmaya onu iten şey

annesi hakkında öğrendiği gerçekler oldu.” Ben de konduramamıştım uzun bir süre. Onu kendi içimde aklamak için çok savaş vermiştim ama bu savaşın galibi olamamıştım. “Tehlikeye attığı sadece sen değildin. Bütün aileni, kendi ailesini, meclisteki onca canı tehlikeye attı. Şu bir yılda verdiğimiz kayıpları ben ömrü hayatımda görmedim. Eğer sen öldürmek ve intikamını almak için peşine düşmediysen bırak. En azından gittiği yerde mutlu olsun.”

Sıkıntıyla iç çektiğimde, “Onu bulacaksınız, gerisini kurcalayıp durmayın artık,” dedim sertçe.

“Neyini anlamıyorsun, amına koyayım? Yok!” dedi yükselecek. “Bütün ülkelerde aranıyor zaten, gördükleri ilk yerde sana getirecekler ama sen anlamamakta ısrar ediyorsun! Annesinden ötürü bağlantıları olan birileriyle anlaşma yapmıştır belki diye sorgulamadığımız adam, araştırmadığımız yer kalmadı! Oradan da bir şey çıkmadı. Her kim saklıyorsa her şeyi önceden düşünmüş ve planlamış. Günün birinde onu bulacak olursak da bu, yıllarımızı alacak yine. O sana gelmek istemediği sürece sen ona asla ulaşamayacaksın.”

O sana gelmek istemediği sürece sen ona asla ulaşamayacaksın.

“Sadece emin olmak istediğim bazı şeyler var. Bu saatten sonra biz diye bir şey yok artık zaten. Kendi elleriyle yok etti bizi. Yaptığının da affı yok bende ama yine de emin olmam gereken şeyler var. Boşandık zaten, anasını satayım. Almam gereken cevaplar var. Yapmam gerekenler var.”

“Ya öldüyse? Yaşadığından bile emin olmadığımız bir kadını arıyoruz, Keskin. Senelerce onu bulamamızın asıl sebebi ya ölmüş olmasıysa?” Sözleri kalbimin orta yerinde asılı kaldı.

“Böyle bir şey olsaydı bilirdim.”

Hissederdim. Biliyorum, yaşıyor. Nefes alıyor. Soluğu kesilse soluğum kesilir, nasıl anlamam? Ölmedi. Biliyorum işte.

“Yaşadığını bilmiyorsun ama! Kaçırıldı mı? Bir yerde zorla mı tutuluyor? Senin düşmanların tarafından oynanılan bir oyu-

na kurban mı gitti, bilmiyorsun!” Masanın üzerindeki ellerim yumruk halini aldı. “Lan, ya öldüyse?”

“Kes!” dedim hiddetle.

“Olacak olan olur. Sen buna engel olamazsın. Takdiri ilahi, Ŗayet geldiyse vakti, senden gittiği gibi bu dünyadan da göçüp gitmiŖtir elbet.”

“Sana *kes*, dedim!” dedim öfkeyle bağırarak.

“Ŗükret, Keskin. Madem böyle akla mantığa sığmaz bir şekilde, ihanetine rağmen onu deli gibi seviyorsun, en azından eğer hâlâ bir yerlerde hayattaysa diye Ŗükret. Çünkü bazen sevdiğin yanında olsa bile aslında hiç yanında deęilmiŖ gibi hissediyorsun,” dedi nasihat verir gibi.

Boğazıma takılan yumru yutkunmamı engelledi. Yaşananlar kalbime oturmuŖtu.

Öldürmüyordu belki ama yaşatmıyordu da.

İz’i bulmam lazımdı.

Onu özlemek can yakıyordu. Yaptıklarına rağmen onu özlemekse daha çok can yakıyordu.

Ona sarılmayı, kokusunu içime çekmeyi, teninde yuva bulmayı özlemiştim.

Yoktu. Hiçbir yerde yoktu ve ben ne yapacağımı bilmiyordum.

Bir yandan istihbaratların istekleri, meclisteki düzeni yeniden oturtmaya çalışmak derken İz’in yokluğu koyuyordu.

Nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum. Ve hep de nefret edeceğim.

“Oğlum?” Annemin Ŗefkatli nahif sesini işittiğimde sesini takip eden topuklu ayakkabılarının sesini duydum.

Yabancı olduğu bu duyguyu hiç tadamamıştım. Bir annenin Ŗefkiyle sarıp sarmalanmamıştım. Onun tarafından büyütülmemiştim. Sevgisini hiç hissedememiŖtim.

Berna Hanım’ın iki oğlu vardı belki ama birini hiç görme-

mişti. Saymamıştı. Bilmemişti. Sevgisini, şefkatini, merhametini ondan esirgemişti.

Kocası gibi.

Ne sırtımı yaslayacağım, dönüp baktığımda ardımda dimdik duracak olan bir babam vardı ne de annem. İkisi de kendi çıkarları için beni harcamaya an kollayan insanlardı.

Hiç sevilmemiştim.

Annesinin, babasının bile sevmediği, sevgisini sakındığı bir adamı o neden sevsindi ki?

Neden terk etmesindi?

Sonuçta sevgisiz büyümüş her çocuk, bir gün koşulsuz şartsız, çıkarsız, hiçbir amaç gütmekten sevilmemeye alışmalıydı. nAlışmaksa bazen, yaşamaktan daha çok yakıyordu canı.

Başımı yasladığım koltuktan kaldırırken kirpiklerimi araladım ve yanıma kurulan anneme çevirdim bakışlarımı. O genelde yanıma oturmaya çekinirdi.

Güzel olan her şey bir gün çekip gider. İz gibi.

Evimi özlüyordum. Onu özlemek, kalbimde derin bir sancıya, ruhumda hiç geçmeyecek bir acıya sebep oluyordu. Evimi özlemekten nefret ediyordum.

“Hâlâ uyumadın mı?” diye sordu merakla. Gözlerindeki duygusuz ifade içimi kamçılardı. “Bu saatte neden uyanıksın?” Babam öldükten sonra bana olan öfkesi gün yüzüne çıkmıştı. İz’e olan nefreti ise her gün katlanarak artıyordu.

“İşlerim var,” dedim buz gibi bir sesle. “Geç uyurum. Sen neden uyumadın?” diye sordum merakla.

Uyuyamıyorum, anne, diyemedim. Onsuz uyuyamıyorum, diyemedim.

Yüzünde acı bir ifade yer aldığı anda, bir benzeri dudaklarında da yer aldı. “Uyku nedir, unutalı bir yıl olacak neredeyse,” dediğinde hatırladıklarımla dişlerimi birbirine bastırdım.

Babam öldürüldüğünde annem yukarıda, odasında mışıl mışıl uyuyordu. Sergen vurulduğunda, ameliyata alındığında olan-

lardan çok geç haberi olmuştu çünkü babam öldükten sonra huzurla uyuduğu tek gecede onu acı bir habere daha uyandırmak istememiştim.

Ama Berna Alacahan uykusundan sıyrıldığı her anda gözlerini bir kâbusa açmıştı. Neredeyse bir yıldır uyumaktan korkuyordu. Bunun için bir çözüm arayışına da girmiyordu çünkü günde uyuduğu birkaç saat ona yeterli geliyordu.

Annem artık uyuyamıyordu.

Benim gibi.

Ara ara sıçrayarak uyandığı, korka korka gözünü kapadığı uykulardı. Annemin cansız bakan gözlerinin sebebi de oydu.

Babamın ve Sergen'in de sebebi o olmuştu.

Hepimizin sonunu getirmişti.

Darmadağın olmuştuk.

Onun yüzünden.

Onun yüzünden.

Onun yüzünden.

Yerinde rahatsızca kıpırdandığında, “Meclis Helin’le evlenmene karar vermiş,” dedi. Yok saydığım meseleyi bir kez daha gün yüzüne çıkardığında içim huzursuzlukla kasıldı.

“Meclis benim, anne,” dedim otoriter bir sesle. “Emrimin altında çalışanların oybirliğiyle verdiği bir karara boyun eğeceğimi mi sanıyorsun gerçekten?” dedim alayla.

Gözleri öfkeyle parladığında, “Onun için boyun eğmiştin ama!” dedi. Sıkıntıyla iç çektim. “Bir başkası içi-”

“O bir başkası değil,” dedim sertçe araya girerek. “Ondan herhangi birinden bahsediyormuş gibi bahsetme. Karımdan bahsederken sözlerine dikkat et.”

Hayretle bana bakarken, “Kafayı mı yedin sen?” diye öfkeyle bağırdı. “Boşandınız siz! Hâlâ bana o kadını mı savunuyorsun? Onca şeye rağmen mi?”

Onca şeye rağmen evet, anne. Onca şeye rağmen ve bundan nefret ediyorum.

“Hani bazı geceler ağlıyorsun ya,” dedim bir anda. Uykusuz kaldığı gecelerdeki sinir krizlerini saymıyordum bile.

Omuzları düşerken, “Uyuyamıyorum,” dedi acı dolu bir sesle.

Acı bir tebessüm de benim dudaklarımda yer aldığında, “Ben de uyuyamıyorum, anne,” dedim bir gerçeği gün yüzüne çıkararak. Bana hiç şefkatle bakmamıştı. Sahi, beni neden hiç sevmemişti? Mavileri hüznle dalgalandı. “Ben de onsuz uyuyamıyorum,” dediğimde oturduğu yerde kaskatı kesildi. Ona olan sevgim annemi korkutuyordu. “Ben de onsuz yapamıyorum. Onsuz yaşayamıyorum ama sen bir kez olsun gelip de *oğlum, nasılsın*, demiyorsun. Beni dizlerine yatırmıyorsun. Acımı dindirmeye çalışmıyorsun. Aksine hep yaptığın gibi yarama tuz basıyorsun,” dedim buz gibi bir sesle.

Yaram, İz'di. Her gün daha çok kanıyordu.

Yutkundığında yüzü acıyla kasıldı ve gözlerine dolan yaşları hızla itti. Tırnakları avuçlarında yeni bir iz bırakırken karşımda güçsüz düşmek istemedi.

Bu hareketi istemsizce onu hatırlattı bana. O da hep avuçlarına geçirirdi tırnaklarını. Ağlamamak için direnirdi. Güçsüzlüğünü göstermek istemezdi.

Zihnimde yeni bir anı belirlediğinde, istemsizce bir tebessüm kuruldu dudaklarıma.

“Sana yemek yaptım,” diyen nahif ve hoş sesi zihnime sızdığında kapalı gözlerim ağır ağır aralandı ve bana doğru gelen güzel kadının silüetini seçtim. “Bütün gün hiçbir şey yemedin. Üzerine bir de benimle uğraşıp durdun,” diye kendi kendine konuşurken elindeki dumanı tüten tepsiyi önümdeki küçük sehpaye bıraktı.

Benim için yemek mi yapmıştı?

Eğildiği için açılan göğüs dekoltesi huzuruma serildiğinde gözlerim istemsizce kısıldı. Gece saçları yüzüne doğru dökülürken içime tanımlayamadığım kokusu doldu.

Kokusunu aklımı başımdan alıyordu. Fazlasıyla kışkırtıcı bir kokusu vardı. Güzelliğiyle zaten dikkat çekerken yetmezmiş gibi kokusu aklımı bulandırıyordu.

Bazen yanımdayken mantığımı yitirdiğim, sözlere ihtiyaç duymadığım oluyordu. Saatlerce izlesem bıkmayacağım kadar güzeldi.

"Gerek yoktu," dedim kuru bir sesle. "Zahmet oldu sana da."

Kimse benim için özenle yemek hazırlamazdı.

O niye hazırlamıştı?

Gözlerimi dumanı tüten yemekten çektiğimde onun çatık kaşlarıyla karşı karşıya geldim. Beline kadar gür dalgalar halinde uzanan gece saçları biraz kabarmıştı. Yanakları al al olmuş, dolgun dudakları canlı bir kırmızılığa bürünmüştü.

İzlemekten asla bıkmayacağım, gür kirpiklerinin arasında yer alan büyük, çam yeşili gözleri bütün güzelliğiyle bana bakıyordu. O bana baktığında üzerime sinen aydınlığın ışığı karanlığımı söndürüyordu. Ruhumu karanlığından arındırıyordu. Kızgın hali onu fazlasıyla sevimli gösteriyordu.

"Gerek vardı," dedi ters ters bana bakarak. "Ayrıca sana yemek yapmak beni zahmete sokmaz," dediğinde sözlerinin etkisi içimde bir zelzeleye sebep olurken gözlerim yüzünde asılı kaldı.

Dudaklarım iki yana doğru kıvrıldığında silik bir tebessüm yüzümde yer edindi. "Eyvallah," dedim tok ve kalın sesimle. Yaslandığım yerden doğrulurken benim için hazırladığı tepsiyi önüme çektim. Tabaktaki karalahana sarması iştahımın kabarmasına sebep oldu. Ne ara hazırlamıştı bunları? "Sen yaptıysan yiyeceğiz mecbur," dedim çatalımı elime alırken.

Kaşları havalandığında tepeden bana doğru baktı. "Ha, mecbur kalmasan yemeyeceksin yani?" dedi alayla. Bir anda değişen tavrı yüzünden şaşırmadan edemezken önümdeki tepsiyi almaya kalkışmıştı ki ondan önce davrandım ve almasına izin vermedim. "Git, başkası yapsın o zaman sana!" dedi tip tip bana bakarak.

Gözlerim gözlerine uğradığında, "Benim," dedim sahiplenerek ve tepsiyi sıkı sıkı kavradım. "Mecburiyetten değil, sen yaptığın için

yyorum.” Sözlerim alık alık bana bakmasına sebep olduğunda bu haline gülmek istedim. “Bir başkası yaptı diye değil,” dedim gözlerimi gözlerinden çekmeden. “Sen yaptın diye.”

Yutkunurken, “İstemiyorsan yeme,” dedi. Sesindeki kırgınlık içimi burktu. “Mecbur değilsin,” dediğinde kaşlarım çatıldı. “Ayşen ablaya söylerim, yenisini yapar sana. Benim elimden yemek istemiyorsan eğer-”

“Senden başkasının yaptığı yemeği yemem,” dedim sertçe sözünü keserek. Havalanan göğüs kafesi durulduğunda bana bakakaldı. “Öncesi için söz veremem ama en azından bu saatten sonra senin elinin değmediği hiçbir yemeği yemeyeceğimi garanti ederim sana,” dediğimde gülümsedi.

Ömrüme ömür kattı.

Bu kadar güzel gülmek zorunda mıydı?

“Tüh,” dedim sarmayı çatalıma batırmadan hemen önce. “Desene yeni bir alışkanlık daha eklendi listeme,” dediğimde gülümsemesi büyüdü.

“Ne zaman istersen söyle,” dediğinde çatalım havada asılı kaldı. “Ben hep yaparım sana,” diyen nahif sesine işlediği sözleri yüreğimi tarumar etti. “Evde de yapardım hep.”

Tabaktaki gözlerim aniden onu bulduğunda güzel şehresi serildi huzuruma. “Yapar mısın gerçekten?” diye sordum dizginleyemediğim garip bir duyguyla.

Başını onaylayarak salladığında, “Yaparım tabii,” dedi ve şehri me bahar geldi. “Söylemen yeterli, Keskin.”

Anılar özlem dolu bir nefesi ciğerlerime doldurmama sebep olduğunda, “Anne,” dedim iç geçirerek. Annemin buz kırağı gözleri üzerimde saplı kaldı. “Bana karalahana sarması yapar mısın?” diye bir istekte bulundum.

Bir an için neden böyle bir şey istediğimi sorguladı kendi içinde. Kaşları çatıldığında, aslında cevabımı çoktan almıştım.

"Şu an onunla uğraşamam," diyen katı sesiyle beni yanıltmadı.
"Daha sonra. Başım çatlıyor."

Ama o olsaydı, yapardı. Benim için uğraşırdı. Çabalardı. O
yoktu ve ben kimsesiz kalmıştım.

*Sensiz geçen günler cehennemden ibaret. Bildiğim tek şey ardına
bile bakmadan gittiğin bu şehre tıpış tıpış geri dönecek olduğun.
Cennetin maskesini yüzüne kuşanıp bana nasıl cehennemi yaşattıy-
san bin beterini sen yaşayacaksın.*

Yara keskinse izi kalır.

İz'in bende kaldı, sevgilim.

Ali'nin Mektubu

Canım, cananım. İz'im. Benim güzel sevgilim. Bu mektubu neden yazıyorum, bilmiyorum. Tek bildiğim sana yazmak. Seni aramak ve bir gün sana kavuşmak.

Her günüm senin hayalinle. Her günüm senin özleminle geçiyor. Nasıl anlatılır, bilmiyorum. Nasıl içimi dökerim, bilmiyorum sana ama seni çok özlüyorum.

Beni görünce yüzünde açan tebessümü, parlayan gözlerini, yatağa, üzerime sinen kokunu... Bana koşa koşa geldiğin, neşeli cıvıl cıvıl hallerini özlüyorum.

Sonra bir gün gördüm seni. Bir başkasının kollarındaydın. Bir başkasına gülüyordun. Bir başkasına sığınıyordun. Bir başkasına bakıyordu gözlerin ve seni bir köşede izleyen beni görmüyordun.

Öylesine yarımım ki sensiz... Hani anlatırdın ya bana annesizliğini, öksüzlüğünü... Sen gidince ben de öksüz kaldım işte. Yarım, eksik ve kimsesiz kaldım.

Yokluğun öylesine yaktı ki beni, dağda taşta yediğim kurşunlar bile koymadı bana. Hiçbiri senin benden gidişin kadar yakmadı canımı.

Hiçbiri sensizlik kadar zor değildi.

Hiçbiri senin, bir başkasıyla nikâh masasına oturduğunun fotoğrafını görmek kadar zor değildi.

Hiçbiri, parmağında onun yüzüğünü taşıman kadar ağır değildi.

Ben her şeye göğüs gerdim bu hayatta. Her şeye ama sensizlik çok zor, İz. Sensizlik beni dağıttı, kalbimde hiç kapanmayacak bir yara açtı.

Sevgiyi sevmeyi seninle öğrendim ben. Bana her şeyi öğrettin. Acılarım, yaşadıklarım, nasıl başa çıkabilirim, hepsini öğrettin ama sensizlikle nasıl başa çıkılır, öğretmedin.

Sensizliğin acısı göğüs kafesimde yer edindiğinde, o yara en çok ne zaman sızım sızım sızladı, biliyor musun?

Evimize gittiğimde. Sen o kapıyı bana açmadığında. Yatağımızda uyumadığını gördüğümde. Mutfakta kendi kendine şarkı söylerken yemek yapmaya dalmadığında. Dolapta hiç dokunulmamış, yeri bozulmamış kıyafetlerini gördüğümde.

İçim öyle bir sızladı ki kalbimi söküp atmak istedim içimden ama sen varsın diye yapamadım. İçinde senin olduğun, senin elinin değdiği hiçbir şeye dokunmadım.

Ben sana hep gelirim.

Sen bana hep sırt çevirirsin.

Ama olsun. Sen yaşa, sen mutlu ol, gerisi önemli değil benim için. Bir başkasıyla mutluysan bir başkasıyla ol.

Ben sensiz ne kadar yaşarım, bilmiyorum ama sen bensiz çok güzel yaşadın, onu biliyorum işte.

Ve İz...

Hâlâ ölesiye, Sayın Savcı'm.

İzgi'nin Mektubu

Sevgilim...

Belki giderken geride sana bu mektubu bıraktığım için bana çok kızacaksın. Ya da geride benden sana bir şeyler kaldığı için umut edeceksin.

Özür dilemek istiyorum. Buna hakkım yok, biliyorum ama içim rahat etmeyecek de. Bana çok kırgınsın, kırgınsın, öfkелisin. Hatta belki de benden ölesiye nefret ediyorsun. Hayatına girdim, ruhuna sızdım, kalbine dokundum ve seni sevdim. Ama bu sevginin seni acıtmasını da istedim. Daha doğrusu bizi. Ne kadar imkânsız olduğumuzu ve asla bir araya gelemeyeceğimizi göstermek istedim.

Ben sana yalanlar söyledim. Arkandan sürekli iş çevirdim. Sana sözler verdim ve hiçbirini tutmadım. Elbette ikimiz de hatalıydık ama ben her şey için kendimi suçluyorum. Hep de suçlayacağım.

Seninle birlikte paramparça oldum ve kalamayacağım. Sana bunun için de söz verdim ama tutamayacağım.

Özür dilerim. Ben gitmek zorundayım. Yine, yine ve yine.

Ama eğer başka bir yer varsa orada tekrar görüşürüz belki.

Seni seviyorum.

Bütün kalbimle ve bu daima öyle kalacak.

Ve daima senin İzgi'n olarak kalacağımı da bilmeni istiyorum, sevgilim.

Ben unutmam.

Ne seni ne de bizi.

Her şeye rağmen iyi ki diyeceğim. Hep öyle hatırlayacağım.

Dilerim, çok mutlu olursun.

Dilerim, hayalini kurduğun o aileyi bir başkası verebilir sana.

Senden çaldığım her şey için özür dilerim.

Hoş çakal.

Ve son kez...

İzgi Kara Alacahan.

ÜÇÜNCÜ KİTAP ALINTISI

Koridora çıktığında herkesi burada buldu. Yoğun bakım ünitesine doğru bir adım atmıştı ki İdil önüne geçerek onun durmasını sağladı.

“Önce bir konuşalım,” dedi ellerini kaldırarak. “Önce bir ne olduğunu öğren, daha sonra gireceksin içeri, söz,” dedi sakinleşmesi için. Derin bir nefes aldı. “Durumu sandığımızdan daha ağır. Uyanması ayları hatta yılları bulabilir. Kalbinin durumu şu an için stabil olsa da korktuğumuz gibi iç kanama riski tekrardan nüksetti ve müdahale etmek zorunda kaldılar,” dedi sıkıntıyla. “Sadece bir dakika içeride kalabilirsin. Daha fazla değil. Yetmiş iki saatin sonunda eğer kalbi durursa aynı anda beyin ölümünün gerçekleşmesi de yüksek ihtimal. İçeriye gireceksin, onu son kez göreceksin. Veda edeceksin. Hepimiz bunun için buradayız.”

Onu görürse bırakamayacağını biliyordu. Sundukları şartları kabul etmeyeceğini de bildiği için, “İçeri girmeyeceğim,” dedi buz gibi sesiyle.

Arkasını dönmek için geriye doğru bir adım atmıştı ki, “Ama ona yine arkayı döneceksin, değil mi?” dedi İdil acımasızca. “Yine bir başına, yapayalnız bırakacaksın, değil mi?”

“İdil,” dedi sertçe. “Sus,” derken aldığı her bir soluk haram gibi geliyordu. İdil öne doğru bir adım attığında karşısında dikildi. Ona veda etmek istemiyordu.

Omuzları yenilgiyle düşerken, “Keskin,” dedi çaresizce. Yıllardır sırt sırta verdiği kardeşinin hali içini parçaladı. “Hadi,” dedi.

“Sus,” dedi öfkeyle. Kan çanağına dönmüş gözleri, karşısındaki kadının turkuaz rengi gözlerine tutundu ihtiyaçla. “Yalvarıyorum sana, sus, İdil.”

Keskin Ardış Alacahan, hayatı boyunca ilk kez birine böyle ihtiyaçla yalvardı.

Çekinmeden, gocunmadan.

Sevdiği kadın için.

“Onunla vedalaşmak için son şansın,” dedi zorlukla. Dilinden dökülen her bir kelime karşısındaki adamın yüreğini ezdi. Kalbini sıkıştırdı. “Bir daha böyle bir şansın olmayacak.”

Günlerdir yüzüne bakmadığı, gözlerine acıyı mesken ettiği, canı yandığı halde canını bile bile yaktığı kadın şimdi ölümün ucundaydı.

Uyan, diye yalvarmıştı. Gözyaşları ellerine düşmüş, kor bir ateş olmuştu.

Ama İzgi uyanmamıştı.

“Veda etme vakti, Keskin. İçeri gir ve karınla vedalaş.”

*Arkadaşım Baran'a sonsuz teşekkürlerimle.
Her şey için teşekkür ederim.*

19 yaşında olan yazar
Koceli'de yaşıyor.
Ardış -1 ve Ardış -2
yazarın başlı eserleridir.